

ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΟΥΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

1. ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ
2. ΘΡΗΣΚΕΙΑ
3. ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ
4. ΘΕΟΣΟΦΙΑ
5. Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ
6. Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ
7. Ο ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ
8. Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΙΝΑΣ
9. ΤΟ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟ ΚΥΜΑ
10. Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΦΩΤΙΑ
11. Η ΙΕΡΗ ΑΓΕΛΛΑΔΑ

ΠΡΩΤΟ ΒΟΥΝΟ

12. Η ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
13. Η ΠΡΩΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
14. Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
15. Η ΤΡΙΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
16. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
17. Η ΠΕΜΠΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
18. ΜΙΑ ΥΠΕΡΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
19. ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΙΣ
20. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ
21. Η ΒΑΦΤΙΣΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ
22. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
23. ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
24. ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ
25. Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ
26. ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ
27. Η ΑΓΙΑ ΤΑΦΗ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΟΥΝΟ

28. ΗΡΕΜΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ
29. ΟΙ ΕΝΝΙΑ ΒΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΜΑΕΣΤΡΙΑΣ
30. Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΕΝΩΧ
31. Ο ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ
32. GINEBRA
33. Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ
34. ΤΟ ΤΕΛΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΣΕΛΗΝΙΑΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ
35. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ
36. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ
37. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
38. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΑΡΗ
39. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑ
40. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ
41. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ

43. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΤΡΙΤΟ ΒΟΥΝΟ

44. ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

45. Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

46. Ο ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

47. Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Χωρίς να θέλουμε να θίξουμε ευαισθησίες, πρέπει να τονίσουμε την βασική ιδέα ότι στο πνευματικό και μορφωτικό περιβάλλον της σύγχρονης ανθρωπότητας, συνυπάρχουν αρκετές οργανώσεις αξιοσέβαστες, που ειλικρινά πιστεύουν ότι γνωρίζουν τον μυστικό δρόμο Και παρ' όλα αυτά δεν τον γνωρίζουν.

Ας μας επιτραπεί να πούμε με μεγάλη επισημότητα ότι δεν θέλουμε να κάνουμε καταστρεπτική κριτική. Δίνουμε έμφαση, κι είναι φανερό ότι αυτό δεν είναι έγκλημα.

Σαφώς και από έναν απλό βαθύ σεβασμό προς τους πλησίον μας, ποτέ δεν θα καταφερόμαστε ενάντια σε καμιά μυστική οργάνωση.

Δεν θα μπορούσαμε να κριτικάρουμε κανένα ανθρώπινο ον για κάτι που αγνοεί, για κάτι που ποτέ δεν διδάχτηκε. Ο μυστικός δρόμος δεν έχει ποτέ αποκαλυφθεί στο κοινό.

Με όρους αυστηρά Σωκρατικούς θα λέγαμε ότι πολλοί «διαβασμένοι» που ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν σε βάθος την Στενωπό της Κόψης του Ξυραφιού, όχι μόνο αγνοούν, αλλά επιπλέον αγνοούν ότι αγνοούν.

Μη θέλοντας να κατονομάσουμε ή να μειώσουμε πνευματικές οργανώσεις οποιασδήποτε μορφής και χωρίς διάθεση να προσβάλουμε κανέναν, θα πούμε απλά ότι ο αγνοών μορφωμένος όχι μόνο δεν ξέρει, αλλά επιπλέον δεν γνωρίζει ότι δεν ξέρει.

Σε όλα τα καθγιασμένα βιβλία της αρχαιότητας γίνεται αναφορά στον μυστικό δρόμο, κατονομάζεται σε πολλά κεφαλαία, αλλά οι άνθρωποι δεν τον γνωρίζουν.

Να αποκαλύψει, να δείξει, να διδάξει το εσωτερικό μονοπάτι που οδηγεί στην τελική απελευθέρωση, είναι ακριβώς ο σκοπός αυτού του έργου που έχετε στα χέρια σας, αγαπητέ αναγνώστη. Αυτό είναι ένα ακόμα βιβλίο του Πέμπτου Ευαγγελίου.

Ο Γκαίτε, ο μεγάλος Γερμανός μύστης, είχε πει: «Όλη η θεωρία είναι γκρίζα και μόνο το δέντρο με τους χρυσούς καρπούς, η ζωή, είναι πράσινο».

Μεταβατικές βιώσεις είναι αυτό που πραγματικά μεταδίδουμε σε αυτό το καινούργιο βιβλίο: αυτό που έχουμε εξακριβώσει, αυτό που έχουμε πειραματιστεί άμεσα.

Επείγει να χαράζουμε τους χάρτες του δρόμου, να υποδεικνύουμε με ακρίβεια κάθε βήμα, να επισημαίνουμε τους κινδύνους κ.τ.λ.

Πριν από καιρό, οι φύλακες του Αγίου Τάφου μου είπαν: «Ξέρουμε ότι φεύγεις, όμως πριν φύγεις θα πρέπει να αφήσεις στην ανθρωπότητα τους χάρτες του δρόμου και του λόγου σου».

Εγώ απάντησα λέγοντας: «Αυτό θα κάνω». Από τότε, υποχρεώθηκα επίσημα να γράψω αυτό το βιβλίο.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Δεν είναι άσκοπο να βεβαιώσω επίσημα ότι γεννήθηκα με τεράστιες πνευματικές ανησυχίες να το αρνηθώ θα ήταν παράλογο.

Παρ' όλο που σε πολλούς θα φαινόταν κάτι το ασυνήθιστο και απίστευτο το συγκεκριμένο γεγονός ότι υπάρχει κάποιος στον κόσμο που μπορεί να θυμάται στο ακέραιο το σύνολο της ύπαρξης του, συμπεριλαμβανομένου μέχρι του ίδιου του συμβάντος της γέννησης, θέλω να τονίσω ότι είμαι ένας απ' αυτούς.

Μετά από τις γνωστές διαδικασίες της γέννησης μου, καθαρός και όμορφα ντυμένος, τρυφερά εναποτέθηκα στο μητρικό κρεβάτι κοντά στην μητέρα μου.

Κάποιος γίγαντας πολύ αγαπητός, πλησιάζοντας το άγιο εκείνο κρεβάτι, και χαμογελώντας με γλυκύτητα, με κοιτούσε- ήταν ο πατέρας μου.

Λέω με σαφήνεια και χωρίς περιστροφές ότι στο ξημέρωμα κάθε ύπαρξης περπατάμε συνήθως με τα τέσσερα, μετά με τα δύο και τέλος με τα τρία. Σαφώς το τρίτο είναι το μαστούνι των γέρων.

Και η δική μου περίπτωση δεν θα μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση του γενικού κανόνα αυτού. Στους έντεκα μήνες ζωής μου θέλησα να περπατήσω και το κατάφερα, πατώντας γερά στα πόδια μου.

Ακόμα θυμάμαι καθαρά εκείνη την θαυμαστή σκηνή, που βάζοντας τα χέρια μου επάνω στο κεφάλι έκανα το μασονικό σήμα βοήθειας: «ELAI BNE AL MANAH».

Ακόμα και τώρα που δεν έχω χάσει την ικανότητα να εκπλήσσομαι, πρέπει να πω ότι αυτό το γεγονός που συνέβη τότε μου φάνηκε θαυμάσιο. Το να περπατά κανείς για πρώτη φορά με το σώμα που του έδωσε η Μάνα Φύση, είναι χωρίς αμφιβολία κάτι το αξιοθαύμαστο.

Πολύ ήρεμα προχώρησα προς το παλιό παράθυρο από όπου μπορούσες να παρακολουθήσεις το πηγαινέλα του πολύχρωμου πλήθους, που στο τέλος εξαφανιζόταν στο βάθος του γραφικού δρόμου του χωριού μου.

Το να γαντζωθώ από τα κάγκελα του παμπάλαιου παραθύρου, ήταν για μένα η πρώτη μου περιπέτεια: ευτυχώς που ο πατέρας μου -άνθρωπος πολύ προνοητικός- εξορκίζοντας από νωρίτερα τον κίνδυνο, είχε τοποθετήσει ένα συρμάτινο πλέγμα στο μπαλκόνι για να μην πέσω στον δρόμο. Παράθυρο παμπάλαιο σε μεγάλο ύψος! Όταν το θυμάμαι! Παμπάλαιο, εκατόχρονο σπίτι όπου έκανα τα πρώτα μου βήματα...

Ασφαλώς σε αυτήν την ηδονική ηλικία αγαπούσα τα διασκεδαστικά παιχνίδια με τα οποία διασκεδάζουν τα μικρά, αυτό όμως δεν εμπόδιζε καθόλου την εξάσκηση των πρακτικών του διαλογισμού μου.

Αυτά τα πρώτα χρόνια της ζωής μου που όλοι μαθαίνουν να περπατούν, συνήθιζα να κάθομαι σταυροπόδι σε ανατολίτικο στυλ και να διαλογίζομαι.

Τότε ήταν που σκεπτόμουν σε αναδρομική μορφή τις περασμένες μου μετενσαρκώσεις και είναι φανερό ότι με επισκέπτονταν πολλοί άνθρωποι από τους αρχαίους καιρούς. Όταν τελείωνε η άφατη έκσταση μου και επέστρεφα στην κανονική, κοινή και συνηθισμένη κατάσταση, κοιτούσα με πόνο τους παλιούς τοίχους εκείνου του εκατόχρονου πατρικού σπιτιού, όπου εγώ φαινόμουν, παρά την ηλικία μου, ένας παράξενος ερημίτης.

Πόσο μικρός αισθανόμουν ανάμεσα σε αυτούς τους τραχείς τοίχους! Και έκλαιγα... Ναι!... Έκλαιγα όπως τα μωρά παιδιά...

Και θρηνούσα μέσα στο κλάμα μου λέγοντας: «Κι άλλη φορά σε ένα νέο φυσικό σώμα. Πόσο οδυνηρή είναι η ζωή. Αχ! Αχ! Αχ!»

Τις στιγμές αυτές έτρεχε κοντά μου η καλή μου μητέρα πάντα με πρόθεση να με βοηθήσει, λέγοντας: «Το παιδί πεινά ή διψά» κ.τ.λ. Δεν ξεχνώ ποτέ τις στιγμές που χαρούμενος έτρεχα στους ηλιόλουστους διαδρόμους του σπιτιού μου...

Τότε ήταν που μου συνέβαιναν φαινόμενα μεταφυσικά, υπερβατικά: δηλαδή άκουγα τον πατέρα μου να με φωνάζει από το δωμάτιο του· εγώ τον έβλεπα με ρούχα ύπνου και όταν προσπαθούσα να τον φτάσω, εξαφανιζόταν και χανόταν στην άγνωστη διάσταση.

Όμως εξομολογούμαι ειλικρινά ότι αυτού του είδους τα φαινόμενα μου ήταν ήδη γνωστά. Έμπαινα απλά στην κρεβατοκάμαρά του και διαπίστωνα σε άμεση μορφή ότι το κοιμισμένο του σώμα ήταν κοιμισμένο εκεί στην αρωματισμένη κρεβατοκάμαρά από καόβα· μονολογούσα τότε τα εξής: «Α! Αυτό που συμβαίνει είναι ότι η ψυχή του πατέρα μου βρίσκεται έξω από το σαρκικό του σώμα σε αυτές τις στιγμές που κοιμάται».

Εκείνη την εποχή άρχισε να κάνει την εμφάνισή του ο βουβός κινηματογράφος και πολύς κόσμος μαζευόταν στην δημόσια πλατεία, τα βράδια, για να διασκεδάσει παρακολουθώντας ταινίες σε ανοιχτό χώρο σε μια πρωτόγονη οθόνη: ένα τεντωμένο σεντόνι καρφωμένο επάνω σε δύο ξύλα...

Εγώ στο σπίτι, είχα έναν εντελώς διαφορετικό κινηματογράφο: κλεινόμουν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο και κάρφωνα το βλέμμα μου στον τοίχο.

Μετά από λίγες στιγμές αυθόρμητης και αγνής συγκέντρωσης, φωτιζόταν εκπληκτικά ο τοίχος σαν πολυδιάστατη οθόνη, εξαφανίζονταν οριστικά οι τοίχοι, ξεπρόβαλαν ύστερα από το άπειρο διάστημα ζωντανά τοπία της Μεγάλης Φύσης, παιχνιδιάρικοι γκνόμοι, αερικοί σίλφοι, σαλαμάνδρες της φωτιάς, οντίνες των νερών, νεράιδες της απέραντης θάλασσας, ευτυχισμένα πλάσματα που έπαιζαν μαζί μου, απείρως ευτυχισμένα όντα.

Ο κινηματογράφος μου δεν ήταν βουβός, ούτε χρειαζόταν τον Ροδόλφο Βαλεντίνο ή την «περίφημη άσπρη γατούλα» του καιρού εκείνου. Ο κινηματογράφος μου ήταν επίσης ομιλών και όλα τα πλάσματα που παρουσιάζονταν στην ειδική οθόνη, τραγουδούσαν ή μιλούσαν στον αγνότατο όρθρο της πρωτότοκης θεϊκής γλώσσας, που τρέχει σαν χρυσό ποτάμι κάτω από το πυκνό δάσος του ήλιου.

Αργότερα καθώς πολλαπλασιαζόταν η οικογένεια μου, προσκαλούσα τα αθώα αδελφάκια μου και εκείνα μοιράζονταν μαζί μου αυτήν την ασύγκριτη ευτυχία κοιτάζοντας ήρεμα τις αστρικές φιγούρες στον φανταστικά καταπληκτικό τοίχο του σκοτεινού δωματίου.

Ήμουν πάντα ένας λάτρης του ήλιου και τόσο στο ξημέρωμα όσο και στην δύση, ανέβαινα στα κεραμίδια του σπιτιού μου (τότε δεν υπήρχαν ταράτσες) και καθισμένος σε ανατολίτικο στυλ σαν ένας μικρός γιόγκι, επάνω στα κεραμίδια από ψημένο πηλό, κοίταζα το βασιλικό άστρο σε κατάσταση έκστασης, βουλιάζοντας έτσι σε βαθύ διαλογισμό. Και τι τρομάρα έπαιρνε η ευγενική μου μητέρα βλέποντας με να περπατώ στα κεραμίδια.

Πάντα, όποτε ο γέρο-πατέρας μου άνοιγε την παλιά πόρτα της ντουλάπας, αισθανόμουν σαν να ήθελε να μου παραδώσει εκείνη την μοναδική ζακέτα ή το σακάκι με το πορφυρό χρώμα στο οποίο λαμποκοπούσαν χρυσαφένια κουμπιά...

Παλιό εξάρτημα ιπποτικής φορεσιάς που χρησιμοποιούσα με κομπόση σε εκείνη την παλιά μου μετενσάρκωση όταν ονομαζόμουν Συμεών Μπλέλερ. Καμιά φορά σκεπτόμουν ότι μέσα σε αυτό το παλιό ντουλάπι ίσως να υπήρχαν φυλαγμένα σπαθιά και ξίφη από τον παλιό καιρό.

Δεν ξέρω αν ο πατέρας μου με καταλάβαινε· σκεπτόμουν καμιά φορά ότι ίσως να μπορούσε να μου παραδώσει τα αντικείμενα αυτής της περασμένης ύπαρξης· ο γέρος με κοίταζε και αντί όλων αυτών των πραγμάτων μου έδινε ένα καρτσάκι για να παίξω, παιχνίδι της ευτυχισμένης μου αθωότητας των νηπιακών μου χρόνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Διδασκόμενος με καλούς τρόπους, ομολογώ ειλικρινά, και χωρίς φραγμούς, ότι ανατράφηκα με την επίσημη θρησκεία του τόπου μου.

Το να κάνω αταξίες με κάποιον στην αίθουσα κατά την διάρκεια της λειτουργίας, πάντα μου φαινόταν απαίσιο. Από μικρός είχα την αίσθηση της ευλάβειας και του σεβασμού. Ποτέ δεν ήθελα να μαζεύω του ώμους μου κατά την διάρκεια της λατρείας. Ποτέ δεν με ευχαρίστησε να το σκάσω από τις ιερές μου υποχρεώσεις, ούτε να κοροϊδέσω τα άγια πράγματα.

Χωρίς να θέλω τώρα να μπλέκομαι μέσα σε αγκάθια και βάτους, πρέπει να πω μόνο ότι στην τάδε μυστικιστική αίρεση -δεν έχει σημασία ποιο είναι το όνομα της- βρήκα θρησκευτικές αρχές κοινές σε όλες τις εξομολογητικές θρησκείες του κόσμου. Να τις αναφέρουμε σήμερα, είναι κατάλληλο για το καλό του Μεγάλου Σκοπού.

ΟΥΡΑΝΟΙ

Τους συναντούμε σε όλες τις εξομολογητικές θρησκείες, αν και με διαφορετικά ονόματα· όμως, αυτοί είναι πάντοτε εννέα, όπως έλεγε τόσο σωστά ο Φλωρεντιανός Δάντης στην κλασική του «Θεία Κωμωδία»:

- 1) Ουρανός της Σελήνης (Αστρικός κόσμος)
- 2) Ουρανός του Ερμή (Διανοητικός κόσμος)
- 3) Ουρανός της Αφροδίτης (Αιτιατός κόσμος)
- 4) Ουρανός του Ήλιου (Βουδικός ή διαισθησιακός κόσμος)
- 5) Ουρανός του Άρη (Ατμικός Κόσμος. Περιοχή του Άτμαν)
- β) Ουρανός του Δία (Νιρβάνα)
- 7) Ουρανός του Κρόνου (Παρανιρβανικός κόσμος)
- 8) Ουρανός του Ουρανού (Μαχαπαρानιρβανικός κόσμος)
- 9) Ουρανός του Ποσειδώνα (Ο Έμπειρος)

Είναι φανερό και αυταπόδεικτο ότι αυτοί οι εννέα ουρανοί που σε καλή ώρα προαναφέρθηκαν, βρίσκονται επίσης μέσα σε μας τους ίδιους, εδώ και τώρα, περνιούνται και διαπερνιούνται αμοιβαία χωρίς να συγχέονται.

Προφανώς αυτοί οι εννέα ουρανοί βρίσκονται τοποθετημένοι σε εννέα ανώτερες διαστάσεις. Σαφώς πρόκειται για εννέα παράλληλα σύμπαντα.

ΚΟΛΑΣΕΙΣ

Δεν είναι υπερβολή σε αυτό το εσωτερικό Μήνυμα των Χριστουγέννων του 1972-73 να θυμηθούμε με κάποια έμφαση πολύ ιδιαίτερη τις διάφορες θρησκευτικές κολάσεις...

Ας ανακαλέσουμε με επισημότητα, ας κάνουμε μνήμη από τις πολλαπλές προϊστορικές και ιστορικές κολάσεις. Αναμνήσεις και αναπολήσεις υπάρχουν παντού για κολάσεις Κινέζικες, Μωαμεθανικές, Βουδιστικές, Χριστιανικές κ.τ.λ. Καταλήγει αναντίρρητο ότι όλες αυτές οι διαφορετικές κολάσεις χρησιμεύουν σαν σύμβολο για τον βυθισμένο ορυκτό κόσμο...

Φανερά ο Δάντης, θαυμαστός μαθητής του Βιργιλίου του ποιητή της Μάντουα, ανακαλύπτει με μυστικιστική έκπληξη την στενή σχέση, η οποία υπήρχε μεταξύ των εννέα Δαντικών κύκλων και των εννέα ουρανών...

Το Μπάρντο Θοντόλ, θιβετιανό βιβλίο των πνευμάτων του άλλου κόσμου, ξεπηδά περίφημο μπροστά στα μάτια μας, κάνοντας μας να δούμε την ωμή πραγματικότητα των κόσμων κολάσεων μέσα στο εσωτερικό του πλανητικού οργανισμού στον οποίο ζούμε.

Είναι φανερό ότι οι εννέα Δαντικοί κύκλοι μέσα στο εσωτερικό της Γης, αντιστοιχούν επιστημονικά με τις εννέα παραδιαστάσεις, τις βυθισμένες κάτω από την τρισδιάστατη περιοχή του Ευκλείδη.

Καταλήγει φανερή και απτή η κοσμική ύπαρξη των κόσμων κολάσεων σε κάθε κόσμο του άπειρου διαστήματος. Προφανώς το βυθισμένο ορυκτό βασίλειο δεν είναι πραγματικά μια εξαίρεση του πλανήτη Γη.

ΑΓΓΕΛΟΛΟΓΙΑ

Ο κόσμος όλος κατευθύνεται, φυλάγεται και εμψυχώνεται από σειρές σχεδόν ατελείωτες Ιεραρχιών συνειδητών όντων, έχοντας κάθε ένα από αυτά τα όντα μια αποστολή να εκτελεί και τα οποία (μπορεί να ονομάζονται με αυτό ή εκείνο το όνομα Ντιάν Τσόχανς, Άγγελοι ή Ντέβας, κ.τ.λ.) δεν είναι παρά μόνο Αγγελιοφόροι, με την έννοια ότι είναι πράκτορες των καρμικών και κοσμικών νόμων. Διαφέρουν ως το άπειρο στους αντίστοιχους βαθμούς συνείδησης και νοημοσύνης και είναι όλα τέλειοι Άνθρωποι με την πιο τέλεια έννοια της λέξης.

Πολλαπλές αγγελικές υπηρεσίες χαρακτηρίζουν την θεϊκή Αγάπη. Κάθε Ελοΐμ εργάζεται στην ειδικότητα του. Εμείς μπορούμε και πρέπει να κάνουμε έκκληση στην αγγελική προστασία.

ΘΕΟΣ

Όλες οι θρησκείες είναι πολύτιμα μαργαριτάρια περασμένα στην χρυσή κλωστή της θεϊκότητας.

Είναι φανερή η αγάπη που αισθάνονται όλες οι Μυστικές Οργανώσεις του κόσμου για το θεϊκό: Αλλάχ, Μπράχμα, Ταό, Ζεν, Ι.Α.Ο., Ιησούς, Θεός κ.τ.λ.

Ο θρησκευτικός Εσωτερισμός δεν διδάσκει τον αθεϊσμό σε καμιά μορφή, εκτός από την μορφή που περικλείει η σανσκριτική λέξη «nastika»: μη αποδοχή ειδώλων, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρωπόμορφου θεού των αγνοούντων ανθρώπων. Θα ήταν παράλογο πράγμα να πιστεύεις σε έναν ουράνιο δικτάτορα που καθισμένος εκεί ψηλά στον τυραννικό του θρόνο θα έστελνε αστραπόβροντα και κεραυνούς ενάντια σε αυτή την θλιβερή ανθρώπινη μυρμηγκοφωλιά.

Ο Εσωτερισμός παραδέχεται έναν Λόγο ή ένα συλλογικό Δημιουργό του σύμπαντος, έναν αρχιτέκτονα Δημιουργό. Είναι αναμφισβήτητο ότι αυτός ο Δημιουργός δεν είναι μια ανθρωπόμορφη θεότητα, όπως πολλοί νομίζουν λανθασμένα, αλλά το σύνολο των Ντιάν τσόχανς Αγγέλων, Αρχαγγέλων, και υπολοίπων δυνάμεων. Ο Θεός είναι Θεοί.

Είναι γραμμένο με πύρινα γράμματα στο υπέρλαμπρο βιβλίο της ζωής, ότι ο Θεός είναι ο Στρατός της Φωνής, η Μεγάλη Λέξη, ο Λόγος.

«Στην αρχή ήταν ο Λόγος, και ο Λόγος ήταν με τον Θεό, και ο Λόγος ήταν ο Θεός. Όλα έγιναν από Αυτόν, και χωρίς Αυτόν τίποτε από αυτά που έχουν γίνει, δεν θα υπήρχε».

Είναι αποδεδειγμένο και φανερό, ότι οποιοσδήποτε αυθεντικός Άνθρωπος που κατορθώνει την πραγματική τελειότητα, εισέρχεται γι' αυτόν το λόγο στο ρεύμα του ήχου, στις ουράνιες στρατιές που αποτελούνται από τους Βούδες ευσπλαχνίας, Αγγέλους, Πλανητικά Πνεύματα, Ελοΐμ, Rishi, Prajapatis κ.τ.λ.

Μας έχει ειπωθεί με έμφαση ότι ο Λόγος ηχεί και αυτό είναι φανερό. Ο Δημιουργός, ο Λόγος, είναι μια τέλεια πολλαπλή μονάδα.

Όποιος λατρεύει τους θεούς, όποιος τους προσκυνά, μπορεί να συλλάβει καλύτερα το βαθύ νόημα των διαφόρων θείων φάσεων τα ου αρχιτέκτονα Δημιουργού.

Όταν η ανθρωπότητα κορόιδεψε τους Άγιους Θεούς, έπεσε θανάσιμα τραυματισμένη στον πρόστυχο υλισμό της Εποχής αυτής του Σιδήρου.

Ο ΕΩΣΦΟΡΟΣ

Μπορούμε και μέχρι οφείλουμε να εξαλείψουμε ριζικά όλα τα υποκειμενικά ψυχικά ακόλουθα σκοτεινά και διεστραμμένα που φέρουμε μέσα μας· όμως, είναι ασυζήτητο ότι ποτέ δεν θα μπορούσαμε να διαλύσουμε σε μας τους ίδιους την σκιά του Εσώτερου Λόγου.

Καταλήγει καθαρό και σαφές ότι ο Εωσφόρος είναι η αντίθεση του Δημιουργού, η ζωντανή σκιά του, προβαλλόμενη στον βαθύ πάτο του μικρόκοσμου ανθρώπου.

Ο Εωσφόρος είναι ο Φύλακας της Πόρτας, και των Κλειδιών του Αγιαστηρίου, για να μην εισέρχονται σε αυτόν παρά οι χρισμένοι που κατέχουν το Μυστικό του Ερμή.

Και μια που γράψαμε το τόσο απεχθές όνομα για τα ευλαβή αυτιά του όχλου, θα ήταν απαραίτητο να πούμε επίσης ότι ο εσωτεριστικός Λούσιφερ της Αρχαϊκής Διδασκαλίας είναι το άκρο αντίθετο από αυτό που οι θεολόγοι, όπως ο περίφημος Desmus-Eaux και ο Μαρκήσιος της Mirville υποθέτουν λανθασμένα. Δηλαδή είναι η αλληγορία του καλού, το σύμβολο της πιο μεγάλης θυσίας (Χριστός-Λούσιφερ) των γνωστικών και ο θεός της Γνώσης κάτω από άπειρα ονόματα: Φως και σκιά, μυστηριώδης συμβίωση του Ηλιακού Λόγου, τέλεια πολλαπλή μονάδα. ΙΝΠΙ είναι ο Λούσιφερ.

ΔΑΙΜΟΝΙΑ

Οι διάφορες θρησκευτικές θεογονίες μας περιγράφουν σαν τιμωρημένους, αυτούς τους Θεϊκούς Λόγους που μετενσαρκωμένοι σε ανθρώπινα σώματα, θα έκαναν το ασυγχώρητο σφάλμα να πέσουν στην ζώδη γέννηση.

Αυτά τα σκοτεινά πνεύματα είναι πεσμένοι άγγελοι, αυθεντικά δαιμόνια με το πιο πλήρες νόημα της λέξης.

Παράλογο να διαβεβαιώσουμε ότι αυτοί οι αντάρτες θα είχαν δώσει τον νου στον άνθρωπο· είναι φανερό ότι αυτοί οι πεσμένοι άγγελοι είναι αληθινές κοσμικές αποτυχίες.

Επί την ευκαιρία να θυμηθούμε σε αυτές τις στιγμές τα απάνθρωπα ονόματα των Αντραμελέκ, Μπελιάλ, Μολώχ, Βάαλ κ.τ.λ., των οποίων οι τρομερές βδελυρότητες μπορούν να μελετηθούν από οποιοδήποτε μύστη, που γνωρίζει την Λευκή Αδελφότητα, στα ακασικά αρχεία της Φύσης.

Ξεχωρίστε μεταξύ του τι είναι μια εσωτερική πτώση και μια κάθοδος. Προφανώς αυτοί οι αντάρτες άγγελοι δεν κατέβηκαν, έπεσαν και αυτό είναι διαφορετικό.

ΤΟ ΛΙΜΠΟ

Ενημερωμένοι για την Παγκόσμια Ιστορία, ξέρουμε καλά αυτό που πραγματικά είναι ο Όρχος των κλασσικών Ελλήνων και Λατίνων. Το Λίμπο των εσωτεριστών Χριστιανών.

Δεν είναι άχρηστο σε αυτό το κείμενο, να δώσουμε έμφαση στην μεταβατική ιδέα ότι το Λίμπο είναι πραγματικά ο προθάλαμος των κόσμων κολάσεων. Όλα τα σπήλαια, τα γνωστά και τα άγνωστα, αποτελούν ένα τεράστιο και αδιάκοπο δίκτυο που περικλείει όλον τον πλανήτη Γη, αποτελώντας τον Όρχο των κλασσικών -όπως έχουμε αναφέρει πιο πάνω- το αυθεντικό Λίμπο του γνωστικού εσωτερισμού. Ο άλλος κόσμος, τελικά, όπου ζούμε μετά τον θάνατο μας.

Αντιστοιχεί στο Λίμπο εκείνη η μυστικιστική και τρομερή αλληγορία που λέει: «Εκεί ζουν εκείνα τα μικρά αθώα πλάσματα που πέθαναν χωρίς να πάρουν τα νερά της βάφτισης».

Μέσα στον γνωστικό εσωτερισμό, αυτά τα νερά είναι γενετικού τύπου και αποτελούν το Ens Seminis (την οντότητα του σπέρματος όπως θα έλεγε και ο Παράκελσος).

Το μυστήριο της Βάφτισης των διαφόρων λατρειών συμβολίζει την Σεξο-Γιόγκα, το Maithuna, την Σεξουαλική Μαγεία. Στον μυελό και στο σπέρμα ενυπάρχει το κλειδί της σωτηρίας και οτιδήποτε δεν προέρχεται από εκεί, από αυτόν τον δρόμο, είναι βέβαια ένα άχρηστο χάσιμο χρόνου.

Τα αθώα παιδιά είναι εκείνοι οι άγιοι που δεν εργάστηκαν με τα σπερματικά νερά της πρώτης στιγμής. Ενάρετοι άνθρωποι που πίστεψαν δυνατή την εσωτερική αυτοπραγμάτωση του Είναι, χωρίς να εκπληρωθεί η υποχρέωση του μυστηρίου της Βάφτισης. Αγνόησαν την Σεξουαλική Μαγεία ή την απέρριψαν εμφανικά.

Μόνο ο Ερμής, ο αρχηγός και κλητής των ψυχών, παίρνοντας το Κηρύκειο της Σοφίας στο δεξιό του χέρι, μπορεί να καλέσει ξανά στην ζωή τα δυστυχημένα και αθώα πλάσματα που κατακρημνίστηκαν στον Όρχο.

Μόνο αυτός, ο Αρχιμάγος και Ιεροφάντης μπορεί να τις κάνει να ξαναγεννηθούν σε κατάλληλα περιβάλλοντα για την γόνιμη και δημιουργική δουλειά στο Αμόνι των Κυκλώπων.

Έτσι ο Ερμής, ο Αγγελιαφόρος και Λύκος του Ήλιου, κάνει να εισέρχονται οι ψυχές του Λίμπο στις ουράνιες στρατιές...

ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ

Ας ορίσουμε το Καθατήριο ως εξής: Κατώτατη μοριακή περιοχή, ζώνη τύπου Υπό-Σεληνιακού, βυθισμένο Αστρικό (Κάμα Λόκα δευτερεύον).

Στον καθατήριο κόσμο πρέπει να τηγανίζουμε τους σπόρους του κακού, να εξαλείφουμε παρανθρώπινες νύμφες κάθε είδους, να γίνει κάθαρση κάθε διαφθοράς, να καθαριστούμε ριζικά.

Ο Δάντης Αλιγκιέρι μιλώντας για το Καθατήριο, λέει:

«Πλησιάζουμε μέχρι να φτάσουμε στο σημείο που προηγούμενα μου είχε φανεί σαν κόψιμο του τοίχου, όμοια με την ρωγμή που χωρίζει ένας τοίχος, κι είδα μια πόρτα στην οποία ανεβαίνεις από τρία σκαλοπάτια διαφορετικού χρώματος κι έναν θυρωρό που ακόμα δεν είχε πει λέξη.

Και καθώς εγώ άνοιγα όλο και περισσότερο τα μάτια μου, τον είδα καθισμένο στο κεφαλόσκαλο, με πρόσωπο τόσο φωτεινό που δεν μπορούσα να σταματήσω την ματιά μου επάνω του. Κρατούσε στο χέρι ένα γυμνό σπαθί, που αντανakλούσε τις ακτίνες του προς το μέρος μας, έτσι που άδικα προσπάθησα να στεριώσω την ματιά μου επάνω σ' αυτό.

-Πέστε μου από κει, τι θέλετε; άρχισε να λέει.

-Που είναι αυτός που σας συνοδεύει; Προσέξτε να μην είναι ο ερχομός σας πένθιμος.

-Μια ουράνια κυρία, που ξέρει απ' αυτά τα πράγματα, απάντησε ο Δάσκαλος μου, μας είπε προ ολίγου: «Πηγαίνετε εκεί, εκείνη είναι η πόρτα».

-Αυτή οδηγεί ευτυχισμένα τα βήματα σας -απάντησε ο ευγενικός θυρωρός. Ελάτε λοιπόν και ανεβείτε τις σκάλες μας.

Προχωρούμε· το πρώτο σκαλοπάτι ήταν από άσπρο μάρμαρο τόσο γυαλιστερό, σκληρό και ίσιο που αντικατοπτρίστηκα ολόκληρος· το δεύτερο ήταν πιο σκούρο απ' το τουρκουάζ, ήταν από μια πέτρα ασβεστοποιημένη και άγρια και

θρυμματισμένη στο μήκος και στο πλάτος της· το τρίτο, που ακουμπούσε στ' άλλα, μου φαινόταν από μια πορφύρα τόσο κόκκινη σαν το αίμα που βγαίνει απ' τις φλέβες.

Επάνω σ' αυτό το τελευταίο είχε και τα δύο του πόδια ο Άγγελος του θεού που, καθισμένος στο κατώφλι, μου φάνηκε από διαμάντι. Ο οδηγός μου μ' οδήγησε από τα τρία σκαλιά, λέγοντας:

-Ζήτα ταπεινά ν' ανοίξει η πόρτα.

Γονάτισα ταπεινά στ' άγια πόδια, του ζήτησα ν' ανοίξει από ευσπλαχνία αλλά προηγουμένως εκτύπησα το στήθος μου τρεις φορές.

Με την άκρη του σπαθιού του μου χάραξε στο μέτωπο επτά φορές το γράμμα και είπε:

-Προσπάθησε να πλύνεις αυτούς τους λεκέδες όταν μπεις μέσα.

Αμέσως έβγαλε μέσα απ' τα ρούχα του, που είχαν το χρώμα της στάχτης ή της ξεραμένης γης, δυο κλειδιά, απ' τα οποία το ένα ήταν χρυσό και τ' άλλο ασημένιο. Πρώτα με το ασημένιο κι ύστερα με το χρυσαφένιο, έκανε στην πόρτα αυτό που εγώ ήθελα.

-Όταν ένα από τα κλειδιά δεν κατορθώνει ν' ανοίξει την πόρτα και δεν γυρίζει κανονικά στην κλειδαριά, μας είπε, αυτή η είσοδος δεν ανοίγει. Ένα απ' αυτά είναι πιο πολύτιμο, όμως το άλλο χρειάζεται περισσότερη τέχνη και εξυπνάδα για ν' ανοίξει, γιατί είναι αυτή που κινεί το ελατήριο. Ο Πέτρος μου έδωσε τα κλειδιά, προειδοποιώντας με ότι καλύτερα να κάνω λάθος ν' ανοίξω την πόρτα παρά να την κρατώ κλειστή, εφ' όσον οι αμαρτωλοί θα γονατίζουν στα πόδια μου.

Μετά έσπρωξε την πόρτα προς τον άγιο χώρο, λέγοντας: «Μπείτε. Πρέπει να σας προειδοποιήσω ότι όποιος κοιτάζει προς τα πίσω θα ξαναβγεί».

Τότε γύρισε στους μεντεσέδες η ιερή πόρτα, που είναι από μέταλλο, συμπαγής και τριζάτη: και δεν έτριξε τόσο, ούτε αντιστάθηκε σαν την Ταρπήια πέτρα, όταν ρίχτηκε απ' αυτήν ο καλός ο Μέτελλος, λόγος για τον οποίο έμεινε άδεια. Εγώ έγινα ευαίσθητος στον παραμικρό θόρυβο και μου φάνηκε ν' ακούω φωνές που τραγουδούσαν στον ήχο γλυκείας μελωδίας «τε ντέους λαουντάμους».

Η εντύπωση που μου έκανε αυτό που άκουγα ήταν σαν ν' άκουγα τραγούδι με συνοδεία οργάνου, που όπως γρήγορα ακουγόταν σταματούσαν να ακούγονται τα λόγια.

(Κοιτάζτε την Θεία Κωμωδία του Δάντη)

Η ΘΕΪΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

Η Μαρία ή καλύτερα θα έλεγα ΡΑΜ-ΙΟ, είναι η ίδια Ίσις, Γιούνιο, Δήμητρα, Κέρες, Μαία, η Αγία Κοσμική Μητέρα, η φιδίσια δύναμη που κείτεται στον ζωντανό βυθό κάθε οργανικής ή ανόργανης ύλης.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Η όμορφη Μαγδαληνή είναι πέρα από οποιαδήποτε αμφιβολία η ίδια η Σαλαμπό, Μάτρα, Ιστάρ, Αστάρτη και Αφροδίτη. Η ηλιακή αύρα της μετανιωμένης Μαγδαληνής αποτελείται από τις ιερές συζύγους του κόσμου.

Καλότυχοι οι άνθρωποι που βρίσκουν καταφύγιο σε αυτήν την αύρα, γιατί από αυτούς θα είναι το Βασίλειο των Ουρανών.

ΧΡΙΣΤΟΣ

Για τους Πέρσες ο Χριστός είναι ο Ορμούζ, ο Αχουρα Μάσδα, η αντίθεση του Αριμάν (Σατανά).

Στην ιερή γη των Βέδας ο Χριστός είναι ο Βισνού, ο Δεύτερος Λόγος, ο ύψιστος πηγασιός του Μπράχμα, του Πρώτου Λόγου.

Ο Ινδοστανικός Ιησούς είναι ο Αβατάρα Κρίσνα.

Το Ευαγγέλιο αυτού του Δασκάλου είναι παρόμοιο με εκείνο του θείου Ραβί της Γαλιλαίας.

Στους αρχαίους Κινέζους, ο Φου Χί είναι ο Κοσμικός Χριστός, ο οποίος έγραψε το περίφημο εκείνο νομικό βιβλίο Ι Κίνγκ και ονόμασε υπουργούς-Δράκοντες για το καλό της ανθρωπότητας.

Στην ηλιόλουστη χώρα του Κεμ, στην γη των Φαραώ, ο Χριστός ήταν ο Όσιρις και όποιος τον ενσάρκωνε γινόταν και αυτός γι' αυτό το λόγο ένας Οσιροποιημένος.

Κουετζαλκόατλ είναι ο Μεξικανός Χριστός που ζει τώρα στην μακρινή Θούλη. Είναι ο λευκός Θεός.

ΑΣΠΙΛΕΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ

Είναι επείγον να κατανοήσετε τι είναι στην πραγματικότητα οι άσπιλες συλλήψεις. Αυτές αφθονούν σε όλες τις αρχαίες λατρείες. Ο Φου Χί, ο Κουετζαλκόατλ, ο Βούδας και πολλοί άλλοι είναι αποτέλεσμα των άσπιλων συλλήψεων.

Η Αγία Φωτιά κάνει γόνιμα τα Νερά της Ζωής για να γεννηθεί ο Δάσκαλος μέσα μας.

Κάθε άγγελος είναι ασφαλώς γιος της Αγίας Μητέρας Κουνταλί. Αυτή είναι πραγματικά παρθένα πριν από τον τοκετό, κατά τον τοκετό και μετά από τον τοκετό.

Στο όνομα της αλήθειας επίσημα διαβεβαιώνουμε τα εξής: Ο Σύζυγος της Ντέβι Κουνταλί, της ιδιαίτερης Κοσμικής Μητέρας μας, είναι ο Τρίτος Λόγος, το Άγιο Πνεύμα, ο Σίβα ο πρωτογέννητος της Δημιουργίας· η δική μας εσώτερη Μονάδα ή υπερατομική θα λέγαμε καλύτερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ήμουν ακόμα ένας νεαρός δώδεκα ανοίξεων, όταν ήμουν εξυπηρετικός με κάποιον, που ανήσυχος ερευνούσε τα μυστήρια του άλλου κόσμου. Πήρα απόφαση να αναζητήσω επίσης και εγώ, να εξερευνήσω, να ερευνήσω στο ανησυχητικό πεδίο του πνευματισμού.

Τότε με την υπομονή του καλόγερου στο κελί του, μελέτησα αναρίθμητα μεταφυσικά βιβλία. Δεν είναι άσκοπο να αναφέρουμε συγγραφείς όπως οι λουίς Ζέα Ουρίμπ, Καμίλο Φλαμαριόν, Καρντέκ, Λεόν Ντενίς, Καίσαρ Λομπρόζο κ.τ.λ.

Το πρώτο μιας σειράς του Καρντέκ, βεβαίως μου φάνηκε πολύ ενδιαφέρον, όμως αναγκάστηκα να το διαβάσω τρεις φορές με διάθεση να το κατανοήσω τέλεια.

Μεταμορφώθηκα σε ένα ποντικό της βιβλιοθήκης, ομολογώ με ειλικρίνεια ότι αγάπησα παράφορα το «Βιβλίο των Πνευμάτων», πριν συνεχίσω με πολλούς άλλους τόμους με ζουμερό περιεχόμενο.

Με το μυαλό μου αφοσιωμένο στην μελέτη, κλεινόμουν πολλές ώρες μέσα στο σπίτι μου ή στην Δημόσια Βιβλιοθήκη, με τον φανερό πόθο να ψάξω για τον Μυστικό Δρόμο.

Τώρα, χωρίς να κάνω τον σοφό, χωρίς ματαιοδοξίες, το μόνο που επιθυμώ είναι να δώσω σε αυτό το κεφάλαιο τα αποτελέσματα των ερευνών μου στον τομέα του πνευματισμού.

MENTIOYM

Παθητικά υποκείμενοι, δεκτικοί, που διαθέτουν την ύλη τους, το σώμα τους στα μεταφυσικά φαντάσματα μετά θάνατον.

Είναι αναμφισβήτητο ότι το κάρμα του μέντιουμ είναι η επιληψία. Προφανώς οι επιληπτικοί υπήρξαν μέντιουμ στις περασμένες ζωές.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

1) Κάποια κυρία, δεν αναφέρω το όνομα της, έβλεπε μονίμως το φάντασμα μιας πεθαμένης γυναίκας· αυτό το τελευταίο της έλεγε στο αυτί πολλά πράγματα. Σε επίσημη συγκέντρωση πνευματισμού η κυρία έπεσε σε κατοχή· το καλούμενο φάντασμα που την κυριαρχούσε υπέδειξε στο μέντιουμ να σκάψει σε καθορισμένο σημείο του σπιτιού, γιατί εκεί -της είπε- θα έβρισκε έναν μεγάλο θησαυρό. Ακολούθησε τις υποδείξεις του φαντάσματος· δυστυχώς ο θησαυρός δεν βρέθηκε.

Είναι αναντίρρητο ότι ο θησαυρός αυτός ήταν μια απλή διανοητική προβολή του υποκειμενικού ψυχισμού των παρευρισκομένων. Στην πραγματικότητα αυτοί οι άνθρωποι ήσαν άπληστοι.

2) Μακριά στον χρόνο και στον χώρο, πολύ μακριά από την αγαπημένη μου Μεξικάνικη γη, μπήκα στην πολιτεία Τζούλια, Βενεζουέλα, Νότιος Αμερική.

Φιλοξενούμενος του αμφιτρώνα μου, στην εξοχική κατοικία του, πρέπει να διαβεβαιώσω ότι σε εκείνες τις ημέρες έγινα αυτόπτης μάρτυρας ενός μεταφυσικού και άτοπου συμβάντος.

Συμφέρει να υπογραμμίσω, για το καλό των αναγνωστών μου, ότι ο αναφερόμενος αμφιτρώνας μου ήταν, πέρα από κάθε αμφιβολία και ειπωμένο χωρίς φραγμούς, ένα άτομο πάρα πολύ ταπεινό, της έγχρωμης φυλής.

Είναι αναντίρρητο, ότι εκείνος ο καλός κύριος, στ' αλήθεια πολύ γενναιόδωρος με τους φτωχούς, ξόδευε από την δική του αλατιέρα σε πλούσια γεύματα.

Το να κατοικεί στο ξενοδοχείο μεταξύ μορφωμένων ανθρώπων ή να θίγεται από κάποιον για κάποια αφορμή ήταν γι' αυτόν τον καλό άνθρωπο κάτι αδύνατο· πραγματικά, προτιμούσε να αφευθεί στην δουλειά με την τύχη του, στις σκληρές ατυχίες της εργασίας του.

Μπορούμε να πούμε και μάλιστα με μεγάλη έμφαση ότι εκείνος ο παλικαρίσιος ιππότης φαινόταν να έχει την χάρη της πανταχού παρουσίας, διότι τον έβλεπα παντού, εδώ εκεί και παρά πέρα.

Κάποια νύχτα από τις τόσες, εκείνος ο διακεκριμένος ιππότης, με πολύ μυστικότητα με προσκάλεσε σε μια συνεδρίαση πνευματισμού. Εγώ με κανένα τρόπο δεν ήθελα να αρνηθώ αυτήν την τόσο ευγενική πρόσκληση.

Τρεις άνθρωποι συγκεντρωμένοι κάτω από το αγροτικό ταβάνι της χασιέντας του, καθίσαμε γύρω από ένα τραπέζι τριών ποδιών.

Ο αμφιτρώνας μου, γεμάτος από άπειρη ευλάβεια, άνοιξε ένα μικρό κουτί που ποτέ δεν εγκατέλειπε στα ταξίδια του και από εκεί έβγαλε ένα ινδιάνικο κρανίο.

Έπειτα απήγγειλε μερικές όμορφες παρακλήσεις και φώναξε με μεγάλη φωνή καλώντας το φάντασμα του μυστηριώδους κρανίου.

Ήταν μεσάνυχτα, ο ουρανός ήταν γεμάτος με μαύρα σύννεφα, που φρικώδη ταξινομούνταν στο τροπικό διάστημα, έβρεχε και αστραπές και βροντές έκαναν όλη την περιοχή να ταραάζεται.

Παράξενα χτυπήματα ακούστηκαν μέσα από το εσωτερικό του επίπλου και μετά παραβιάζοντας το νόμο της βαρύτητας, σαν να κορόιδευε τα παλιά κείμενα της φυσικής, το τραπέζι σηκώθηκε από το πάτωμα. Μετά ήρθε το πιο εντυπωσιακό. Το επικαλεσμένο φάντασμα εμφανίστηκε στην αίθουσα και πέρασε δίπλα μου.

Στο τέλος το τραπέζι έσκυψε προς το μέρος μου και το κρανίο που ήταν πάνω στο έπιπλο, ήρθε να καθίσει στα μπράτσα μου.

«Φτάνει πια!». Φώναξε ο αμφιτρώνας μου. «Η καταιγίδα είναι πολύ δυνατή και σ' αυτές τις συνθήκες αυτές οι επικλήσεις καταλήγουν πολύ επικίνδυνες». Και σε αυτή την στιγμή μια τρομερή βροντή έκανε να χλωμιάσει το πρόσωπο του επικλητή.

3) Τριγυρίζοντας κάποια μέρα σε αυτά τα δρομάκια της πόλης του Μεξικού, Ομοσπονδιακή περιοχή, κινούμενος από μια παράξενη περιέργεια μπήκα με άλλα πρόσωπα σε ένα αρχαίο μεγάλο σπίτι, όπου για καλό ή για κακό, λειτουργούσε ένα πνευματικό ή πνευματιστικό κέντρο.

Απίθανο σαλόνι ξεχωριστό, ανώτερο, με πολλές καμπανούλες και με πολύ συγκινητικό κόσμο, λεπτό και της καλύτερης ποιότητας.

Χωρίς να σκοπεύω με κανένα τρόπο να διακινδυνεύσω, με πολύ σεβασμό κάθισα μπροστά στο βήμα. Το να εμβαθύνω στις διδασκαλίες των μέντιουμ πνευματιστών, το να συζητάω ή να αρχίζω να εκτοξεύω με κακία σε φιλικές ορολογίες και με υποκριτικές πραότητες και υπερευσεβείς στάσεις, πραγματικά δεν ήταν ο σκοπός μου όταν μπήκα σε αυτήν την αίθουσα. Ήθελα μόνο να πάρω σημειώσεις από όλες τις λεπτομέρειες με εύκαμπτη νόηση και ιδιαίτερη σύνεση. Το να εξασκήσεις στο να μάθεις να προσεύχεσαι, στο να μιλάς για να απαγγέλεις δημόσια, στο να προετοιμάζεσαι γι' αυτόν τον σκοπό, πραγματικά είναι κάτι που αποκλείεται σε οποιοδήποτε χρόνο για την πνευματιστική νοοτροπία.

Υπομονετικά η ιερή αδελφότητα του μυστηρίου, περίμενε με μυστικιστικό πόθο φωνές και λόγια να ξεπηδήσουν από «μετά θάνατον».

Ανεξάρτητος από τους υπόλοιπους στις διαγνώσεις τους, ιδεώδης για κάτι το πολύ μοιρολατρικό, ένας ιπότης κάποιας ηλικίας πέφτει δαιμονισμένος, και σπασμωδικά σείεται σαν οποιοσδήποτε επιληπτικός, ανεβαίνει στο βήμα, καταλαμβάνει την εξέδρα της ευλωτίας και παίρνει τον λόγο.

«Εδώ ανάμεσα μας, ο Ιησούς της Ναζαρέτ, ο Χριστός». Φωνάζει με μεγάλη φωνή εκείνος ο δυστυχισμένος δαιμονισμένος.

Σε αυτές τις τρομακτικές στιγμές δονείται φρικωδώς το στολισμένο με κεριά και λουλούδια βήμα -ο βωμός του Βάαλ- και όλοι οι ευσεβείς πέφτουν προσκυνώντας στην γη.

Εγώ, χωρίς να θέλω να ταράξω με την δουλειά μου κανέναν, ήρεμα αφιερώθηκα στο να μελετώ το μέντιουμ με την έκτη μου αίσθηση.

Διαπερασμένος από την αγωνία, μπόρεσα να εξακριβώσω πραγματικά την ωμή πραγματικότητα από εκείνη την άτοπη μεταφυσική περίπτωση. Προφανώς επρόκειτο για έναν φρικτό και αριστερό απατεώνα που εκμεταλλευόταν την ξένη ευπιστία, κάνοντας να τον περάσουν για τον Ιησού Χριστό. Με την αίσθηση μου της διόρασης παρατήρησα ένα μαύρο μάγο στολισμένο με κόκκινο χιτώνα στο χρώμα του αίματος. Το ανατριχιαστικό φάντασμα βυθισμένο μέσα στο φυσικό σώμα του μέντιουμ, συμβουλευοντας τους ερωτώντες, προσπαθούσε να μιλάει με τον Ιησουχριστιανικό τόνο, με σκοπό να μην τον αποκαλύψουν εκείνοι οι φανατικοί.

Αφού τελείωσε εκείνη η φρικώδης συνάθροιση, απομακρύνθηκα από εκείνη την αίθουσα με την έντονη επιθυμία να μην επιστρέψω ποτέ εκεί πέρα.

4) Το να ζήσεις με απόλαυση, με την οικογένεια σου, από χάρη, σε ειρήνη για να δουλεύεις για το έργο της μαγείας, πάνω στην γη, είναι πραγματικά κάτι πολύ ρομαντικό. Όμως το να ριχτείς στους κινδύνους συνηθίζεται να είναι πολλές φορές απαραίτητο, όταν πρόκειται να προσπαθείς για τους άλλους όλο το καλό που είναι δυνατόν.

Περιτριγυρισμένος από διανοητικά τείχη ήθελα να ανθίσω στην σοφία και χωρίς να στερούμαι από δυνάμεις ταξίδεψα, πολύ νέος, σε διάφορα μέρη του κόσμου.

Μακριά στον χώρο και στον χρόνο, σε μια πολύ απομακρυσμένη νοτιοαμερικάνικη περιοχή, γνωστής στον κόσμο με το τυπικό όνομα Κιντίο, πολύ

εύκαμπτος στην νόηση, δημιούργησα σχέσεις μ' ένα μέντιουμ πνευματιστή, που δούλευε σαν σιδεράς.

Χωρίς να μπλεχτεί ποτέ σε καμιά συζήτηση, εκείνος ο εργάτης εργαζόταν ήσυχος στο ερυθρωπό σιδηρουργείο του.

Παράξενος πεταλωτής, πνευματιστής· μυστικιστικός κύριος με μπρούτζινη φιογούρα. Ερημική, αθλητική προσωπικότητα.

Βοήθησε με Θεέ μου και Παναγία! Εγώ τον είδα σε φρικώδη και αριστερή μεντιουμ-ψυχική κατοχή, κατεχόμενο από τον Βεελζεβούλ, τον πρίγκιπα των δαιμόνων. Ακόμα θυμάμαι εκείνα τα σκοτεινά λόγια, με τα οποία η δύναμη του σκότους έκλεινε την συνάθροιση: «Bel tengo mental la petra y que a el le andube sedra, vao genizar le des». Έπειτα υπέγραψε: Βεελζεβούλ.

Ο σιδεράς, παραδοξολογικός ασκητής, βρέθηκε μετανιωμένος την επόμενη μέρα, μετά την αριστερή πνευματιστική σκοτεινή συνάντηση. Τότε ορκίστηκε επίσημα στο όνομα του αιωνίου ζωντανού θεού, να μην ξαναδανείσει το φυσικό του σώμα στον τρόπο των σκοταδιών.

Πολλές φορές τον εξέπληξα στο σιδηρουργείο του αναζητώντας πολύ ειλικρινά μια συμβουλή στο πνευματιστικό ευχολόγιο βιβλίο του Καρντέκ.

Αργότερα εκείνος ο παλικαρίσιος ιπότης με προσκάλεσε γεμάτος μυστικιστικό ενθουσιασμό σε άλλες τόσες εξαντλητικές μεντιουμ-ψυχικές συναθροίσεις, όπου με άπειρη ανησυχία επικαλούσε τον Juan Hurtado «el Mayor».

Χωρίς καμιά υπερβολή, και για το καλό των αγαπητών αναγνωστών, πρέπει να διαβεβαιώσω τώρα και επί την ευκαιρία, ότι το αναφερόμενο φάντασμα μιλώντας με την γλώσσα του δαιμονισμένου μέντιουμ, υπερηφανευόταν ότι μπορεί να εκδηλωθεί δια μέσου εκατόν πενήντα μέντιουμ συγχρόνως. Το να πολλαπλασιάζεται κανείς σε εκατόν πενήντα διαφορετικές ομιλίες συγχρόνως, μου φάνηκε σε εκείνη την εποχή κάτι το καταπληκτικό.

Ασυζητητί σε εκείνη την εποχή της ζωής μου ακόμα δεν είχα αναλύσει το θέμα αυτό της πολλαπλότητας του Εγώ, του Εμένα του Ίδιου.

ΤΟ ΕΓΩ

Χωρίς να θέλω να εξαπλωθώ στα τρελά, σε συζητήσεις καμιάς μορφής, δίνω πολύ ειλικρινά έμφαση σε εκείνο που σε άμεση μορφή έχω πειραματιστεί πλήρως.

Το προαναφερόμενο Εγώ προφανώς στερείται από κάθε θεϊκή άποψη, που μπορεί να μας ανυψώσει, ή να μας αξιολογήσει.

Επιτρέψτε μας την ελευθερία να διαφωνήσουμε με εκείνους τους ανθρώπους που προϋποθέτουν την ύπαρξη των Εγώ, ενός ανώτερου τύπου κι ενός άλλου κατώτερης τάξης.

Πραγματικά και στο όνομα της αλήθειας αποδεικνύουμε χωρίς καμία απρέπεια, τον καλά ενημερωμένο τρομερό ρεαλισμό ότι υπάρχει σε κάθε άτομο μόνο ένα πολλαπλό και τρομακτικά διεστραμμένο Εγώ. Αυτή η βαθειά επίγνωση βασίζεται στην ζωντανή εμπειρία του συγγραφέα του παρόντος εσωτεριστικού κειμένου.

Με κανέναν τρόπο δεν χρειάζεται να εξωτερικεύουμε ανώριμες ιδέες. Ποτέ δεν θα κάναμε την απερισκεψία να επιβεβαιώσουμε εξωφρενικές ουτοπίες. Η διαβεβαίωσή μας έχει πολλά, άφθονα τεκμήρια σε όλα τα ιερά βιβλία των αρχαίων καιρών.

Σαν ζωντανό παράδειγμα της δικής μας διαβεβαίωσης δεν είναι άχρηστο να θυμηθούμε τις σκληρές μάχες του Αρτζούνα εναντίον των αγαπημένων συγγενών του (των Εγώ) στο Μπαγκαβάντ Γκιτά, το Άσμα του Κυρίου.

Προφανώς αυτά τα ψυχικά ακόλουθα, υποκείμενα, προσωποποιούν με σαφήνεια όλο αυτό το σύνολο των ψυχολογικών ελαττωμάτων, που ο καθένας μας φέρνει μέσα του.

Σε όρους αυστηρής πειραματικής ψυχολογίας είναι φανερό το μποτιλιάρισμα της Συνείδησης μέσα σε αυτά τα υποκειμενικά Εγώ.

Αυτό που συνεχίζει πιο πέρα από τον τάφο είναι λοιπόν τα Εγώ, ένας σωρός από Εγώ-Διαβόλους, τα ψυχικά ακόλουθα. Καταλήγει απτή και φανερή η ταύτιση με αυτά τα ψυχικά ακόλουθα στα πνευματικά ή πνευματιστικά κέντρα. Είναι καθαρό και φανερό ότι αυτά τα Εγώ-Διάβολοι λόγω της πολλαπλότητας τους μπορούν να μπουν σε πολλά σώματα μεντιουμ-ψυχικά, όπως είναι η περίπτωση του Juan Hurtado «el Mayor», για την εκδήλωσή τους.

Οποιοσδήποτε Δάσκαλος του Σαμάδι θα μπορέσει να εξακριβώσει καθαρά στην κατάσταση έκστασης τα εξής: Εκείνοι που δια μέσω μεντιουμ-πνευματιστών εκδηλώνονται, πραγματικά δεν είναι οι ψυχές ούτε τα πνεύματα των νεκρών, αλλά τα Εγώ-Διάβολοι από αυτούς τους τελευταίους, τα ψυχικά ακόλουθα, που συνεχίζουν πιο πέρα από τον ταφικό λάκκο.

Μας έχει ειπωθεί με μεγάλη έμφαση ότι κατά την διάρκεια των μετά θάνατον καταστάσεων, συνεχίζουν τα μέντιουμ μετατρεμμένα σε δαιμονισμένα από το δαιμόνιο ή από τα δαιμόνια. Είναι αναντίρρητο ότι μετά από κάποιο χρονικό διάστημα καταλήγουν να χωρίζονται από το δικό τους θείκό Είναι, τότε εισέρχονται στην βυθισμένη καθοδική εξέλιξη των κόσμων κολάσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ΘΕΟΣΟΦΙΑ

Χωρίς να περιαιτολογώ κατά κανέναν τρόπο για τόσες λεπτές και πολλαπλές ανησυχίες φιλοσοφικού και μεταφυσικού τύπου, ομολογώ πραγματικά και με όλη την ειλικρίνεια ότι ακόμα δεν είχα φτάσει στις δεκαέξι ανοίξεις της σημερινής μου ύπαρξης, όταν βρισκόμουνα πια εγκλωβισμένος σε πολλές ύλες μπλεγμένου περιεχομένου.

Με άπειρες ανησυχίες αποφάσισα να αναλύσω λεπτομερειακά τα προβλήματα του πνεύματος, στο φως της σύγχρονης επιστήμης.

Πολύ ενδιαφέροντα μου φάνηκαν σε εκείνη την εποχή τα επιστημονικά πειράματα του Άγγλου φυσικού Ουίλιαμ Κρούκ, διακεκριμένου εφευρέτη της ύλης σε κατάσταση ακτινοβολίας, λαμπρού μέλους της Βρετανικής Βασιλικής Κοινωνίας.

Μου φάνηκαν εντυπωσιακές οι υλοποιήσεις του φαντάσματος της Κάτι Κίνγκ μέσα στο εργαστήριο, θέμα αναπτυγμένο από τον Κρούκ στο «Μέτρηση της ψυχικής δύναμης».

Μου φάνηκαν περίφημα, καταπληκτικά, θαυμάσια, πολλά ιερά θέματα της αρχαιότητας όπως είναι: το Φίδι του Παραδείσου· η γαϊδάρα του Βαρλαάμ· τα λόγια της Σφίγγας· οι μυστηριώδεις φωνές των αγαλμάτων του Μένωνος στο χάραγμα της ημέρας· το τρομερό Μενέ Τεκέλ Φαρές του συμποσίου του Βαλτάσαρ· ο Σεραφείμ της Τεχεράνης· ο πατέρας του Αβραάμ· το μαντείο των Δελφών· οι Μπετίλος, τα μενίρ ή οι κινούμενες και μαγικές ομιλούσες πέτρες του Πεπρωμένου των Δρυίδων· οι αιγιματικές φωνές όλων των αιματηρών νεκρομαντικών θυσιών, αυθεντική καταγωγή όλων των κλασσικών τραγωδιών (αυτές οι αδιάκριτες αποκαλύψεις στον Προμηθέα, στις Χοιφώρες και στις Ευμενίδες, στοίχησαν την ζωή στον μνημένο Αισχύλο)· τα λόγια του Τειρεσία, του μάντη που επικάλεσε ο Οδυσσεύς στην Οδύσσεια, στο χείλος του λάκκου του γεμάτου με το αίμα του μαύρου κατάλληλου αρνιού· οι μυστικές φωνές που άκουγε ο Αλάριχος διατάζοντας τον να καταστρέψει

την αμαρτωλή Ρώμη και εκείνες που άκουγε η παρθένα της Ορλεάνης επίσης, για να εξοντώσει τους Άγγλους κ.τ.λ.

Διδαγμένος με τους καλούς τρόπους και χωρίς να εξασκώμαι στην ρητορική για να μιλήσω δημόσια, στα δεκαεπτά χρόνια της ηλικίας μου υπαγόρευα διαλέξεις στην Θεοσοφική Κοινωνία.

Το δίπλωμα της Θεοσοφίας το πήρα από τα χέρια του Χιναραγιαντάσα, λαμπρού πρόεδρου εκείνης της μεγαλοπρεπούς κοινότητας, που σε καλή ώρα γνώρισα προσωπικά.

Σίγουρος από τον εαυτό μου στο χαρακτήρα μου ήμουνα τότε πολύ καλά ενημερωμένος γύρω από τα παράξενα και μυστηριώδη χτυπήματα του Ρότσεστερ, τα κλασσικά ψυχικά φαινόμενα του αγροκτήματος των Έντι, όπου γεννήθηκε η ίδια η Θεοσοφική Κοινωνία. Είχα συσσωρεύσει πολλά δεδομένα σχετικά με εκείνα τα τρίποδα χρησμών της Πυθίας των αρχαίων καιρών, ήξερα από μαγικά πράγματα και από εμφανίσεις μετά θάνατον και γνώριζα βαθειά όλα τα τηλεπαθητικά φαινόμενα. Αναντίρρητα, με τόσα μεταφυσικά δεδομένα στο φτωχό μου νου συσσωρευμένα, είχα γίνει ένας πολυμαθής πολύ απαιτητικός.

Όμως, θέλησα πολύ ειλικρινά να διαμορφώσω την καρδιά με το θεοσοφικό καλό κριτήριο και γι' αυτό το λόγο ασχολήθηκα με τα έργα που βρήκα στην πλούσια βιβλιοθήκη. Ανεξάντλητη πηγή της Θεϊκής Σοφίας, ανακάλυψα με μυστικιστική έκπληξη στις δουλεμένες σελίδες της Μυστικής Διδασκαλίας, εξαιρετου έργου της αξιοσέβαστης μεγάλης Δασκάλας Έλενας Πέτροβα Μπλαβάτσκι, της ύψιστης μάρτυρος του 19ου αιώνα.

Ας δούμε τώρα τις εξής πολύ ενδιαφέρουσες βέβαια σημειώσεις:

-1885. Στο ημερολόγιο του ο Συνταγματάρχης Όλκοτ σημειώνει στις 9 Ιανουαρίου: Η Η.Ρ.Β. έχει λάβει από το δάσκαλο Μ. το σχέδιο για την Μυστική Διδασκαλία της. Είναι καταπληκτικό. Ο Όκλεϊ κι εγώ προσπαθήσαμε να το κάνουμε την περασμένη νύχτα, όμως αυτό είναι πολύ καλύτερο.

-Η συνομιλία του ζεύγους Κουλόμπ ανάγκασε την Η.Ρ.Β. να εγκαταλείψει το Αντιάρ και να ταξιδέψει στην Ευρώπη τον Μάρτιο. Η Η.Ρ.Β. πήρε μαζί της το πολύτιμο χειρόγραφο. Όταν ετοιμαζόμουν να ανέβω στο πλοίο, ο Σούμπα Ρόου μου συνέστησε να γράψω την Μυστική Διδασκαλία και να του στέλνω κάθε εβδομάδα τα χειρόγραφα. Εγώ του το υποσχέθηκα και θα το κάνω... μιας που εκείνος θα προσθέσει σημειώσεις και σχόλια και η Θεοσοφική Κοινωνία θα το δημοσιεύσει.

-Ήταν στην χρονιά εκείνη που ο Δάσκαλος Κ.Η. έγραψε: Όταν η Μυστική Διδασκαλία θα είναι έτοιμη, θα είναι μια τριπλή παραγωγή του Μ., του Ουπασίκα και δική μου.

Είναι φανερό ότι αυτές οι σημειώσεις μας προσκαλούν σε διαλογισμό. Όμως είναι σαφές ότι η αξιοσέβαστη Δασκάλα ερμήνευσε τις διδασκαλίες προσαρμόζοντας τις στην εποχή της.

Αφού εξαντλήθηκαν οι θεωρητικές μελέτες του θεοσοφικού τύπου, εξάσκησα έντονα Raja yoga κ.τ.λ. Είχα πολλά ψυχικά οφέλη από τις πρακτικές γιόγκα, υπογραμμισμένες από αυτό το αξιοσέβαστο ίδρυμα.

Οπωσδήποτε η αξιότατη Δασκάλα Η.Ρ.Β. θεωρούσε πάντα την Χάθα Γιόγκα σαν κάτι υπερβολικά κατώτερο, μπορώ να δηλώσω ότι ποτέ δεν ενδιαφέρθηκα γι' αυτόν τον κλάδο της Ινδοστανικής γιόγκα. Πολύ αργότερα στο χρόνο, με προσκάλεσαν σε μία μεγάλη συνεδρίαση της αξιοσέβαστης Μεγάλης Λευκής Αδελφότητας, όπου επισήμως χαρακτηρίστηκε η Χάθα Γιόγκα σαν αυθεντική Μαύρη Μαγεία.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ

Δεκαοκτώ ανοίξεις είχα πια σαν έφηβος στο δρόμο της σημερινής μου μετενσάρκωσης, όταν μου έγινε η μεγάλη τιμή να γίνω δεκτός στην Ροδοσταυρική Αρχαία Σχολή.

Το αγαθοεργό ίδρυμα, που σε καλή ώρα ιδρύθηκε από τον εξάιρετο κύριο Αρνόλντο Κρούμ Χέλλερ, γιατρό-συνταγματάρχη του ένδοξου Μεξικάνικου στρατού, λαμπρού βετεράνου της Μεξικάνικης Επανάστασης, διακεκριμένου καθηγητή του Ιατρικού Πανεπιστημίου του Βερολίνου, αξιόλογου επιστήμονα, εξαιρετικά πολύγλωσσου.

Ορμητικός νεαρός παρουσιάστηκα με σχετικό «αέρα» σε εκείνη την «aula lucis» (φωτισμένη τάξη), τότε κυβερνώμενη από τον λαμπρό ιππότη, με σαφή εξυπνάδα, και χωρίς πολλές κουβέντες στον αέρα, ομολογώ ειλικρινά και χωρίς φραγμούς ότι άρχισα συζητώντας και κατέληξα μελετώντας.

Το να κάθομαι στηριγμένος στον τοίχο, το να πάω να κάτσω σε μία γωνιά της αίθουσας βυθισμένος στην έκσταση, μετά από όλα αυτά μου φάνηκε καλύτερο.

Μπορώ να πω με ευκολία και πολύ σωστά και χωρίς φλυαρία, ότι ποτισμένος με πολλές μπερδεμένες θεωρίες δύσκολου περιεχόμενου, αυτό που ποθούσα μόνο, με άπειρες ανησυχίες, ήταν να βρω τον αρχαίο μου δρόμο, το μονοπάτι της κόψης του ξυραφιού. Αποκλείοντας προσεκτικά κάθε είδους ψευδοευσέβεια, μάταια και ανούσια λόγια της διφορούμενης φλυαρίας, οριστικά αποφάσισα να συνδυάσω θεωρία και πράξη.

Χωρίς να πορνεύω την ευφυΐα στο χρυσό, προτίμησα πράγματι και να προσκυνήσω ταπεινά μπροστά στον Δημιουργό του Σύμπαντος.

Πλούσιες και ανεξάντλητες πηγές από απίθανες λαμπρότητες συνάντησα χαρούμενος στα μεγαλοπρεπή έργα των Κρούμ Χέλερ, Χάρτμαν, Ελιφάς Λεβί, Στάϊνερ, Μάξ Χέντελ κ.τ.λ.

Χωρίς φλυαρίες, σοβαρά, ειλικρινά, δηλώνω εμφατικά ότι σε εκείνη την εποχή της τωρινής μου ύπαρξης μελέτησα με την σειρά της όλη την ροδοσταυρική βιβλιοθήκη.

Με άπειρες ανησυχίες έψαχνα στον δρόμο κάποιον συνοδοιπόρο που να είχε κάποιο πολύτιμο βάλσαμο για να θεραπεύσει την πονεμένη μου καρδιά.

Υπέφερα τρομερά και καλούσα στην μοναξιά μου τους Άγιους Δασκάλους της Μεγάλης Λευκής Αδελφότητας.

Ο μεγάλος Καβίρ Ιησούς είπε: «Κτυπήστε και θα σας ανοίξουν, ζητείστε και θα σας δοθεί, ψάξτε και θα βρείτε». Στο όνομα εκείνου που είναι το Πραγματικό δηλώνω τα εξής:

Σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Χριστιανικού Ευαγγελίου, ζήτησα και μου δόθηκε, έψαξα και βρήκα, χτύπησα και μου άνοιξαν.

Όσον αφορά τις μακρινές και πολύπλοκες μελέτες σαν εκείνες των ροδόσταυρων, ασυζητητί ο κατάλογος των θεμάτων με κανένα τρόπο δεν θα χωρούσε μέσα στο στενό πλαίσιο του παρόντος κεφαλαίου, λόγος για τον οποίο θα περιοριστώ στο να συνθέτω και να συμπεραίνω.

Μετωπικό τσάκρα. Αναπτύσσεται με τον τονισμό του φωνήεντος Ι. Έτσι: uuuu. Ικανότητα: Διόραση.

Λαρυγγικό τσάκρα. Αναπτύσσεται τραγουδώντας το φωνήεν Ε. Έτσι: eeeeeeee. Ικανότητα: Μαγικό Αυτί.

Καρδιακό τσάκρα. Αναπτύσσεται τραγουδώντας το γράμμα Ο. Έτσι: ooooooooo. Ικανότητα: Διαίσθηση, αστρικός διαχωρισμός.

Ομφαλικό τσάκρα. Αναπτύσσεται τραγουδώντας το φωνήεν ΟΥ. Έτσι: ouououououou. Ικανότητα: Τηλεπάθεια.

Πνευμονικό τσάκρας. Αναπτύσσονται τραγουδώντας το γράμμα Α. Έτσι: αααααααα. Ικανότητα: Ανάμνηση των προηγούμενων ζωών.

Ι.Ε.Ο.ΟΥ.Α. είναι η σειρά των φωνηέντων. Με αυτά τα γράμματα διαμορφώνονται όλα τα μάντραμς.

Έλεγε ο Δόκτωρ Κρούμ Χέλλερ ότι μια ώρα κάθε μέρα να τα τραγουδάς, ήταν καλύτερο από το να διαβάζεις ένα εκατομμύριο βιβλία ψευδοεσωτερισμού και ψευδοαποκρυφισμού.

Εγώ εισέπνεα με ανώτατη απληστία το Χριστικό Πράνα ή ζωτική πνοή των βουνών και έπειτα εξέπνεα σιγά-σιγά κάνοντας να ηχεί το αντίστοιχο φωνήεν.

Δηλώνω για καλύτερη διευκρίνηση ότι κάθε φωνήεν προηγείται μιας εισπνοής και ότι ηχούσε μόνο όταν εξέπνεα. Είναι σαφές ότι εισέπνεα από τα ρουθούνια της μύτης και εξέπνεα από το στόμα.

ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Όλα τα αστρικά μου τσάκρας ή μαγνητικά κέντρα εντατικοποίησαν την δονητική δραστηριότητα τους γυρίζοντας θετικά από τα αριστερά προς τα δεξιά σαν τους δείκτες ενός ρολογιού όταν το βλέπεις όχι από ένα πλευρό αλλά από μπροστά.

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ

Με πολλή διδακτική μας δίδαξε ο εκπαιδευτής κάποια θαυμάσια αναδρομική άσκηση. Μας συμβούλεψε να μην κουνιόμαστε ποτέ στο κρεβάτι την στιγμή που ξυπνάμε, εξηγώντας μας ότι με τέτοια κίνηση ταραάζεται το αστρικό σώμα και χάνονται οι αναμνήσεις.

Είναι ασυζήτητο ότι στην διάρκεια των ωρών του ύπνου οι ανθρώπινες ψυχές ταξιδεύουν έξω από το φυσικό τους σώμα. Το σπουδαίο είναι να μην ξεχνάμε τις εσώτερες εμπειρίες μας όταν επιστρέφουμε στο σώμα.

Μας υπέδειξε να εξασκήσουμε σε αυτήν την συγκεκριμένη στιγμή μια αναδρομική άσκηση, με τον έξυπνο σκοπό να θυμηθούμε γεγονότα, συμβάντα και μέρη που επισκεφτήκαμε στον ύπνο.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Δηλώνω επίσημα ότι η ψυχική αυτή άσκηση κατάληξε καταπληκτική, γιατί οι αναμνήσεις μου έγιναν πιο ζωντανές, έντονες και βαθιές.

ΗΛΙΑΚΟ ΠΛΕΓΜΑ

Σύμφωνα με τις οδηγίες του εκπαιδευτή, καθημερινά (προτιμότερο όταν βγαίνει ο ήλιος) καθόμουνά άνετα σε μια ευχάριστη πολυθρόνα με το πρόσωπο προς την ανατολή. Φανταζόμουνά τότε με εξαιρετική μορφή ένα γιγαντιαίο χρυσαφένιο σταυρό, που από την ανατολή του κόσμου και έχοντας το βασιλικό άστρο σαν βασικό κέντρο, έριχνε θεϊκές ακτίνες, που αφού διέσχιζαν το άπειρο διάστημα διαπερνούσαν μετά το δικό μου ηλιακό πλέγμα.

Με ευχαριστούσε να συνδυάζω έξυπνα αυτήν την άσκηση με το μαντρικό τραγούδι του φωνήεντος ΟΥ, μακραίνοντας τον ήχο όπως πρέπει: ουουουουουου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Παρουσιάστηκε η άτοπη αφύπνιση του τηλεπαθητικού μου ματιού (τοποθετημένου όπως ήδη είπαμε στην περιοχή του ομφαλού) και μετατράπηκα σε κάποιον καταπληκτικά υπερευαίσθητο.

Όσο να είναι αυτό το μαγνητικό τσάκρας κατέχει εκπληκτικές λειτουργίες, όπως είναι να ελκύει και να συσσωρεύει ακτινοβολούσα ενέργεια του ηλιακού

κλωβού. Είναι σαφές ότι γι' αυτόν τον λόγο τα λουλούδια μου του λωτού ή αστρικές ρόδες, μπόρεσαν να λάβουν καλύτερα ηλεκτρομαγνητικά φορτία που εντατικοποίησαν περισσότερο την δονητική ραδιενέργεια.

Καταλήγει ωραίο σε αυτές τις στιγμές, να θυμίσω στους αγαπητούς μου αναγνώστες ότι το ηλιακό πλέγμα εφοδιάζει με τις ηλιακές ακτινοβολίες του όλα τα τσάκρας του ανθρώπινου οργανισμού.

Αναμφισβήτητα και χωρίς καμία υπερβολή, μπορώ να δώσω κάποια έμφαση για να διαβεβαιώσω επίσημα ότι κάθε ένα από τα αστρικά μου τσάκρας αναπτύχθηκε καταπληκτικά, εντατικοποιώντας γι' αυτόν τον λόγο τις υπεραναλήψεις διορατικού τύπου διάκους κ.τ.λ.

ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ

Πριν αποχωρήσω από εκείνο το αξιόλογο ίδρυμα, φώναξε εκείνος ο εκπαιδευτής λέγοντας: «Κανείς απ' όσους βρίσκονται εδώ μην τολμήσει να αυτοχαρακτηρίζεται σαν ροδόσταυρος, γιατί όλοι εμείς δεν είμαστε παρά απλοί υποψήφιοι για ροδόσταυροι». Και έπειτα πρόσθεσε με μεγάλη επισημότητα: Ροδόσταυροι είναι ένας Βούδας, ένας Ιησούς, ένας Μόρια, ένας Κ.Η.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Για μερικούς ανθρώπους υπερβολικά επιφανειακούς, η θεωρία της μετενσάρκωσης είναι ένας λόγος για να γελάνε· για άλλους πολύ θρησκευόμενους μπορεί να σημαίνει ένα ταμπού ή αμάρτημα· για τους ψευδοαποκρυφιστές είναι μια πολύ σταθερή πεποίθηση. για τους πονηρούς του διανοητικού αυτό είναι μια τρελή ουτοπία· όμως, για τους ανθρώπους που θυμόμαστε τις προηγούμενες ζωές μας, η μετενσάρκωση είναι ένα γεγονός.

Στο όνομα της αλήθειας πρέπει να διαβεβαιώσω επίσημα ότι εγώ γεννήθηκα ενθυμούμενος όλες τις προηγούμενες μετενσαρκώσεις μου και το να το ορκιστώ δεν είναι ένα έγκλημα. Είμαι ένας άνθρωπος με ξύπνια συνείδηση.

Προφανώς θα πρέπει να κάνουμε μια ακριβή διαφοροποίηση μεταξύ της μετενσάρκωσης και της επιστροφής, δύο νόμων πολύ διαφορετικών. Εντούτοις αυτό δεν είναι το αντικείμενο του κεφαλαίου αυτού. Μετά από αυτόν τον πρόλογο ας πάμε στα γεγονότα, στο ψαχνό.

Παλιά όταν οι θάλασσες του κόσμου ήταν γεμάτες από πειρατικά πλοία, έπρεπε να περάσω από μια τρομερή πίκρα.

Τότε ο Μποντισάτβα του αγγέλου Ντιόβουλο Καρτόμπου ήταν μετενσαρκωμένος.

Δεν είναι περιττό να βεβαιώσω, με κάποια έμφαση, ότι εκείνο το ον κατείχε θηλυκό σώμα λαμπρής ομορφιάς. Είναι σαφές ότι εγώ ήμουν ο πατέρας της.

Δυστυχώς και σε κακή ώρα η σκληρή πειρατεία δεν σεβόταν ζωές, ούτε τιμές, αφού σάρωσαν το ευρωπαϊκό χωριό όπου ζούσαμε πολλοί πολίτες σε ειρήνη, άρπαζαν τις όμορφες του τόπου, μεταξύ των οποίων είναι σαφές ότι βρισκόταν η κόρη μου, αθώο κορίτσι των περασμένων καιρών.

Παρ' όλο τον τρόπο των ντόπιων κατοίκων εγώ διακινδυνεύοντας την ζωή μου, αντιμετώπισα τον εγκληματία πλοίαρχο του πειρατικού πλοίου.

«Βγάλτε την κόρη μου απ' αυτή την κόλαση που την έχετε βάλει κι εγώ υπόσχομαι να βγάλω την ψυχή σας από την κόλαση όπου ήδη βρίσκεται!» Αυτά τα πονεμένα λόγια είπα.

Ο τρομερός κουρσάρος, κοιτάζοντας με άγρια λυπήθηκε το ασήμαντο άτομο μου και με επιτακτική φωνή με διέταξε να περιμένω ένα λεπτό.

Είδα με ανυπομονησία μεγάλη τον φιλιμπουστιέρο να επιστρέφει στο μαύρο του πλοίο. Καταλαβαίνω ότι κατάφερε να ξεγελάσει έξυπνα τους ανελέητους θαλασσόλυκούς του. Το βέβαιο είναι ότι μετά από λίγο μου έφερε την κόρη μου.

Για το όνομα του Θεού και της Παναγίας! Όμως ποιος θα μου το έλεγε ότι μετά από μερικούς αιώνες θα ξανασυναντούσα το ΕΓΩ αυτού του τρομερού κουρσάρου, ξανά ενσαρκωμένο σε έναν νέο ανθρώπινο οργανισμό.

Έτσι είναι ο νόμος της αιώνιας Επιστροφής όλων των όντων και των πραγμάτων και όλα επαναλαμβάνονται σύμφωνα με άλλο νόμο που ονομάζεται Υποτροπή.

Ένα βράδυ με μεγάλες πνευματικές ανησυχίες τον ξανασυνάντησα πρόσχαρο ανάμεσα στο εκλεκτό γκρουπ των υποψηφίων των Ροδόσταυρων.

Εκείνος ο γέρο-κουρσάρος μιλούσε επίσης και την αγγλική γλώσσα και μέχρι που μου δήλωσε πως είχε ταξιδέψει πολύ, γιατί ήταν ναυτικός μιας βορειοαμερικανικής εταιρείας.

Εκείνη η φιλία κατάληξε όμως, σαν «μοιραία φωτιά», μια «φλόγα από ψάθα», γιατί πολύ γρήγορα μπόρεσα να εξακριβώσω πλήρως ότι αυτός ο άνθρωπος, παρ' όλες τις μυστικιστικές του ανησυχίες, εξακολουθούσε στα πιο εσώτερα κατάβαθα του, σαν αρχαίος κουρσάρος ντυμένος με σύγχρονα ρούχα.

Εκείνος ο παλικαρίσιος ιπότης ενθουσιαζόταν διηγούμενος τις αστρικές του εμπειρίες, γιατί είναι αναντίρρητο ότι ήξερε να ξεχωρίζεται θεληματικά.

Οποιαδήποτε ημέρα από αυτές τις τόσες κανονίσαμε μια μεταφυσική και μεταβατική συνάντηση στο S.S.S. του Βερολίνου, Γερμανία.

Αυτή ήταν για μένα μια σχετικά καινούργια εμπειρία, γιατί βέβαια μέχρι τότε δεν είχα ακόμη σκεφτεί να πραγματοποιήσω το πείραμα της εκούσιας προβολής του ειδώλου (αστρικό σώμα), όμως ήξερα ότι μπορούσα να το κάνω και γι' αυτό δέχτηκα αυτήν την συνάντηση.

Πολύ καθαρά θυμάμαι εκείνες τις ευλαβικές στιγμές, που μεταμορφώνουν σε κατάσκοπο του ίδιου μου του ύπνου.

Σε μυστικιστικό καρτέρι περίμενα την στιγμή της υπάρχουσας μετάβασης μεταξύ της εγρήγορσης και του ύπνου. ήθελα να επωφεληθώ από κείνη την θαυμάσια στιγμή για να δραπετεύσω από το φυσικό μου σώμα.

Η κατάσταση ελαφρότητας και οι πρώτες ονειρικές εικόνες, ήταν αρκετές για να καταλάβω ολοκληρωτικά ότι η ποθητή στιγμή είχε φτάσει.

Με λεπτότητα σηκώθηκα από το κρεβάτι και περπατώντας ήσυχα βγήκα από το σπίτι μου, αισθανόμενος κυριευμένος από κάποια πνευματική ηδονή, εξαιρετική, εξάισια...

Είναι ασυζήτητο ότι όταν σηκωνόμουν από το κρεβάτι, στις στιγμές που κοιμόμουν, γινόταν αστρικός διαχωρισμός, πολύ φυσικός διαχωρισμός του ειδώλου.

Με αυτήν την λάμψη, την πολύ ιδιαίτερη του αστρικού σώματος απομακρύνθηκα από όλα εκείνα τα μέρη, ποθώντας να φθάσω στον Ναό του Βερολίνου.

Προφανώς έπρεπε να ταξιδέψω επάνω στα φουρτουνιασμένα νερά του Ατλαντικού Ωκεανού...

Αιωρούμενος γαλήνια στην ακτινοβόλουσα αστρική ατμόσφαιρα αυτού του κόσμου, έφθασα στην γη της γηραιάς Ευρώπης και αμέσως κατευθύνθηκα προς την πρωτεύουσα της Γαλλίας.

Περιφερόμουν σιωπηλά σαν ένα φάντασμα σε όλους αυτούς τους παλιούς δρόμους που σε μια άλλη εποχή χρησίμευσαν σαν σκηνικό στην Γαλλική Επανάσταση.

Ξαφνικά κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει: ένα τηλεπαθητικό κύμα φθάνει στο ηλιακό μου πλέγμα και αισθάνομαι την επιτακτική ανάγκη να μπω σε μια πολύτιμη κατοικία...

Με κανένα τρόπο ποτέ δεν θα μετάνιωνα να διαπεράσω το πλουσιότατο κατώφλι αυτού του ευγενικού σπιτικού, γιατί εκεί είχα την μεγάλη ευτυχία να βρω έναν φίλο των περασμένων μου μετενσαρκώσεων...

Πανευτυχής αιωρείτο ο σύντροφος εκείνος, βυθισμένος στο ρευστό αστρικό περιβάλλον, έξω από το πυκνό του σώμα το οποίο βρισκόταν κοιμισμένο στο αρωματισμένο από Καόμπα κρεβάτι του.

Στον γαμήλιο θάλαμο κοιμόταν επίσης το εξαίσιο φυσικό σώμα της πολυαγαπημένης του. Η αστρική ψυχή της τελευταίας αυτής, έξω από το θνητό της καταφύγιο, μοιραζόταν την ευτυχία μαζί με το σύζυγο της και αιωρείτο...

Και είδα δυο τρυφερά παιδάκια με λαμπρή ομορφιά να παίζουν ευτυχισμένα στην μαγική γοητεία αυτής της κατοικίας...

Χαιρέτησα τον παλιό μου φίλο και επίσης την άφατή του Εύα, όμως τα παιδάκια τρώμαζαν από την απρόσμενη παρουσία μου.

Θεώρησα καλό να φύγω από εκεί, προς τους δρόμους του Παρισιού και ο φίλος μου δεν είχε αντίρρηση. συζητώντας μαζί, απομακρυνθήκαμε από κείνο το σπίτι των εξαίσιων...

Περπατήσαμε σιγά-σιγά σε όλους τους δρόμους και λεωφόρους που ξεκινούν από το κέντρο προς την περιφέρεια...

Στα προάστια εκείνης της μεγάλης πόλης του πρότεινα -τολμηρά όπως λένε- να επισκεφθούμε μαζί τον εσωτερικό Ναό του Βερολίνου, Γερμανία. ο μνημένος εκείνος απέρριψε πολύ ευγενικά την πρόσκληση μου αντιτάσσοντας ότι είχε γυναίκα και παιδιά και γι' αυτό προτιμούσε να συγκεντρώσει την προσοχή του μόνο στα οικονομικά προβλήματα της ζωής...

Με μεγάλη λύπη απομακρύνθηκα από εκείνον τον ξύπνιο άνθρωπο, λυπούμενος που ανέβαλε την εσωτερική του εργασία.

Αιωρούμενος στο αστρικό φως των θαυμάτων, πέρασα από κάτι παμπάλαια, αρχαιότατα τείχη. Ευτυχής ταξίδεψα σε όλο το μήκος του δρόμου που με φιδική μορφή εκτεινόταν εδώ, εκεί και πιο πέρα. Μεθυσμένος από έκσταση έφθασα μέχρι το Ναό με τους διάφανους τοίχους. Η είσοδος σε εκείνο το άγιο μέρος ήταν ασφαλώς πολύ πρωτότυπη...

Είδα ένα είδος κυριακάτικου πάρκου, γεμάτο από ωραιότατα φυτά και εξαιρετικά λουλούδια που έβγαζαν μια πνοή θανάτου...

Στο καταπληκτικό βάθος εκείνου του γοητευτικού κήπου, έλαμπε επίσημα ο Ναός των λάμπων. Οι καγκελένιες σιδερένιες πόρτες που χρησίμευαν σαν είσοδο για το πολύτιμο πάρκο του Αγιαστηρίου πολλές φορές άνοιγαν για να περάσει κάποιος, πολλές φορές έκλειναν...

Όλο εκείνο το σύνολο λεπτό και θαυμάσιο, αναπηδούσε φωτισμένο με το άσπιλο φως του παγκόσμιου πνεύματος της ζωής...

Εμπρός στα Άγια των Αγίων συνάντησα ευτυχισμένους πολλούς ευγενείς δόκιμους, διαφόρων εθνοτήτων, λαών και γλωσσών.

Μυστικιστικές ψυχές που στην διάρκεια εκείνων των ωρών που το φυσικό σώμα κοιμάται, κινούμενες από τις δυνάμεις της λαχτάρας, είχαν ξεφύγει από την πυκνή θνητή μορφή για να φτάσουν μέχρι το Σάνκτα...

Ύψιστοι όλοι αυτοί οι ευσεβείς συνομιλούσαν γύρω από άφατα θέματα. Μιλούσαν για το νόμο του Κάρμα, συνομιλούσαν πάνω σε κοσμικά και εξαιρετικά ζητήματα... Πήγαζε από τον εαυτό τους το άρωμα της φιλίας και το μύρο της ειλικρίνειας.

Σε κατάσταση μακαριότητας πήγαινα από εδώ, εκεί, και πιο πέρα, ψάχνοντας τον τολμηρό φιλιμπουστιέρο, που γενναίος μου είχε δώσει το τρομερό ραντεβού...

Μπήκα ανάμεσα σε πολλά γκρουπ ρωτώντας για τον γνωστό ιππότη, αλλά κανείς δεν ήξερε να με πληροφορήσει.

Κατάλαβα τελικά ότι εκείνος ο πειρατής δεν είχε κρατήσει το λόγο του. Αγνοούσα τους λόγους, αισθανόμουν απογοητευμένος...

Σιωπηλός αποφάσισα να πλησιάσω την δοξασμένη πόρτα του Ναού της Σοφίας, θέλησα να μπω μέσα στο άγιο μέρος, όμως ο Φύλακας μου έκλεισε την πόρτα λέγοντας μου: Ακόμα δεν είναι ώρα, φύγε...

Ήρεμος, και κατανοώντας τα όλα, κάθισα χαρούμενος στην Συμβολική πέτρα, πολύ κοντά στην πύλη του μυστηρίου...

Εκείνες τις στιγμές πλήρους αρμονίας έκανα αυτοπαρατήρηση σε ολοκληρωτική μορφή. Ασφαλώς δεν είμαι άτομο υποκειμενικού ψυχισμού· γεννήθηκα με ζύπνια συνείδηση και έχω την ελευθερία να μπω στην αντικειμενική γνώση...

Πόσο όμορφο μου φάνηκε το αστρικό σώμα! (Αποτέλεσμα περιήγηση παλιότατων μετατροπών της λίμπιντο).

Θυμήθηκα το φυσικό σώμα μου που τώρα βρισκόταν κοιμισμένο στην απέραντη μακρινότητα του δυτικού κόσμου, σε μια πόλη της Αμερικής.

Αυτο-παρατηρούμενος έκανα το λάθος να συγκρίνω τα οχήματα αστρικό και φυσικό. Εξαιτίας αυτών των συγκρίσεων έχασα την έκσταση και επέστρεψα την ίδια στιγμή στο πυκνό υλιστικό μου περίβλημα...

Μετά από λίγο σηκώνομαι από το κρεβάτι μου: είχα επιτύχει έναν θαυμάσιο αστρικό διαχωρισμό.

Όταν ρώτησα αυστηρά τον γέρο φιλιμπουστιέρο τον λόγο για τον οποίο δεν ήταν ικανός να εκπληρώσει το λόγο του, δεν μπόρεσε να μου δώσει μια ικανοποιητική απάντηση.

Πέρασαν τριάντα πέντε χρόνια από εκείνη την εποχή όπου αυτός ο γέρο-θαλασσόλυκος και εγώ είχαμε ορίσει εκείνη την μυστηριώδη συνάντηση.

Μακριά στο χρόνο και στο χώρο, εκείνο το παράξενο πρόσωπο ήταν μόνο μια ανάμνηση μέσα στις σκονισμένες σελίδες των απομνημονευμάτων μου...

Όμως, εξομολογούμαι χωρίς φραγμούς, ότι μετά από τόσα χρόνια θα αιφνιδιαζόμουν ξαφνικά από κάτι ασυνήθιστο...

Ένα ανοιξιάτικο βράδυ, απουσιάζοντας από την θνητή μορφή μου, είδα τον Κύριο Κρίσνα, το Άγιο Πνεύμα, την υπερατομική Άγια Μονάδα μου, με την άφατη έκφραση του Γέρου των Ημερών.

Ο Κύριος επέκρινε με μεγάλη αυστηρότητα το γέρο κουρσάρο των θαλασσών. Είναι γεγονός ότι το φυσικό σώμα αυτού του τελευταίου, αυτή την ώρα της νύχτας βρισκόταν κοιμισμένο στο κρεβάτι του...

Γεμάτος πόθο θέλησα να επέμβω ανάμεσα τους σαν τρίτος στην διαφορά τους. Ο Αιώνιος Γέρος με κατηγορηματικό τρόπο με διέταξε να ηρεμήσω και να σωπάσω...

Κάποτε ο πειρατής εκείνος, που μου είχε επιστρέψει την κόρη μου, την είχε βγάλει από την κόλαση που ο ίδιος την είχε βάλει. Τώρα το Πραγματικό μου Είναι, ο Σαμαέλ, προσπαθούσε να τον ελευθερώσει, να τον απελευθερώσει, να τον βγάλει από τους κολάσιους κόσμους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Ο ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Περιτριγυρίζοντας σε κάστρα διανόησης, κουρασμένος από τόσες δύσκολες και πολύπλοκες θεωρίες, αποφάσισα να ταξιδέψω προς τις τροπικές ακτές της Καραϊβικής θάλασσας.

Εκεί μακριά, καθισμένος σαν ένας ερημίτης των παλιών καιρών κάτω από την σιωπηλή σκιά ενός μοναχικού δένδρου αποφάσισα να θάψω όλη εκείνη την δύσκολη ακολουθία του μάταιου ορθολογισμού...

Με νου καθαρό, ξεκινώντας από το ριζικό μηδέν, βυθισμένος σε βαθύ διαλογισμό, έψαξα μέσα στον εαυτό μου για τον Μυστικό Δάσκαλο...

Εξομολογούμαι με μεγάλη ειλικρίνεια και με πλήρη σαφήνεια, ότι πήρα πολύ στα σοβαρά εκείνη την φράση της Διαθήκης της Αρχαίας Σοφίας που λέει κατά γράμμα:

«Πριν το ψεύτικο χάραμα ξημερώσει επάνω στην Γη, εκείνοι που επιζήσανε από την λαίλαπα και την καταιγίδα, λάτρευσαν τον Εσώτερο και σ' αυτούς παρουσιάστηκαν οι μαντατοφόροι του Χαράματος».

Προφανώς έψαχνα τον Εσώτερο, τον λάτρευα στο μυστικό του διαλογισμού, τον προσκυνούσα...

Ήξερα ότι μέσα μου, μέσα στις άγνωστες γωνιές της ψυχής μου θα τον εύρισκα και τα αποτελέσματα δεν άργησαν πολύ καιρό να φανούν...

Αργότερα στον χρόνο, έπρεπε να φύγω από την αμμουδερή παραλία για να καταφύγω σε άλλες γαίες, σε άλλα μέρη...

Όμως όπου και να πήγαινα, εξακολουθούσα τις ασκήσεις διαλογισμού. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου ή στο σκληρό πάτωμα, έπαιρνα την θέση του πύρινου αστεριού -πόδια και χέρια ανοιχτά δεξιά και αριστερά- με το σώμα εντελώς χαλαρό...

Έκλεινα τα μάτια μου έτσι ώστε τίποτα στον κόσμο να μην μπορεί να μου αποσπάσει την προσοχή. Μετά μεθούσα με το κρασί του διαλογισμού στο ποτήρι της τέλει συγκέντρωσης. Αναντίρρητα, όσο εντατικοποιούσα τις πρακτικές μου, αισθανόμουν ότι πραγματικά πλησίαζα τον Εσώτερο...

Οι κοσμικές ματαιότητες δεν μ' ενδιέφεραν ήξερα καλά ότι όλα τα πράγματα σε αυτήν την κοιλάδα των δακρύων ήταν περαστικά...

Ο Εσώτερος και οι στιγμιαίες και μυστικές απαντήσεις του ήταν το μοναδικό πράγμα που μ' ενδιέφερε αληθινά. Υπάρχουν εξαιρετικά κοσμικά φεστιβάλ που δεν μπορούν να ξεχαστούν ποτέ· αυτό το γνωρίζουν καλά οι θεοί και οι θνητοί. Τις στιγμές που γράφω αυτές τις γραμμές έρχεται στην μνήμη μου το ευχάριστο ξημέρωμα μιας αίσιας μέρας. Από τον εσωτερικό κήπο του σπιτιού μου, έξω από το πλανητικό σώμα, γονατισμένος ταπεινά, φωνάζοντας με δυνατή φωνή, κάλεσα τον Εσώτερο...

Ο Ευλογημένος πέρασε το κατώφλι του σπιτιού μου. Εγώ τον είδα που ερχόταν προς εμένα με θριαμβευτικό βήμα. Ντυμένος με πολύτιμο ζέφυρο και άσπρο άφατο χιτώνα, ήρθε προς εμένα ο Λατρευτός, τον κοίταξα ευτυχισμένος...

Στην ουράνια κεφαλή του έλαμπε ολόλαμπρη η κορώνα των Ιεροφαντών, όλο του το σώμα ήταν φτιαγμένο από φύση ευτυχίας.

Στο δεξί του χέρι άστραφταν όλα εκείνα τα πολύτιμα πετράδια για τα οποία μιλά η Αποκάλυψη του Άγιου Ιωάννη.

Κρατούσε στο χέρι ο Κύριος με μεγάλη σταθερότητα το Ραβδί του Ερμή, την ασπίδα των βασιλιάδων, το μπαστούνι των πατριαρχών...

Παίρνοντάς με στα μπράτσα του, τραγούδησε ο λατρευτός με παραδείσια φωνή λέγοντας πράγματα που στα γήινα όντα δεν έχει δοθεί να καταλάβουν...

Ο Κύριος της Τελειότητας με πήρε τότε προς τον πλανήτη Αφροδίτη, πολύ μακριά από τις πίκρες αυτού του κόσμου...

Έτσι ήταν το πώς πλησίασα τον Εσώτερο από τον μυστικό δρόμο του εσωτερικού βαθύ διαλογισμού· τώρα μιλώ γιατί...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8 Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΧΙΝΑΣ

Έτσι λοιπόν περνούσα την ζωή μου με τόσες ασχολίες, έπρεπε όμως να εξερευνήσω σε βάθος τις καταστάσεις Χίνας.

«Θα προξενήσει έκπληξη το ότι στο πρώτο τρίτο του 18ου αιώνα, όταν πια δεν βασιλευαν οι προληπτικοί Φίλιπποι, ο ίδιος ο Δον Χουάν ντε Μουρ Ι Αγουίρε, πρώην Κυβερνήτης του Σαν Μάρκος ντε Αριχόα στο Περού, πίστευε τυφλά στην ύπαρξη πολλών μυστηριωδών νησιών σε όλες τις θάλασσες του κόσμου. Αυτό οφειλόταν στο ότι από την Κομέρα και την Πάλμα έστελναν πληροφορίες πάνω κάτω φανταστικές στον Στρατηγό και στο Βασιλικό Συμβούλιο, σχετικά με τις επανειλημμένες εμφανίσεις των ονειρικών νησιών, πληροφορίες που δημιουργήσαν - όπως λέει ο Βιέρα- το ανέβασμα του πυρετού για το Θαυμάσιο στις ψυχές, κάνοντας τους να προσπαθήσουν για τέταρτη φορά την ανακάλυψη της νήσου Non Trabada.

Το βέβαιο είναι ότι η Non Trabada ή Σκεπασμένη δεν έχει ξαναϊδωθεί από τους θνητούς από τον 18ο αιώνα μέχρι σήμερα, γιατί ο επιθετικός σκεπτικισμός (που έρχεται να βασιλεύσει στον κόσμο από την πλατιά διανοητική μόρφωση) δεν αξίζει τίποτα άλλο παρά για να γίνεται πιο δασύ και πυκνό το πέπλο της Maya, που καλύπτει παρόμοια αιθέρια ή τετραδιαστατικά.

Το Non Trabada ή Σκεπασμένη, γενικότερα γνωστό σαν νησί San Borondon - λέει ο Μπενίτεζ στο βιβλίο του «Ιστορία των Καναρίων Νήσων»- είναι μία από εκείνες τις μαγικές χώρες που έχει απασχολήσει τους μοντέρνους, τόσο όσο το Χρυσόμαλλο Δέρας τους αρχαίους. Και μα την πίστη, είχαν δυνατούς λόγους γι' αυτό, γιατί πραγματικά από τα νησιά La Palma, Gomera και Hierro συνήθως έβλεπαν στα Δ.Ν.Δ. του πρώτου και τα Δ.Β.Δ. του τελευταίου, προχωρώντας από Βορρά προς Νότο, ένα νησί που σύμφωνα με το γενικά αποδεκτό, απείχε 40 λεύγες από την La Palma και μπορεί να είχε -δεν ξέρουμε πώς είχε μετρηθεί- 87 λεύγες μήκος και 28 πλάτος. Τέλος φαινόταν από Ν.Α. της Τενερίφης και μπορεί να βρισκόταν στις 28° και μερικά λεπτά Βορείου μήκους.

Στις 3 Απριλίου του 1570, ο δόκτωρ Χερνάν Πέρεζ ντε Γκράδο, Πρώτος Κυβερνήτης της Διοίκησης των Καναρίων, έστειλε μία αποστολή στα νησιά La Palma, Gomera και Hierro για να κάνουν μία ακριβή έρευνα για το πόσοι άνθρωποι είχαν παρατηρήσει την εμφάνιση αυτής της γης ή από ποιά άλλη πηγή είχαν πληροφορίες για την ύπαρξη της.

Εξαιτίας αυτής της έρευνας καθαίρεσε στην La Palma τον Πορτογάλο πλοίαρχο Πέδρο Βέλο, από την Σετουμπάλ, ο οποίος είτε ότι λόγω μιας καταιγίδας αποβιβάστηκε στο νησί Non Trabada με δύο από το πλήρωμα του και εκεί θαύμασε πολλά πράγματα, φαινόμενα εξαιρετικά, αγνώρια γιγάντων κτλ.

Μετά μόλις ξημέρωσε, συννέφιασε ο ουρανός, φύσηξε λαίλαπα και εκείνος από φόβο μήπως χάσει το πλοίο του, γύρισε βιαστικά στο σκάφος».

Την στιγμή που σαλπάριζε, έχασαν από τα μάτια τους την γη και αφού κόπασε η καταιγίδα προσπάθησαν να γυρίσουν πίσω. Στάθηκε όμως αδύνατον να την βρουν και στεναχωρήθηκαν πολύ γι' αυτό, ειδικά για τους δύο άνδρες του πληρώματος που είχαν μείνει εγκαταλελειμμένοι στο πυκνό δάσος».

Αυτή η αληθινή ιστορία Χίνας που παρουσιάζεται εδώ στην κρίση σας, βγήκε κατά γράμμα από παλιά χρονικά...

Λένε αρχαίες παραδόσεις - ασφαλώς πολύ σεβαστές - ότι κατά την διάρκεια της Εποχής του Χρυσού του Lacio και της Liguria ο θεός Βασιλιάς Jano ή Κρόνος (I.A.O., Baco, Jehovah) κυριάρχησε επάνω σ' εκείνους τους άγιους ανθρώπους, όλες αριανές φυλές, αν και από πολύ διαφορετικές εποχές και προελεύσεις.

Τότε, όπως σε παρόμοια εποχή για τον Εβραϊκό λαό, θα μπορούσα να πω ότι συνυπήρχαν ευτυχισμένοι Χίνας και άνθρωποι.

Η Janam Yana, Gnana ή Γνώσις δεν είναι παρά η επιστήμη του Jano, δηλαδή η επιστήμη της Μνητικής Γνώσης, η επιστήμη του Enoichion ή του Διορατικού και οι διαφοροποιήσεις του ονόματος του είναι αυτές που υπάρχουν σε κάθε γλώσσα, όπως εκείνες της Jan, Chan, Kan, Dan, Dzan, D 'Jan, Jain, Jian, Ioan, Kwan-Swan, Thanos, Thoan, Chohan όλες ανάλογες με την πιο ύψιστη σύλληψη ενός πλανητικού πνεύματος, τον Κυβερνήτη του Κρόνου, ενός Ναζάντα, ενός Καμπίρ στην πιο πλήρη έννοια της λέξης.

Για μένα η επιστήμη Χίνας δεν είναι μια γνώμη, αλλά εδραιωμένη αλήθεια, και αν θέλετε να σας το αποδείξω με την βιωμένη εμπειρία, ακούστε με υπομονή το ακόλουθο διήγημα:

Είχα δει τριάντα φορές να πέφτουν τα φύλλα του φθινοπώρου στην τωρινή μου μετενσάρκωση, όταν άρχισα να εργάζομαι συνειδητά και θετικά με την διδασκαλία των Jinas ή του Jano. Κάποια νύχτα των θαυμάτων, η Λιτελάντες, η ιέρεια-σύζυγός μου, μου έκανε άφατη πρόσκληση...

Βρισκόμουν στον γαμήλιο θάλαμο αναπαυόμενος με το σώμα χαλαρωμένο (ανάσκελα), με το στόμα προς τα πάνω. Πρέπει να διαβεβαιώσω με κάποια επισημότητα και για το καλό του Μεγάλου Σκοπού, ότι εκείνη την στιγμή βρισκόμουν σε κατάσταση επάγρυπνος του τι γίνεται, επάγρυπνος αντίληψης.

Μισοκοιμόμουν προσεκτικός και καιροφυλακτώντας όπως ο σκοπός σε καιρό πολέμου. προφανώς ποθούσα με άπειρη δίψα κάτι το εξαιρετικό.

Μετά τις συνηθισμένες προσεκτικές επικλήσεις, αισθάνθηκα σαν ένα άλλο ανθρώπινο ον να ακουμπά επάνω στο χαλαρωμένο μου σώμα, ακριβώς επάνω στις κουβέρτες και τα σεντόνια που απαλά με προστάτευαν από το κρύο της νύχτας.

Αναντίρρητα ήταν η Λιτελάντες. Την αναγνώρισα από την φωνή όταν με έντονο τρόπο με κάλεσε με το μικρό μου όνομα... Ήταν φανερό ότι εκείνη η Γυναίκα-Μύστης, δια μέσου της βοήθειας της δικιάς της και μερικών ανθρώπων Χίνας είχε κατορθώσει να βάλει το φυσικό της σώμα μέσα στην τέταρτη διάσταση.

«Πάμε! μου είπε. Πάμε! Πάμε !» Κι εγώ, που με άπειρο πόθο περίμενα πάντοτε αυτή την στιγμή, βιαστικός σηκώθηκα από το κρεβάτι μου. Καταλήγει φανερό και χειροπιαστό ότι καθώς σηκωνόμουν έτσι βοηθούμενος ξεπέρασα το φράγμα της ταχύτητας του φωτός, μένοντας τότε έτσι όρθιος δίπλα στο ασκητικό και αναχωρητικό κρεβάτι, με το φυσικό μου σώμα τελείως βυθισμένο στην τέταρτη διάσταση. Κάθε ειλικρινής γνωστικός θα μπορούσε ασφαλώς να κάνει το ίδιο εάν τις στιγμές που άρχιζε να αποκοιμιέται συγκεντρωνόταν έντονα στην θείκη του Μητέρα Φύση, ιδιαίτερη, ατομική...

Μια μαγική και πολύ ειδική διατύπωση είναι η εξής:

«Πιστεύω στον Θεό, πιστεύω στην Μητέρα Φύση μου, και πιστεύω στην Λευκή Μαγεία. Μητέρα μου φέρτε με με το σώμα μου. Αμήν».

Χιλιάδες φορές κάνεις αυτήν την προσευχή σε στιγμές που θέλεις να αποκοιμηθείς, όμως συμφέρει να μην ξεχάσεις το λαϊκό εκείνο ρητό που λέει: «Συν Αθηνά και χείρα κίνει». Πολύ ελαφρά κοιμισμένος σηκωθείτε από το κρεβάτι παρακαλώντας και μετά πηδήξτε με σκοπό να αιωρηθείτε στον χώρο που σας περιβάλλει. Έχετε πίστη σαν ένα κόκκο σιναπιού και θα κινήσετε βουνά. Εάν δεν καταφέρετε να αιωρηθείτε, ξαναπέστε στο κρεβάτι σας και επαναλάβετε το πείραμα.

Πολλοί θριαμβεύουν αμέσως και άλλοι αργούν μήνες και μέχρι ολόκληρα χρόνια για να καταφέρουν να μπουν στους παραδείσιους Χίνας.

Μετά από αυτή την μικρή αλλά σημαντική επεξήγηση ενδεικτικού τύπου, θα συνεχίσουμε την διήγηση μας.

Βγήκα από το δωμάτιο μου με σταθερό και αποφασιστικό βήμα, διαπέρασα μια μικρή αυλή και κατευθύνθηκα στο δρόμο. Παραχωρώντας μου το πέρασμα με πολύ ευγένεια ένας όμιλος από κυρίες πολύ ηλικιωμένες υποκλίθηκαν ευγενικά μπροστά στο ασήμαντο άτομο μου που τίποτα δεν αξίζει. Ευχαρίστησα για την ειδική φιλοφροσύνη τους.

Βγήκα από την πόλη ακολουθούμενος από πολύ κοντά από εκείνη την ομάδα ανθρώπων Χίνας και κατευθύνθηκα προς τα γειτονικά βουνά. Αισθάνθηκα σαν να ήμουν βυθισμένος σε ένα απομακρυσμένο παρελθόν υπο-σεληνιακό, αρχαιότατο· κατάλαβα ότι είχα εισχωρήσει στον κατώτερο κόσμο. Με υπέβαλαν σε δοκιμασία θάρρους κάνοντας με να περάσω πάνω από βαθείς γκρεμούς...

Αιωρούμενος στο περιβάλλον της τέταρτης καθέτου, συνοδευόμενος από την Λιτελάντες και όλη την ακολουθία ανθρώπων Χίνας διέσχισα τον ταραγμένο ωκεανό και έφτασα σε κάποιο μυστικό μέρος της αρχαίας Ευρώπης...

Εισχώρησα γενναία σε κάποιο κάστρο, όπου βρέθηκα να κοιτάζω με έκπληξη ένα παράξενο σύμβολο κάτω από το οποίο υπήρχε ένας εσταυρωμένος...

Ο γυρισμός στο σπίτι μου ήταν σχετικά εύκολος, γιατί είναι νόμος της τέταρτης διάστασης, ότι όλα γυρίζουν στο σημείο εκκίνησης.

Η Λιτελάντες κι εγώ σχολιάσαμε πολύ χαρούμενα όλα αυτά· σαφώς είχαμε καταφέρει έναν λαμπρό θρίαμβο. Μετά από μέρες συνεχίσαμε με αυτά τα πειράματα μάθαμε να βάζουμε το φυσικό μας σώμα μέσα στον ανώτερο κόσμο. Σήμερα από άμεση πείρα ξέρουμε ότι με την βοήθεια της θεϊκής Μητέρας Κουνταλίνης, μπορούμε να βάλουμε το φυσικό μας σώμα σε κατάσταση Χίνας, για να ταξιδέψουμε μέσα στον Επάνω Κόσμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

ΤΟ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟ ΚΥΜΑ

Αναντίρρητα ο Μαμωνάς και ο Διόνυσος, αφού είναι αντίθετοι τόσο στο περιέχον τους όσο και στο περιεχόμενο τους, ποτέ δεν θα μπορούσαν να συμφωνήσουν μεταξύ τους. Με αξιωματικό τρόπο, ασυζήτητα, μπορούμε και μέχρι πρέπει να καθορίσουμε τον Μαμωνά με δύο όρους:

- A) Διανοητισμός
- B) Χρήμα (χρυσός, πλούτη).

Ορθά και με πειστικό και οριστικό τρόπο, επείγει να καθορίσουμε τον Διόνυσο ως εξής:

- A) θεληματική μετατροπή της σεξουαλικής λίμπιντο.
- B) Μυστικιστική μεταβατική έκσταση.

Καταλήγει επίκαιρο να αναφέρουμε σήμερα μέσα στο ημερολόγιο αυτής της φτωχής και πυγμαίας ανθρωπότητας, εκείνη την ημερομηνία και την ώρα -4 Φεβρουαρίου 1962 μεταξύ 2:00 και 3:00 το απόγευμα- όπου όλοι οι πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος συγκεντρώθηκαν σε μια ανώτατη κοσμική σύνοδο ακριβώς στον λαμπρό αστερισμό του Υδροχόου, για να αρχίσει η Νέα Εποχή, μέσα στην μεγαλόπρεπη έκρηξη της σκέψης.

Από αυτήν την αλησμόνητη ημερομηνία και κάτω από την κυβέρνηση του Ουρανού, ο πολύ αξιοσέβαστος και αξιολογότατος Κύριος του Υδροχόου δονείται έντονα σε όλη την Φύση του Διονυσιακού Κύματος.

Δεν είναι περιττό να τονίσουμε στο παρόν κεφαλαίο την μεταβατική είδηση ότι αυτός ο αναφερόμενος πλανήτης, ήταν, είναι, και θα είναι πάντοτε το λαμπρό αστέρι που κυβερνά έξυπνα τους ενδοκρινείς σεξουαλικούς αδένες.

Τώρα θα εξηγήσετε από μόνοι σας τον ειδικό λόγο που αυτές τις στιγμές προξενεί την έντονη Διονυσιακή παλμική δόνηση. Όμως καταλήγει φανερό, από και έκδηλο, το συγκεκριμένο γεγονός ότι οι γήινοι στην μεγάλη τους πλειοψηφία δεν στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων δεν έγιναν ικανοί να πολοποιηθούν θετικά με αυτό το Κύμα...

Το να καθορίσουμε τις δύο πλευρές (θετική και αρνητική) αυτής της κοσμικής δόνησης είναι κάτι χωρίς αναβολή επειγόν, απαραίτητο.

Θετικός Διονυσιακός Πόλος: Σεξουαλική εξυψωτική τέρψη· η θεληματική μετατροπή της οντότητας του σπέρματος” συνείδηση αφυπνισμένη· γνώση αντικειμενική· υπερθετική διαίσθηση· μεταβατική μουσική των μεγάλων κλασικών μαέστρων κ.τ.λ.

Αρνητικός Διονυσιακός Πόλος: Σεξουαλικός εκφυλισμός· παρασεξουαλισμός όλων των τύπων ομοφυλοφιλία· λεσβιασμός· δαιμονικές απολαύσεις στους κολάσιους κόσμους μέσω ναρκωτικών, μανιταριών, οιοπνεύματος· μουσική της κόλασης, όπως αυτή του νέου κύματος, κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Το να κατανοεί κανείς σε βάθος τις εσωτερικές διαδικασίες αυτών των δύο πόλων του Διονυσιακού Κύματος είναι κάτι επειγόν..

Σαν ζωντανό παράδειγμα αυτού του ζεύγους των πόλων διαμετρικά αντίθετων, που αντιστοιχούν στον αναφερθέντα κυματισμό, καταλήγει επίκαιρο να αναφέρουμε εδώ για λόγους εικονογράφησης δύο σύγχρονα επαναστατικά κινήματα.

Με λεπτό τρόπο θέλω να αναφερθώ καθαρά και χωρίς περιστροφές στην Παγκόσμια Γνωστική Κίνηση και επίσης στην άλλη όψη του Διονυσιακού νομίσματος, γνωστού με το θλιβερά διάσημο όνομα σαν το Κίνημα Χίπις.

Αναμφίβολα οι δύο αναφερθέντες ψυχολογικοί αντίποδες αποτελούν αφ’ εαυτού μια ζωντανή και έκδηλη επίδειξη του ζεύγους των αντιθέτων πόλων της τρομερής Διονυσιακής δόνησης.

Φθάνοντας με σύνεση σε αυτό το σημείο του παρόντος κεφαλαίου, γίνεται αναπόφευκτη η ανάγκη μιας διδακτικής σύγκρισης. Η Διονυσιακή μέθη, η έκσταση, το Σάματι, σαφώς καταλήγουν απαραίτητα όταν πρόκειται να πειραματισθούμε αυτό που είναι η Αλήθεια, το Πραγματικό. Αυτή η έξαψη είναι εκατό τα εκατό δυνατή μέσω της τεχνικής του διαλογισμού.

Ο ψυχεδελισμός είναι διαφορετικός· μεταφράστε αυτόν τον όρο έτσι: Ψυχή + Δελισμός = Ναρκωτικά.

Συγκεκριμενοποιώντας θα πούμε: Ο ψυχεδελισμός είναι το αντίθετο του διαλογισμού. Η κόλαση των ναρκωτικών βρίσκεται στο εσωτερικό του πλανητικού οργανισμού όπου ζούμε, κάτω από την επιδερμίδα του γήινου φλοιού.

Τα απατηλά μανιτάρια, οι ταμπλέτες του Ελ Ες Ντι, η μαριχουάνα κ.τ.λ., εντείνουν προφανώς την δονητική ικανότητα των υποκειμενικών δυνάμεων, όμως είναι αυταπόδεικτο ότι ποτέ δεν θα μπορούσαν να προκαλέσουν το ξύπνημα της συνείδησης.

Τα ναρκωτικά αλλοιώνουν θεμελιακά τα σεξουαλικά χρωμοσώματα και αυτό είναι ήδη αποδεδειγμένο επιστημονικά. Σαν συνέπεια αυτών των αρνητικών γενετικών μεταλλαγών καταλήγει προφανής η γέννηση των μωρών-τεράτων.

Διαλογισμός και ψυχεδελισμός είναι αντικρουόμενα, αντίθετα, ανταγωνιστικά· ποτέ δεν θα μπορούσαν να αναμιχθούν. Αναντίρρητα αυτοί οι δύο παράγοντες της Διονυσιακής μέθης σημαδεύουν, υποδεικνύουν ψυχολογική επανάσταση.

Γνωστικοί και χίπις κουράστηκαν με την μάταιη κουλτούρα του Μαμωνά, βαρέθηκαν με τόσες θεωρίες· έφθασαν στο συμπέρασμα ότι ο νους σαν όργανο έρευνας είναι πάρα πολύ άθλιος...

Ζεν; Γκνάνα Γιόγκα; Αυτό είναι υπερθετικό. Υπάρχουν μέσα μας σε λανθάνουσα κατάσταση ικανότητες επίγνωσης απείρως ανώτερες από του νου· δια μέσου αυτών των τελευταίων μπορούμε να πειραματιστούμε με άμεσο τρόπο αυτό που είναι Πραγματικό, αυτό που δεν είναι του χρόνου.

Το κίνημα των χίπις προτίμησε την κόλαση των ναρκωτικών, αναμφίβολα περιορίστηκε στο δρόμο της διαστροφής. Οι γνωστικοί, τελείως απογοητευμένοι από το βλακώδη διανοητισμό του Μαμωνά, πίνουμε το κρασί του διαλογισμού στο τέλειο ποτήρι της συγκέντρωσης.

Ριζικές και σε βάθος ψυχολογικές αλλαγές γίνονται επείγουσες όταν απογοητευόμαστε από τους απατεώνες της διάνοιας. Το να επιστρέφουμε στο σημείο της πρώτης εκκίνησης είναι το υποδεικτέο· μόνο έτσι είναι δυνατός ένας ριζικός μετασχηματισμός.

Σεξολογία; Για τον Θεό και την Παναγία! Αυτό το θέμα τρομοκρατεί τους πουριτανούς...

Είναι γραμμένο με πύρινα γράμματα στις Άγιες Γραφές ότι το σεξ είναι η πέτρα που σκοντάφτουμε, η πέτρα του σκανδάλου..

Αποδεικνύεται ότι εμείς δεν είμαστε γιοι καμιάς θεωρίας, σχολής ή αίρεσης. Στην ωμή ρίζα της ύπαρξης μας συναντάμε μόνο έναν άνδρα, μια γυναίκα και μια συνουσία...

Γεννηθήκαμε γυμνοί και κάποιος μας έκοψε τον ομφάλιο λώρο· κλαίμε και μετά ψάχνουμε για το μητρικό στήθος...

Ενδύματα; Σχολεία; Θεωρίες; Μόρφωση; Χρήμα; κ.τ.λ.; όλα αυτά ήρθαν εκ των υστέρων, επιπρόσθετα.

Πεποιθήσεις όλων των ειδών υπάρχουν παντού, όμως η μόνη δύναμη που μπορεί να μας μεταμορφώσει ολοκληρωτικά, ενιαία, είναι αυτή που μας έβαλε στο χαλί της ύπαρξης, θέλω να αναφερθώ στην δημιουργική ενέργεια της πρώτης στιγμής, στην σεξουαλική δύναμη.

Η ερωτική τέρψη, η ερωτική ευχαρίστηση είναι κατά λογική συνέπεια, η μεγαλύτερη ευτυχία... Το να γνωρίζεις να συνουσιάζεσαι σοφά είναι απαραίτητο όταν επιθυμείς ειλικρινά μια οριστική ψυχολογική αλλαγή. Οι χίπις τα προαισθάνθηκαν όλα αυτά όταν ξεσηκώθηκαν ενάντια στον Μαμωνά, αλλά λάθεψαν στο δρόμο, δεν ήξεραν να συντονισθούν με τον θετικό πόλο του Διονύσου.

Οι γνωστικοί είμαστε διαφορετικοί. Ξέρουμε να απολαμβάνουμε, μας αρέσει να μετατρέπουμε και να εξυψώνουμε την λίμπιντο. Αυτό δεν είναι έγκλημα. Το κίνημα των χίπις προχωρεί αποφασιστικά από τον δρόμο της καθοδικής εξέλιξης, του παρασεξουαλισμού.

Η Παγκόσμια Γνωστική Κίνηση προχωρεί νικηφόρα από τον ανηφορικό επαναστατικό δρόμο του υπερσεξουαλισμού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΦΩΤΙΑ

Η σεξουαλική μετατροπή του Ένα Σέμινις σε δημιουργική ενέργεια, γίνεται δυνατή όταν αποφεύγουμε προσεκτικά τον απαίσιο σπασμό, τον ακάθαρτο οργανισμό των πόρνων.

Η διπολοποίηση αυτού του τύπου κοσμικής ενέργειας στον ανθρώπινο οργανισμό αναλύθηκε από τους αρχαίους καιρούς, στα Μυητικά Κολλέγια της Αιγύπτου, Μεξικού, Περού, Ελλάδας, Χαλδαίας, Ρώμης, Φοινίκης κ.τ.λ.

Η άνοδος της σπερματικής ενέργειας ως τον εγκέφαλο επιτυγχάνεται χάρη σε κάποιο ζευγάρι νευρικών κορδονιών που σε μορφή οκτώ ξετυλίγονται μεγαλοπρεπώς δεξιά και αριστερά της σπονδυλικής στήλης.

Φτάσαμε λοιπόν, στο Κηρύκειο του Ερμή με τα φτερά του πνεύματος πάντα ανοιχτά.

Το αναφερόμενο ζευγάρι νευρικών κορδονιών ποτέ δεν θα μπορούσε να εντοπισθεί με το νυστέρι, γιατί είναι περισσότερο από μια μισο-αιθερική, μισο-φυσική φύση.

Αυτοί είναι οι δύο μάρτυρες της Αποκάλυψης, οι δύο ελιές και τα δύο καντηλέρια, που βρίσκονται ενώπιον του θεού της Γης, και αν κάποιος θα ήθελε να τους βλάψει, βγαίνει φωτιά από το στόμα τους, η οποία καταβροχθίζει τους εχθρούς τους.

Στην ιερή γη των Βεδών αυτό το ζευγάρι νευρικών κορδονιών είναι γνωστό με τα σανσκριτικά ονόματα Ιδά και Πιγκαλά. Το πρώτο σχετίζεται με το αριστερό ρουθούνι της μύτης και το άλλο με το δεξιό.

Είναι φανερό ότι το πρώτο από αυτά τα δυο Νάντις ή κανάλια είναι σεληνιακού τύπου· είναι αυτονόητο ότι το δεύτερο είναι ηλιακής φύσης.

Σε πολλούς γνωστικούς μαθητές μπορεί να φανεί ίσως λίγο παράξενο το ότι ενώ το Ιδά είναι φύση ψυχρή και σεληνιακή, έχει τις ρίζες του στον δεξιό όρχι. Σε πολλούς μαθητές της Γνωστικής Κίνησης μπορεί να τους πέφτει σαν κάτι άτοπο και παράξενο η είδηση ότι ενώ το Πιγκαλά είναι αυστηρά ηλιακού τύπου, ξεκινά στην πραγματικότητα από τον αριστερό όρχι.

Όμως δεν πρέπει να μας φαίνεται περίεργο, γιατί όλα στην Φύση βασίζονται στον νόμο της πολικότητας. Ο δεξιός όρχις συναντά τον ακριβή του αντι-πόλο στο αριστερό ρουθούνι της μύτης και αυτό έχει ήδη αποδειχτεί. Ο αριστερός όρχις συναντά τον τέλειο αντίποδα του στο δεξιό ρουθούνι και προφανώς αυτό έτσι πρέπει να είναι.

Η εσωτεριστική φυσιολογία διδάσκει ότι στο γυναικείο φύλο οι δύο μάρτυρες ξεκινούν από τις ωοθήκες. Είναι φανερό ότι στις γυναίκες η τάξη από αυτό το ζευγάρι ελιών του ναού αναστρέφεται αρμονικά.

Παλιές παραδόσεις που ξεπετάγονται ανάμεσα από την βαθειά νύχτα από όλες τις ηλικίες, λένε ότι όταν τα ηλιακά και σεληνιακά άτομα του σπερματικού συστήματος έρχονται σε επαφή στο Τριμπένι του κόκκυγα, τότε από απλή ηλεκτρική επαγωγή ξυπνά μια τρίτη δύναμη· αναφέρομαι στην θαυμάσια φλόγα της Αγάπης. Είναι γραμμένο στα παλιά κείμενα της αρχαίας σοφίας ότι το κατώτερο στόμιο του καναλιού της σπονδυλικής στήλης στους κοινούς ανθρώπους, βρίσκεται ερμητικά κλειστό. Οι σπερματικοί ατμοί το ανοίγουν έτσι ώστε η Ιερή Φλόγα της σεξουαλικότητας να εισχωρήσει από εκεί.

Κατά μήκος του σπονδυλικού καναλιού λαμβάνει μέρος ένα θαυματουργό παιχνίδι από διάφορα κανάλια, που εισέρχεται το ένα στο άλλο αμοιβαία χωρίς να μπερδεύονται κι αυτό οφείλεται στο ότι είναι τοποθετημένα σε διαφορετικές διαστάσεις. Ας θυμηθούμε το Σουσουμίνα και άλλα σαν το Βάχρα, το Τσίτρα, το Σεντράλις και το φημισμένο Μπραχμανάντι. Από αυτό το τελευταίο ανάβει η Φλόγα της σεξουαλικής τέρψης όταν ποτέ δεν κάνουμε το έγκλημα να σκορπίσουμε το σπέρμα.

Είναι παράλογο να τονιστεί η λανθασμένη ιδέα ότι η ερωτική φωτιά σε όλες τις ευτυχίες παίρνει το δρόμο του γυρισμού μέχρι τον κόκκυγα μετά από την μετενσάρκωση του Είναι (ο Χιβάτμα) στην καρδιά του ανθρώπου.

Φρικώδης ψευτιά είναι εκείνη που βεβαιώνει αμαθώς, ότι η θεία Φλόγα της Αγάπης, μετά αφού έχει απολαύσει την ένωση με τον Παραμασίβα, χωρίζεται για το ταξίδι του γυρισμού από τον αρχικό δρόμο.

Αυτή η θανάσιμη επιστροφή, η κάθοδος μέχρι τον κόκκυγα, γίνεται δυνατή μόνον όταν ο μνημένος σκορπίζει το σπέρμα. τότε πέφτει κεραυνόπληκτος από τον τρομερό κεραυνό της Κοσμικής Δικαιοσύνης.

Η άνοδος της σεξουαλικής Φλόγας από το σπονδυλικό κανάλι γίνεται με αργό τρόπο σύμφωνα με τις αξίες της καρδιάς. Οι Φλόγες της Καρδιάς ελέγχουν με σοφία την θαυματουργή άνοδο της Φλόγας της Αγάπης.

Προφανώς τέτοια Φλόγα ερωτική δεν είναι κάτι το αυτόματο ή μηχανικό, όπως υποθέτουν πολλοί λανθασμένοι ειλικρινείς. Αυτή η φιδίσια Φωτιά ξυπνά αποκλειστικά και μόνο με την σεξουαλική τέρψη της αληθινής αγάπης.

Ποτέ δεν θα ανέβαινε η ερωτική Φλόγα από το σπονδυλικό κανάλι από ζευγάρια ενωμένα από καθαρά προσωπικό συμφέρον. Θα ήταν αδύνατη η άνοδος της Άγιας Φλόγας στην σπονδυλική στήλη από μοιχούς άνδρες και γυναίκες. Ποτέ δεν θα ανέβαινε η Φωτιά των σεξουαλικών θαυμάτων στην σπονδυλική στήλη εκείνων που πρόδωσαν τον Γκουρού.

Ποτέ δεν θα ανέβαινε η σεξουαλική Φωτιά από το μυελό των μεθύστακων, γυναικωτών, λεσβίων, ναρκομανών, δολοφόνων, κλεφτών, ψευτών, βλάσφημων, ιερόσυλων κ.τ.λ.

Η Φωτιά των σεξουαλικών ηδονών είναι παρόμοια με ένα θαυματουργό φίδι, που όταν ξυπνά κάνει έναν ήχο παρόμοιο με εκείνον που κάνει κάθε φίδι όταν το ενοχλούμε μ' ένα ξύλο.

Η σεξουαλική Φωτιά, της οποίας το σανσκριτικό όνομα είναι Κουνταλίνη, ξετυλίγεται, επαναστατεί και ανεβαίνει μέσα στην αστραφτερή αύρα του Μαχα-Τσόχαν.

Η άνοδος της Φλόγας των φλογερών ευχαριστήσεων κατά μήκος του νωτιαίου καναλιού, από σπόνδυλο σε σπόνδυλο, από βαθμό σε βαθμό, καταλήγει πράγματι πολύ αργή. Ποτέ δεν θα ανέβαινε στιγμιαία, όπως λανθασμένα υποθέτουν μερικοί άνθρωποι που δεν κατέχουν σωστή πληροφορία.

Πρέπει να πούμε emphaticά και χωρίς πολλά λόγια ότι οι τριαντατρείς βαθμοί της Απόκρυφης Μασονίας αντιστοιχούν εσωτεριστικά με τους τριάντα τρεις σπονδύλους.

Όταν ο αλχημιστής διαπράξει το έγκλημα να σκορπίσει το Ποτήρι του Ερμή, αναφέρομαι στο σκόρπισμα του σπέρματος, προφανώς χάνει μασονικούς βαθμούς, γιατί η Φωτιά των ερωτικών ευχαριστήσεων κατεβαίνει κατά ένα ή δύο σπονδύλους ανάλογα με το μέγεθος του παραπτώματος.

Το να κερδηθούν οι χαμένοι βαθμοί συνήθως είναι τρομερά δύσκολο. Όμως, είναι γραμμένο ότι στην Μητρόπολη της Ψυχής υπάρχει περισσότερη χαρά για έναν αμαρτωλό που μετανοεί, παρά για χίλιους δίκαιους που δεν χρειάζονται μετάνοια.

Στο Μαγιστήριο της Αγάπης πάντα μας βοηθάνε οι Ελοΐμ. αυτοί μας συμβουλεύουν και μας βοηθούν. Το Πανεπιστήμιο Αντιατμικά των Σοφών εξετάζει περιοδικά τους υποψήφιους οι οποίοι αφού έχουν απωθήσει τον Μαμωνά (διανοητισμός και υλικά πλούτη), απολαμβάνουν σοφά τις ηδονές της Αγάπης στον γαμήλιο θάλαμο. Στον μυελό και στο σπέρμα συναντιέται το κλειδί της σωτηρίας και οτιδήποτε δεν προέρχεται από εκεί, από αυτόν τον δρόμο, σημαίνει πράγματι ένα άσκοπο χάσιμο χρόνου.

Η Φιδίσια Φωτιά (Κουνταλίνη) βρίσκεται τυλιγμένη σαν οποιοδήποτε φίδι με τρεις και μισή στροφές μέσα σε ορισμένο μαγνητικό κέντρο, το οποίο βρίσκεται στον κόκκυγα, την βάση της σπονδυλικής στήλης.

Όταν το σεξουαλικό Φίδι ξυπνά για να αρχίσει την πορεία του προς τα μέσα και προς τα πάνω, περνάμε από έξι μυστικιστικές, μεταβατικές εμπειρίες που μπορούμε και οφείλουμε να καθορίσουμε καθαρά με έξι σανσκριτικούς ορισμούς, ως εξής:

Ananda: Κάποια πνευματική ευτυχία.

Kamran: Υπερευαίσθησία ηλεκτρικού και ψυχικού τύπου.

Utthan: Προοδευτική αύξηση αυτοσυνειδησιακή, αστρικούς διαχωρισμούς, μυστικιστικές και μεταβατικές εμπειρίες στους ανώτερους κόσμους κ.τ.λ.

Ghurpi: Έντονους θεϊκούς πόθους.

Murcha: Κατάσταση ελαφρότητας, χαλαρώματα των μυών και των νεύρων με πολύ φυσικό τρόπο και αυθόρμητο κατά την διάρκεια του διαλογισμού.

Nidra: Κάποιος συγκεκριμένος τρόπος ύπνου που, συνδυασμένος με τον εσωτερικό βαθύ διαλογισμό, έρχεται να γίνει αστραφτερό Σάματι (έκσταση).

Αναμφισβήτητα η ερωτική Φωτιά μας δίνει άπειρες μεταβατικές δυνάμεις.

Η σεξουαλική Φλόγα, είναι χωρίς αμφιβολία, μια ιεχωβική και βεδική αλήθεια ταυτόχρονα. Η σεξουαλική Φλόγα είναι η Θεά του Λόγου η λατρεμένη από τους σοφούς. Όταν αφυπνίζεται μας απονέμει την φώτιση.

Η ερωτική φλόγα μας απονέμει αυτήν την θεϊκή Σοφία που δεν προέρχεται από τον νου και βρίσκεται πιο μακριά από τον χρόνο. Είναι αυτή που δίνει επίσης το Μούκτι της τελικής ευλάβειας και το Νιάνα της απελευθέρωσης.

NTI-ON-ΙΣ-ΙΟ (ΔΙΟΝΥΣΟΣ). Συλλαβίζοντας αυτήν την μαγική λέξη, αυτό το μάντραμ των θαυμάτων, επέρχεται όλως εξαιρετικώς η θεληματική μετατροπή της λίμπιντο κατά την διάρκεια της παραδεισένιας συνουσίας.

Μαγικά αποτελέσματα αυτού του μάντραμ:

Ντι: Εντατικοποιημένη δόνηση των δημιουργικών οργάνων.

ΟΝ: Έξυπνη κίνηση της δημιουργικής ενέργειας σε όλο το σεξουαλικό νευρικό σύστημα, μέχρι να βυθιστείς στην συνείδηση.

ΙΣ: Αυτή η μαντρική συλλαβή μας θυμίζει τα Μυστήρια της Ίσιδος και το αντίστοιχο του όνομα Ίσις. Σαφώς το φωνήεν Ι και το σύμφωνο Ο, προεκτεινόμενα σαν ένα γλυκό και απαλό σφύριγμα, επικαλούνται το σεξουαλικό φίδι για να ανέβει νικηφόρο από το κανάλι του νωτιαίου μυελού.

ΙΟ: Ιζόλντα, ο ανδρογυνισμός ήλιος-σελήνη, Όσιρις-Ίσις σπιθοβολά από τον βαθύ πυθμένα κάθε ηλικίας, τρομακτικά θεϊκό.

Ι: με την βαθεία του σημασία ασφαλώς είναι το λίνγκαμ (φαλλός), ο Ιόντ των Εβραίων.

Ο: είναι το αιώνιο θηλυκό, η μήτρα (το γιόνι), το φημισμένο Χε του Εβραϊκού τύπου.

ΙΟ, Όταν τονίζουμε αυτήν την τελευταία συλλαβή της μαγικής λέξης κατά την διάρκεια της σεξουαλικής πράξης, τότε επέρχεται η ολοκληρωτική μετατροπή της λίμπιντο.

Έτσι είναι το πώς το Πύρινο Φίδι των μαγικών μας δυνάμεων ξυπνά για να αρχίσει την έξοδο του από το νωτιαίο κανάλι.

Καταλήγει απτή και έκδηλη η μητρική όψη της Ιερής Φλόγας, που με φιδίσια μορφή ανεβαίνει από την σπονδυλική στήλη. Φλόγα σε μορφή φιδιού· θεία Σεξουαλική Φλόγα- Αγιότατη Μητέρα Κουνταλίνη.

Έξω από το σώμα η ιδιαίτερη μας Κοσμική Μητέρα (γιατί ο καθένας μας έχει την δική του), παίρνει πάντα την θαυμαστή παρουσία μιας μητέρας παρθένου.

Μια φορά -δεν έχει σημασία η ημερομηνία ούτε η ώρα- ενώ βρισκόμουν έξω από το φυσικό μου σώμα συνάντησα την Ιερή μου Μητέρα στο εσωτερικό ενός πολύτιμου σαλονιού. Μετά από τις γνωστές αγκαλιές του γιου και της μητέρας εκείνη

κάθισε σε μια άνετη πολυθρόνα απέναντι μου, ευκαιρία που επωφεληθήκα για να κάνω πολύ αναγκαίες ερωτήσεις.

-Πηγαίνω καλά τώρα, μητέρα μου;

-Ναι γιε μου, πας καλά.

-Χρειάζομαι ακόμα εξάσκηση στην Σεξουαλική Μαγεία;

-Ναι, ακόμα χρειάζεσαι.

-Είναι δυνατόν εκεί, στο φυσικό κόσμο να υπάρχει κάποιος που να μπορεί να αυτοπραγματοποιηθεί χωρίς την ανάγκη της Σεξουαλικής Μαγείας;

Η απάντηση σε αυτήν την τελευταία ερώτηση ήταν τρομερή:

-Αδύνατον γιε μου, αυτό δεν είναι δυνατόν.

Ομολογώ ειλικρινά και χωρίς περιστροφές, ότι αυτές οι λέξεις της λατρευτής μου με άφησαν έκπληκτο, θυμήθηκα τότε με ύψιστο πόνο τόσους ανθρώπους ψευδο-εσωτεριστές και ψευδοαποκρυφιστές που ποθούν αληθινά την τελική απελευθέρωση, όμως αγνοούν το Sahaja Maithuna, την Σεξουαλική Μαγεία, το θαυματουργό κλειδί του Μεγάλου Αρκάνου.

Αναντίρρητα ο δρόμος που οδηγεί στην άβυσσο είναι στρωμένος με καλούς σκοπούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Η ΙΕΡΗ ΑΓΕΛΑΔΑ

Πριν από την δεύτερη Τρανσαπαλιάνια καταστροφή, η οποία αλλοίωσε εντελώς την όψη του γήινου φλοιού, υπήρχε μια παλιά ήπειρος που σήμερα βρίσκεται βυθισμένη μέσα στα ταραγμένα νερά του Ατλαντικού Ωκεανού.

Αναφέρομαι emphaticά στην Ατλαντίδα για την οποία υπάρχουν παντού αμέτρητες παραδόσεις. Κοιτάζτε, αν θέλετε, ξένα ατλαντικά ονόματα ή από βαρβαρικές γλώσσες, όπως συνήθιζαν να λένε οι κρετίνοι Έλληνες που θέλησαν να δολοφονήσουν τον Αναξαγόρα, όταν τόλμησε να πει ότι ο ήλιος ήταν λίγο μεγαλύτερος από την μισή Πελοπόννησο.

Ονόματα, λέω, μεταφρασμένα στα Αιγυπτιακά από τους safcos ιερείς και ξαναφερμένα στην πρώτη τους σημασία από τον θείο Πλάτωνα, για να τα χύνει μετά θαυμάσια στην γλώσσα της Αττικής.

Δείτε την διαμαντένια κλωστή της χιλιόχρονης παράδοσης από τα χρόνια του Σόλωνα, συνεχίζοντας κατόπιν με τους δύο Χριστίες και τον Δάσκαλο Πλάτωνα...

Δείτε, σας λέω, θαυμαστές περιγραφές βοτανικής, γεωγραφίας, ζωολογίας, ορυκτολογίας, πολιτικής, θρησκείας, συνηθειών κ.τ.λ. των Ατλάντων.

Δείτε επίσης με ματιά αντάρτη αετού, μυστικιστικές αναφορές στους πρώτους θείους Βασιλιάδες της παλιάς εκείνης προκατακλυσμιαίας ηπείρου, σε εκείνους που τόσες αναφορές έχουν για τον εαυτό τους, τον μεσογειακό παγανισμό και τα αρχαιότατα ιερά κείμενα του ανατολικού κόσμου.

Ύψιστοι Βασιλιάδες για τους οποίους αυτές οι άλλες καταπληκτικές σημειώσεις του Διόδωρου Σικελιώτη, που ακόμα μας μένουν να μελετήσουμε, δίνουν λεπτομερή αναφορά.

Δείτε τελικά, και αυτό είναι το πιο ενδιαφέρον, την ίδια την θυσία της Ιερής Αγελάδας, χαρακτηριστικό των Βραχμάνων, των Εβραίων, των Μωαμεθανών, των ευγενών Ευρωπαίων και χιλιάδων άλλων λαών...

Είναι αναντίρρητο ότι ο δικός μας διάσημος και ακατάλυτος Ταύρειος Κύκλος, στο βάθος δεν είναι τίποτα άλλο από μια επιβίωση παραδοσιακή, παμπάλαιη εκείνης της γιορτής της ατλαντικής θυσίας, της οποίας η περιγραφή βρίσκεται ακόμη σε πολλά αρχαϊκά μυστικά βιβλία.

Είναι στην πραγματικότητα πολλά τα διηγήματα, που υπάρχουν στον κόσμο, σχετικά με εκείνους τους ελεύθερους ταύρους στον ναό του Ποσειδώνα, ζώα που δεν τα κούραζαν κτηνωδώς, όπως σήμερα, με σπαθιά και λόγχες, αλλά με λάσα και άλλες έξυπνες τεχνικές της κλασσικής ταυρομαχίας.

Νικημένο ήδη το συμβολικό ζώο στην ιερή αρένα, θυσιαζόταν προς τιμή των θεών της Ατλαντίδος, οι οποίοι, σαν τον ίδιο τον Ποσειδώνα, είχαν πάρει την καθοδική εξέλιξη από την πρωτόγονη ηλιακή κατάσταση, μέχρι την μεταμόρφωση σε ανθρώπους σεληνιακού τύπου.

Η κλασσική τέχνη της ταυρομαχίας είναι πραγματικά κάτι το μυητικό και συσχετισμένο με την μυστηριώδη λατρεία της Ιερής Αγελάδας...

Δείτε την Ατλάντεια αρένα στο ναό του Ποσειδώνα, και την τωρινή. Πράγματι δεν είναι παρά ένας ζωντανός ζωδιακός κύκλος, στον οποίο γύρω-γύρω κάθετα το αξιότιμο κοινό.

Ο Μυητής ή Ιεροφάντης είναι ο Δάσκαλος, οι μπαντεριλλιέρος πεζοί είναι οι σύντροφοι, οι πικαδόρες με την σειρά τους οι μαθητευόμενοι. Γι' αυτό αυτοί οι τελευταίοι πηγαίνουν επάνω σε άλογο, δηλαδή, με όλο το έρμα επάνω στο αδάμαστο σώμα του, που συνήθως πέφτει νεκρό στην σκληρή πάλη.

Οι σύντροφοι, μόλις βάλουν τις μπαντερίλλιας, αρχίζουν ήδη να αισθάνονται ανώτεροι από το κτήνος, το ζώωδες Εγώ· δηλαδή είναι ήδη σαν τον Αρτζούνα του Μπαγκαβάντ Γκιτά, οι διώκτες του μυστικού εχθρού. Ενώ ο Δάσκαλος με την κάπα της Ιεραρχίας του, δηλαδή με την κυριαρχία του Μάγια και χουφτώνοντας με το δεξί του το πυρογενές σπαθί της θέλησης καταλήγει, σαν τον θεό Κρίσνα του παλιού εκείνου ποιήματος, όχι τον διώκτη αλλά τον Ματαντόρ του Εγώ, του κτήνους, του φρικιαστικού τέρατος που βρυχάται, που επίσης είδε στο Κάμελοτ ή Καμαλόκα ο ίδιος ο Βασιλιάς Αρθούρος, ανώτατος άρχοντας των μεγαλοπρεπών Ιπποτών της Στρογγυλής Τράπεζας.

Είναι λοιπόν η λαμπρή Ατλάντεια ταυρομαχία μια τέχνη βασιλική με βαθύ νόημα, που μας διδάσκει μέσω του λαμπρού της συμβολισμού την σκληρή πάλη, που πρέπει να μας οδηγήσει μέχρι την διάλυση του Εγώ.

Κάθε ματιά προς τα πίσω, σχετιζόμενη με τον Εσωτερισμό του Ταύρου, είναι αναμφίβολο ότι μπορεί να μας οδηγήσει σε μυστικιστικές ανακαλύψεις μεταβατικού τύπου.

Σαν γεγονός της άμεσης καθημερινότητας δεν είναι περιττό να αναφερθεί η βαθειά αγάπη που αισθάνεται ο Ταυρομάχος για την Παρθένο του, είναι γεγονός ότι παραδίδεται σε αυτήν εντελώς πριν φανεί με την φανταχτερή στολή του στην αρένα.

Αυτό μας θυμίζει τα Μυστήρια της Ίσιδας, την τρομερή θυσία της Άγιας Αγελάδας και τις αρχαϊκές λατρείες της ΙΟ, που οι ρίζες τους έρχονται επίσημες από το ξημέρωμα της ζωής στον πλανήτη μας Γη.

Καταλήγει συγκινητικό, σαφές και οριστικό, ότι μόνον η ΙΟ, η Ντέβι Κουνταλίνη, η Ιερή Αγελάδα με τα πέντε πόδια, η θεϊκή Μητέρα, κατέχει στ' αλήθεια αυτήν την φιδίσια Μαγική Δύναμη που μας επιτρέπει να μετατρέψουμε σε κοσμική σκόνη το ζώωδες Εγώ, το βρυχώμενο κτήνος της αρένας της ύπαρξης. Τα φωνήεντα ΙΟ αποτελούν στον εαυτό τους τον αριθμό δέκα της γενιάς και τον λόγο της περιφέρειας στην διάμετρο.

Προφανώς ΙΟ είναι ο αριθμός Pi (Pithar), το τρομερό μυστήριο αρσενικό-θηλυκό.

ΙΟ επίσης είναι η σβάστικα, η φωτιά ή ο μεταβατικός σεξουαλικός ηλεκτρισμός που αντιπροσωπεύεται με τον σταυρό μέσα στον κύκλο και σύμβολο της Γης για το θέμα του οποίου θα μπορούσε να γραφτεί ολόκληρο βιβλίο.

Είναι γραμμένο με πύρινα γράμματα στο Βιβλίο της Ζωής ότι αυτό το σύμβολο της σβάστικας σε μορφή μαθηματικών συντεταγμένων, υπήρξε σε όλες τις χώρες της γης από την νύχτα των αιώνων.

Χρειαζόμαστε πολύ επειγόντως, και χωρίς αναβολή, να μετατραπούμε σε μπογιέρος δηλαδή σε σοφούς οδηγούς της Ιερής Αγελάδας.

Η αξιοσέβαστη μεγάλη Δασκάλα Η.Ρ.Β. είδε πραγματικά στο Ινδοστάν μια αυθεντική αγελάδα με πέντε πόδια. Ήταν ένα πραγματικό πείσμα της φύσης, ένα άσπιλο θαύμα, λευκότατο, άφατο...

Ο Δον Μάριο Ρόζο ντε Λούνα είπε ότι εκείνο το ιδιαίτερο πλάσμα είχε το πέμπτο πόδι στην ράχη του και ότι με αυτό ξυνόταν ή έδιωχνε τις μύγες.

Το περίεργο ζώο το οδηγούσε ένας νέος της αίρεσης Σαντού. Ο νεαρός τρεφόταν αποκλειστικά με το γάλα αυτής της μυστηριώδους αγελάδας.

Ξεπηδά χειροπιαστός και φανερός ο εσωτεριστικός συμβολισμός, θαυμάσιος και αστραφτερός της Αγελάδας με τα πέντε πόδια.

Ζωντανότατη έκδηλη έκφραση για τις πέντε αναδιπλώσεις της θεϊκής μας Μητέρας Κουνταλί, πολύ ιδιαίτερης...

Ας θυμηθούμε το σημάδι του άπειρου, το οκτώ πλαγιασμένο οριζόντια και ίσο με ένα πέντε, το οποίο δίνει, διαβασμένο λογοτεχνικά: Άπειρο ίσον με πέντε· δηλαδή το άπειρο ισούται με την πεντάλφα, με την Άφατη Αγελάδα με τα πέντε πόδια, με το Άστρο με τις πέντε άκρες ή κανονικό αστεροειδές πεντάγωνο, που σταμάτησε τον Μεφιστοφελή όταν ήρθε στην μαγική επίκληση του Δόκτορα Φάουστ.

Ο καθορισμός αυτών των πέντε όψεων είναι απαραίτητος για το καλό όλων μας και κάθε ενός από τους μαθητές μας:

α) Η Άδηλη Κουνταλίνα.

β) Η άφατη Ίσις, η αγνή Άρτεμις (Σοφία, Αγάπη, Δύναμη).

γ) Η Ελληνίδα Εκάτη, η Προσεπρίνα η Αιγύπτια, η Αζτέκα Κοατλίκουε (η Βασίλισσα των Κολάσεων και του Θανάτου, Τρόμος Αγάπης και Νόμου).

δ) Η ιδιαίτερη, ατομική Μητέρα Φύση (εκείνη που έφτιαξε το φυσικό μας σώμα).

ε) Η ενστικτώδης Στοιχειώδης Μάγισσα (εκείνη που δημιούργησε τα ένστικτα μας).

Ο μπογιέρο, ο οδηγός της Ιερής Αγελάδας μπορεί και πρέπει να εργαστεί στο Μαγιστήριο αυτών των πέντε δυνάμεων της Πεντάλφα...

Επίσημα δηλώνω, με έμφαση, το παρακάτω: Εγώ εργάζομαι απ' ευθείας με τις πέντε δυνάμεις της Ιερής Αγελάδας.

Το να απεικονίσω, διευκρινίσω, διδάξω για την Πεντάλφα, είναι ένα καθήκον, αλλά προτιμώ να το κάνω με ζωντανές διηγήσεις:

ΠΡΩΤΗ ΔΙΗΓΗΣΗ

Λένε ότι μεταξύ του ύψιστου και του γελοίου δεν υπάρχει παρά ένα βήμα και αυτό είναι αξιωματικό. Θυμηθείτε για μια στιγμή τις ιέρειες του Βάκχου όταν ήταν στην περίοδο της οργιαστικής παραφοράς τους. Θηλυκές καλλονές, πολωμένες θετικά με το Διονυσιακό Κύμα, Νύμφες των δασών και των βουνών κυνηγημένες από τους φιλήδονους Σίληνους...

Δείτε τώρα τις γελοίες Μαινάδες, πολωμένες αρνητικά με το Διονυσιακό Κύμα...

Αποχαλινωμένες χορεύτριες στην παράφορα της ιερής τρέλας του. Γυναίκες «χίπις» της αρχαίας Ελλάδας...

Αποχαλινωμένες χορεύτριες διεγερμένες από τα ναρκωτικά, σε πλήρη Διονυσιακή μέθη... Οι ανθρωποθυσίες και ζέουσες τις έκαναν ακόμα πιο επικίνδυνες...

Ήταν οι φιλήδονες Μαινάδες εκείνες που θανάτωσαν τον Ορφέα και η θαυματουργή του λύρα έπεσε κομματιασμένη πάνω στο δάπεδο του ναού...

Καμιά φορά διηγίομαι στους φίλους μου, κωμικά επεισόδια, σχετικά με κάποιο μποέμικο παρελθόν...

Σαφώς δεν μπορούσε να λείπει από αυτήν την κωμικότητα ο ζυμωμένος καρπός του αμπελιού και οι ιέρειες του Βάκχου στο αποκορύφωμα της οργιαστικής τους μανίας...

Γελοίες σκηνές εκείνου του καιρού που εγώ γύριζα αυτόν τον κόσμο της Κελί Γιόγκα σαν ποντιστήκαν πεσμένος...

Όμως υπάρχουν διαστημικές στιγμές της ανθρωπότητας. Ένα κοσμικό ημερολόγιο συχνά είναι στ' αλήθεια πολύ αναγκαίο...

Έξω από το φυσικό όχημα, σε αστρικό σώμα, κάτω από την τριδιάστατη ζώνη του Ευκλείδη, έπρεπε να μπω στον υπόγειο κόσμο...

Αυτό που συνέβη μετά ήταν τρομακτικό σε μεγάλο βαθμό. Αυτό που είδα εκεί στην τρομακτική βυθισμένη περιοχή, ήταν το ίδιο με αυτό που είδαν οι Χόφμαν, Αντικέρ ΠΟΕ, Μπλαβάτσκι, Μπάλου Λιτών όλων των καιρών. το ίδιο που μας περιέγραψε ο Ασπρισθέντα με τις δαιμονικές του χορωδίες, με τις αγωνίες του ποιητή, με τις παράφρονες φωνές τους για εκείνους που περιφέρουν άσκοπα το καράβι της ζωής, τρελοί εμπιστευόμενοι τον άνεμο των παθών και την σκοτεινή θάλασσα της αμφιβολίας για το αν πράττεις σωστά. γι' αυτούς που μοιρολατρικά παντρεύονται με την μοίρα· γι' αυτούς που περήφανοι θέλουν να υψώσουν Πύργους της Βαβέλ με ανόητες φιλοδοξίες· γι' αυτούς που ψεύδονται, γι' αυτούς που πολεμούν για ακάθαρτες δόξες, γι' αυτούς που βυθίζονται στο βούρκο της απόλαυσης των οργίων, γι' αυτούς που έχουν απληστία με τον χρυσό, γι' αυτούς που τεμπελιάζουν και μισούν την γόνιμη και δημιουργική δουλειά, τους διεστραμμένους υποκριτές και τα υπόλοιπα θύματα του Πρωτέα του εγωισμού, τελικά...

Εμφανίστηκαν αρπαγές, δόντια, κέρατα, τρομπέτες, σαΐτες, ράμφη, ουρές, πριονωτά φτερά, μέγγενες που απειλούσαν να με συντρίψουν σαν ασήμαντο σκουλήκι...

Στα μαγεμένα αυτιά μου έφθασαν εκείνες τις στιγμές πολύ φρικιαστικοί ήχοι: τσιρίγματα, ουρλιαχτά, σφυρίγματα, χλιμιντρίσματα, γρατζουνίσματα, μουγκανίσματα, μουγκρητά, νιαουρίσματα, γαυγίσματα, μουγκανίσματα θυμωμένων ταύρων, ροχαλητά και κροταλίσματα.

Βρέθηκα βυθισμένος μέσα στον βούρκο τόσης μιζέριας· η αγωνία με κυρίευσε. περίμενα ευχόμενος κάποιο βάλαμο για να μου γιατρέψει την πονεμένη μου καρδιά...

Δεν ήταν μάταιη, όχι, η κοπιαστική δουλειά αυτών των μεγάλων διορατικών του αστρικού που ονομάστηκαν Αλχημιστές, Καββαλιστές, Αποκρυφιστές, Εσωτεριστές, Γιόγκις, Γνωστικοί ή απλά ποιητές.

Ξάφνου, κάτι άτοπο συμβαίνει πιο πέρα από τα λασπόνερα του Αχέροντα. στριφογυρίζει στους μεντεσέδες από ατσάλι η τρομερή πόρτα που οδηγεί στο Σπίτι του Πλούτωνα...

Έντονα συγκινημένος ανατριχιάζω, προαισθάνομαι ότι κάτι το τρομερό έχει συμβεί. Δεν έκανα λάθος... την βλέπω, είναι αυτή, η Άδηλη Κουνταλίνη· έχει διαβεί την στοά όπου κατοικούν οι Χαμένες ψυχές. Θαυμάσια Μαντόνα, εξαιρετική, καταπληκτική και τρομακτικά Θεϊκή. με πλησιάζει με βήμα μεγαλειώδες. δεν ξέρω τι να κάνω, τα έχω χαμένα, αισθάνομαι τρόμο και αγάπη συγχρόνως..

Κοσμική προειδοποίηση; Επίπληξη; Μιλά η λατρεμένη με παραδεισένια φωνή, με ευλογεί και μετά συνεχίζει το δρόμο της, σαν αυτόν που πάει προς τα τρομερά τείχη της πόλης Ντίτε. Στα βάθη της συνείδησης μου αισθάνθηκα εκείνες τις στιγμές σαν να ήθελε εκείνη να βοηθήσει επίσης άλλους που ζούσαν τριγύρω από την πόλη του πόνου, όπου ήδη δεν μπορούμε να μπούμε χωρίς δίκαιη αναξιοσύνη.

Κοιτάζοντας από τον ψηλό πύργο με την φλεγόμενη κορυφή, διηγούνται ότι είδε ο Δάντης να εμφανίζονται οι τρεις Γοργόνες (Furias) της κόλασης, οι οποίες όπως λέγεται, είχαν κινήσεις και όργανα γυναικεία...

Όλα αυτά τα θυμήθηκα στιγμιαία. με κανένα τρόπο δεν ήθελα -μίζερος θνητός της λάσπης της γης- να μεταβληθώ σ' έναν ακόμα κάτοικο της πόλης του πόνου.

Ευτυχώς είχα την απέραντη ευτυχία να μπορέσω να βγω από εκεί, από τα σωθικά του Άδη για να εμφανιστώ στο φως του ήλιου...

Άλλη μέρα πολύ πρωί κάποιος χτυπά την πόρτα μου· είναι ένας γέρος καθηγητής του Λυκείου...

Εκείνος ο καλός κύριος με προσκαλεί σε μια γιορτή τελειόφοιτων η κόρη του τελείωσε της σπουδές της με απόλυτη επιτυχία...

Αδύνατον να αποφύγω την πρόσκληση του! Είναι φίλος μου και του χρωστάω ορισμένες χάρες. Με κανένα τρόπο δεν είμαι διατεθειμένος να τον περιφρονήσω...

Μετά από τις γνωστές διατυπώσεις προσωπικών τακτοποιήσεων, η Λιτελάντες και το ασήμαντο πρόσωπο μου, που δεν αξίζει τίποτα, βγήκαμε από το σπίτι με διάθεση να φθάσουμε στο σπίτι του καθηγητή.

Πολλοί άνθρωποι κομψά ντυμένοι μας υποδέχτηκαν πολύ ανοιχτόκαρδα στο πολυτελές σπίτι...

Γλυκιά μουσική ηχούσε στο σαλόνι· εύθυμοι άνθρωποι πηγαινοέρχονταν από εδώ κι από εκεί, ευτυχισμένα ζευγάρια χόρευαν επάνω στο παχύ χαλί.

Αρκετές φορές ο λαμπρός μου αμφιτρώνας ήρθε προς το μέρος μας με πρόθεση να μας προσφέρει το ζυμωμένο κρασί...

Είδα μια και μια άλλη φορά από πολύ κοντά τα αστραφτερά ποτήρια από φίνο μπακαρά, όμως αρνήθηκα ενεργητικά τον Βάκχο και τα όργιά του. Ήμουν με σφιγμένη την καρδιά... ο αμφιτρώνας μου έγινε καυστικός, δριμύς και μέχρι κάπως προσβλητικός.

Αναμφίβολα μετατράπηκε στον χειρότερο εχθρό μου, υπέθεσε λανθασμένα ότι περιφρονούσα την γιορτή του...

Αργότερα διέδωσε για μένα διάφορα ψεύτικα δυσφημιστικά πράγματα, έριξε στο ασήμαντο πρόσωπό μου όλο το δηλητήριο της κριτικής του...

Μη μένοντας ευχαριστημένος με όλα αυτά, χρησιμοποιώντας δημόσια συκοφαντία, με κατηγορήσε στα δικαστήρια της δικαιοσύνης για υποθετικά εγκλήματα που ακόμη αγνοώ...

Εκείνος ο παλικαρίσιος υπότης πέθανε λίγο αργότερα σε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Σήμερα που το σκέπτομαι, σε εκείνη την γιορτή συμπεριφέρθηκα σαν οποιοσδήποτε άξεστος, μου έλειψε η διπλωματία.

Υπάρχουν καλεσμένοι σε όλα τα σαλόνια του κόσμου, που ξέρουν και παίζουν με τον διάβολο: περνάνε όλη την βραδιά με ένα ποτήρι στο χέρι και τα βγάζουν πέρα θαυμάσια. Προσποιούνται ότι πίνουν κάθε φορά που υπάρχει νέα πρόποση, όμως στην πραγματικότητα δεν πίνουν, απλώς κοροϊδεύουν το δαιμόνιο του αλκοόλ...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΗΓΗΣΗ

Πάμε τώρα σε μια νέα διήγηση πολύ πρωτότυπη, στην οποία δεν θα μιλήσουμε για θαυμάσιες γιορτές, ούτε για συμπόσια πολυφαγάδων ανθρώπων...

Τι ξεκούραστη ζωή αυτού
που ξεφεύγει απ' του κόσμου την φασαρία
κι ακολουθεί το κρυφό μονοπάτι
απ' όπου έφυγαν οι λίγοι σοφοί που στον κόσμο υπήρξαν.
Δεν του σκοτίζεται το στήθος
απ' των μεγάλων υπεροπτών την κατάσταση,
ούτε απ' την χρυσαφένια στέγη,
που θαυμάζεται, φτιαγμένη απ' τον σοφό Άραβα,
την στηριγμένη σε ίασπη!

Η κυνηγός Αφροδίτη κατεβαίνοντας από τις ψηλές κορυφές με τον σκοπό να βοηθήσει τον γιο της Αινεία, τον ήρωα της Τροίας, που ξεμπαρκάρισε στην γη της Λιβύης, μου φέρνει ασυνήθιστες αναμνήσεις.

Ίσως, Αδωνία, Τονανζίν (η δεύτερη όψη της θεϊκής Μητέρας μου Κουνταλίνη), ήρθε σε μένα πιο γρήγορα από το φύσημα του Euro...

Δεν είχε το πρόσωπο που έχει ένας θνητός, είχε μια ομορφιά αδύνατον να περιγραφεί με λόγια, φαινόταν αδελφή του Φοίβου Απόλλωνα...

Είδα τον εαυτό μου ανάμεσα στα πολυαγαπημένα, άσπιλα μπράτσα της· φαινόταν η Λατρεμένη μια πονεμένη όπως εκείνη του βιβλικού Χριστικού Ευαγγελίου...

Πεινούσα και μου έδωσε να φάω, διψούσα και μου έδωσε να πω, αρρώστησα και με γιάτρεψε. Αδύνατο να ξεχάσω τα λόγια της: «Γιε μου, εσύ χωρίς εμένα, την ώρα του θανάτου θα ήσουν τελείως ορφανός».

Μετά συνέχισε λέγοντας: «Εσύ, χωρίς εμένα, θα ήσουν στον κόσμο εντελώς μόνος. Τι θα απογίνεις στην ζωή χωρίς εμένα;».

Μετά επανέλαβα: «Ασφαλώς, χωρίς εσένα Μητέρα μου θα ήμουν ορφανός. Αναγνωρίζω τελείως ότι χωρίς την παρουσία σου, την ώρα του θανάτου θα βρισκόμουν πραγματικά μόνος».

Η ζωή γίνεται έρημος όταν κάποιος έχει πεθάνει στον εαυτό του, χωρίς την βοήθεια της θεϊκής Μητέρας μας Κουνταλίνης σε όλη την παρουσία της ύπαρξης μας, θα βρισκόμασταν τότε εσωτερικά ορφανοί...

Ω! Μητέρα λατρευτή! Εσύ έχεις φανερώσει το πράνα, τον ηλεκτρισμό, την δύναμη, τον μαγνητισμό, την συνοχή και την βαρύτητα σε αυτό το σύμπαν.

Εσύ είσαι η θεϊκή Κρυμμένη Κοσμική Ενέργεια μέσα στα άγνωστα βάθη κάθε πλάσματος.

Ω! Μάχα Σαρασβάτι! Ω, Μάχα Λάκσμι! Εσύ είσαι η άφατη Σύζυγος του Σίβα (το Άγιο Πνεύμα).

ΤΡΙΤΗ ΔΙΗΓΗΣΗ

Η παράδοση της Ουράνιας Αγελάδας, της οποίας το γάλα είναι αμβροσία, ζωή και αθανασία, δεν είναι με κανένα τρόπο κάτι χωρίς σταθερές βάσεις, και εμείς οι οπαδοί, όπως ο θεϊκός Γκαουτάμα ή ο Βούδας οδηγός της Αγελάδας, εργαζόμαστε με πολλή σοβαρότητα στο Μαγιστήριο των πέντε απόψεων της Ντέβι Κουνταλίνη.

Αρέσει σε εμάς τους γνωστικούς σε μεγάλο βαθμό να τρεφόμαστε με τα μήλα τα χρυσά (ή του Freya), που δίνουν στους θεούς αθανασία.

Πίνουμε, ευτυχισμένοι, το ποτό του Soma ή το Βιβλικό Μάννα, με το οποίο αισθανόμαστε τόσο ξαναδυναμωμένοι και ισχυροποιημένοι όσο στις καλύτερες στιγμές της ανθισμένης μας νιότης...

Κάποιο κοσμικό μεταβατικό, θεϊκό γεγονός έρχεται στην μνήμη μου τις στιγμές που γράφω αυτές τις γραμμές.

Συνέβη εδώ και πολλά χρόνια ένα βράδυ με πανσέληνο όπου με πήγαν σ' ένα εξαιρετικό μοναστήρι της Λευκής Παγκόσμιας Αδελφότητας...

Πόσο ευτυχής αισθάνθηκα στο σπίτι της Αγάπης! Ασφαλώς δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση από το να αισθάνεσαι την ψυχή σου ελευθερωμένη... αυτές τις στιγμές ο χρόνος δεν υπάρχει και το παρελθόν και το μέλλον αδελφώνονται μέσα σ' ένα αιώνιο τώρα.

Ακολουθώντας τους φίλους μου από μεγάλοπρεπα δωμάτια και διαδρόμους, φθάσαμε μέχρι μια πολύ δροσερή αυλή, της οποίας, εκείνη των λιονταριών της Αλάμπρας είναι μια μικρογραφία.

Ευχάριστη αυλή στην οποία κελάρυζαν, ανάμεσα σε λουλούδια ποτέ ειδομένα ή ακουσμένα, μερικά σιντριβάνια νερού σαν εκείνα της θεϊκής Κασταλίας Πηγής...

Όμως το καλύτερο έλαμπε στο κέντρο της αυλής και το κοίταζα με το μυστικιστικό θαυμασμό ενός ασκητή και αναχωρητή.

θέλω να αναφερθώ εμφατικά στην Πέτρα της Αλήθειας. Αυτή είχε τότε θεϊκή ανθρώπινη μορφή.

Σεξουαλικό θαυματουργήμα της ευλογημένης θεάς Μητέρας Θάνατος, πένθιμο θαύμα, φαντασματικό...

Τρίτη άποψη της θεϊκής Μητέρας μου Κουνταλίνης, ζωντανό πέτρινο γλυπτό, τρομακτική αντιπροσώπευση αυτού που τόσο τρομάζει τους θνητούς.

Χωρίς περιστροφές, εξομολογούμαι εμπρός στα Θεία και εμπρός στους ανθρώπους ότι εγώ αγκάλιασα την τρομερή Θεά Θάνατο μέσα στο Διονυσιακό μου μεθύσι...

Ήταν απαραίτητο να ξανασυμφιλιωθώ με τον Νόμο. Έτσι μου το είχαν πει οι Αδελφοί του Τάγματος του Αγίου Ιωάννη, αυτοί οι Αξιοσέβαστοι που στον εαυτό τους είχαν πραγματοποιήσει ήδη το «Υπερβόρειο Μυστήριο».

Όταν τελείωσε εκείνη η κοσμική γιορτή, έπρεπε να συναντηθώ με ορισμένες Κυρίες και Κυρίους του Αγίου Γκριάλ στην τραπεζαρία του Μοναστηριού...

Με πολλή μυστικότητα και μεγάλο ενθουσιασμό, όλοι οι αδελφοί συζητήσαμε κατά την διάρκεια του δείπνου το εξαιρετικό γεγονός...

Αναμφίβολα οι Εμψυχωμένες Πέτρες που στην αρχαία Αρκαδία τροποποίησαν ριζικά τον τρόπο σκέψης του σοφού Πausανία, μπορούν να χαρακτηρίζονται ως δύο ειδών: στις Οφίτες και τις Σιδερίτες, η Πέτρα Φίδι και η Πέτρα Άστρο.

Ο Ευσέβιος, ειδικά, ποτέ δεν αποχωριζόταν τις Οφίτες που είχε μέσα στον κόρφο του, και έπαιρνε χρησμούς από αυτές, προφερόμενους από μια φωνούλα που έμοιαζε με απαλό σφύριγμα.

Ο Αρνόβιος διηγείται ότι όποτε συναντούσε μια τέτοια πέτρα, δεν παρέλειπε να της κάνει καμιά ερώτηση που εκείνη απαντούσε με μια φωνούλα καθαρή και ψηλή.

Εκάτη, Προσεπρίνα, Κοατλίκουε, σε εμψυχωμένη ζωντανή πέτρα, μου φαινόταν σαν να είχε ξεπηδήσει από το Πεδίο του θανάτου ή από κανένα τάφο του Καρνάκ.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΗΓΗΣΗ

Αυτά που γνωρίζουν οι κοινοί άνθρωποι για τον Σαμανισμό είναι πολύ λίγα, και αυτό το λίγο έχει νοθευτεί, το ίδιο με τις υπόλοιπες μη Χριστιανικές θρησκείες. Συνηθίζεται να ονομάζεται «ο παγανισμός της Μογγολίας» χωρίς καμιά αιτία, δεδομένου ότι είναι μια από τις αρχαιότερες θρησκείες των Ινδιών, ξέρετε: η λατρεία του πνεύματος, η πίστη στην αθανασία των ψυχών και στο ότι αυτές πέρα από τον θάνατο εξακολουθούν να παρουσιάζουν τα ίδια χαρακτηριστικά με τους ανθρώπους

τους οποίους ζωντάνεψαν εδώ στην Γη, παρ' όλο που τα σώματα τους χάθηκαν από το θάνατο, η αντικειμενική τους μορφή, αλλάζοντας ο άνθρωπος την φυσική του μορφή με την πνευματική.

Η παραπάνω πεποίθηση στην σημερινή της μορφή είναι ένα βλαστάρι της πρωτόγονης θεουργίας και μια πρακτική ανάμιξη του ορατού με τον αόρατο κόσμο.

Όταν ένας ξένος έχει πάρει την ιθαγένεια στην χώρα, επιθυμεί να έρθει σε επαφή με τους αόρατους αδελφούς του, πρέπει να αφομοιωθεί την φύση του, αυτό είναι, πρέπει να συναντήσει αυτά τα όντα προχωρώντας τον μισό δρόμο που τον χωρίζει από αυτά, και πλουτισμένος τότε από αυτά, με μια άφθονη προμήθεια πνευματικής ουσίας, δίνοντας τους με την σειρά του, ένα μέρος από την υλική φύση του, για να τα τοποθετήσει με αυτόν τον τρόπο σε συνθήκες που να μπορούν να δείχνουν μερικές φορές την μισοαντικειμενική μορφή τους, από την οποία συνήθως στερούνται.

Παρόμοια διαδικασία είναι μια προσωρινή αλλαγή της φύσης, ονομασμένη κοινά θεουργία. Οι χυδαίοι άνθρωποι ονομάζουν μάγους τους Σαμάνους, γιατί λένε ότι καλούν τα πνεύματα των νεκρών με σκοπό να εξασκούν την Νεκρομαντεία, αλλά ο αληθινός Σαμανισμός δεν μπορεί να κριθεί από τα εκφυλισμένα παρακλάδια του στην Σιβηρία, με τον ίδιο τρόπο που η θρησκεία του Γκαουτάμα Βούδα δεν μπορεί να συγκριθεί με τον φετιχισμό, από μερικούς που καλούνται οπαδοί του στο Σιάμ και την Βιρμανία.

Ασφαλώς οι θεουργικές επικλήσεις γίνονται πιο απλές και αποτελεσματικές όταν γίνονται μαγικά με το φυσικό σώμα εντελώς βυθισμένο στην τέταρτη διάσταση.

Εάν διατρέχοντας προς τα μέσα και προς τα επάνω τον μισό δρόμο που μας χωρίζει από τα αγαπημένα όντα, μπορούμε να συναντηθούμε με τους προσφιλείς μας νεκρούς πρόσωπο με πρόσωπο, ασφαλώς θα ήταν πιο εύκολο όλο αυτό διασχίζοντας το σύνολο του δρόμου.

Με το φυσικό σώμα βυθισμένο μέσα στην τέταρτη συντεταγμένη, μπορούμε όπως ο Ιάμβλιχος να καλέσουμε τους Άγιους Θεούς για να μιλήσουμε με εκείνους προσωπικά.

Όμως, είναι φανερό ότι χρειαζόμαστε επειγόντως ένα σημείο στήριξης. έναν μοχλό, που θα μας επιτρέψει να πηδήξουμε με το φυσικό μας σώμα στην τέταρτη διάσταση. Επί τη ευκαιρία θα αναφέρουμε εδώ εκείνη την φημισμένη φράση του Αρχιμήδη: «Δώσε μου τόπο να σταθώ και θα κινήσω και την Γη».

Ήδη στο όγδοο κεφάλαιο αυτού του βιβλίου μιλήσαμε με πολλή έμφαση γύρω από τον μαγικό πράκτορα των καταστάσεων Χίνας, θέλω να αναφερθώ καθαρά για την τέταρτη άποψη της Ντέβι Κουνταλίνη (αυτό είναι το σημείο στήριξης για την τέταρτη κάθετη).

Στις στιγμές που γράφω αυτές τις γραμμές, μου έρχονται στον νου μερικές αναμνήσεις, μεγαλοπρεπείς θεϊκές επικλήσεις.

Κάποια φθινοπωρινή βραδιά αποφάσισα να πιω από το κρασί του διαλογισμού στο ποτήρι της τέλει αυτοσυγκέντρωσης.

Ο λόγος του διαλογισμού μου ήταν η ιδιαίτερη μου Μητέρα Φύση, η τέταρτη όψη του Πύρινου Φιδιού των μαγικών μας δυνάμεων.

Η προσευχή είναι να μιλάς με τον Θεό και εγώ μίλησα με την Λατρευτή, παρακαλώντας την με σιωπηλό λόγο να με πάει με το φυσικό μου σώμα στον Γήινο Παράδεισο (στην τέταρτη διάσταση).

Αυτό που έγινε κατόπιν την νύχτα του μυστηρίου υπήρξε καταπληκτικό: βοηθούμενος από την Άρρητη σηκώθηκα από το κρεβάτι...

Όταν εγκατέλειψα το σπίτι μου και βγήκα στο δρόμο, μπόρεσα να διαπιστώσω ότι το φυσικό μου σώμα είχε εισχωρήσει στην τέταρτη διάσταση...

Εκείνη με πήγε στα πιο βαθειά δάση της Εδέμ, όπου ποτάμια από αγνό νερό της ζωής τρέχουν γάλα και μέλι...

Παρθένα, Κυρά των ανθισμένων βουνοκορφών! Όλα σωπαίνουν μπροστά σου: η απαίδευτη Ιβηρία, ο Γάλλος που ακόμα πεθαίνοντας, ζεστός προκαλεί, και ο άγριος sicabro, που τελικά παραδίνοντας τα όπλα ταπεινωμένος σε σέβεται.

Λατρεμένη μου Μαντόνα, από τους θεούς που από τον ψηλό ουρανό κυβερνούν, στην γη τους θνητούς, εκλιπαρώ πάντα την βοήθεια σου...

Το πρόσωπο της Μητέρας μου Φύσης ήταν σαν μιας παραδείσιας καλλονής, αδύνατον να περιγράψεις με ανθρώπινα λόγια.

Τα μαλλιά της έμοιαζαν με χρυσό καταρράκτη που έπεφταν χαριτωμένα πάνω στους αλαβάστρινους ώμους της...

Το σώμα της ήταν σαν της Αφροδίτης της μυθολογίας, τα χέρια της με τα ωραιότατα μακριά, κωνικά δάκτυλα, και γεμάτα πολύτιμα πετράδια, είχαν χριστική μορφή...

Στο δάσος συζήτησα με την Λατρευτή και Εκείνη μου είπε πράγματα που δεν θα καταλάβαιναν οι γήινοι...

Ύψιστη έλαμπε η Μητέρα μου στον αιθέριο κόσμο, στην τέταρτη κάθετο, στην τέταρτη διάσταση...,

Εάν λοιπόν τίποτα δεν ανακουφίζει το πονεμένο στήθος, ούτε μάρμαρα της Φρυγίας, ούτε αστραφτερές πορφύρες, το καλύτερο είναι να καταφύγεις ανάμεσα στα εξάισια στήθια της θεϊκής Μητέρας Φύσης της ατομικής, της ιδιαίτερης...

Αυτή είναι η δημιουργός των ημερών μας, η αληθινή καλλιτέχνης του φυσικού μας σώματος...

Ήταν εκείνη που μέσα στο ανθρώπινο εργαστήρι μάζεψε το ωάριο και το σπερματοζώαριο για να ξεπηδήσει η ζωή...

Είναι εκείνη η δημιουργός του γεννητικού κυττάρου με τα σαράντα οκτώ χρωμοσώματα...

Χωρίς αυτήν δεν θα πολλαπλασιάζονταν τα κύτταρα του εμβρύου, ούτε θα σχηματιζόνταν τα όργανα...

Παρ' όλο που ο πόνος διπλώνει την ψυχή σου, στάσου ίσιος, ω! μαθητή, και παραδώσου ταπεινά στην Μητέρα Φύση σου!...

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΗΓΗΣΗ

«θέλω να δω στα πέρατα της γήινης κατοικίας, τον Ωκεανό και την Θέτιδα, στους οποίους οφείλουμε την ύπαρξη».

Οι έρωτες του Δία με την Παρθένο ΗΩ, η οποία μεταμορφώθηκε σε ουράνια δαμάλα, την Ιερή Αγελάδα των ανατολιτών για να ξεφύγει από την οργή της Ήρας, είναι κάτι με πολύ βαθύ νόημα...

Από εδώ λοιπόν, ο πρώτος Δίας της ελληνικής θεογονίας, Πατέρας όλων των θεών, Κύριος του Σύμπαντος και αδελφός του Ουρανού ή Ur-Anas, δηλαδή τα πρωτόγονα Νερό και Φωτιά· είναι λοιπόν γνωστό, κατά το κλασσικό, ότι στο ελληνικό πάνθεο υπάρχουν γύρω στους τριακόσιους Δίες.

Στην άλλη του μορφή του Jone ή Iod-Heve, είναι ο Ιεχωβάς αρσενικό-θηλυκό, συλλογικά ανδρόγυνα του Ελοΐμ των Μωσαϊκών βιβλίων, ο Αδάμ Καδμόν των καβαλιστών, ο Ία-Κχο ή Ίνακχο της Ανατολής και επίσης είναι ο Διόνυσος, του οποίου το δονητικό κύμα έχει γίνει πολύ εντατικό με την είσοδο του Ήλιου στον λαμπρό αστερισμό του Υδροχόου.

Ο Ιησούς, ο Μεγάλος Καμπίρ, ποτέ δεν λάτρεψε τον ανθρωπόμορφο Ιεχωβά του Εβραϊκού πλήθους.

Τον νόμο του Ταλίον: «Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος» του εκδικητικού Ιεχωβά, ακολούθησε ο Νόμος της Αγάπης: Αγαπάτε αλλήλους, όπως εγώ σας έχω αγαπήσει».

Εάν με μυστικιστικό ενθουσιασμό μελετήσουμε τις Άγιες Γραφές, μπορούμε να εξακριβώσουμε καθαρά το χειροπιαστό και ολοφάνερο γεγονός ότι σε κανένα από τα τέσσερα Ευαγγέλια δεν εμφανίζεται ο ανθρωπόμορφος Εβραίος Ιεχωβάς.

Ράμ-ίο, Μαρία, η θεία Μητέρα Κουνταλί, συνόδευε πάντα τον Λατρεμένο και εκεί την συναντάμε στο βουνό των κρανίων στα πόδια του σταυρού...

«Πατέρα μου, συγχώρεσέ τους γιατί δεν γνωρίζουν τι κάνουν», αναφωνεί ο θεϊκός Ραβί της Γαλιλαίας από τις μεγαλειώδεις κορυφές του Γολγοθά.

Αναμφίβολα ο ευλογημένος Κύριος της Τελειότητας λάτρευε μόνο τον Πατέρα του που βρίσκεται κρυφός και την Θεία Μητέρα του Κουνταλί.

Με άλλα λόγια λέμε: Ο Μεγάλος Καμπίρ Ιησούς αγάπησε βαθιά τον Iod-Heve, τον θείο εσωτερικό Αρσενικό-Θηλυκό.

Ο Iod, είναι ασφαλώς η ιδιαίτερη ατομική Μονάδα του κάθε ενός, ο Σίβα του Ινδοσταν, ο Αρχι-ιεροφάντης και Αρχιμάγος, ο Πρωτογενής της Δημιουργίας, το χρυσόμαλλο δέρας, ο θησαυρός τον οποίο πρέπει να κατακτήσουμε αφού πρώτα νικήσουμε τον Δράκοντα των Σκοταδιών...

Heve, είναι το ξεδίπλωμα του Iod, η θεία Σύζυγος του Σίβα, η ατομική μας Μητέρα Κουνταλί, η Ιερή Αγελάδα με τα πέντε πόδια, το εσωτεριστικό μυστήριο της Πεντάλφα.

Ο Δίας και η αγελάδα της ΗΩ (iuu ooooo), διατηρεί ακριβή συνύπαρξη με τον Iod-Heve, το Θεϊκό Εσωτερικό Ζευγάρι κάθε πλάσματος.

Τέσσερις απόψεις της Αγίας Αγελάδας της ΗΩ έχουμε μελετήσει· θα συνεχίσουμε τώρα με το πέμπτο μυστήριο...

Στον εσωτεριστικό δρόμο υπάρχουν υπερβαίνοντα και υπερβατικά κοσμικά διαλείμματα. Μετά αφότου είχα εισέλθει στο Ναό των δύο φορές γεννημένων, έπρεπε να περάσω από ένα από αυτά τα διαλείμματα...

Θέλω να αναφερθώ με εμφατικό τρόπο σε μια σεξουαλική εκκρεμότητα, μια περίοδο εγκράτειας που κράτησε αρκετά χρόνια.

Στο διάστημα αυτό ασχολήθηκα αποκλειστικά με τον εσωτερικό βαθύ διαλογισμό. Στόχος: Να διαλύσω το ψυχολογικό Εγώ, τον εαυτό μου, το εμένα, το οποίο είναι πραγματικά ένας κόμπος στην κοσμική ενέργεια, μια σειρά εμπόδια που πρέπει να ελαττώσουμε σε κοσμική σκόνη.

Για να κατανοήσω με τρόπο ολοκληρωτικό καθένα από τα ψυχολογικά μου ελαττώματα, το θεώρησα βασικό, όμως εγώ θέλησα να πάω λίγο πιο πέρα στον δρόμο του διαλογισμού.

Η κατανόηση δεν είναι το παν. Χρειαζόμαστε επειγόντως, χωρίς αναβολή, να συλλάβουμε το βαθύ νόημα εκείνου που καταλάβαμε.

Κάθε ευσεβής του πραγματικού δρόμου μπορεί να είχε την πολυτέλεια να καταλάβει ένα ψυχολογικό ελάττωμα σε όλα τα πεδία του νου, χωρίς να σημαίνει αυτό ότι έχει καταφέρει την αρπαγή του βαθύτερου νοήματος.

Προσπαθώντας να κατανοήσω τα δικά μου ελαττώματα σε όλες τις γωνιές του νου μου, αποφάσισα να γίνω εχθρός του εαυτού μου.

Κάθε ελάττωμα μελετήθηκε ξέχωρα και με πολύ τακτικό τρόπο· ποτέ δεν έκανα το λάθος να θέλω να κυνηγώ δέκα λαγούς συγχρόνως, με κανένα τρόπο δεν ήθελα να διακινδυνεύσω την αποτυχία.

Ο διαλογισμός γινόταν εξαντλητικός, γινόταν κάθε φορά πιο βαθιά και όταν αισθανόμουν να λιποθυμώ, άφηνα το νου μου ήσυχο και σιωπηλό σαν να περίμενα κάποια αποκάλυψη. Σε αυτές τις στιγμές ερχόταν η Αλήθεια, συλλαμβάνοντας αυτό

που δεν είναι του χρόνου, την βαθειά σημασία του κατανοημένου ελαττώματος σε ολοκληρωτική μορφή.

Κατόπιν προσευχόμεν, ικέτευα, παρακαλούσα με έντονο τρόπο την θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλίνα να εξαλείψει από το νου μου το ψυχικό ακόλουθο, το ψυχολογικό ελάττωμα που δούλευα.

Έτσι σιγά-σιγά, με αυτήν την διδακτική, με αυτόν τον τρόπο εργασίας, κατάφερα κατά την διάρκεια εκείνης της σεξουαλικής παύσης, να εξαλείψω ένα πενήντα τοις εκατό από εκείνα τα υποκειμενικά στοιχεία, παρανθρώπινα, που φέρνουμε μέσα μας και αποτελούν το Εγώ.

Όμως, είναι φανερό ότι όλα στην ζωή έχουν ένα όριο. Υπάρχουν σκαλοπάτια και σκαλοπάτια, βαθμοί και βαθμοί.

Αυτή η δουλειά έγινε τρομερά δύσκολη όταν έπρεπε να αντιμετωπίσω τα πιο αρχαία παρανθρώπινα στοιχεία.

Ασφαλώς η Ιερή Μητέρα μου χρειαζόταν ανώτερα όπλα. Θυμήθηκα την Λόγχη του Έρωτα, το θαυμάσιο έμβλημα της υπερβατικής σεξουαλικότητας, αλλά βρισκόμουν σε παύση. Τι να κάνω;

Όμως ήδη μου είχε παραδοθεί ένα κοσμικό μήνυμα και με κάποια κατηγορηματική προσταγή απαιτούσε να κατεβώ ξανά στο Αναμμένο Σιδηρουργείο του Ηφαίστου, (το σεξ), εγώ όμως δεν είχα καταλάβει.

Είχα μεταφερθεί στα Βουνά του Μυστηρίου, είχα δει σε δράση τις μεγάλες δυνάμεις του Μεγάλου Αρκάνο. Μάταια πάλεψα εναντίον της κατηγορηματικής προσταγής των Διονυσιακών Κυμάτων. Ήταν ασφαλώς τρομακτικά θεϊκά, παντοδύναμα...

Αυτές οι υπερφυσικές δυνάμεις έμοιαζαν με εκατόμβη της Αποκάλυψης· αισθάνθηκα σαν αυτές οι δυνάμεις να μπορούσαν να κάνουν να ξεπεταχθεί η Γη σε κομμάτια.

Όταν θέλησα να ψάξω, να ερευνήσω, να αναζητήσω για την προέλευση αυτών των σεξουαλικών δυνάμεων και εξουσιών, συναντήθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με την Στοιχειώδη Μάγισσα, με την θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλίνα στην πέμπτη μορφή της.

Ασφαλώς την είχα δει πολύ όμορφη, στο μέγεθος ενός γκνόμο ή πυγμαίου, πολύ μικρή...

Ντυμένη με άσπρο χιτόνα και μακριά μαύρη κάπα που σερνόταν στο έδαφος. Το κεφάλι της ήταν σκεπασμένο από ένα εξαιρετο μαγικό χτένισμα.

Κοντά σε μια από τις δύο συμβολικές Κολώνες της Απόκρυφης Μασονίας, η Λατρεμένη μου είχε διατάξει μια νέα κάθοδο στην Ενάτη Σφαίρα (το σεξ).

Δυστυχώς εγώ είχα πιστέψει ότι επρόκειτο για κάποια δοκιμασία και γι' αυτό εξακολουθούσα στην ανυπακοή. Ασφαλώς ήμουν δυσκίνητος στην κατανόηση και γι' αυτό σιγά-σιγά λίμναζα.

Αφού πέρασε κάποιο χρονικό διάστημα με θανάσιμες μάχες εναντίον κάποιου ψυχικού ακόλουθου πολύ παρανθρώπινου που αντιστεκόταν βίαια στο να εξαφανιστεί, έπρεπε να κάνω χρήση της Λόγχης του Λογγίνου.

Δεν μου απόμεινε άλλη λύση. Έκανα έκκληση στον υπερβατικό σεξουαλικό ηλεκτρισμό, ικέτευσα την θεϊκή Μητέρα Κουνταλίνα κατά την διάρκεια της μεταφυσικής συνουσίας, την παρακάλεσα με αγωνία να χουφτώσει την Λόγχη του Έρωτα. Το αποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό. Η Αγιασμένη Μητέρα μου οπλισμένη τότε με την Αγιασμένη Λόγχη, με την ηλεκτροσεξουαλική δύναμη, μπόρεσε να ελαττώσει σε κοσμική σκόνη το φρικιαστικό τέρας, το ψυχικό μου ακόλουθο που μάταια είχα προσπαθήσει να διαλύσω μακριά από την χημική συνουσία.

Έτσι έγινε και εγκατέλειψα την σεξουαλική μου παύση και γύρισα στο Καμίνι των Κυκλάπων. Δουλεύοντας με την Άγια Λόγχη, κατάφερα να συντρίψω σε κοσμική σκόνη όλα τα παρανθρώπινα στοιχεία που αποτελούν το Εγώ.

Η πέμπτη μορφή της Ντέβι Κουνταλίني μας δίνει την σεξουαλική δύναμη, την φυσική ενστικτώδη δύναμη κ.τ.λ.

ΠΡΩΤΟ ΒΟΥΝΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Η ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εκείνοι που πέρασαν ήδη στην άλλη ακτή, ξέρουν καλά τι είναι οι αυστηρές δοκιμασίες των μυημένων...

Το να ξεχωρίζομαστε από το τέρας των χιλιάδων προσώπων (την ανθρωπότητα) για να το βοηθήσουμε αποτελεσματικά, δεν είναι έγκλημα...

Τριάντα χρόνια στην ηλικία είχα όταν υποβλήθηκα σε τρομερές και τρομακτικές δοκιμασίες. Αυτό που είδα τότε, αυτό που μου συνέβη αξίζει τον κόπο να το διηγηθώ. Ήταν την νύχτα του μυστηρίου όταν αισθάνθηκα κοντά μου το ουρλιαχτό της λαίλαπας, τότε κατάλαβα...

Πόσο μόνος βρισκόμουν εκείνη την νύχτα, και όμως... όπου και να ήμουν, εδώ, εκεί ή πιο πέρα, γρήγορα βρισκόμουν τριγυρισμένος από τα πλήθη. Δεν ξέρω πώς έρχονταν οι άνθρωποι προς εμένα και ύστερα...

Ξανά μόνο η λαίλαπα ούρλιαζε. Τότε κατάλαβα εκείνο που πήρε ο άνεμος. Σήμερα μιλώ γιατί...

-Τι θόρυβος μακριά ηχεί
που την σιωπή την γαλήνια
μαύρη νύχτα διέκοψε;
Είναι του αλόγου το γρήγορο τρέξιμο,
πιεσμένου σε ιπτάμενη φυγή
ή το άγριο μούγκρισμα πεινασμένου θηρίου
ή το σφύριγμα ίσως του βοριά
ή η βραχνή ηχώ της μακρινής βροντής
που στις βαθιές σπηλιές αντλάλησε
ή η θάλασσα που με το προικισμένο στήθος της απειλεί,
νέος Λούσιφερ, στον θρόνο του θεού του;»

Γιατί όλα εκείνα τα φαντάσματα της νύχτας του μυστηρίου ήταν ειδομένα επίσης από τον ποιητή εκείνον που τραγούδησε έτσι:

«Πυκνή ομίχλη σκεπάζει τον ουρανό
και από πνεύματα κατοικείται αόριστα
που εδώ και εκεί διασχίζουν ατμόδη και δίχως παραμύθι
κι εδώ επιστρέφουν και εκεί γυρίζουν
τώρα μαζεύονται, απομακρύνονται
τώρα κρύβονται, τώρα εμφανίζονται, χαζεύουν, πετάνε.
Αόριστο σμήνος μάταιων φαντασμάτων
με διάφορες μορφές, από διάφορο χρωματισμό
σε κατσίκια και φίδια καβαλημένα και σε κόρακα
και σε σκουπόξυλα, με κουφό θόρυβο.....
Περνάνε, φεύγουν, επιστρέφουν, μεγαλώνουν,
μικραίνουν, εξατμίζονται, χρωματίζονται,
και ανάμεσα από σκιές και αντανάκλασεις κοντά και μακριά
τώρα χάνονται και τώρα με αποφεύγουν με φόβο,
τώρα ταράζονται με παραφορά σε αέρινο φανταστικό χορό

γύρω-γύρω μου.

Παρ' όλα αυτά τα μουγκρητά, ουρλιαχτά, σφυρίγματα, χλιμιντρίσματα, τριξίματα, μουγκανίσματα, κραξίματα, ουρλιαχτά, γαυγίσματα, ροχαλητά και κροταλίσματα, εξακολουθεί να ακούγεται ο διορατικός ποιητής, μιλώντας μας με λόγια που είναι ζωντανές και φωσφορίζουσες πινελιές του Γκρέκο, για μεταφυσικές και εξαιρετικές εμφανίσεις όπως αυτές στα «Καπρίτσια» του Γκόγια.

Από παντού ασπίδες με αρπακτικούς λέοντες, κελύφη από την Κομποστέλα, μαροκινούς με κομμένο λαιμό, κρίνα και πέστροφες, παντού παλάτια και μεγάλα σπίτια ερειπωμένα, φτώχεια και περισσότερη φτώχεια.

Πολλές φορές έπρεπε να αντιμετωπίσω θαρραλέα τις Μαύρες Δυνάμεις όπως ανέφερε ο Απόστολος Παύλος από την Ταρσό στο κεφάλαιο 2 στην επιστολή του προς τους Εφέσιους.

Αναντίρρητα ο πιο επικίνδυνος αντίπαλος εκείνης της νύχτας είχε τον μοιραίο τίτλο του Αναγκαρίκα. Θέλω να αναφερθώ εμφατικά στο Δαιμόνιο Χερένζι.

Εκείνο το σιχαμερό και σκοτεινό πλάσμα είχε διδάξει στον κόσμο τον μαύρο ταντρισμό (Σεξουαλική Μαγεία με εκσπερμάτωση).

Το αποτέλεσμα εμφανιζόταν σε απλή ματιά: ουρά διαβολική ξεδιπλωμένη και τρομακτικά κέρατα. Εκείνος ο ταντρικός του Αριστερού Χεριού ήρθε μπροστά μου συνοδευόμενος από άλλα δύο δαιμόνια. Φαινόταν να είναι πολύ ικανοποιημένος με το σιχαμερό όργανο Κουνταρτιγουαδόρ, την σατανική μαγγανική και τρομακτική ουρά, την σεξουαλική φωτιά προβεβλημένη από τον κόκκυγα προς τις ατομικές κολάσεις του ανθρώπου, συνέπεια και απόδειξη του μαύρου ταντρισμού.

Εξ επαφής, όπως λένε από κει, του σούβλισα την εξής ερώτηση:

-Με γνωρίζεις;

Απάντηση:

-Ναι! Σε είδα ένα βράδυ στην πόλη Μπακάτα όταν υπαγόρευα μια διάλεξη.

Αυτό που έγινε στην συνέχεια δεν ήταν για μένα πολύ ευχάριστο. Αυτός ο Αναγκαρίκα με είχε αναγνωρίσει και θυμωμένος έριχνε φωτιά από τα μάτια και την ουρά. Με βίαιο τρόπο θέλησε να με τραυματίσει, εγώ υπερασπίστηκα με τους καλύτερους εξορκισμούς της υψηλής μαγείας και στο τέλος έφυγε με τους συντρόφους του.

Μοναχικός εξακολούθησα το δρόμο μου στην νύχτα του μυστηρίου. η λαίλαπα ούρλιαζε...

Στα βάθη της συνείδησης μου είχα ένα παράξενο συναίσθημα, να αποχαιρετώ όλα και όλους...

Λαχανιασμένος, κουρασμένος μετά την πάλη μου πολλές φορές ενάντια στην τυραννία του Πρίγκιπα των Κυριαρχιών του Αέρα, ο οποίος είναι το πνεύμα που τώρα βασιλεύει στους γιους της απιστίας, μπήκα μέσα στην Γνωστική Εκκλησία.

Ναός από λαμπερό μάρμαρο, που περισσότερο έμοιαζε από κρύσταλλο λόγω της σπάνιας διαφάνειας του. Η ταράτσα της Υπερβατικής Εκκλησίας δέσποζε αήττητη σαν μια ένδοξη ακρόπολη, το επίσημο περιβάλλον ενός ιερού πευκώνα...

Από αυτήν το έναστρο, υπέρλαμπρο στερέωμα, μπορούσε να το κοιτάει κανείς όπως παλιά στους ατλάντιους ναούς, εκείνους τους σήμερα θαμμένους ναούς, νοοταλγημένους στα υπέροχα ποιήματα του Μέτερλινκ, από τους οποίους ο Ασύρα Μάγια, ο αστρονόμος μαθητής του Ναράντα, έκανε τις κατάλληλες παρατηρήσεις για να ανακαλύψει τους χρονολογικούς κύκλους χιλιάδων ετών, διδάσκοντάς τις μετά στους αγαπημένους μαθητές στο χλωμό φως του φεγγαριού, τις οποίες σήμερα τις εξασκούν οι ευσεβείς του διάδοχοι.

Αργά προχώρησα περπατώντας σιγά και με ευλαβική συμπεριφορά μέσα στον άγιο χώρο. Όμως, κάτι με αιφνιδιάζει. Βλέπω κάποιο πρόσωπο που διασχίζοντας τον

δρόμο μου, μου κλείνει το πέρασμα. Άλλη μάχη; Ετοιμάζομαι να αμυνθώ αλλά αυτό το πρόσωπο χαμογελά γλυκά και αναφωνεί με παραδεισένια φωνή:

-Εμένα εσύ δεν με τρομάζεις, σε γνωρίζω πολύ καλά!

Α! Τον αναγνωρίζω τελικά... Είναι ο Γκουρού μου Αντόλφο τον οποίο πάντα τον φώναζα με το χαϊδευτικό Αδολφάκι. Χριστέ και Παναγιά! Αλλά... τι πάω να κάνω;

-Συγγώρα με Δάσκαλε! Δεν σε είχα γνωρίσει.

Ο γκουρού μου με οδηγεί από το χέρι μέχρι το εσωτερικό της Γνωστικής Εκκλησίας...

Ο Μαχάτμα κάθεται και μετά με προσκαλεί να καθίσω πλάι του. Αδύνατον να αρνηθώ τέτοια λαμπρή πρόσκληση. Ο διάλογος που ακολούθησε μετά μεταξύ Δασκάλου και μαθητή ήταν πραγματικά εξαιρετικός.

-Εδώ στην Γνωστική Εκκλησία -είπε επίσημα ο Ιεροφάντης- μπορείς να είσαι παντρεμένος με μια μόνο γυναίκα, με δύο όχι. Εσύ, σε κάποιο παρελθόν έδωσες μάταιες ελπίδες σε κάποια κυρία XX, η οποία για το λόγο αυτό, και παρ' όλο το χρόνο και την απόσταση, ακόμα εξακολουθεί να σε προσμένει. Προφανώς, με ασυνείδητο τρόπο της κάνεις μεγάλο κακό, γιατί εκείνη, περιμένοντας σε, ζει σε μια πόλη μέσα στην πιο μεγάλη μιζέρια. Αυτή η γυναίκα, μπορούσε να γυρίσει στην αγκαλιά της οικογένειας της στην επαρχία, έτσι είναι φανερό ότι τα οικονομικά της προβλήματα θα μπορούσαν να λυθούν.

Κατάπληκτος, συγχυσμένος, ακούγοντας αυτά τα λόγια, αγκάλιασα τον Γκουρού μου ευχαριστώντας τον άπειρα για τις συμβουλές του.

-Δάσκαλε -του είπα- τι θα μπορούσες να μου πεις τώρα για την σύζυγο μου Λιτελάντες;

-Αυτή ναι, σου κάνει για την Σεξουαλική Μαγεία (Sahaja Maithuna), με αυτή την Κυρία-Μύστη μπορείς να εργαστείς στην Ένατη Σφαίρα (το Σεξ).

-Ω, Γκουρού! Εγώ αυτό που ποθώ με άπειρη ανυπομονησία είναι η αφύπνιση της Κουνταλίνι και η ένωση με τον Εσώτερο. Ας μου κοστίσει ό,τι κι αν κοστίσει...

-Αλλά τι έχεις πει, ω μαθητή; Ας κοστίσει ό,τι κι αν κοστίσει;

-Ναι Δάσκαλε, αυτό έχω πει...

-Απόψε, εδώ έχει πληρωθεί κάποιος και μετά του έχει εμπιστευτεί η δουλειά να σε βοηθήσει στην αφύπνιση της Κουνταλίνι.

-Έχεις περάσει την Δοκιμασία Direne -αναφώνησε ο Ιεροφάντης- και μετά βάζοντας μου στο κεφάλι ένα τουρμπάνι άσπιδης λευκότητας με ένα χρυσό κουμπί στο μέτωπο, είπε: Πάμε στον Βωμό...

Σηκώθηκα γρήγορα και προχώρησα με τον άγιο Γκουρού μέχρι την Άγια Πέτρα.

Ακόμα θυμάμαι εκείνη την επίσημη στιγμή που γονατιστός εμπρός στον Ιερό Βωμό έπρεπε να δώσω επίσημο όρκο...

-Ας κοστίσει ό,τι κι αν κοστίσει! αναφώνησε ο Δάσκαλος μου με μεγάλη φωνή και αυτή η φράση, εντατικά δονούμενη, αντήχησε μετά από σφαίρα σε σφαίρα...

Σκέπασα κατόπιν το ηλιακό πλέγμα μου με την παλάμη του αριστερού χεριού μου και άπλωσα το δεξιό επάνω στο Άγιο Γκριάλ λέγοντας: «Ορκίζομαι!»

Τρομερός Όρκος!...

Γνήσιες παραδόσεις της Καστίλης, σαν εκείνη του Αλφόνσο VII που ξερίζωσε από τα χέρια των Μαροκινών της Αλμερίας την περίφημη γαβάθα ή Γκριάλ -καλύτερα θα λέγαμε κούπα- λαξεμένη σε πελώριο σμαράγδι, και που λέγεται ότι χρησιμοποιήθηκε από τον μεγάλο καμπίρ Ιησού στο τελευταίο του δείπνο. Είναι τρομερά θεϊκή...

Να ορκίζεσαι μπροστά στο Άγιο Ποτήρι;...

Λένε αρχαίες παραδόσεις ότι ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας μάζεψε μέσα σε αυτό το ποτήρι, στο πόδι του σταυρού στο Όρος των Κρανίων, το ευλογημένο αίμα που πήγαζε από τις πληγές του Λατρευτού.

Παρόμοιο ποτήρι, προηγουμένως είχε χαρίσει η Βασίλισσα του Σαβά στον Σολιμάν ή Σολωμόντα -τον Ηλιακό Βασιλέα- και ήταν κληρονομιά, σύμφωνα με άλλους, των Tuatha de Danand, φυλής Jina του Gaedhil της Βρετανικής Γαλικίας.

Δεν είναι γνωστό το πώς ήρθε να σταματήσει αυτή το σεβαστό κειμήλιο στο ερημητήριο του Σαν Χουάν ντε λα Πένα των Πυρηναίων και από εκεί συνέχισε το προσκύνημα, τώρα στην Σαλβατιέρα Γκαλάικα, τώρα στην Βαλέντσια στον καιρό του Τζέιμ του Α του Κατακτητή, τώρα στην Γένοβα, για να το παραλάβουν οι Γενοβέζοι παλιότερα σαν βραβείο για την βοήθεια που έδωσαν στον Αλφόνσο τον 7ο στην τοποθεσία της Αλμερίας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πολύ πρωί έγραψα στην ευγενική ταλαιπωρούμενη Κυρία που στην μακρινή πόλη με περίμενε...

Την συμβούλεψα, με απέραντη γλυκύτητα, να επιστρέψει στην γη των μεγαλύτερων της και να ξεχάσει το ασήμαντο μου πρόσωπο που δεν έχει καμιά αξία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Η ΠΡΩΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Όσον αφορά τον μεταβατικό και πρακτικό εσωτερισμό, μπορούμε και μέχρι οφείλουμε να δώσουμε έμφαση στο ακόλουθο:

Όσα έχουν ειπωθεί, με αγνό αποκρυφισμό, σχετικά με τα γεωμαντικά σχήματά μας, αστρολογία, μαγικά βότανα, θαυμάσιες περγαμηνές με κρυπτογραφικές γλώσσες, αν και είναι απόλυτα ευγενικά και αληθινά, δεν είναι τίποτε άλλο παρά το νηπιαγωγείο, το μικρότερο μέρος της κληρονομημένης Μεγάλης Σοφίας της Ανατολής και που αποτελεί τον ριζικό μετασχηματισμό του εαυτού μας μέσω του επαναστατικού ασκητισμού της Νέας Εποχής του Υδροχόου, (μείγμα εξάιρετο της σεξουαλικής ανησυχίας με τον πνευματικό πόθο).

Εμείς οι γνωστικοί είμαστε στην πραγματικότητα οι εκλεκτοί κάτοχοι τριών μεγάλων πλούτων, να ξέρουμε:

- α) Η Φιλοσοφική Πέτρα.
- β) Η Κλείδα του Σολωμόντα.
- γ) Η Γένεση του Ενώχ.

Αυτοί οι τρεις παράγοντες αποτελούν την ζωντανή βάση της Αποκάλυψης, εκτός από τις συλλογές του Πιστόριους, της θεοσοφίας του Πορφύριου και πολλών άλλων αρχαιότατων μυστικών.

Θα ήταν αδύνατη η απόλυτη, ριζική αλλαγή μέσα σε μας τους ίδιους, εδώ και τώρα, χωρίς την Φιλοσοφική Πέτρα. Μιλώντας καθαρά και χωρίς περιστροφές δηλώνω: το Ένα Σέμινις (η οντότητα του σπέρματος) είναι πραγματικά αυτή η λατρευτή ύλη -αναφερόμενη από τον Σεντιβόγκιους- με την οποία πρέπει να επεξεργαστούμε την Φιλοσοφική Πέτρα.

Η Σεξουαλική Μαγεία είναι ο δρόμος... έτσι το κατάλαβα στην τωρινή μου μετενσάρκωση όταν θέλησα να επεξεργαστώ την Φιλοσοφική Πέτρα.

Μέσω αυτής της Ευλογημένης Πέτρας μπορούμε να εκπληρώσουμε εκείνο το αλχημιστικό ρητό που λέει: «Εξιχνίαση και διάλυση».

Χρειαζόμαστε την διάλυση του ψυχολογικού Εγώ και να πήξουμε μέσα μας το Σεξουαλικό Υδρογόνο Si12 σε μορφή ηλιακών σωμάτων, εσωτερικών δυνάμεων, αρετών κ.τ.λ.

Η Φιλοσοφική Πέτρα είναι εκείνη που εκτιμά τον σεξουαλικό σπόρο, και του δίνει δύναμη να γονιμοποιεί, σαν μυστικιστική μαγιά που κάνει να ζυμώνεται και σηκώνει την πλήρη μεταλλική μάζα, κάνοντας να εμφανιστεί στην ολοκληρωτική του μορφή ο Βασιλιάς της Δημιουργίας. Θέλω να αναφερθώ στον αυθεντικό άνθρωπο, όχι στο διανοητικό ζώο το λανθασμένα ονομαζόμενο άνθρωπος.

Η θέληση αποκτά την δύναμη του μετασχηματισμού που μετατρέπει τα ευτελή μέταλλα σε χρυσό, δηλαδή, το κακό σε καλό, σε όλες τις συνθήκες της ζωής.

Γι' αυτόν τον λόγο, για την μετατροπή, απαιτείται μια ελάχιστη ποσότητα της Φιλοσοφικής Πέτρας ή Σκόνη της Προβολής. Κάθε ευτελές μέταλλο λιωμένο στο καμίνι της Σεξουαλικής Αλχημείας, πάντοτε αντικαθίσταται από τον αγνό χρυσό κάποιας καινούργιας αρετής (Εξιχνίαση και διάλυση).

Για το Μόντους Οπεράντι (τρόπος εργασίας), να κοιτάξετε στο κεφάλαιο έντεκα, πέμπτη διήγηση, αυτού του ίδιου κειμένου. Για καλύτερη πληροφόρηση μελετήστε το βιβλίο μου με τίτλο Το Μυστήριο της Χρυσής Άνθισης.

Το να ανάψουμε την ατομική Φόχατ, την Φλόγα του Έρωτα, στο σεξουαλικό μας Αλχημιστικό Εργαστήριο είναι ασφαλώς η βάση του Διονυσιακού Κύματος· έτσι το κατάλαβα σε βάθος μελετώντας στα πόδια του Γκουρού μου «Αδολφάκι».

Ασφαλώς πάντοτε βρήκα βοήθεια κατά την μεταφυσική μου συνουσία. Εκείνος ο θεϊκός Gurujī στον οποίον πλήρωσαν την αμοιβή του στον Ναό (δείτε κεφάλαιο 12) εκπλήρωσε τον λόγο που είχε υποσχεθεί.

Εκείνη η Μεγάλη Ψυχή με εξυπηρετούσε αστρικά κατά την διάρκεια της χημικής συνουσίας. Τον έβλεπα να κάνει δυνατά μαγνητικά περάσματα πάνω στο κοκκυγικό κόκαλό μου, στην σπονδυλική στήλη και στο επάνω μέρος του κεφαλιού μου.

Όταν το πύρινο ερωτικό φίδι των μαγικών μας δυνάμεων ξύπνησε για ν' αρχίσει την πορεία του προς τα μέσα και προς τα επάνω, κατά μήκος του καναλιού του νωτιαίου μυελού, αισθάνθηκα τότε μεγάλη δίψα και έναν πολύ οξύ πόνο στον κόκκυγα που μου κράτησε αρκετές μέρες. Κατόπιν έγινε γιορτή προς τιμή μου στο Ναό. Ποτέ δεν έχω μπορέσει να ξεχάσω εκείνο το μεγάλο κοσμικό γεγονός...

Εκείνον τον καιρό κατοικούσα ειρηνικά σε ένα μικρό σπίτι, στην ακροθαλασσιά, στην τροπική ζώνη των παραλίων της Καραϊβικής...

Η άνοδος της Κουνταλίनि από σπόνδυλο σε σπόνδυλο πραγματοποιήθηκε πολύ σιγά σύμφωνα με τις αξίες της καρδιάς. Κάθε σπόνδυλος είναι πολύ απαιτητικός· από αυτό μπορούμε να συμπεράνουμε δύσκολες δοκιμασίες. Σαν αποδεικτικό βεβαιώνουμε: Δεν είναι δυνατή η άνοδος της Κουνταλίनि σε αυτόν ή τον άλλο σπόνδυλο εάν δεν έχουμε για τον σκοπό αυτό εκπληρώσει τις ηθικές προϋποθέσεις.

Στους Ανώτερους Κόσμους, αυτούς τους τριάντα τρεις σπόνδυλους τους ονομάζουν με συμβολικά ονόματα όπως: κανόνια, πυραμίδες, άγιες κάμαρες κ.τ.λ.

Η μυστικιστική άνοδος της Φλόγας της Αγάπης από σπόνδυλο σε σπόνδυλο και από τσάκρα σε τσάκρα, κατά μήκος του νωτιαίου καναλιού πραγματοποιήθηκε ασφαλώς επάνω στην βάση της Σεξουαλικής Μαγείας, περιλαμβανομένου του καθαγιασμού και της θυσίας.

Ο Μαχάτμα βοηθός μου πρόσφερε βοήθεια οδηγώντας μου την Ιερή Φωτιά από το κοκκυγικό οστόν -βάση της σπονδυλικής στήλης- μέχρι τον αδένα της επίφυσης, τοποθετημένος όπως είναι γνωστό από τους γιατρούς, στο επάνω μέρος του εγκεφάλου.

Αργότερα εκείνη η Μεγάλη Ψυχή έκανε να τρέξει με μεγάλη μαεστρία η ερωτική μου φλόγα ως την περιοχή του μεσόφρουδου.

Η Πρώτη Μύηση της Φωτιάς προήλθε σαν δεδομένο, όταν το πύρινο φίδι των μαγικών μας δυνάμεων ήρθε σε επαφή με το άτομο του Πατέρα, στο μαγνητικό πεδίο της ρίζας της μύτης.

Ήταν πραγματικά στην μυστικιστική ιεροτελεστία του τελευταίου δείπνου, όταν προσδιορίστηκε η κοσμική ημερομηνία της μύησης.

Το Άγιο Γκριάλ! Σαν ιερό αυτόφωτο απαστράπτει πυρωμένο πάνω στο τραπέζι του πασχαλινού συμποσίου.

Η αληθινή ιστορία αυτού του Ιερού Γκριάλ είναι γραμμένη στα άστρα και έχει το ξεκίνημα της, όχι στο Τολέδο όπως λέει ο Βόλφραμ ντε Έσχεμπαχ...

Οι κύριες γνωστές καταγωγές όλων αυτών των ιπποτικών παραδόσεων, που σχετίζονται με εκείνη του Αγίου Γκριάλ, είναι:

α) Η Historia Rerum in Partibus Transmarinis Gestarum του Guillermo de Tiro που πέθανε το 1184, έργο λατινικό, μεταφρασμένο στα γαλλικά με τίτλο Roman D' Eracle και βιβλίο που χρησιμεύει σαν βάση στο Η Μεγάλη Υπερπόντιος Κατάκτηση, μεταφρασμένο από τα γαλλικά στα καστελιάνικα, στα τέλη του 8ου αιώνα ή αρχές του 9ου.

Σε αυτήν την κατάκτηση γίνεται σύνοψη των πέντε βασικών κλάδων που αναφέρονται στον κύκλο της πρώτης σταυροφορίας: La Chanson d' Antiocha, La Chanson de Jerusalem, Les Chetiis (αιχμάλωτοι), Elias (ο Ιππότης του Κύκνου).

β) Ο Dolopathos του Juan de Haute-Seille, γραμμένο προς το 1190.

γ) Η Elixia ή Heli-Oxa (Ηλιακή Δαμάλα) πρωτόγονο όνομα της Ινσομπέρτα ή Ίσις-Μπέρθα του Ιππότη του Κύκνου, έργο αυτό το τελευταίο μεγάλων αναλογιών, κατά τον Cayangos με το φημισμένο Amadiw de Gaula.

δ) Ο Πάρσιφαλ και ο Τιτουρέλ του Έσχεμπαχ.

ε) Ο Κόμης του Γκράαλ του Chretien de Troyes (1175), ο Lohegrin ή Swan-Ritter (Ο Ιππότης του Κύκνου), έργο ανώνυμου Βαυαρού του 13ου αιώνα δημοσιευμένο από τον Goeres το 1813.

στ) Το Τριστάνος και Ιζόλδη του Γοδεφρίδου του Στρασβούργου (1200-1220) και πόσοι «Τριστάνοι» ανάλογοι κυκλοφορούν στην λογοτεχνία.

ζ) Το «Αναζήτηση του Αγίου Γκριάλ» με τα θαυμαστά γεγονότα του Λανζαρότ και του Γκαλάζ, του γιου του, (12ος αιώνας) με όλα του τα συμφωνικά έργα.

Εγώ περίμενα με άπειρη ανυπομονησία την ημερομηνία και την ώρα της μύησης. Επρόκειτο για ένα 27 αγιότατο...

Ήθελα μια μύηση σαν εκείνη που έλαβε ο διοικητής Μοντενέρο στον ναό του Καπουλτέπεκ, ή όπως του Γκινές ντε Λάρα, ο Ντέβα μετενσαρκωμένος, που είχε σε εκείνο το Άγιο των Αγίων ή Adyita των Ναϊτών Ιπποτών στην εξαιρετική νύχτα μιας σεληνιακής έκλειψης.

Η περίπτωση μου όμως ήταν πραγματικά πολύ διαφορετική και παρ' όλο που φαίνεται απίστευτο την νύχτα της μύησης ένοιωσα απογοητευμένος.

Αναπαυόμενος με αγωνία απέραντη στο σκληρό μου κρεβάτι, μέσα σε μια καλύβα στην ακροθαλασσιά, πέρασα την νύχτα ξάγρυπνος περιμένοντας άχρηστα...

Η ιέρεια σύζυγος μου κοιμόταν, ροχάλιζε, και καμιά φορά κουνιόταν στο κρεβάτι της ή πρόφερε ασυνάρτητες λέξεις...

Η θάλασσα με τα φουρτουνιασμένα της κύματα χτυπούσε στην ακρογιαλιά μουγκρίζοντας τρομακτικά, σαν να διαμαρτυρόταν...

Ξημέρωσε και τίποτα! Τίποτα! Τίποτα! Τι σκυλίσια νύχτα, Θεέ μου! Βοήθα με Θεέ μου και Παναγία μου!

Τι πνευματικές και ηθικές καταγιγίδες έπρεπε να πειραματιστώ εκείνες τις θανάσιμες νυχτερινές ώρες!

Πραγματικά δεν υπάρχει Ανάσταση χωρίς θάνατο, ούτε κανένα ξημέρωμα στην φύση (ούτε στον άνθρωπο) χωρίς να προηγούνται τα σκοτάδια, θλίψεις και νυχτερινές ατονίες που κάνουν πιο λατρευτό το φως τους. Όλες μου οι αισθήσεις βάλθηκαν σε δοκιμασία, βασανισμένες με θανάσιμες αγωνίες, που με έκαναν να αναφωνήσω: «Πατέρα μου! Αν είναι δυνατόν πάρε από μένα το ποτήρι αυτό, όμως ας μη γίνει το θέλημα μου αλλά το δικό σου».

Βγαίνοντας ο ήλιος σαν αναμμένη σφαίρα, που φάνηκε να ξεπηδάει μέσα από τον ταραγμένο ωκεανό, ξύπνησε η Λιτελάντες λέγοντάς μου:

-Θυμάστε την γιορτή που σας έκαναν εκεί επάνω; Λάβατε την μήση...

-Πώς; Μα τι είναι αυτά που λέτε; Γιορτή; Μύση; Ποια; Εγώ το μονό που ξέρω είναι το ότι έχω περάσει μια νύχτα πιο πικρή κι από την χολή.

-Τι -φώναξε η Λιτελάντες έκπληκτη- τότε δεν φέρατε στο φυσικό μυαλό σας καμία ανάμνηση; Δεν θυμάστε για την Μεγάλη Αλυσιίδα; Ξεχάσατε τα λόγια του Μεγάλου Δοκιμαστή;

Στεναχωρημένος με τέτοιες ερωτήσεις ρώτησα την Λιτελάντες λέγοντας:

-Τι μου είπε το Μεγάλο Ον;

-Σας προειδοποίησε -είπε η Γυναίκα-Μύστης- ότι από σήμερα θα έχετε διπλή ευθύνη για τις διδασκαλίες που δίνετε στον κόσμο. Επιπλέον -είπε η Λιτελάντες- σας έντυσε με χιτώνα από άσπρο λινό των Μυστών της Απόκρυφης Αδελφότητας και σας παρέδωσε το Πυρογενές Σπαθί.

Α! Τώρα καταλαβαίνω. Την ώρα που εγώ περνούσα τόσες πίκρες στο κρεβάτι μου, του ασκητή και αναχωρητή, το πραγματικό μου Εσωτερικό Είναι ελάμβανε την κοσμική Μύση.

Βοήθα με θεέ και Παναγία! Όμως τι μου συμβαίνει; Γιατί είμαι τόσο δυσκίνητος; Πεινάω λίγο· μου φαίνεται ότι είναι ώρα να σηκωθούμε για το πρωινό...

Λίγα λεπτά αργότερα, η Λιτελάντες έβαζε στην κουζίνα λίγα ξερά ξύλα που θα χρησίμευαν σαν καύσιμο για να ανάψει φωτιά...

Το πρόγευμα ήταν εξάισιο· έφαγα με μεγάλη όρεξη μετά από μια τόσο οδυνηρή νύχτα...

Μια καινούργια ημέρα ρουτίνας, εργάστηκα όπως πάντα για να κερδίσω το καθημερινό μου ψωμί, ξεκουράστηκα στο κρεβάτι μου γύρω στις δώδεκα το μεσημέρι...

Βέβαια, δεν είχα κοιμηθεί καθόλου και μου φάνηκε δίκαιο μια μικρή ανάπαυση. Επιπλέον αισθανόμουν ένα σφίξιμο στην καρδιά...

Δεν είχα λοιπόν δυσκολία να ξαπλώσω στο κρεβάτι σε θέση ραχοκοκαλιάς, δηλαδή, θέση ανάσκελα και με το σώμα τελείως χαλαρωμένο...

Ξαφνικά, και ενώ βρισκόμουν ξύπνιος, βλέπω ότι κάποιος μπαίνει στο δωμάτιο μου· τον αναγνωρίζω, είναι ένας Τσέλα της Αξιοσέβαστης Μεγάλης Λευκής Αδελφότητας...

Εκείνος ο μαθητής κρατούσε ένα βιβλίο στα χέρια του· ήθελε να με ρωτήσει και να ζητήσει κάποια εξουσιοδότηση...

Όταν θέλησα να απαντήσω, μίλησα με τέτοια φωνή που μου φάνηκε παράδοξη σε μένα τον ίδιο. Ο Άτμαν απαντώντας δια μέσου του δημιουργικού λάρυγγα, είναι τρομερά θεϊκός.

-Πήγαινε -του είπε το Πραγματικό μου Είναι- εκπλήρωσε την αποστολή που σου έχω συστήσει». Ο Τσέλα αποσύρθηκε ευχαριστημένος...

Αχ! Πόσο αλλαγμένος έμεινα... Τώρα ναι! Τώρα καταλαβαίνω! Ήταν αυτό που αναφώνησα μετά την αναχώρηση του Τσέλα.

Χαρούμενος σηκώθηκα από το σκληρό κρεβάτι για να κουβεντιάσω με την Λιτελάντες, έπρεπε να της διηγηθώ αυτό που συνέβη...

Αισθάνθηκα κάτι το υπερθετικό, σαν στο εσωτερικό της συνείδησής μου να είχε γίνει μια αλλαγή ριζική, μεταβατική, τύπου θεϊκού, εσωτεριστικού...

Ποθούσα για την καινούργια νύχτα. Εκείνη η τροπική ημέρα ήταν για μένα σαν τον Προθάλαμο της Σοφίας. Το συντομότερο δυνατόν εγώ ήθελα να δω την πύρινη μπάλα να βυθίζεται μια ακόμα φορά στα φουρτουνιασμένα νερά του ωκεανού...

Όταν το φεγγάρι άρχισε να ασημώνει τα ταραγμένα νερά της Καραϊβικής, σε εκείνες τις στιγμές που τα πουλιά του ουρανού μαζεύονται στις φωλιές τους, έπρεπε τότε να ειδοποιήσω την Λιτελάντες να τελειώσει τις οικιακές δουλειές της γρήγορα...

Εκείνο το βράδυ πέσαμε στο κρεβάτι πιο νωρίς από το συνηθισμένο. Εγώ ποθούσα κάτι· βρισκόμουν σε κατάσταση έκστασης...

Ξαπλωμένος πάλι στο σκληρό κρεβάτι του ασκητή και αναχωρητή, σ' αυτήν την ινδοστανική ασάνα νεκρού ανθρώπου –σε στάση ραχοκοκαλιάς, ανάσκελα, το σώμα χαλαρό, τα μπράτσα κατά μήκος των πλευρών μου, το πόδια ενωμένα στις φτέρνες και τα δάχτυλα ανοιχτά σαν βεντάλια- περίμενα σε κατάσταση επάγρυπνος αντίληψης, επάγρυπνος του τι γίνεται.

Ξαφνικά, σε χιλιοστά του δευτερολέπτου, θυμήθηκα ένα μακρινό βουνό. Αυτό που έγινε μετά ήταν αναπάντεχο, πρωτοφανές...

Βρέθηκα στιγμιαία εκεί, στην μακρινή κορυφή, πολύ μακριά από το σώμα, από τις συγκινήσεις και τον νου.

Ο Άτμαν χωρίς δεσμά, μακριά από το πυκνό του σώμα και σε απουσία των υπερευαίσθητων οχημάτων...

Αυτές τις στιγμές του Σάματι, η Κοσμική Μύηση που έλαβα την προηγούμενη νύχτα, ήταν για μένα ένα χειροπιαστό γεγονός, μια ωμή, ζωντανή πραγματικότητα που δεν χρειαζόταν καν να θυμηθώ...

Όταν ακούμπησα το δεξί μου χέρι στην χρυσαφένια ζώνη, ευτυχής μπόρεσα να διαπιστώσω ότι εκεί βρισκόταν το Πυρογενές Σπαθί, ακριβώς στο δεξιό μέρος...

Όλα τα στοιχεία που μου είχε δώσει η Λιτελάντες είχαν αποδειχθεί πολύτιμα. Πόσο ευτυχής αισθανόμουνα τώρα σαν Άνθρωπος Πνεύμα! Ντυμένος βέβαια με τον χιτώνα από άσπρο λινό...

Εντελώς μεθυσμένος διονυσιακά ρίχτηκα στο απέραντο αστρικό Άπειρο, ευτυχής απομακρύνθηκα από τον πλανήτη Γη...

Βυθισμένος μέσα στον Ωκεανό του Παγκόσμιου Πνεύματος της Ζωής, δεν θέλησα να γυρίσω σε αυτήν την κοιλάδα της πίκρας και τότε επισκέφτηκα πολλές πλανητικές κατοικίες...

Όταν πάτησα απαλά σε έναν πλανήτη γιγάντιο του αμετάβλητου άπειρου, ξεθηκαρώνοντας το πυρογενές μου σπαθί, φώναξα:

-Εγώ επικρατώ σε όλο αυτό.

-Ο Άνθρωπος είναι καλεσμένος να είναι κυβερνήτης για όλη την δημιουργία, απάντησε ένας Ιεροφάντης που βρισκόταν δίπλα μου.

Θηκάρωσα το πυρογενές σπαθί μέσα στην χρυσή θήκη του και βυθιζόμενος ακόμα πιο μέσα στα κοιμισμένα νερά της Ζωής, πραγματοποίησα μια σειρά από επικλήσεις και πειράματα εξαιρετικά.

-Βουδικό σώμα, έλα προς εμένα!

Υπακούοντας στην επίκληση μου ήρθε προς εμένα η Ωραία Ελένη, η Τζινέμπρα η Βασίλισσα των Χίνας, η πολυαγαπημένη μου Πνευματική Ψυχή.

Εκείνη μπήκε μέσα μου κι εγώ σε εκείνη. Και μεταξύ μας σχηματίσαμε εκείνο το περίφημο Άτμαν-Μπούδι, για το οποίο μιλά τόσο η ανατολίτικη θεοσοφία.

Δικαιολογημένα έχει ειπωθεί πάντα ότι το Μπούδι (Πνευματική Ψυχή) είναι σαν ένα ποτήρι από διάφανο και λεπτό αλάβαστρο, μέσα στο οποίο καίει η ψυχή του Πράνα. (Άτμαν).

Συνεχίζοντας διαδοχικά εκείνες τις πρωτότυπες επικλήσεις που γίνονταν από το ίδιο το βάθος του Χάους, κάλεσα τότε την Ανθρώπινη Ψυχή μου, λέγοντας:

-Αιτιατό σώμα, έλα προς εμένα!

Εγώ είδα την Ανθρώπινη Ψυχή μου ντυμένη ένδοξα με το αιτιατό όχημα (θεοσοφικό ανώτερο Μάνας). Πόσο ενδιαφέρουσα κατάληξε εκείνη η στιγμή στην οποία η Ανθρώπινη Ψυχή μου μπήκε ευτυχισμένη μέσα μου!...

Εκείνες τις στιγμές ολοκλήρωνα σε μορφή εξαιρετικά φωτισμένη εκείνη την θεοσοφική τριάδα γνωστή με τους σανσκριτικούς όρους Άτμαν-Μπούδι-Μάνας.

Αναντίρρητα ο Άτμαν, δηλαδή ο Εσώτερος, έχει δύο Ψυχές. Η πρώτη είναι η Πνευματική Ψυχή (Μπούδι), που είναι θηλυκή. Η δεύτερη είναι η Ανθρώπινη Ψυχή (ανώτερο Μάνας) που είναι αρσενική.

Αργότερα, μεθυσμένος από έκσταση κάλεσα την διάνοια μου έτσι:

-Διανοητικό σώμα, έλα προς εμένα!

Πολλές φορές έπρεπε να επαναλάβω την επίκληση, όμως ο νους είναι αργός στην υπακοή, αλλά τελικά παρουσιάστηκε με μεγάλο σεβασμό λέγοντας: «Κύριε, είμαι εδώ, έχω έλθει στο κάλεσμα σου, συγχώρεσε με που έχω αργήσει! Εκτέλεσα καλά τις διαταγές σου;»

Τη στιγμή που πήγαινα να απαντήσω βγήκε από το βαθύ εσωτερικό μου, η επίσημη φωνή της Πυθαγόρειας Μονάδας μου λέγοντας: «Ναι!... υπάκουσες καλά, να μπεις».

Εκείνη η φωνή ήταν σαν αυτή του Ruach Elohim που κατά τον Μωυσή, όργωνε τα Νερά στην ανατολή της Ζωής...

Δεν είναι περιττό να πω με μεγάλη έμφαση ότι τελείωσα εκείνες τις επικλήσεις καλώντας το αστρικό σώμα. Κι αυτό επίσης καθυστέρησε λίγο να έρθει στο εσωτερικό μου κάλεσμα, τελικά όμως μπήκε μέσα σε μένα.

Ξαναντυμένος πια με τα υπερευαίσθητα οχήματα θα είχα μπορέσει να καλέσω από το χάος ή την Πρωτόγονη Άβυσσο το φυσικό μου σώμα, που εκείνες τις στιγμές βρισκόταν στο σκληρό κρεβάτι του ασκητή και αναχωρητή, και είναι φανερό ότι και αυτό το σώμα επίσης θα είχε προστρέξει στο κάλεσμα μου.

Αυτό ποτέ δεν είναι κάτι το αδύνατο: Το φυσικό μου σώμα που αυτές τις στιγμές τις τόσο ενδιαφέρουσες βρισκόταν ξαπλωμένο στο σκληρό κρεβάτι, με την βοήθεια της τέταρτης μορφής της Ντέβι Κουνταλί, θα μπορούσε να έχει εγκαταλείψει την τρισδιάστατη περιοχή του Ευκλείδη για να έρθει στο κάλεσμα μου.

Όμως προτίμησα τότε να αναδυθώ από μέσα από αυτό το Κενό -κατά την έννοια του πλήρους διαστήματος του απεριόριστου και βαθιού- για να επιστρέψω στον πλανήτη Γη...

Έμοιαζα εκείνες τις στιγμές μια μοναχική ακτίνα αναδυόμενη από την Άβυσσο της Μεγάλης Μητέρας...

Ο γυρισμός σε αυτόν τον πλανήτη της πίκρας τον κυβερνώμενο από σαράντα οκτώ νόμους έγινε σχετικά γρήγορα.

Ειλικρινά και χωρίς περιστροφές δηλώνω: Με πλήρη αυτοσυνείδηση επέστρεψα στο φυσικό μου σώμα εισχωρώντας μέσα σε αυτό το τελευταίο από εκείνη την θαυμάσια είσοδο της Ψυχής που αναφέρεται από τον Ντεκάρτ. Αναφέρομαι στον αδένα της επίφυσης.

Είναι κρίμα το ότι η Καρτεσιανή Φιλοσοφία αγνοεί αυτό που είναι η Αντικειμενική Γνώση.

Οποσδήποτε αυτό το είδος αγνής γνώσης είναι κατορθωτό για τις γνωστικές μου ικανότητες, έχω μπορέσει να γράψω αυτές τις γραμμές για το καλό των πολυαγαπημένων μας αναγνωστών...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Αναντίρρητα μπορούμε και μέχρι που πρέπει να διαβεβαιώσουμε με μεγάλη έμφαση την υπερβαίνουσα και υπερβατική ύπαρξη δύο κλασσικών τύπων αποκρυφισμού.

Από όλο το ποικίλο σύνολο των ιστορικών και προϊστορικών διαδικασιών, σχετιζόμενων με την Γη και τις ανθρώπινες φυλές της, μπορούμε να συμπεράνουμε δύο μορφές αποκρυφισμού, να ξέρουμε:

α) Έμφυτος Αποκρυφισμός.

β) Σχολαστικός Αποκρυφισμός.

Το πρώτο από αυτά τα δύο ρεύματα είναι ασφαλώς προκατακλυσμαίο· το δεύτερο είναι τελείως μετακατακλυσμαίο.

Τις ακριβείς παραλλήλους από αυτές τις δυο απόκρυφες μορφές διατυπωμένες με σαφήνεια, θα πρέπει να τις ανακαλύψουμε με διορατικότητα στις εξής δύο εκφράσεις του Νόμου:

α) Νόμος Φυσικός και Παραδείσιος. (Γνώση των θεών).

β) Νόμος γραπτός. Δευτερονόμιο. (Νόμος δεύτερος και πιο κατώτερος).

Είναι γραμμένο με πύρινους χαρακτήρες στο Βιβλίο της Ζωής ότι όταν οι Γιοι του Θεού δηλαδή, των Ελοχείμ ή των Χίνας γνώρισαν τις κόρες των ανθρώπων, επήλθε τρομερή η τρομακτική καταστροφή της Ατλαντίδος ή του Παγκόσμιου Κατακλυσμού (Γένεσις κεφάλαιο 6). Τότε έπαψε να υπάρχει η υπέροχη αυτοκρατορία του πρώτου Νόμου και έφτασε ο καιρός του Δευτερονομίου ή δεύτερου Νόμου.

Είναι πολύ χειροπιαστή και σαφής η τρομερή ατέλεια του γραπτού Νόμου. βασανισμός για τους μεγάλους ανθρώπους λόγω των τρομερών περιορισμών του ίδιου και σιδερένια κηδεμονία για τους μικρούς.

Ο Μωυσής, ο μεγάλος ιερός αρχηγός του Ισραηλινού λαού, συγκεντρώνοντας το λαό του στην πεδιάδα του Μωάβ, εκθέτει στην κρίση όλων τα εξαιρετα θαύματα τα οποία ο Κύριος είχε ετοιμάσει προς χάριν του από τον καιρό που είχαν κάνει την πρώτη συμμαχία στο βουνό Σινά, και επαναλαμβάνει τον Νόμο με νέες εικονογραφήσεις, αναγγέλλοντας τρομερές προειδοποιήσεις κατά των παραβατών του και υποσχόμενος δίκαιες ανταμοιβές και ευτυχίες όλων των ειδών γι' αυτούς που θα τον τηρούσαν πιστά.

Ο Μωυσής μεταμορφωμένος στο όρος Νέμπο, μετά αφού ευλόγησε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ, θαυμάζει την Γη της Επαγγελίας, τα Ηλύσια Πεδία ή κόσμο των Χίνας, την γη που πηγάζει μέλι και γάλα, τον κόσμο τον αιθερικό, την τέταρτη διάσταση...

Ο Μωυσής δεν πέθανε όπως οι υπόλοιποι άνθρωποι. εξαφανίστηκε στο όρος Νέμπο. Ποτέ δεν βρέθηκε το πτώμα του, τι απόγινε;

Ο Μωυσής γύρισε στην ευτυχισμένη γη των τραγουδιών των Βορείων και των Δρυίδων, έγινε Χίνας, μεταβλήθηκε σε κάτοικο του Παραδείσου...

Με πλήρη διαύγεια μπορέσαμε να διαπιστώσουμε σε ολοκληρωτική μορφή, το καθάριο και τελειωτικό γεγονός, ότι είναι ακριβώς εκεί, στον μεταπεριθωριακό κόσμο, στην τέταρτη διάσταση, όπου μέχρι τώρα κατοικούσαν οι ευτυχισμένοι άνθρωποι της αρχαίας Αρκαδίας...

Αναφέρομαι συγκεκριμένα στις ανθρωπότητες τις παραδεισιακές των αρχαίων καιρών.

Όταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αποκεφαλίστηκε, ο Μεγάλος Καμπίρ Ιησούς φεύγει με ένα πλοίο «σε ένα μέρος έρημο και απομονωμένο», δηλαδή, στην γη των Χίνας, στην τέταρτη συντεταγμένη του πλανήτη μας Γη και είναι εκεί όπου κάνει με το πλήθος το θαύμα των πέντε ψωμιών και δύο ψαριών, από τα οποία έφαγαν όχι λιγότεροι από πέντε χιλιάδες άνδρες, χωρίς να υπολογίσουμε γυναίκες και παιδιά, περισσέψανε δε και δώδεκα καλάθια με κομμάτια (Ibid XIV, 15-21).

Είναι έκδηλο ότι ο Μεγάλος Γνωστικός Ιερέας Ιησούς, έπρεπε να βάλει επίσης τα πλήθη στην τέταρτη διάσταση με τον φανερό σκοπό να πραγματοποιήσει το θαύμα του...

Αρχαίες Ιρλανδέζικες παραδόσεις, που παραδόθηκαν σοφά στα εξάισια τραγούδια των βάρδων ή νορδικών ραψωδών, μιλούν με δίκιο για ένα εξάισιο λαό τον Cainita ή Inca, δηλαδή τους Ιερούς βασιλείς, καλούμενους από τους Tuatha de Danand, ικανότατους σε όλων των ειδών τις μαγικές τέχνες που έμαθαν στην Θήβα.

Προφανώς πρόκειται για μια μεγάλη πόλη Χίνα, πρότυπο του «περιπλανώμενου Ιουδαίου», ενός ακούραστου ταξιδευτή.

Οι Tuatha de Danand διατρέξανε τις Μεσογειακές χώρες μέχρι να φτάσουν στην Σκανδιναβία, όπου ίδρυσαν, μια πόλη Σεληνιακή, άλλη Ηλιακή και επί πλέον τέσσερις μαγικές πόλεις. Φθάνοντας ξανά οι Tuatha de Danand στην Ιρλανδία, αποβιβάστηκαν στο νησί αυτό, όπως ο Αινείας στην Κάρταγο, προστατευμένοι από μια μαγική πυκνή ομίχλη (ή πέπλο της Ίσιδας της τέταρτης διάστασης που τους κάλυπτε).

Με άλλα λόγια, μπορούμε να πούμε ότι οι Tuatha de Danand έφθασαν στην Ιρλανδία δια μέσου της τέταρτης διάστασης. Είναι γραμμένη σε παλιά χρονικά η πολύ διάσημη μάχη της Μαντούρα, όπου εκείνοι δοξάστηκαν κατανικώντας τους σκοταδιστικούς Φίρ-Μπόλγκς.

Ήταν, πράγματι, τόσο μεγάλη η λαμπρότητα των Tuatha de Danand, τόσο ισχυρός και πολυάριθμος ο στρατός τους, που οι πεδιάδες γέμιζαν από ορδές πολεμιστών εκτεινόμενες μέχρι τις περιοχές όπου κρύβεται ο ήλιος φεύγοντας η ημέρα. Οι ήρωές τους έγιναν αθάνατοι μπροστά στην Τάρα, την μαγική πρωτεύουσα της Ιρλανδίας.

Οι Tuatha de Danand δεν έφθασαν στην Έριμ με κανένα γνωστό πλοίο, ούτε κανείς κατόρθωσε να προσδιορίσει ξεκάθαρα εάν ήταν άνθρωποι γεννημένοι στην Γη ή είχαν κατεβεί από τους ουρανούς, ούτε εάν επρόκειτο για δαιμονικές μονάδες ή για κανένα καινούριο έθνος, που δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να είναι ανθρώπινο, αν από τις φλέβες τους δεν έτρεχε το αίμα του Μπερτάχ, του ακούραστου, του ιδρυτή της πρωτόγονης Ceinne.

Μόλις έγινε η μεγάλη καταστροφή της Ατλαντίδος, οι Tuatha de Danand μπήκαν μέσα στην τέταρτη διάσταση οριστικά.

Στην αιθέρια περιοχή του πλανήτη μας Γη, κατοικούν ευτυχισμένες μερικές ανθρώπινες φυλές. Αυτοί οι άνθρωποι, ακόμα και στις σημερινές μέρες της τόσης πίκρας, ζουν ακόμα σε παραδεισένια κατάσταση. Στην τέταρτη συντεταγμένη του πλανήτη μας Γη, υπάρχουν πολλές μαγικές πόλεις υπέρλαμπρης ομορφιάς...

Στην τέταρτη κάθετο της Γης μπορούμε να ανακαλύψουμε τους στοιχειώδεις παραδείσους της Φύσης, με όλους του ναούς τους, πεδιάδες, λίμνες γοητευτικές και γαίες των Χίνας.

Ασφαλώς είναι εκεί, στην Γη της Επαγγελίας όπου μπορούμε ακόμα να συναντήσουμε ευτυχισμένους, τον έμφυτο Αποκρυφισμό και τον Νόμο της Φύσης και του Παραδείσου...

Εκείνοι οι Χίνας, οι μακάριοι που ευτυχισμένοι κατοικούν στα Ηλύσια Πεδία, στην γη που πηγάζει γάλα και μέλι, δεν πέφτουν βέβαια κάτω από την κυριαρχία του Δευτερονομίου ή δεύτερου Νόμου που τόσο βασανίζει τους θνητούς...

Ασφαλώς τα πλήθη Χίνας, όπως εκείνα τα γνωστά σαν Tuatha de Danand ζουν ευτυχισμένα στην Εδέμ κάτω από την κηδεμονία του πρώτου Νόμου. Οι Tuatha de Danand είχαν πάντα μαζί τους τέσσερα μαγικά εσωτεριστικά σύμβολα, κατά μήκος των τόπων που περνούσαν στις ιστορικές εξόδους τους:

α) Μια γιγαντιαία κούπα, ή Γκριάλ (σύμβολο ζωντανό της θηλυκής μήτρας).

β) Ένα τεράστιο Ακόντιο από καθαρό σίδηρο (αρσενικό φαλλικό σύμβολο).

γ) Ένα μεγάλο Πυρογενές Σπαθί (σύμβολο της Σεξουαλικής φωτιάς).

δ) Την Πέτρα της Αλήθειας (σύμβολο της σεξουαλικής, Φιλοσοφικής πέτρας).

Εάν ο Μωυσής, ο μεγάλος Εβραίος αρχηγός, είχε αγνοήσει το βαθύ νόημα αυτών των τεσσάρων μαγικών συμβόλων, ποτέ δεν θα είχε καταφέρει να μετατραπεί σε Χίνα, στο όρος Νέμπο.

Έτσι το κατάλαβα εγώ όταν γονατισμένος μπροστά στον Λόγο του ηλιακού συστήματος, του ζητούσα με πλήρη ταπεινότητα, την είσοδο στην Δεύτερη Μύηση της Φωτιάς...

Αδύνατον να ξεχάσω εκείνες τις στιγμές κατά τις οποίες ο Ευλογημένος ανέθεσε σε έναν ειδικό την άγια αποστολή να οδηγήσει σοφά από την σπονδυλική μου στήλη τον Δεύτερο Βαθμό της Δύναμης της Φωτιάς...

Εγώ ήθελα να γνωρίσω σε βάθος τα μυστήρια της τέταρτης συντεταγμένης και να εισχωρήσω νικητής στην Γη της Επαγγελίας.

Χρειαζόμουν επειγόντως, χωρίς αναβολή, να ανοικοδομήσω τις πύρινες δυνάμεις στον αιθερικό ζωτικό μου πάτο...

Όταν το Δεύτερο Φίδι ζύπνησε για να αρχίσει το ανέβασμά του προς τα μέσα και προς τα επάνω κατά μήκος του αιθέριου νωτιαίου μυελού, έγινα δεκτός στον Ναό με μια μεγάλη κοσμική γιορτή.

Ο ειδικός Χίνα με βοηθούσε κατά την διάρκεια της μεταφυσικής συνουσίας. Η Λιτελάντες και εγώ αντιλαμβανόμασταν με την έκτη αίσθηση. Προφανώς δεν ήμουν εγκαταλειμμένοι. Ο Χίνα με βοηθούσε με δυνατά μαγνητικά περάσματα που πήγαιναν από τον κόκκυγα μέχρι τον αδένα της επίφυσης...

Εκείνος ο Δάσκαλος είχε ρίξει πάνω στους ώμους του μια μεγάλη ηθική ευθύνη, θα έπρεπε να οδηγήσει επιδέξια την Ζωντανή και Φιλοσοφική Φωτιά κατά μήκος του καναλιού του νωτιαίου μυελού του περίφημου θεοσοφικού Lingam Sarira (ζωτικό βάθος του ανθρώπινου οργανισμού).

Προφανώς αυτό το όχημα είναι μονάχα το ανώτερο τμήμα του φυσικού σώματος, η τετραδιαστατική όψη του φυσικού μας σώματος.

«Αυτή η μύηση είναι πολύ πιο κοπιαστική»· έτσι μου είχε πει ο Λόγος του ηλιακού μας συστήματος· όμως εγώ ποθούσα με απέραντες ανησυχίες να γνωρίσω τα μυστήρια του αιθέριου κόσμου· να εισχωρήσω στην Γη της Επαγγελίας.

Το λαμπρό ανέβασμα του Δεύτερου Πύρινου Φιδιού στο μήκος του καναλιού του μυελού, από σπόνδυλο σε σπόνδυλο και από τσάκρα σε τσάκρα, έγινε πολύ αργά σύμφωνα με τις αξίες της καρδιάς. Κάθε σπόνδυλος αιθερικού τύπου περικλείει ορισμένες αρετές· ασφαλώς θα πρέπει να μας δοκιμάσουν πριν φθάσουμε σε αυτόν ή εκείνο τον σπόνδυλο. Να θυμηθούμε ότι ο χρυσός δοκιμάζεται με την φωτιά και η αρετή με τον πειρασμό.

Τα πόδια των θρόνων των θεών έχουν ζωικές μορφές.

Οι σκοταδιστές επιτίθενται αδιάκοπα σε εκείνους που προσπαθούν να φθάσουν σε οποιονδήποτε βαθμό της απόκρυφης μασονίας στην σπονδυλική στήλη. «Ο Ουρανός καταλαμβάνεται με επίθεση, οι γενναίοι τον έχουν κατακτήσει».

Στην χώρα των χιλίων και μιας νυχτών υπάρχουν επίσης μυστικοί δείπνοι, εγώ βρέθηκα σε έναν τέτοιο δείπνο. Εμάς τους καλεσμένους μας περιποιήθηκαν κύκνοι άσπιλης λευκότητας στις ακτές μιας κρυστάλλινης λίμνης...

Σε άλλη ευκαιρία μου διδάχτηκε ο εξής Κοσμικός Νόμος: «Ποτέ μην ανακατεύεις μέσα στο ίδιο σπίτι αντίρροπες δυνάμεις, γιατί από την ανάμιξη των αντιθέτων ρευμάτων παράγεται μια Τρίτη δύναμη, η οποία είναι για όλους καταστροφική».

Το ζωτικό σώμα αποτελείται από τέσσερις αιθέρες:

- α) Φωτεινός Αιθέρας
- β) Αντανακλαστικός Αιθέρας
- γ) Χημικός Αιθέρας
- δ) Αιθέρας Ζωής

Ο πρώτος από αυτούς τους αιθέρες συναντιέται στενά συνδεδεμένος με τις διάφορες λειτουργίες της θέλησης και της φαντασίας.

Ο δεύτερος συσχετίζεται μυστικά με όλες τις αντιλήψεις των αισθήσεων και υπεραισθήσεων.

Ο τρίτος είναι η βάση όλων των βιοχημικών διεργασιών του οργανισμού.

Ο τέταρτος χρησιμεύει σαν διάμεσος στις δυνάμεις που δουλεύουν με τις διαδικασίες της αναπαραγωγής της φυλής.

Κατά την διάρκεια της Δεύτερης Μύησης της Φωτιάς έμαθα να απελευθερώνω τους δύο πρώτους αιθέρες για να ταξιδεύω με αυτούς μακριά από το φυσικό μου σώμα.

Ασφαλώς οι αντιλήψεις διόρασης και διακοής, εντείνονται εξαιρετικά όταν κάποιος απορροφά στο αστρικό του σώμα τους ανωτέρους αιθέρες.

Αυτοί οι αιθέρες μας επιτρέπουν να φέρουμε στον φυσικό εγκέφαλο το σύνολο των υπερευαίσθητων αναμνήσεων.

Η ζωντανή εσωτερική εξήγηση που με παραστατικό τρόπο θα μου δινόταν σχετικά με τον μυστικιστικό αποκεφαλισμό, ήταν πραγματικά εξαιρετική...

Ήμουν καλεσμένος σε μια μακάβρια γιορτή και αυτό που είδα στο τραγικό τραπέζι επάνω, ήταν πραγματικά ανατριχιαστικό. Ένα βέβηλο ματωμένο κεφάλι βαλμένο επάνω σε ένα ασημένιο δίσκο, γαρνιρισμένο όλο με κάτι που καλύτερα είναι να σωπάσω...

Είναι φανερή η βαθειά σημασία του: Το ζώδες Εγώ, ο εαυτός μας, ο εαυτός μου, πρέπει να αποκεφαλιστεί...

Από αυτό μπορούμε να συμπεράνουμε με μεγάλη επιτυχία, το βέβαιο και ξεκάθαρο γεγονός ότι η κεφαλή του Ιωάννη του Βαπτιστή μέσα στον ασημένιο δίσκο κατέχει πραγματικά την ίδια σημασία...

Ασφαλώς ο Ιωάννης ο Πρόδρομος μας δίδαξε αυτήν την τρομερή αλήθεια, ανεβαίνοντας στο βωμό της ανώτατης θυσίας...

Σκαλίζοντας παλιά κείμενα με την μανία του ασκητή στο κελί του, ανακαλύψαμε τα παρακάτω: Οι Ναζαρηνοί ήταν γνωστοί σαν Βαπτιστές, Σαβήνοι και Χριστιανοί του Αγίου Ιωάννη. Το πιστεύω τους ήταν ότι ο Μεσσίας δεν ήταν γιος του θεού, αλλά απλώς ένας προφήτης που θέλησε να ακολουθήσει τον Ιωάννη.

Ο Ωριγένης (τόμος 2, σελ. 150) παρατηρεί ότι «υπάρχουν μερικοί που λένε ότι ο Ιωάννης ήταν ο Χρισμένος (Χριστός)».

«Όταν οι μεταφυσικές αντιλήψεις των γνωστικών, που έβλεπαν στον Ιησού τον Λόγο και τον Χρισμένο, άρχισαν να κερδίζουν έδαφος, οι πρωτόγονοι Χριστιανοί χωρίστηκαν από τους Ναζαρηνούς, οι οποίοι κατηγορούσαν τον Ιησού ότι παρέφθειρε τις διδασκαλίες του Ιωάννη και ότι άλλαξε με άλλον την βάφτιση στον Ιορδάνη» (Ναζαρηνός Κώδικας, 2, σελ. 109).

Δεν θεωρώ περιττό να τονίσω με μεγάλη έμφαση το σπουδαίο γεγονός ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν κι αυτός ένας Χριστός. Από το άλλο μέρος, θεωρούμενοι από την άποψη του Λόγου (Τέλεια Πολλαπλή Μονάδα), μπορούμε να πούμε ότι έχει σώσει εκείνους που έχουν πεθάνει στον εαυτό τους, εκείνους που έχουν αποκεφαλίσει το ζώδες Εγώ τους και έχουν νικήσει το βασίλειο των σκοταδιών ή κόλαση.

Σαν συνέπεια ή συμπέρασμα, όλα αυτά τα κατάλαβα ολοκληρωτικά, τέλεια, όταν είδα το μακάβριο τραπέζι στην αίθουσα του συμποσίου...

Όταν εγκατέλειψα εκείνο το ασυνήθιστο και χαώδες άντρο, οι Μύστες της Απόκρυφης Αδελφότητας μου έδωσαν ένα ωραίο δώρο.

Επρόκειτο για ένα πολύ μικρό όργανο μαγείας, με το οποίο μπορώ να ενεργήσω σαν θεουργός χρησιμοποιώντας την πλαστική.

Όσοι έχουν δει τις φωτογραφίες μου μπορούν να εξακριβώσουν από μόνοι τους, το γεγονός ότι θεληματικά χειρίζομαι την πλαστική.

Διάφορες μορφές του προσώπου μου συνταράζουν τους καλύτερους φωτογράφους μου όμως ομολογώ ειλικρινά και χωρίς περιστροφές ότι δεν είμαι εγώ που έχω αυτήν την δύναμη αλλά ο Εσώτερος, το Πραγματικό εσωτερικό μου Είναι, ο Άτμαν ο Άφατος. Αυτός ενεργεί επάνω στην πλαστική όταν είναι απαραίτητο...

Το ασήμαντο άτομο μου δεν αξίζει τίποτα, το Έργο είναι το παν. Εγώ ασφαλώς δεν είμαι παρά ένα απλό σκουλήκι της λάσπης της γης.

Εάν έγραφα με λεπτομέρειες όλα όσα εμείς οι μυστικιστές έχουμε πειραματιστεί στους τριάντα τρεις Άγιους θαλάμους του αιθερικού κόσμου, θα γέμιζα πολλούς τόμους, γι' αυτό προτιμώ να μιλήσω συνοπτικά.

Όταν ο Δεύτερος Βαθμός της Δύναμης της Φωτιάς έφτασε στο ύψος του δημιουργικού λάρυγγα, με έβαλαν στην φυλακή.

Το κατηγορητήριο θέσπισμα έλεγε ακριβώς τα ακόλουθα: «Αυτός ο Κύριος, εκτός από το έγκλημα του να θεραπεύει τους αρρώστους, είναι επίσης και συγγραφέας ενός βιβλίου με τίτλο «Ο Τέλειος Γάμος», το οποίο είναι ένα πραξικόπημα εναντίον της δημόσιας ηθικής και των καλών συνηθειών των πολιτών».

Ήμουν λοιπόν σ' ένα τρομερό μπουντρούμι μιας παλιάς φυλακής της Νοτίου Αμερικής, όπου έπρεπε να περάσω από την κλασσική Τελετή του Αποκεφαλισμού...

Τότε είδα στην βάση μιας παλιάς πολεμίστρας την θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλί, με το πυρογενές σπαθί στο δεξί της χέρι, να αποκεφαλίζει ένα πλάσμα.

«Α! Τώρα καταλαβαίνω», αναφώνησα από τα τρομερά σκοτάδια του θλιβερού μπουντρουμιού μου. Αργότερα μπήκα σε αυτήν την εξάισια κατάσταση που στην υψηλή γιόγκα είναι γνωστή σαν Νίρβι-Κάλπα-Σαμάντι.

Έξω από αυτό το άλλο μπουντρούμι που λέγεται φυσικό μου σώμα, εκστασιασμένος πειραματίστηκα στον εαυτό μου την μεγάλη και βαθειά εσωτερική πραγματικότητα...

Αυτός, η Μονάδα μου, μπήκε μέσα μου, στην ψυχή μου, και τότε μεταμορφώθηκα εντελώς. Με λαμπρή πληρότητα είδα εξ ολοκλήρου εμένα τον ίδιο.

Αυτός, είναι το πέμπτο από τα επτά Πνεύματα μπροστά στον θρόνο του Αρνιού και εγώ είμαι ο Μποντισάτβα του. Αυτό έρχεται να μας θυμίσει εκείνη την φράση του Μωάμεθ: «Ο Αλλάχ είναι ο Αλλάχ και ο Μωάμεθ ο Προφήτης αυτού».

Βγαίνοντας από εκείνη την φυλακή κατευθύνθηκα στο σπίτι μου, εκεί με περίμεναν οι καλύτεροι μου φίλοι...

Μέρες μετά, ο Δεύτερος Βαθμός της Δύναμης της Φωτιάς έκανε απ' ευθείας επαφή με το άτομο του Πατέρα, τοποθετημένο στο μαγνητικό πεδίο της ρίζας της μύτης· τότε είδα σε νυχτερινή όραση το πυρογενές αστέρι με το Μάτι του Θεού στο κέντρο.

Η αστραφτερή Πεντάλφα ξεκόλλησε από τον Χριστό Ήλιο για να λάμψει επάνω στο κεφάλι μου...

Η κοσμική γιορτή της νύχτας της μύησης ήταν εξαιρετική. Από το κατώφλι του Ναού είδα το Πραγματικό μου Είναι -τον Εσώτερο- σταυρωμένο επάνω στον σταυρό του στο ιερό βάθος του Αγιαστηρίου και μπροστά από τους Αδελφούς της Απόκρυφης Αδελφότητας.

Ενώ Αυτός έπαιρνε την μύηση, εγώ, στον προθάλαμο του Ναού, τακτοποιούσα λογαριασμούς με τους Κυρίους του Κάρμα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Η ΤΡΙΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Αναντίρρητα ο θάνατος είναι κάτι βαθιά σημαντικό. Το να εμβαθύνεις σε αυτό το θέμα, το να μπεις στο νόημα ολοκληρωτικά, ειλικρινά, με άπειρη υπομονή και σε όλα τα επίπεδα του νου, είναι ασφαλώς επείγον και χωρίς αναβολή.

Σαν συνέπεια ή λαμπερό συμπέρασμα μπορούμε και μέχρι που πρέπει να βεβαιώσουμε με επισημότητα το εξής αυταπόδεικτο: «Μόνο ανακαλύπτοντας ολοκληρωτικά τα μυστήρια του θανάτου, μπορούμε να ανακαλύψουμε την πρόελευση της ζωής».

Εάν ο σπόρος δεν πεθάνει, το φυτό δεν γεννιέται, Θάνατος και Σύλληψη βρίσκονται στενά συνδεδεμένα.

Βγάζοντας την τελευταία πνοή της ύπαρξης μας, προεκτείνουμε αναπόφευκτα, δια μέσου του χρόνου και του τόπου, τον ηλεκτρικό σχεδιασμό της ίδιας μας της ύπαρξης...

Προφανώς αυτό το ηλεκτρο-ψυχικό σχέδιο έρχεται αργότερα να αγκαλιάσει το γονιμοποιημένο αυγό, έτσι γίνεται η επιστροφή μας.

Το μονοπάτι της ζωής είναι διαμορφωμένο από τα ίχνη των οπλών του αλόγου του θανάτου.

Τα τελευταία λεπτά της αγωνίας βρίσκονται μυστικά συνδεδεμένα με τις ερωτικές απολαύσεις των μελλοντικών γήινων πατέρων μας.

Το πεπρωμένο που μας περιμένει πιο πέρα από τον θάνατο, θα είναι η επανάληψη της τωρινής μας ζωής και οι συνέπειες της.

Αυτό που συνεχίζεται πιο πέρα από τον ταφικό λάκκο, είναι οι στοργές μου, οι τρυφερότητές μου, τα μίση μου: Εγώ θέλω, εγώ δεν θέλω, εγώ ζηλεύω, εγώ επιθυμώ, εγώ εκδικούμαι, εγώ σκοτώνω, εγώ κλέβω, εγώ είμαι λάγνος, εγώ έχω θυμό, εγώ έχω απληστία κ.τ.λ.

Όλη αυτή η λεγεώνα των Εγώ, αληθινή λεγεώνα από δαιμόνια, που προσωποποιεί ψυχολογικά ελαττώματα, επιστρέφει, γυρίζει, ξαναενσαρκώνεται. Θα ήταν γελοίο να μιλήσουμε για ένα Εγώ ατομικό, καλύτερα είναι να μιλήσουμε με πλήρη σαφήνεια για ένα πληθωρικό Εγώ.

Ο ορθόδοξος εσωτεριστικός Βουδισμός διδάσκει ότι το Εγώ είναι μια πρόσθεση ψυχικών ακολούθων.

Το Αιγυπτιακό βιβλίο «Η Κρυφή Κατοικία» αναφέρει με μεγάλη έμφαση για τα Κόκκινα Δαιμόνια του Σέθ (τα Εγώ διάβολοι που αποτελούν το Εγώ).

Αυτά τα Εγώ, φιλόνικα και φωνακλάδικα, αποτελούν τις σκοταδιστικές λεγεώνες, ενάντια στις οποίες θα έπρεπε να πολεμήσει ο Αρτζούνα με διαταγές που δόθηκαν απ' ευθείας από τον ευλογημένο Κύριο Κρίσνα (βλέπε το Μπαγκαβάντ Γκιτά).

Η προσωπικότητα δεν επιστρέφει· είναι κόρη του καιρού της· έχει μια αρχή και ένα τέλος. Το μόνο που συνεχίζει είναι ασφαλώς ένας σωρός από διάβολους...

Μπορούμε να επιτύχουμε την αθανασία στον αστρικό κόσμο. Όμως αυτό είναι δυνατόν μόνο κατασκευάζοντας το Είδωλο (το αστρικό σώμα). Πολλοί συγγραφείς του τύπου ψευδο-εσωτεριστές και ψευδοαποκρυφιστές πέφτουν στο σφάλμα να συγγέουν το Εγώ με το Αστρικό Σώμα.

Η μοντέρνα μεταφυσική λογοτεχνία μιλά πολύ γύρω από προβολές του αστρικού σώματος· όμως, πρέπει να έχουμε το θάρρος να αναγνωρίζουμε ότι οι αφοσιωμένοι του αποκρυφισμού συνηθίζουν να ξεδιπλώνονται στο Εγώ, για να ταξιδέψουν στις υποσεληνιακές περιοχές της Φύσης δια μέσου του χρόνου και του διαστήματος.

Το αστρικό σώμα δεν είναι απαραίτητο εξάρτημα για την ύπαρξη, δεν είναι περιττό να θυμίσουμε ότι το φυσικό σώμα έχει ευτυχώς μια ζωτική προέκταση ή Lingam Sarira που εγγυάται εξ ολοκλήρου την ύπαρξη του.

Αναντίρρητα το αστρικό σώμα είναι μια πολυτέλεια που πολύ λίγοι άνθρωποι μπορούν να έχουν. Λίγα είναι τα άτομα που γεννιούνται με αυτό το λαμπερό όχημα.

Η πρώτη ύλη του Μεγάλου Έργου, το αλχημιστικό στοιχείο με το οποίο μπορούμε να κατασκευάσουμε το αστρικό σώμα, είναι το Σεξουαλικό Υδρογόνο Si12. Προφανώς, το αναφερθέν Υδρογόνο αντιπροσωπεύει το τελικό προϊόν του μετασχηματισμού των τροφών, μέσα στο θαυμάσιο εργαστήρι του οργανισμού.

Είναι σαφές ότι αυτό είναι το πιο σημαντικό υλικό με το οποίο λειτουργεί το σεξ. Η επεξεργασία αυτής της ουσίας εξελίσσεται σε ρυθμική ομοφωνία με τις επτά νότες της μουσικής σκάλας.

Δεν είναι περιττό να καταλάβουμε ότι ο Ένα Σέμινις και το ιδιαίτερο Υδρογόνο του Si12, είναι σπόρος και φρούτο ταυτόχρονα.

Το να μετατρέψεις αυτό το αξιόλογο Υδρογόνο για να δοθεί έξυπνη αποκρυστάλλωση σε μια ανώτερη οκτάβα, σημαίνει, να δημιουργήσεις μια καινούργια ζωή μέσα στον υπάρχοντα οργανισμό, να δώσεις σαφή μορφή στο αστρικό σώμα ή sideral σώμα των αλχημιστών και καβαλιστών.

Πρέπει να καταλάβετε ότι το αστρικό σώμα γεννιέται από το ίδιο υλικό, από την ίδια ουσία, από την ίδια ύλη που γεννιέται το φυσικό σώμα, το μόνο που διαφέρει είναι η διαδικασία.

Όλο το φυσικό σώμα, όλα τα κύτταρα, μένουν για να το πούμε έτσι, επηρεασμένα από τις ακτινοβολίες της ύλης που είναι το Si12. Και όταν αυτές κορεσθούν αρκετά, η ύλη Si12 αρχίζει να κρυσταλλοποιείται. Η κρυσταλλοποίηση αυτής της ύλης αποτελεί τον σχηματισμό του αστρικού σώματος.

Η μετάβαση της ύλης Si12 σε κατάσταση πηγασμού και βαθμιαίου κορεσμού όλου του οργανισμού από αυτές τις αναθυμιάσεις, είναι αυτό που ονομάζεται στην Αλχημεία μετατροπή ή μετασχηματισμός.

Δίκαια αυτός ο μετασχηματισμός του φυσικού σώματος σε αστρικό είναι αυτό που ονομάζει η Αλχημεία μετατροπή των σκαίων μετάλλων σε λεπτά μέταλλα, ή αλλιώς η απόκτηση του χρυσού από κοινά μέταλλα.

Την εσωτεριστική διαδικασία μπορούμε να την ανακαλύψουμε στην Σεξο-Γιόγκα, στο Maithuna, στην Σεξουαλική Μαγεία: Σύνδεση του Λίνγκαμ-Γιόνι (Φαλλός-Μήτρα) χωρίς εκσπερμάτωση του Ένα Σέμινις.

Η χαλιναγωγημένη επιθυμία θα προκαλέσει τις θαυματουργές διαδικασίες της κρυσταλλοποίησης του Υδρογόνου Si12 σε μια ψηλότερη οκτάβα.

Η τροφοδότηση είναι διαφορετική. Αναντίρρητα το αστρικό σώμα χρειάζεται ασφαλώς την τροφή του, και αυτό είναι φανερό. Όπως και να είναι, το φυσικό σώμα ελέγχεται σοφά από σαράντα οκτώ νόμους -γεγονός που είναι αποδεδειγμένο επιστημονικά με τα σαράντα οκτώ χρωμοσώματα που περιλαμβάνει το κύτταρο του

σπερματοζωαρίου- και καταλήγει πολύ φανερό και χειροπιαστό ότι το πρωτεύον Υδρογόνο του κυτταρικού σώματος είναι το Υδρογόνο 48.

Το να εξοικονομούμε αυτόν τον συγκεκριμένο τύπο Υδρογόνου, καταλήγει στ' αλήθεια σχετικά εύκολο όταν βαδίζουμε το μονοπάτι της ίσιας γραμμής.

Το περίσσευμα του Υδρογόνου σαράντα οκτώ (48) που δεν έχει ξοδευτεί στις φυσικές δραστηριότητες του τρισδιάστατου κόσμου του Ευκλείδη, γίνεται θαυμάσια Υδρογόνο είκοσι τέσσερα (24). Προφανώς το καλούμενο Υδρογόνο είκοσι τέσσερα (24) έρχεται πάντα σαν υπέροχη τροφή του αστρικού σώματος. Επείγει να διαβεβαιώσω με μεγάλη έμφαση ότι το αστρικό σώμα των αλχημιστών ή καβαλιστών εξελίσσεται και αναπτύσσεται θαυμάσια κάτω από τον απόλυτο έλεγχο των είκοσι τεσσάρων νόμων.

Κάθε όργανο γνωρίζεται καθαρά από τις λειτουργίες του και κάποιος ξέρει ότι διαθέτει αστρικό σώμα όταν μπορεί να ταξιδέψει με αυτό, (βλέπε κεφ. 6 αυτού του ίδιου συγγράμματος).

Το δικό μου ιδιαίτερο συμβάν ήταν πραγματικά εξαιρετικό.

Πρέπει να διαβεβαιώσω emphaticά ότι γεννήθηκα με αστρικό σώμα. Με θαυμάσιο τρόπο το είχα κατασκευάσει πριν να γεννηθώ, σε αρχαιότατους καιρούς ενός περασμένου Μαχαβμαντάρα πολύ πριν χαράξει η αυγή της σεληνιακής αλυσίδας.

Το να ανοικοδομήσω τις πύρινες δυνάμεις στο αναφερόμενο ήταν το πιο σπουδαίο πράγμα.

Έτσι το κατάλαβα, πριν ζητήσω από τον Λόγο του ηλιακού συστήματος την είσοδό μου στην Τρίτη Μύηση της Φωτιάς.

Δεν είναι περιττό να πω στους πολυαγαπημένους αναγνώστες μου ότι το Μεγάλο Είναι, αφού μου παραχώρησε όσα του είχα ζητήσει, υπαγόρευσε ειδική πρόνοια βοηθώντας με.

Από αυτό μπορείτε να συμπεράνετε ότι μου παραχώρησαν κάποιον ειδικό στον Τρίτο Βαθμό της Δύναμης της Φωτιάς.

Εκείνος ο γκουρού-ντέβα εκτέλεσε την αποστολή του κατευθύνοντας το Τρίτο Πύρινο Φίδι από το νωτιαίο κανάλι στο αστρικό σώμα.

Η Λιτελάντες και το ασήμαντο πρόσωπο μου, που δεν έχει καμιά αξία, αντιλαμβανόμεσταν με την έκτη αίσθηση τον αστρικό ειδικό, που κατά την διάρκεια της μεταφυσικής μας συνουσίας μας βοηθούσε.

Το ξύπνημα της Φωτιάς στο σώμα το αστρικό αναγγέλλεται πάντα με την τρομερή αστραπή της νύχτας.

Αρχικά ο Τρίτος Βαθμός της Δύναμης της Φωτιάς σε αυτό το τόσο πολύτιμο όχημα, διαθέτει ένα ωραιότατο χρώμα άσπρο, άσπιλο. Αργότερα επανέρχεται λάμποντας μέσα στην αύρα του Σύμπαντος με ένα ομορφότατο χρυσό χρώμα.

Ομολογώ χωρίς περιστροφές και με ειλικρίνεια ότι κατά την διάρκεια της εσωτερικής μου εργασίας με τον Τρίτο Βαθμό της Δύναμης της Φωτιάς έπρεπε να ζήσω συμβολικά όλο το Κοσμικό Δράμα.

Κάποιος που δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα ευτελές σκουλήκι που σέρνεται στον βούρκο της γης, αισθάνεται πραγματικά συγκινημένος όταν ξαφνικά και χωρίς να το αξίζει, βρίσκεται μεταμορφωμένος σε κεντρικό πρόσωπο αυτού του Δράματος, παρ' όλο που αυτό είναι καθαρά συμβολικό.

Διαφέροντας από τα δύο προηγούμενα Φίδια, ο Τρίτος Βαθμός της Δύναμης της Φωτιάς, αφού αγγίζει το άτομο του Πατέρα στο μαγνητικό πεδίο της μύτης, εξακολουθεί την πορεία του προς τη καρδιά.

Μεταξύ του μαγνητικού πεδίου της ρίζας της μύτης και της καρδιάς, υπάρχουν μυστικές γραμμές, Νάντις ή θαυματουργά κανάλια.

Κάποιος μυστικός δρόμος ενώνει την ρίζα της μύτης με το πρωτεύον τσάκρα, που από το κέντρο του εγκεφάλου ελέγχει την καρδιά. Από αυτόν τον δρόμο κυκλοφορεί η Φωτιά. Αργότερα εξακολουθεί το δρόμο της ως την καρδιά την ίδια, κυκλοφορώντας μυστηριωδώς από το Αναχάτα Νάντι.

Το να ζήσεις όλο το Δράμα του Χριστού στον αστρικό κόσμο είναι χωρίς καμιά αμφιβολία, κάτι που ποτέ δεν θα μπορούσε να ξεχάσει κανείς.

Σύμφωνα με το πώς ο Τρίτος Βαθμός της Δύναμης της Φωτιάς εξελίσσεται και αναπτύσσεται αρμονικά στο αστρικό σώμα, τα διάφορα γεγονότα του Δράματος του Χριστού γίνονται ανοιχτά.

Όταν η Άγια Φλόγα φθάσει στο θαυμάσιο λιμάνι της ήσυχης καρδιάς, βιώνουμε τότε αυτόν το συμβολισμό τον σχετιζόμενο στενά με τον θάνατο και την Ανάσταση του Χριστού.

Τρομερή καταλήγει αυτή η στιγμή κατά την οποία ο συμβολικός Λογγίνος, καρφώνει στα πλευρά του μνημένου την Άγια Λόγχη, το εξαίρετο έμβλημα της φαλλικής δύναμης.

Ο Πάρσιφαλ γιάτρεψε με αυτήν την Λόγχη την τρομερή πληγή που έκαιγε οδυνηρά στο πλευρό του βασιλιά Αμφόρτα.

Όταν έγινα δεκτός μυστικά από κάποια ιεραρχική ουράνια δύναμη, οι σκοτεινοί Μύστες του Αριστερού Χεριού μου επιτέθηκαν, γεμάτοι από μεγάλο μίσος.

Μεταξύ των μυστηρίων των μεγάλων μητροπόλεων δεν λείπει ποτέ ο Άγιος Τάφος και είναι φανερό ότι δεν μπορούσε να λείπει ο δικός μου στην Μύηση.

Σε στιγμές που γράφω αυτές τις γραμμές, έρχεται στην μνήμη μου η μνητική στιγμή του Γκινές ντε Λάρα.

Υπήρχε, πράγματι, σε εκείνη την εσωτεριστική στιγμή του αξιόλογου μνημένου, κάποια κοπέλα από «μεγάλο τζάκι», κόρη του ιδρυτή του Μοναστηριού συνοδεύοντας τον, χωρίς να είναι άλλο «homo bueno» παρά ο ίδιος ο Δάσκαλος Οδηγός, ο οποίος τον συνόδευσε ως τα Άγια των Αγίων ή Άδυτα εκείνου του ναού, όπου ο νεόφυτος βρήκε στο κέντρο μιας πλουσιότατης κατοικίας από μάρμαρο, έναν πολυτελή τάφο ερμητικά κλεισμένο και του οποίου το βαρύ σκέπασμα σήκωσε με ευκολία με τα ίδια του τα χέρια ο Γκινές υπακούοντας στον Δάσκαλο, και είδε εκεί μέσα, με μεγάλη του έκπληξη, το ίδιο του το φυσικό σώμα.

Διαφορετικά από τον Γκινές ντε Λάρα, εγώ είδα στον τάφο το ίδιο μου το αστρικό σώμα. Κατάλαβα τότε ότι θα έπρεπε να περάσω από την εσωτεριστική ανάσταση. Ασφαλώς πρέπει να αναστηθεί μέσα μας ο Μεγάλος Μασόνος Δάσκαλος Χιράμ Αμπίφ. «Ο Βασιλιάς πέθανε. Ζήτω ο Βασιλιάς!»

Ανάσταση ρεαλιστική, ωμή, γνήσια, αυθεντική, είναι δυνατή μόνο στο Δεύτερο Βουνό. Σε αυτές τις παραγράφους αναφερόμαστε εμφaticά μόνο στην συμβολική μνητική ανάσταση.

Μέσα στον Άγιο Τάφο έπρεπε να παραμείνω αστρικά για διάστημα τριών ημερών πριν την αναφερθείσα συμβολική Ανάσταση.

Η κάθοδος στην σκοτεινή κατοικία του Πλούτωνα ήταν απαραίτητη μετά από όλη την συμβολική διαδικασία της Ανάστασης.

Έπρεπε να αρχίσω με τρομερές ανακεφαλαιώσεις μέσα στα πιο βαθιά σπλάχνα της Γης· εκεί όπου ο Φλωρεντινός Δάντης συνάντησε την πόλη του Ντίτε.

Η βαθμιαία ανάληψη πραγματοποιήθηκε αργά, δια μέσου των διαφόρων στρωμάτων του βυθισμένου ορυκτού βασιλείου...

Ανακεφαλαίωση σκηνική, ζωντανή, προοδευτική, ανοδική, ήταν απαραίτητη για την τέλεια γνώση του Εαυτού, του Εαυτού Μου.

Ανακεφαλαίωση παλιών λαθών της αβύσσου συνηθίζει να είναι χρήσιμη όταν πρόκειται για την διάλυση του Εγώ. Το να γνωρίζεις τα δικά σου ψυχολογικά σφάλματα είναι βέβαια επείγον, χωρίς αναβολή.

«Είμαι ένας Άγιος!», αναφώνησα μπροστά σε μια ομάδα κομψών κυριών, που σκοτεινές πήραν θέση σε ένα πολυτελές σαλόνι της αβύσσου...

Εκείνες οι γυναίκες γέλασαν με μένα, κοροϊδεύοντας με με την ψυχή τους, ενώ συγχρόνως με προκλητικούς μορφασμούς επαναλάμβαναν ειρωνικά: Άγιος! Άγιος! Άγιος!

Είχαν δίκιο εκείνα τα δύστυχα πλάσματα. Εκείνη την εποχή δεν είχα διαλύσει το Εγώ, ήμουν ένας πεσμένος ποντιστήκαν...

Είναι γραμμένο με αναμμένα κάρβουνα στο Βιβλίο όλων των Λάμπσεων ότι στην κατοικία του Πλούτωνα η αλήθεια μεταμφιέζεται με σκοτάδια. «το Δαιμόνιο είναι Θεός ανάποδος» είχε γράψει η Η.Ρ.Β.

Συμβολική Ανάλυση, μνητική, εκπαιδευτική, όμως διαφορετική από την Λογική Ανάλυση του Τρίτου Βουνού.

Δέκα εννέα μέρες μετά αφότου άρχισα την ανοδική πορεία από την άβυσσο, οι Μύστες της Απόκρυφης Αδελφότητας εξάλειψαν από το κάτω μέρος της κοιλιακής μου χώρας μια φλούδα ή ουσία ατομική, παρόμοια με το δέρμα του ανθρώπινου οργανισμού.

Μέσα στον μικρόκοσμο άνθρωπο, αυτός ο ατομικός φλοιός είναι σαν μια μεγάλη πόρτα που οδηγεί στα κατώτερα μέρη της αβύσσου...

Όσο αυτό το ατομικό στοιχείο υπάρχει στον άνθρωπο, η Ουσία παραμένει αρκετά αυτοέγκλειστη στο Εγώ.

Μόλις βγει αυτή η ατομική πόρτα στην απέναντι αστρική μεριά της κοιλιάς, οι Μύστες πρέπει τότε να θεραπεύσουν αυτήν την κοιλιακή περιοχή.

Όταν ο Τρίτος Βαθμός της Δύναμης της Φωτιάς κατορθώσει να βγει από το πάνω μέρος του κρανίου, παίρνει την μυστικιστική μορφή του Αγίου Πνεύματος. Άσπρο περιστέρι με κεφαλή ενός γέροντα λατρευτού. Θεϊκό άσπιλο πλάσμα επάνω στον πύργο του ναού ακουμπισμένο με μυστικιστικό καρτέρι, περιμένοντας ευτυχισμένο την υπέροχη στιγμή της μύησης...

Ενθουμούμενος αρχαία λάθη από προηγούμενες μετενσαρκώσεις, έπρεπε να περάσω στις τριάντα τρεις μέρες από ένα ασυνήθιστο συμβάν, άτοπο...

Τρεις από τις τέσσερις βασικές καταστάσεις της συνείδησης μου, έπρεπε να είναι υποταγμένες στην δοκιμασία της φωτιάς...

Να καθορίσουμε αυτές τις τέσσερις καταστάσεις της Συνείδησης είναι επείγον για το καλό των αγαπητών μας αναγνωστών:

- A) Εικασία
- B) Πίστη
- Γ) Διάνοια
- Δ) Νους

Το πρώτο από αυτά τα τέσσερα στάδια είναι βαθιά ασυνειδησία, βαρβαρισμός στην πορεία, παρανθρώπιнос ύπνος, απανθρωπιά κ.τ.λ.

Το δεύτερο από αυτά τα στάδια αντιστοιχεί ακριβώς με όλες τις διαδικασίες της λογικής: γνώμες, φανατικές αιρέσεις κ.τ.λ.

Το τρίτο εκδηλώνεται σαν αντιληπτική σύνθεση, επιστημονικότητα, διανοητική αναθεώρηση των πεποιθήσεων, επαγωγή, συμπερασματικός συλλογιστικός τύπος, μελέτες πολύ σοβαρές σχετικές με νόμους και φαινόμενα κ.τ.λ.

Το τέταρτο είναι η αφυπνισμένη Συνείδηση· κατάσταση του Τουρίγια, διόραση πραγματικά αντικειμενική, φωτισμένη και τέλεια, πολυόραση κ.τ.λ.

Βγήκα θριαμβευτής από την δύσκολη δοκιμασία. Αναντίρρητα στο μονοπάτι της κόψης του ξυραφιού πρέπει να δοκιμαστούμε πολλές φορές.

Ο ερμητικός συμβολισμός της παραπάνω εσωτεριστικής δοκιμασίας ήταν πολύ ενδιαφέρων: τρεις παρθένες πολύ ήρεμες ανάμεσα στις φλόγες.

Το αποτέλεσμα ήταν Νίκη!

Σήμερα βρίσκομαι πια σταθερά εγκατεστημένος στις καταστάσεις «διανοητική» και «νοητική». Δεν είναι περιττό να διαβεβαιώσουμε ότι «εικασία» και «πίστη» εξαλείφθηκαν από την φύση μου μέσω των τρομερών δοκιμασιών της μύησης.

Τριάντα επτά ημέρες αργότερα από τότε που άρχισα τις αβυσσαλέες μου ανασκοπήσεις, έπρεπε τότε να μελετήσω με άμεσο τρόπο τους δώδεκα ζωδιακούς αστερισμούς, κάτω από την αντιβασιλεία των οποίων κυκλοφορούμε στην ανοδική και καθοδική εξέλιξη συνεχώς.

Κάθε ένας από τους δώδεκα ζωδιακούς αστερισμούς λάμπει με τον ιδιαίτερο του τόνο.

Το αστρικό φως του αστερισμού του Λέοντα έχει ένα ωραιότατο χρυσαφί χρώμα και όταν κανείς το ατενίζει αισθάνεται εμπνευσμένος.

Το τέλος όλων των διαδικασιών που σχετίζονται με την Ανάλυση αναγγέλλεται πάντα από τέσσερις αγγέλους, που στραμμένοι προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα του πλανήτη Γη, κάνουν ο καθένας να ηχεί η τρομπέτα του.

Μέσα στον Ναό μου παραδόθηκε το άσπρο περιστέρι του Αγίου Πνεύματος, σαν να μου έλεγε: «Δούλεψε εντατικά στην Ένατη Σφαίρα αν θέλεις να ενσαρκώσεις στον εαυτό σου τον Τρίτο Λόγο».

Όλες αυτές οι συμβολικές διαδικασίες της Ανάλυσης τελείωσαν στις σαράντα μέρες.

Η τελική τελετή έγινε στον Αιτιατό Κόσμο. Αυτό που τότε αισθάνθηκα και είδα, ήταν πραγματικά εξαιρετικό.

Ο Μέγας Μνητής ήταν τότε ο Σανάτ Κουμάρα, ο ιδρυτής του Μεγάλου Κολλεγίου των Μνημένων της Αξιοσέβαστης Λευκής Αδελφότητας.

Στον Βωμό, με το καλάμι των πέντε κόμπων στο δυνατό του δεξί, εκείνο το Μεγάλο Ον άστραφτε τρομερά θεϊκό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Αυτό το θλιβερό λογικό ανθρωπάριο το λανθασμένα καλούμενο άνθρωπος είναι πολύ όμοιο με ένα μοιραίο πλοίο γεμάτο από πολλούς αριστερούς και σκοτεινούς επιβάτες. Αναφέρομαι στα Εγώ. Αναντίρρητα κάθε ένας από αυτούς έχει το δικό του νου, ιδέες, αντιλήψεις, γνώμες, συγκινήσεις κ.τ.λ.

Προφανώς είμαστε γεμάτοι από άπειρες ψυχολογικές αντιθέσεις. Αν μπορούσαμε να κοιτάξουμε σε έναν καθρέπτη ολόκληρο το σώμα έτσι όπως πραγματικά είμαστε, θα μέναμε τρομοκρατημένοι από τους εαυτούς μας τους ίδιους.

Ο τύπος διάνοιας που σε κάποια δεδομένη στιγμή εκφράζεται μέσα μας δια μέσου των διαφόρων εγκεφαλικών λειτουργιών, εξαρτάται αποκλειστικά από την ποιότητα του Εγώ σε δράση (βλέπε κεφάλαιο 3, μέρος με τίτλο: Το Εγώ).

Είναι φανερό, χειροπιαστή και έκδηλη σε κάθε έναν από εμάς η εσωτερική ύπαρξη πολλών νοών. Βέβαια δεν κατέχουμε ένα νου ατομικό, ιδιαίτερο, έχουμε πολλούς νόες. Πρέπει επειγόντως, χωρίς αναβολή, να δημιουργήσουμε το διανοητικό σώμα, όμως αυτό είναι δυνατόν μόνο μετατρέποντας το Σεξουαλικό Υδρογόνο Si12.

Μέσω του Sahaja Maithuna (Σεξουαλική Μαγεία), μπορούμε και μέχρι που πρέπει να περάσουμε το περίσσειμα του Σεξουαλικού Υδρογόνου Si12, αυτού που

δεν χρησιμοποιήσαμε για την δημιουργία του αστρικού σώματος, σε μια δεύτερη οκτάβα ανώτερης τάξης.

Η αποκρυστάλλωση αυτού του Υδρογόνου στην θαυματουργή και υπέρλαμπρη μορφή του διανοητικού σώματος, είναι ένα αξίωμα της Ερμητικής Σοφίας.

Ασφαλώς αυτή η αποκρυστάλλωση του αναφερόμενου Σεξουαλικού Υδρογόνου διαδικάζεται επίσημα σύμφωνα με τις νότες ντο-ρε-μι-φα-σολ-λα-σι σε δεύτερη μεταβατική οκτάβα.

Η τροφή είναι διαφορετική. Είναι φανερό ότι κάθε οργανισμός που έρχεται στην ύπαρξη χρειάζεται την ειδική του τροφή και διατροφή. Το διανοητικό σώμα δεν αποτελεί βέβαια εξαίρεση από τον γενικό κανόνα.

Το περίσσειμα του Υδρογόνου 24 που δεν έχει καταναλωθεί στην θρέψη του αστρικού σώματος, μετατρέπεται σε Υδρογόνο 12. (Να μην συγχέετε το τελευταίο με το Σεξουαλικό Υδρογόνο Si12).

Σαν σαφές αποτέλεσμα, βέβαιο, αυταπόδεικτο, είναι λογικό να τονίσουμε φανερά ότι το Υδρογόνο 12 είναι η κύρια και οριστική τροφή για το διανοητικό σώμα.

Δεν είναι δυνατόν να αποκτήσει κανείς την πλήρη ατομικότητα της διάνοιας χωρίς την δημιουργία του διανοητικού σώματος.

Μόνο δημιουργώντας αυτό το όχημα κατέχουμε το οργανωμένο κατώτερο μάνας, συγκεκριμένη διάνοια ιδιαίτερη, ατομική.

Η βάση αυτής της δημιουργίας βρίσκεται στην Ένατη Σφαίρα (το Σεξ). Η εργασία στο Αναμμένο Αμόνι του Ηφαίστου είναι απαραίτητη.

Είναι φανερό ότι κάποιος ξέρει ότι διαθέτει διανοητικό σώμα, όταν μπορεί να ταξιδέψει με αυτό συνειδητά και θετικά δια μέσου των υπερευαίσθητων κόσμων.

Η ιδιαίτερη περίπτωση μου ήταν κάτι το πολύ ειδικό. Εγώ γεννήθηκα με διανοητικό σώμα, το είχα δημιουργήσει σε ένα πολύ μακρινό παρελθόν, πολύ πριν χαράξει η αυγή του Μαχαμβαντάρα του Πάντμα ή Χρυσού Λωτού.

Πραγματικά τώρα, το μόνο που χρειαζόμουν επειγόντως, χωρίς αναβολή, ήταν να ανακεφαλαιώσω την Τέταρτη Μύηση της Φωτιάς και να επισκευάσω τις πύρινες δυνάμεις στο αναφερθέν όχημα.

Ο αστραφτερός Δράκοντας της Σοφίας -αναφέρομαι στον Λόγο του ηλιακού συστήματος του Όρς- εμπιστεύτηκε σε έναν ειδικό Γκουρού την ευγενή αποστολή να μου παρασταθεί και να με βοηθήσει

Το να σηκώσεις το Τέταρτο Φίδι κατά μήκος του νωτιαίου καναλιού του διανοητικού σώματος, από σπόνδυλο σε σπόνδυλο και από τσάκρα σε τσάκρα, είναι ασφαλώς κάτι πολύ αργό και τρομερά δύσκολο.

«Πριν να μπορέσει η χρυσή φλόγα να καίει με ήρεμο φως, η λάμπα πρέπει να είναι καλά προστατευμένη και σε μέρος απάνεμο. Οι γήινες σκέψεις πρέπει να πέσουν νεκρές μπροστά στις πόρτες του Ναού. Ο νους που είναι σκλαβωμένος στις αισθήσεις, κάνει την ψυχή τόσο ανάπηρη όσο την βάρκα που αποπροσανατολίζει ο άνεμος επάνω στα νερά».

Κατάπληκτος συνέλαβα τις πολλαπλές αναλαμπές της θαυματουργής Πεντάλφα επάνω στα υπεράγια καντηλέρια του Ναού. Διαπέρασα ευτυχώς το κατώφλι του Αγιαστηρίου, οι σκέψεις μου κυμάτιζαν φλογισμένες.

Κατάλαβα καθαρά ότι στην διάρκεια της εργασίας στην Ένατη Σφαίρα θα έπρεπε να ξεχωρίσω πολύ προσεκτικά τον «καπνό από τις φλόγες».

Ο καπνός είναι τρόμος, σκοτάδια, κτηνωδία· η φωτιά είναι φως, αγάπη, μεταβατική αγνότητα.

Κάθε εξωτερικό σοκ προκαλεί κυματικές αντιδράσεις στον νου· αυτές οι τελευταίες στον εαυτό τους έχουν τον βασικό τους πυρήνα στο Εγώ, στο Εμένα τον Ίδιο.

Είναι ασφαλώς αναγκαίο το να εξασκούμε απόλυτο έλεγχο σε αυτές τις αντιδράσεις του νου. Πρέπει να παραμείνουμε αδιάφοροι μπροστά στην κολακεία και την προσβολή, μπροστά στο θρίαμβο και την αποτυχία.

Το να χαμογελά κανείς μπροστά στους υβριστές του, το να φιλά το μαστίγιο του δήμιου του, είναι απαραίτητο. Να θυμάστε ότι οι λέξεις που μας προσβάλλουν δεν έχουν μεγαλύτερη αξία από αυτήν που τους δίνει ο προσβεβλημένος.

Όταν δεν δίνουμε σημασία στα λόγια των υβριστών, τα λόγια αυτά μένουν σαν επιταγές χωρίς αντίκρισμα.

Ο Φύλακας της Πύλης στον κόσμο του νου επανέρχεται προσωποποιώντας το Εγώ.

Να αντιμετωπίζεις με ηρωισμό την τρομερή δοκιμασία, να νικήσεις πραγματικά τον Τρομερό Αδελφό -όπως ονομάζεται στον Απόκρυφο Μασονισμό- είναι απαραίτητο για την Τέταρτη Μύηση της Φωτιάς.

Χωρίς κανέναν φόβο, γρήγορα ξεθηκάρωσα το πυρογενές σπαθί μου. Αυτό που έγινε μετά ήταν καταπληκτικό: η Νύμφη του Κατωφλιού εξαφανίστηκε τρομαγμένη.

Είναι φανερό ότι αυτή η δοκιμασία έρχεται πάντα, μετά από το άνοιγμα των πύρινων φτερών. Είναι μια τρομερή αλήθεια το ότι όταν η Ιερή Φλόγα ανεβαίνει στο ύψος της καρδιάς, ανοίγουν πάντα τα ακτινοβόλα αγγελικά φτερά.

Ασφαλώς τα φλεγόμενα φτερά μας επιτρέπουν να μπούμε αμέσως σε οποιαδήποτε περιοχή του Βασιλείου.

Άλλο κοσμικό γεγονός θαυμάσιο, που είχα να ζήσω στον εαυτό μου κατά την διάρκεια των πολλαπλών διαδικασιών της Τέταρτης Μύησης της Φωτιάς, ήταν πράγματι η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στην αγαπημένη πόλη των προφητών.

Όποιος θέλει πραγματικά να εισέλθει στην Άνω Ιερουσαλήμ (τους ανώτερους κόσμους), πρέπει να απελευθερωθεί από το σώμα, από τις συγκινήσεις και από το νου.

Είναι επείγον, απαραίτητο, μη αναβλητέο το να ανέβεις στο συμβολικό γαίδαρο (ο νους), να τον δαμάσεις, να τον ελέγξεις μόνο έτσι είναι δυνατόν να απελευθερωθούμε από αυτόν για να μπούμε στους κόσμους του Πνεύματος (την ουράνια Ιερουσαλήμ).

Αισθάνθηκα ότι το φθαρμένο φυσικό μου σώμα αποσυντίθετο και πέθαινε. Εκείνες τις στιγμές αναφώνησε με δυνατή φωνή ο Μέγας Ραβί της Γαλιλαίος λέγοντας:

-Αυτό το σώμα δεν σου χρησιμεύει πια.

Ευτυχώς ξέφυγα από την φθαρτή μου μορφή του ενδύματος με το Ηλιακό Σώμα, το χρυσό σώμα του Ηλιακού Ανθρώπου.

Όταν η Ιερή Φωτιά άστραψε επίσημα στο Πύρινο Άστρο και στον έναστρο Σταυρό, η Θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλίνα, η ιδιαίτερη και ατομική, τιμήθηκε στον Ναό.

Η Κουνταλίνα άνθισε στα γόνιμα μου χείλια γινόμενη Λόγος, όταν η φωτιά έφτασε στον δημιουργικό λάρυγγα.

Ακόμα θυμάμαι εκείνη την στιγμή που έγινε η γιορτή. Οι Μύστες της Απόκρυφης Αδελφότητας με βράβευσαν με ένα θαυμάσιο σύμβολο που φυλάω μέχρι τώρα.

Εξαιρετική ήταν εκείνη η στιγμή, κατά την οποία η Φωτιά της Κουνταλίνης έφθασε στο ύψος του μυαλού μου. Τότε το διανοητικό μου σώμα πέρασε από την συμβολική Σταύρωση του Κυρίου.

Αξιοσημείωτη κατέληξε η άνοδος της ερωτικής Φλόγας στον σπόνδυλο τριάντα δύο. Αυτές τις στιγμές της μεγάλης κατάνυξης κατάλαβα τα μυστήρια που σχετίζονται με τον βαθμό του Λέοντα του Νόμου.

«Όταν ένας κατώτερος Νόμος ξεπερνιέται από έναν ανώτερο Νόμο, ο ανώτερος Νόμος πλένει τον κατώτερο Νόμο».

«Ο Λέοντας του Νόμου καταπολεμείται με τον Ζυγό».

«Κάνε καλά έργα για να ξεπληρώσεις τα χρέη σου».

Κάποια μεταλλική καμπάνα έκανε να ανατριχιάσουν επίσημα όλα τα μέρη του Σύμπαντος, όταν η θεϊκή Φωτιά άνοιξε τον λωτό των χιλίων πετάλων (τσάκρα Σαχασράρα).

Εκείνες τις στιγμές υπέροχης ανάτασης άκουσα άρρητες χορωδίες που αντηχούσαν στο Αγιασμένο Σύμπαν.

Αργότερα είχα να φέρω υπομονετικά την ερωτική Φλόγα, μέχρι το μαγνητικό πεδίο της ρίζας της μύτης.

Επωφελούμενος έξυπνα από κάποια μυστική νεκρική χορδή συνέχισα κατόπιν οδηγώντας την φλόγα μέχρι την περιοχή του Θαλάμου, περιοχή όπου βρίσκεται τοποθετημένο το Πρωτεύον τσάκρα που ελέγχει την καρδιά.

Τέλος επωφελήθηκα έξυπνα από το Αναχάτα Νάντι, για να οδηγήσω την σεξουαλική Φλόγα ως τον Ναό-Καρδιά.

Η τελική ιεροτελεστία εκείνης της μύησης ήταν πραγματικά εξαιρετική, ύψιστη, τρομερά θεϊκή. Εκείνη την μυστικιστική νύχτα ο Ναός ήταν ντυμένος με δόξα. Αδύνατον να περιγράψω τόση ομορφιά...

Ο Σανάτ Κουμάρα, Μεγάλος Ιεροφάντης, με περίμενε αυστηρός στον μεγαλοπρεπή του θρόνο. Εγώ μπήκα με βαθειά ευλάβεια μέσα στην ιερή αίθουσα...

Μπροστά στον Μεγάλο θυσιασμένο, όπως συνήθιζε να τον ονομάζει η Η.Ρ.Β., η Θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλί με άπειρη αγάπη έβαλε επάνω στο κεφάλι μου το κίτρινο μαντώ του Βούδα και το εξαιρετο διάδημα στο οποίο έλαμπε το Μάτι του Σίβα.

-Αυτός είναι ο πολυαγαπημένος μου Γιος! αναφώνησε η Μητέρα μου και μετά πρόσθεσε:

-Αυτός είναι ένας Βούδας.

Ο Γέροντας των Ημερών, ο Σανάτ Κουμάρα, ο ένδοξος ιδρυτής του Μεγάλου Κολλεγίου των Μυημένων της Λευκής Αδελφότητας στον πλανήτη Γη, πλησιάζοντας με έβαλε στα χέρια μου το σύμβολο του Αυτοκράτορα, την σφαίρα με τον σταυρό επάνω.

Αυτές τις στιγμές ακούστηκαν αγγελικές ψαλμωδίες, όμορφες συμφωνίες βασισμένες στους ρυθμούς του Μαχαβάν και του Τσοταβάν που στηρίζουν το Σύμπαν σταθερό στην πορεία του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Η ΠΕΜΠΤΗ ΜΥΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Εμείς διαβεβαιώνουμε με μεγάλη επισημότητα χωρίς πολλά λόγια, τον χειροπιαστό και σαφή τρομερό ρεαλισμό των τριών συγκεκριμένων ειδών δράσεων:

α) Δράσεις βασισμένες στον Νόμο των Ατυχημάτων.

β) Δράσεις βασισμένες στους Αιώνιους Νόμους της Επιστροφής και Υποτροπής.

γ) θαυματουργές δράσεις γεννημένες από την Συνειδητή Βούληση.

Η βάση του πρώτου είδους δράσης είναι ασφαλώς η φυσική μηχανικότητα όλης αυτής της τάξης των πραγμάτων.

Πρωτεύον στοιχείο του δεύτερου είδους δράσης είναι χωρίς αμφιβολία η ακατάπαυστη επανάληψη πολλών δραμάτων, κωμωδιών και τραγωδιών. Αυτό συμβαίνει πάντα από ζωή σε ζωή δια μέσου του χρόνου και του χώρου, στην οδυνηρή κοιλάδα του Σαμσάρα.

Το δράμα είναι για ανθρώπους πάνω κάτω καλούς, η κωμωδία για τους παλιάτσους και η τραγωδία για τους διεστραμμένους. Όλα ξαναγίνονται όπως έχουν γίνει και οι συνέπειες είναι θετικές ή αρνητικές.

Η αιτία των αιτιών του τρίτου είδους δράσης είναι πραγματικά το αιτιατό σώμα ή το σώμα της Συνειδητής Βούλησης.

Σαν συνέπεια ή αυταπόδεικτα μπορούμε να μείνουμε στο ακόλουθο αξίωμα: Είναι δυνατές οι πράξεις οι γεννημένες από την συνειδητή θέληση μόνο όταν έχουμε δώσει στον εαυτό μας την πολυτέλεια να δημιουργήσουμε για την ιδιαίτερή μας χρήση ένα αιτιατό σώμα.

Το Σεξουαλικό Υδρογόνο Si12, δια μέσου της Σεξο-Γιόγκα με το περίφημο Sahaja Maithuna (Σεξουαλική Μαγεία), μπορεί και πρέπει να περάσει σε μια τρίτη οκτάβα ανώτερης κλάσης.

Η αποκρυστάλλωση του αναφερόμενου Υδρογόνου σε λαμπρή και θαυμάσια μορφή του αιτιατού σώματος, θα διαδικαστεί με τις νότες ντο-ρε-μι-φα-σολ-λα-σι στην αναφερόμενη οκτάβα.

Η τροφοδοσία είναι διαφορετική. Το αιτιατό σώμα επίσης χρειάζεται την τροφή του και αυτή προέρχεται από το πλεόνασμα Υδρογόνου 12 το οποίο δεν καταναλώθηκε από το διανοητικό σώμα.

Προφανώς το Υδρογόνο 12 (να μην το συγχέουμε με το Σεξουαλικό Υδρογόνο Si12) μπορεί και πρέπει να μετατραπεί σε Υδρογόνο 6 που είναι η συγκεκριμένη τροφή του αιτιατού σώματος.

Αναμφίβολα οι φτωχοί άνθρωποι, δεδομένου ότι δεν διαθέτουν στην πραγματικότητα το σώμα της Συνειδητής Βούλησης, πάντα είναι μοιραία θύματα των καταστάσεων.

Το κατηγορηματικό επιτακτικό, η καθοριστική ικανότητα, εκείνη που μας επιτρέπει να παράγουμε καινούργιες συνθήκες, είναι δυνατή μόνον όταν κάποιος κατέχει το αιτιατό σώμα ή σώμα της Συνειδητής Βούλησης.

Με μεγάλη ειλικρίνεια και τρομερό γνωστικό ρεαλισμό, πρέπει να επιβεβαιώσουμε τα ακόλουθα: Το διανοητικό ζώο που λαθεμένα ονομάζεται άνθρωπος, δεν έχει τα σώματα αστρικό, διανοητικό και αιτιατό. Ποτέ δεν τα έχει δημιουργήσει.

Απαράδεκτο, αστήρικτο, αδύνατο να υποθέσουμε, ούτε για μια στιγμή, την πλήρη εκδήλωση του ανθρώπου όταν ούτε καν έχει επεξεργαστεί αυτά τα αναφερόμενα υπερευαίσθητα οχήματα.

Βασική και απαραίτητη προϋπόθεση, επείγουσα, όταν στ' αλήθεια θέλουμε να μετατραπούμε σε αυθεντικούς ανθρώπους, είναι να δημιουργήσουμε μέσα μας τα αναφερόμενα οχήματα.

Σοβαρό λάθος είναι να πιστεύουμε ότι τα τριεγκεφαλικά δίποδα ή τρικεντρικά έρχονται σε αυτόν τον κόσμο με τέτοια σώματα.

Στον μυελό και στο σπέρμα υπάρχουν άπειρες δυνατότητες που αν αναπτυχθούν μπορούν να μας μετατρέψουν σε γνήσιους Ανθρώπους. Παρ' όλα αυτά, οι δυνατότητες αυτές μπορούν να χαθούν, και συνήθως χάνονται, όταν δεν εργαζόμαστε με την θεμελιακή κλίμακα των Υδρογόνων.

Το σκεπτόμενο ανθρωποειδές δεν είναι Άνθρωπος, αλλά τον υποδύεται. Υποθέτει λανθασμένα ότι είναι Άνθρωπος και από απλή άγνοια προσπαθεί να σφετεριστεί μια θέση που δεν του αντιστοιχεί.

Νομίζει ότι είναι ο βασιλιάς της δημιουργίας, όταν δεν είναι καν βασιλιάς του εαυτού του.

Η αθανασία είναι κάτι πολύ σοβαρό, όμως πρέπει να την κατορθώσεις δια μέσου του Sahaja Maithuna (Σεξουαλική Μαγεία).

Αυτός που κατασκευάζει ένα αστρικό σώμα, εκ των πραγμάτων και δικαιωματικά γίνεται αθάνατος στον κόσμο των είκοσι τεσσάρων νόμων.

Αυτός που δίνει στον εαυτό του την πολυτέλεια να δημιουργήσει ένα διανοητικό σώμα, ασφαλώς κατορθώνει την αθανασία στον κόσμο των δώδεκα νόμων.

Αυτός που σφυρηλατεί ένα αιτιατό σώμα, αναντίρρητα κατορθώνει την ποθούμενη αθανασία στον κόσμο των έξι νόμων.

Μόνο κατασκευάζοντας τα προαναφερθέντα ηλιακά οχήματα μπορούμε να ενσαρκώσουμε αυτό που ονομάζεται Ανθρώπινη ψυχή, θέλω να αναφερθώ στην τρίτη άποψη της Ινδοστανικής Τριμούρτι: Ατμαν-Μπούδι-Μάνας.

Πολλά έχουν ειπωθεί μέχρι τώρα για το περίφημο Ηλιακό Σώμα, το χρυσό σώμα του Ηλιακού Ανθρώπου. Αναντίρρητα πρόκειται για την Φορεσιά του Γάμου της Ψυχής, το οποίο αναφέρεται στο βιβλικό Χριστικό Ευαγγέλιο. Ασφαλώς αυτή η φορεσιά αποτελείται από τα υπερευαίσθητα σώματα, από τις εξαιρετες αποκρυσταλλώσεις του Σεξουαλικού Υδρογόνου Si12.

Δεν είναι δυνατόν κατά κανένα τρόπο να εισχωρήσουμε στο Άγιο Βασίλειο, Βασίλειο των Θεών, Βασίλειο της Μαγείας, χωρίς το Νυφικό Φόρεμα της Ψυχής.

Με την σωστή πρόθεση να φωτίσω ακόμα περισσότερο αυτές τις παραγράφους, στην συνέχεια θα μεταγράψουμε την παραβολή της Γαμήλιας Γιορτής:

«Απαντώντας ο Ιησούς, τους ξαναμίλησε με παραβολές, λέγοντας: Το Ουράνιο Βασίλειο μοιάζει με ένα Βασιλιά που έκανε γαμήλια γιορτή για τον γιο του. Και έστειλε τους υπηρέτες του να φωνάξουν τους καλεσμένους στον γάμο, αυτοί όμως δεν θέλησαν να πάνε. Ξαναέστειλε άλλους υπηρέτες, λέγοντας:

-Πέστε στους καλεσμένους, να εδώ, έχω ετοιμάσει το φαγητό μου. Οι ταύροι μου και τα καλοθρεμμένα ζώα θανατώθηκαν, και όλα είναι έτοιμα, ελάτε στους γάμους.

Όμως εκείνοι, χωρίς να δώσουν σημασία, έφυγαν ο ένας στα χωράφια του και οι άλλοι για τα μαγαζιά τους. Και άλλοι πιάνοντας τους υπηρέτες, τους πρόσβαλαν και τους θανάτωσαν. Ακούγοντας τα ο Βασιλιάς, θύμωσε και στέλνοντας τις στρατιές του, κατέστρεψε εκείνους τους δολοφόνους και έκαψε την πόλη τους. Και τότε είπε στους υπηρέτες του:

-Οι γάμοι στ' αλήθεια είναι έτοιμοι, όμως αυτοί που είχαν προσκαλεστεί δεν ήταν άξιοι της πρόσκλησης. Πηγαίνατε λοιπόν στις εξόδους των δρόμων και καλέστε στους γάμους όσους βρείτε.

Και βγήκαν οι υπηρέτες στους δρόμους, μάζεψαν όσους βρήκαν, καλούς και κακούς μαζί· και οι γάμοι είχαν πολλούς καλεσμένους. Και μπήκε ο Βασιλιάς να δει τους καλεσμένους του, και είδε εκεί έναν άνθρωπο ο οποίος δεν ήταν κατάλληλα ντυμένος για τον γάμο. Και του είπε:

-Φίλε, πώς μπήκες εδώ χωρίς το ντύσιμο του γάμου;

Αυτός όμως έμεινε βουβός. Τότε ο Βασιλιάς είπε στους υπηρέτες:

-Δέστε τον χειροπόδαρα και πετάξτε τον έξω στο σκοτάδι, εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών. Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι και λίγοι οι εκλεκτοί».

Είναι σαφές και φανερό ότι εκείνος ο καλεσμένος που δεν ήταν κατάλληλα ντυμένος με το Κοστούμι των Γάμων της Ψυχής δεν μπορούσε γνήσια να πάρει το χαρακτηρισμό Άνθρωπος, αποδίδεται όμως αυτός ο όρος απλώς από αγάπη και σεβασμό στους ομοίους μας.

Χοντροκομμένη θα είχε καταλήξει η παραβολή, εάν είχε πει ότι εκεί υπήρχε ένα ζώο που δεν ήταν ντυμένο για γάμο.

Προφανώς κανένα ζώο -συμπεριλαμβανομένου και του σκεπτόμενου κτήνους- δεν βρίσκεται ποτέ ντυμένο με την Φορεσιά του Γάμου της Ψυχής.

Ας γυρίσουμε όμως στην προσωπική μου περίπτωση για να πλησιάσουμε λίγο ακόμα τον σκοπό αυτού του κεφαλαίου.

Στο όνομα της αλήθειας πρέπει να πω με όλη την ειλικρίνειά μου ότι γεννήθηκα με τα τέσσερα σώματα: φυσικό, αστρικό, διανοητικό και αιτιατό.

Το να επισκευάζω την δύναμη της Φωτιάς σε κάθε σώμα, το να ανακεφαλαιώνω μύησεις, ήταν πραγματικά απαραίτητο για μένα, επείγον, χωρίς αναβολή.

Μετά τις τέσσερις προηγούμενες μύησεις έπρεπε να ξανακοιτάζω υπομονετικά την Πέμπτη Μύηση της Φωτιάς.

Στον ορισμό «ξανακοιτάζω» θέλω σε αυτές τις γραμμές να δώσω μια ουσιαστική, υπερβαίνουσα και υπερβατική σημασία.

Επειδή και σε προηγούμενες ζωές είχα περάσει από τις Κοσμικές Μύησεις της Φωτιάς, το μόνο που χρειαζόμουν σήμερα ήταν να τις επισκευάσω.

Όταν ζήτησα από τον Λόγο του ηλιακού μας συστήματος του Όρος την άδεια για να μπω στα μυστήρια της Πέμπτης Μύησης της Φωτιάς, μου δόθηκε η εξής απάντηση: «Εσύ τώρα πια δεν χρειάζεσαι να ζητάς άδεια για να μπεις στην μύηση, έχεις κάθε δικαίωμα να το κάνεις».

Ο Ευλογημένος τότε εμπιστεύτηκε σε έναν ευγενή ειδικό του αιτιατού κόσμου την αποστολή να μου συμπαρίσταται και να με βοηθά.

Ο παραπάνω ειδικός έπρεπε να μου οδηγήσει έξυπνα την Ιερή Φωτιά από το νωτιαίο κανάλι του αιτιατού μου σώματος ή σώματος της Συνειδητής Βούλησης.

Η αφύπνιση του Πέμπτου Πύρινου Φιδιού των μαγικών μας δυνάμεων στο τσάκρα Μουλαντάρα, του κόκαλου του κόκκυγα, γιορτάστηκε στον Ναό με μια λαμπρή γιορτή.

Το ανέβασμα της Κουνταλίनि από σπόνδυλο σε σπόνδυλο και από τσάκρα σε τσάκρα κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης του αιτιατού μου σώματος, πραγματοποιήθηκε σιγά-σιγά σύμφωνα με τις αξίες της καρδιάς.

Οπωσδήποτε γεννήθηκα ξύπνιος και διαθέτω ασφαλώς αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε Αντικειμενική Συνείδηση και Αντικειμενική Γνώση· μου ήταν πολύ εύκολο να φέρω τις αναμνήσεις του αιτιατού κόσμου στο φυσικό μου μυαλό.

Διευκρινίζω: Η σύγχρονη Επαναστατική Ψυχολογία της Νέας Εποχής του Υδροχόου χρησιμοποιεί τους ορισμούς αντικειμενικό και υποκειμενικό με την παρακάτω μορφή:

α) Αντικειμενικό: Πραγματικό, πνευματικό, αληθινό, θεϊκό κ.τ.λ.

β) Υποκειμενικό: Ασαφές, ασυνάρτητο, ανακριβές, παραισθησιακό, φανταστικό, παράλογο, γελοίο.

Στον κόσμο των φυσικών αιτίων κατάλαβα την ανάγκη να μάθω να υπακούω στον Πατέρα τόσο στην Γη όσο και στον Ουρανό.

Η είσοδος μου στο Ναό της Μουσικής των Σφαιρών σε αυτήν την κοσμική περιοχή, ασφαλώς ήταν μια από τις μεγαλύτερες ευτυχίες μου.

Στην είσοδο του Ναού αυτού, ο Φύλακας μου έδειξε έναν από τους μυστικούς χαιρετισμούς της Απόκρυφης Αδελφότητας. Το πρόσωπο εκείνου του Φύλακα έμοιαζε σαν μια αστραπή. Όταν ο Άνθρωπος αυτός ζούσε στον κόσμο αυτόν ονομαζόταν Μπετόβεν.

Στον αιτιατό κόσμο συνάντησα πολλούς μποντισάτβας οι οποίοι δούλευαν εντατικά για την ανθρωπότητα.

Αυτοί οι Αιτιατοί Άνθρωποι εξελίσσονται θαυμάσια, κάθε ένας κάτω από την διεύθυνση του Εσωτερικού Θεού του.

Μόνο ο Αιτιατός Άνθρωπος έχει κατορθώσει την οριστική αθανασία. Αυτή η τάξη όντων βρίσκεται πιο πέρα από το καλό και το κακό.

Το να βιώνεις το Δράμα του Κοσμικού Χριστού σε αυτές τις περιοχές, μετατρεπόμενος στο κεντρικό πρόσωπο όλου του θείου Δράματος, είναι ασφαλώς κάτι που ποτέ δεν θα μπορούσα να ξεχάσω.

Χρειαζόμαστε να εκλεπτυσθούμε, εξαγνιστούμε πράγματι, εάν στ' αλήθεια ποθούμε να βιώσουμε σοβαρά τις τρομερές πραγματικότητες οι οποίες περιέχονται στον θεϊκό Χριστικό Συμβολισμό.

Χωρίς να χαλιναγωγήσω με κανένα τρόπο τους εσώτερους πόθους μου, ομολογώ ειλικρινά ότι στον κόσμο των φυσικών αιτιών βρέθηκα φορτωμένος με το βάρος του δικού μου σταυρού, μπροστά στα βέβηλα πλήθη, που θυμωμένα με πετροβολούσαν.

Πολύ σημαδιακό μου φάνηκε το πρόσωπο του Λατρευτού, τυπωμένο θαυματουργά στο άγιο μαντήλι της Βερόνικα. Δεν είναι περιττό να θυμίσω ότι οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν πολλές πέτρινες κεφαλές στεφανωμένες από αγκάθια. Αυτές οι προτομές ανήκουν στην Εποχή του Χαλκού.

Αυτό είναι φανερό ότι έρχεται να μας θυμίσει την Ρούνα αγκάθι για την οποία ήδη μιλάμε εκτεταμένα στο «Εσωτεριστικό Κείμενο της Ρουνικής Μαγείας».

Κάθε άνθρωπος ενημερωμένος στον Παγκόσμιο Γνωστικισμό, ξέρει πολύ καλά τι σημαίνει αυτή η ρούνα.

Η βαθιά σημασία του θείου προσώπου με το κεφάλι στεφανωμένο με αγκάθια είναι: «Θέληση του Χριστού».

Με ιδιαίτερη θεϊκή σαφήνεια και διαφάνεια είδα εκστατικός να λάμπει το μαντήλι της Βερόνικα επάνω στον Ιερό Βωμό την νύχτα της Μύησης.

Το τελικό κοσμικό γεγονός επανήλθε αναπόφευκτα όταν το Πέμπτο Φίδι, αφού πέρασε από τον αδένα της επίφυσης και το μαγνητικό πεδίο της ρίζας της μύτης, έφθασε στον αντίστοιχο του μυστικό θάλαμο, στην ήσυχη καρδιά.

Τότε, λειτουργώντας με το Πραγματικό Εσωτερικό μου Είναι, ευτυχής, αισθάνθηκα να γυρίζω στην παραδεισιακή μου παιδική κατάσταση.

Αφού τελείωσε η τελική ιεροτελεστία, προσκύνησα τον Γκουρού μου τον Αδολφίτο, αναφωνώντας: Ευχαριστώ Σεβαστέ μου Δάσκαλε, σε σένα τα οφείλω όλα.

Ο Μαχάτμα ο Ευλογημένος, αφού σηκώθηκε απάντησε: «Μην με ευχαριστείς! Αυτό που θέλω να ξέρω είναι πώς θα συμπεριφερθείς τώρα στην ζωή».

«Τα γεγονότα μιλούν για μένα, Σεβαστέ μου Δάσκαλε, εσύ το βλέπεις». Αυτά ήταν τότε τα λόγια μου.

Αργότερα με επισκέφθηκε ένα μεγάλο στοιχειώδες Πνεύμα. Αναφέρομαι σε εκείνον τον Deiduso που προσωποποιεί την Σφίγγα της ερήμου της Αιγύπτου.

Εκείνο το Ον είχε τα πόδια του γεμάτα λάσπη. Κατάλαβα την βαθιά εσωτεριστική, απόκρυφη σημασία.

«Φέρνεις τα πόδια γεμάτα λάσπη» του είπα. Το μυστηριώδες πλάσμα έμεινε σιωπηλό. Αναντίρρητα μου έλειπε το νίψιμο των ποδιών. Όταν θέλησα να αποθέσω

στα μαγουλά του το άγιο φιλί, με λεπτότητα με ξαναέφερε στην τάξη, λέγοντας: «Φίλησέ με με αγνότητα». Εγώ έτσι έκανα.

Αργότερα με επισκέφτηκε η Ίσις, της οποίας το πέπλο δεν έχει σηκώσει κανένας θνητός, η θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλί. Εγώ την ρώτησα αμέσως για τα αποτελέσματα.

-Ω, Μητέρα μου! Έχω λοιπόν τα Πέντε Φίδια σηκωμένα;

-Ναι, γιε μου.

-Θέλω τώρα να με βοηθήσεις να σηκώσω το Έκτο και Έβδομο φίδι.

-Αυτά τα έχεις σηκωμένα.

Σε εκείνες τις στιγμές ανάβλυσε σε μένα η τέλεια ανάμνηση του εαυτού μου:

-Α! Εγώ είμαι ένας αρχαίος Δασκαλάκος· ήμουν πεσμένος, τώρα το θυμάμαι.

-Ναι, γιε μου, είσαι ένας Δάσκαλος.

-Ω, Ντέβι Κουνταλίη! Εσύ είσαι η Λάκσμι, η Σύζυγος του Σίβα. Μητέρα Λατρευτή! Εσύ είσαι η Θεϊκή Μνηστή του Σίβα Παρθένα σεβαστή! Εσύ είσαι η υδατώδης Σαρασβάτι, η Συμβία του Μπραχάμα.

Ω, Αγαπητέ αναγνώστη! Άκουσε με: Αυτή ασφαλώς είναι το Αιώνιο Θηλυκό που αντιπροσωπεύεται από την Σελήνη και από το Νερό· η Μεγάλη Μητέρα από την οποία προέρχεται το μαγικό «Μ» και το περίφημο ιερογλυφικό του Υδροχόου.

Αναντίρρητα Εκείνη είναι επίσης η Παγκόσμια Μήτρα της Μεγάλης Αβύσσου, η Πρωτόγονη Αφροδίτη, η Μεγάλη Παρθένα Μητέρα που αναδύεται από τα κύματα της θάλασσας με τον Cupido-Έρωτα, που είναι ο γιος της.

Χωρίς καμιά αμφιβολία πρέπει να βεβαιώσουμε με ειλικρίνεια και χωρίς φραγμούς ότι Αυτή είναι η Ινδοστανική Prakriti και μεταφυσικά η Aditi και μέχρι η Mulaprakriti.

Ποτέ δεν θα μπορούσαμε να πατήσουμε το πέτρινο μονοπάτι που οδηγεί μέχρι την τελική απελευθέρωση χωρίς την βοήθεια της Θεϊκής Μητέρας Κουνταλί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

ΜΙΑ ΥΠΕΡΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Συζητώντας στο δάσος του μυστηρίου, τρεις φίλοι που περιφερόμαστε, φτάσαμε σιγά-σιγά μπροστά στον ιερό λόφο.

Χωρίς τον παραμικρό φόβο γίναμε λοιπόν τότε μάρτυρες κάποιου γεγονότος ασυνήθιστου και παράξενου. Είναι απαραίτητο να το διηγηθώ για το καλό των αγαπητών μου αναγνωστών.

Ακηλίδωτη πέτρα χιλιόχρονη άνοιξε ξαφνικά στο πετρώδες έδαφος, σαν να είχε χωριστεί ακριβώς σε δύο όμοια κομμάτια, αφήνοντας μας άφωνους και έκπληκτους...

Πριν να έχει δοθεί αρκετός καιρός για να μπορέσουμε να εκτιμήσουμε αυτό το πράγμα, χωρίς να σκεφθώ καθόλου, σαν τραβηγμένος από παράξενη δύναμη, πλησίασα την μυστηριώδη γρανιτένια πόρτα...

Χωρίς να εμποδιστώ από τίποτα, με θάρρος πέρασα το κατώφλι ενός Ναού. Στο εξωτερικό του, οι φίλοι μου, ήρεμοι κάθισαν μπροστά στην γιγαντιαία μάζα που έκλεινε μπροστά τους...

Οποιοδήποτε εξαιρετικό λεξιλόγιο θα κατέληγε ειλικρινά ανεπαρκές, αν προσπαθούσαμε να περιγράψουμε λεπτομερώς όλο το μεγαλείο εκείνου του υπόγειου Αγιαστηρίου...

Χωρίς πολυλογία κανενός είδους, προτιμώ να μιλήσω πάνω σε αυτό χονδρικά, όμως ειλικρινά περιοριζόμενος να διηγηθώ αυτό που συνέβη.

Έχοντας εμψυχωθεί από την Ζωντανή Φλόγα του Πνεύματος προχώρησα από ένα στενό διάδρομο μέχρι να φτάσω σ' ένα μικρό σαλόνι...

Εκείνο το εξωτικό μέρος έμοιαζε περισσότερο με γραφείο δικηγόρου...

Εμπρός στο γραφείο βρήκα καθισμένο έναν Άρχοντα του Πεπρωμένου· δυσανάγνωστη προσωπικότητα· ερμητικός Δικαστής του Κάρμα· μυστικιστής ντυμένος με την κομψότητα ενός σύγχρονου ιππότη...

Πόσο σοφός ήταν εκείνος ο δικηγόρος-μάντης! Ύψιστος προγνώστης! Αλάθητος! Και τρομερά θεϊκός. Με βαθειά ευλάβεια πλησίασα μέχρι το γραφείο του· η Ιερή Φωτιά έλαμψε στο πρόσωπο του. Αμέσως αισθάνθηκα σε άμεση μορφή την βαθειά σημασία του.

-Ευχαριστώ Σεβαστέ Δάσκαλε! είπα με απέραντη ταπεινότητα...

Ο αυστηρός Ιεροφάντης, με τόνο σιβυλλικό, πήρε την παραβολή του και είπε:

-Ο τάδε -αναφερόμενος στον ένα από τους δύο φίλους μου που με περίμεναν απ' έξω- είναι ο τύπος του κουρελή· θα ζει πάντα στην μιζέρια. Ο δείνα - αναφερόμενος στον άλλο φίλο μου- είναι ο τύπος του Σαμούρο.

-Πώς; Σαμούρο;»

-Επαναλαμβάνω: Σαμούρο (Φίλος αγωνιστής και πνευματικός σαν τους προοδευτικούς Βουδιστές Σαμουράι της Αυτοκρατορίας του Ανατέλλοντος Ήλιου).

Τέλος, απευθυνόμενος στο ασήμαντο άτομο μου που δεν έχει καμιά αξία, είπε: «Εσύ είσαι ο τύπος του αξιωματικού γιατί θα έχεις να παρασύρεις πλήθη, να σχηματίσεις τον Στρατό της Παγκόσμιας Σωτηρίας, να αρχίσεις την νέα Εποχή του Υδροχόου».

Κατόπιν συνέχισε έτσι: «Η συγκεκριμένη αποστολή σου είναι να δημιουργήσεις ανθρώπους, να διδάξεις στον κόσμο πώς να κατασκευάζει τα σώματα αστρικό, διανοητικό και αιτιατό για να μπορέσουν να ενσαρκώσουν την Ανθρώπινη Ψυχή τους».

Μετά σηκώθηκε από το γραφείο του με την προφανή πρόθεση να ψάξει στην βιβλιοθήκη του να βρει ένα από τα έργα μου, και μόλις το πήρε στα χέρια του, μεθυσμένος από έκσταση αναφώνησε: «Το βιβλίο που σε καλή ώρα έστειλες με το ταχυδρομείο στον τάδε, άρεσε πολύ».

Εκείνο που συνέβη μετά είναι εύκολο να το συμπεράνουμε. Με άπειρη ευλάβεια και μεγάλη ταπεινότητα, χωρίς στολίδια κανενός είδους, μακριά από μάταιη κενοδοξία, αποχαιρέτησα τον Αξιοσέβαστο και έφυγα από τον Ναό.

Το να ανατρέξουμε σήμερα, να στοχαζόμαστε, να διαλογιζόμαστε σοβαρά πάνω στο ουσιαστικό ζήτημα του διηγήματος αυτού, είναι επείγον και απαραίτητο.

Εξαιρώντας από το λεξιλόγιο μας κάθε κουβέντα κακογουστιάς, δίνουμε έμφαση στο παρακάτω αξίωμα: «Είναι απαραίτητο να δημιουργήσουμε τον Άνθρωπο μέσα μας εδώ και τώρα».

Επειδή βρίσκομαι διδάσκοντας στον κόσμο την Διδασκαλία, προφανώς είμαι ένας δημιουργός Ανθρώπων.

Υπάρχει αναγκαιότητα να δημιουργήσουμε μέσα μας την προϋπόθεση για τον Άνθρωπο. Δεν είναι περιττό να θυμίσουμε ότι οι καιροί του τέλους ήδη έχουν φτάσει.

Πολλά έχουν ειπωθεί σήμερα στην απόκρυφη λογοτεχνία για τα δύο μονοπάτια. Αναφέρομαι συγκεκριμένα στους δύο δρόμους, τον ελικοειδή και τον ευθύ.

Αναμφίβολα οι δύο δρόμοι ανοίγουν μεγαλοπρεπώς μόνο εμπρός στον αυθεντικό Άνθρωπο. Ποτέ μπροστά στο διανοητικό ζώο.

Ποτέ δεν θα ξεχάσω τις τελευταίες στιγμές της Πέμπτης Μύησης της Φωτιάς. Μετά από όλες αυτές τις ανακεφαλαιωτικές διαδικασίες, αναγκάστηκα να αντιμετωπίσω θαρραλέα ένα Νιρβανικό Φύλακα τρομερά θεϊκό.

Ο καλότυχος Κύριος της Τελειότητας δείχνοντας μου την ελικοειδή Νιρβανική οδό, είπε:

-Αυτή είναι μια καλή δουλειά.

Μετά δείχνοντας μου την ίσια οδό φώναξε με δυνατή φωνή σαν να βρυχάται λιοντάρι:

-Αυτή είναι μια δουλειά ανώτερη.

Αργότερα τον είδα να προχωρεί προς εμένα με το τρομακτικά επιτακτικό ύψος των μεγάλων μεγαλειοτήτων. Αυτός με ρώτησε κι εγώ του απάντησα, κάνοντας τον εξής διάλογο:

-Από ποιον από αυτούς τους δύο δρόμους θα συνεχίσεις τώρα;

-Αφήστε με να το σκεφτώ.

-Μην το σκέφτεσαι, πες το αμέσως, αποφάσισε το.

-Θα πάω από τον ευθύ δρόμο που οδηγεί μέχρι το Απόλυτοι

-Μα τι λες, δεν έχεις πάρει είδηση ότι αυτός ο δρόμος είναι πάρα πολύ οδυνηρός;

-Επαναλαμβάνω: Εγώ πάω για το Απόλυτοι

-Πώς σκέφτεσαι να μπεις από αυτόν το δρόμο; Δεν θέλεις να καταλάβεις ότι θα υποφέρεις; Τι σου συμβαίνει κύριε;

-Εγώ πάω για το Απόλυτο.

-Καλά, σε προειδοποίησα!

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια του Φύλακα και μετά αποσύρθηκε επίσημα.

Άλλο βράδυ ήμουν έξω από τα υπερευαίσθητα σώματα μου, σε πλήρη εξάσκηση των δραστηριοτήτων μου σαν Άτμαν ή Άνθρωπος-Πνεύμα...

Στον πλήρη Νιρβάνα, μοναχικός βρισκόμουν επάνω στην όμορφη ταράτσα της κατοικίας των ευτυχιών στην γωνιά της Αγάπης...

Είδα αιωρούμενος στο ιερό διάστημα, τους κατοίκους αυτής της περιοχής να αυξάνουν σε αριθμό...

Ευτυχισμένες πήραν θέση στον κήπο τον γεμάτο από αρωματισμένα λουλούδια. Η θεική Αλγοριθμία, η ύψιστη Έστρο, η Νούμεν η αξέχαστη...

Άτμαν-Μπούδι-Μάνας, η Τριμούρτι της Τελειότητας.

Τις στιγμές που γράφω αυτές τις γραμμές μου έρχεται να επαναλάβω εκείνον τον στίχο του βιβλίου «Ο Απόκρυφος Οίκος» που λέει επί λέξει:

«Εγώ είμαι ο ιερός κροκόδειλος Σεμπέκ.

Είμαι η φλόγα από τρία φυτίλια, και τα φυτίλια μου είναι αθάνατα.

Εγώ μπαίνω στην περιοχή του Σεκέμ,

Εγώ μπαίνω στην περιοχή των φλογών

που έχουν κατατροπώσει τους αντίπαλους μου».

Ένα ξαφνικό πύρινο πλάσμα πήρε το λόγο στο όνομα της Ιερής Αδελφότητας και είπε:

-Αδελφέ μου, γιατί πηγαίνεις από αυτόν τον δρόμο τον τόσο σκληρό; Εδώ στο Νιρβάνα είμαστε ευτυχείς. Μείνε εδώ μαζί μας!

Η απάντησή μου γεμάτη από μεγάλη ενέργεια ήταν η ακόλουθη:

-Δεν το κατάφεραν τα διανοητικά ζώα με τους πειρασμούς τους, και πολύ λιγότερο εσείς οι θεοί. Εγώ πάω για το Απόλυτοι

Οι Άφατοι σώπασαν και εγώ αποσύρθηκα βιαστικά από εκείνη την κατοικία.

Η Φωνή της Σιωπής έχει πει: «Ο Μποντισάτβα που παραιτείται από το Νιρβάνα, από αγάπη προς την ανθρωπότητα, είναι τρεις φορές αξιότιμος και μετά από πολλές Νιρβάνες κερδισμένες και χαμένες για αυτόν τον λόγο, κερδίζει το δικαίωμα να μπει σε κόσμο υπερνιρβανικής ευτυχίας...».

Ο Νιρβάνα έχει κύκλους δραστηριότητας και κύκλους βαθείας ανάπαυσης. Από αυτήν την εποχή του 20ου αιώνα βρίσκεται σε περίοδο δράσης.

Οι Νιρβάνις που μετενσαρκώθηκαν στην διάρκεια των πρώτων φυλών, μόνο τώρα έχουν ξανα-μετενσαρκωθεί. Μόλις περάσει αυτή η εποχή, θα βυθιστούν μέσα στην άπειρη μακαριότητα μέχρι το μελλοντικό Μαχαμβαντάρα.

Το μονοπάτι του μακρινού και πικρού καθήκοντος είναι διαφορετικό, σημαίνει απόλυτη απάρνηση. Όμως, μας οδηγεί κατ' ευθείαν στο Απόλυτο.

Οποιαδήποτε νύχτα από αυτές τις τόσες, ενώ βρισκόμουν ευτυχής σε κατάσταση Σαμάντι, είδα να λάμπει με πορφυρές ανταύγειες ο πλανήτης Άρης...

Οι δονήσεις ήταν σαφώς τηλεπαθητικού χαρακτήρα. Αισθάνθηκα στην ήσυχη καρδιά μου, πως με φώναζαν επειγόντως από τον κεντρικό πυρήνα εκείνης της πλανητικής μάζας. Αυτές οι αναλαμπές ήταν πολύ χαρακτηριστικές...

Γρήγορα μεταφέρθηκα ντυμένος με το Ηλιακό Σώμα μέχρι τα ζωντανά σωθικά εκείνου του κόσμου...

Ντυμένος με την στολή, του ουράνιου στρατού, λάμποντας με περίμενε ο Σαμαέλ, η ίδια η ιδιαίτερη μου Μονάδα, η ατομική, το Πραγματικό μου εσώτερο Είναι, ο θεϊκός Κυβερνήτης εκείνου του πλανήτη.

Γονάτισα ευλαβικά εμπρός στον Παντογνώστη, τον φωτισμένο Κύριο εκείνου του τόπου και παίρνοντας το λόγο είπα:

-Εδώ είμαι Πατέρα μου! Γιατί μ' έχεις καλέσει;

-Εσύ γιε μου, με ξεχνάς!

-Όχι Πατέρα μου, δεν σε ξεχνώ!

-Ναι γιε μου, εάν σου παραδώσουν την φύλαξη της εισόδου του Σύμπαντος, θα με ξεχάσεις!

-Ω, Πατέρα μου, εγώ ήρθα για να φιλήσω το χέρι σου και να πάρω την ευλογία σου!

Ο Πολυεύσπλαχνος με ευλόγησε και εγώ γονατισμένος του φίλησα το δεξί χέρι. Στο βάθος του πλανητικού Ναού φαινόταν ένα κρεβάτι του πόνου...

Αργότερα μπήκα σε βαθείς στοχασμούς: Γιατί διάλεξα εγώ ο ίδιος τον δρόμο; Γιατί ξέχασα τον Πατέρα μου εμπρός στην τρομερή παρουσία του Φύλακα των Δρόμων

Ο Ιησούς, ο Μεγάλος Γνωστικός Ιερέας, στο όρος των Ελαιών, μας έδωσε ένα μεγάλο μάθημα όταν αναφώνησε:

«Πατέρα μου, πάρε από μένα τούτο το ποτήρι, όμως ας μη γίνει το θέλημά μου, αλλά το θέλημά σου».

Δέκα οχτώ χρόνια μετά: Βροντώντας και αστράφτοντας, έσκισα τα ρούχα μου διαμαρτυρούμενος από τον τόσο μεγάλο πόνο. Αχ! Αχ! Αχ!

Μια παρθένα από το Νιρβάνα μου απάντησε: «Έτσι είναι ο δρόμος που εσύ ο ίδιος διάλεξες. Για μας τους κατοίκους του Νιρβάνα οι θρίαμβοι είναι μικρότεροι και γι' αυτό είναι φανερό ότι υποφέρουμε λιγότερο. Όμως αφού οι θρίαμβοί σου είναι μεγαλύτεροι, οι πόνοι σου θα είναι επίσης πιο έντονοι».

Όταν θέλησα να ξεκουραστώ λίγο, οι Πράκτορες του Κάρμα μου έκαναν παρατήρηση λέγοντας μου: «Τι σας συμβαίνει, κύριε; θα προχωρήσετε; Κυκλοφορείτε φίλε! Κυκλοφορείτε! Κυκλοφορείτε!»

Υπομονετικά συνέχισα την πορεία μου στο πετρώδες μονοπάτι που οδηγεί στην τελική Απελευθέρωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΙΣ

Στα τροπικά ποταμάκια της Σιέρα Νεβάδα, στις άκρες του Μακουρίμπα ή Καραϊβικής θάλασσας, εγώ είχα να ανακεφαλαιώσω με υπομονή τις διάφορες

εσωτεριστικές μνητικές διαδικασίες της Τρίτης, Τέταρτης και Πέμπτης Μυήσεων της Φωτιάς.

Εκεί ζούσα προσηλωμένος με μια ομάδα πολύ εκλεκτή γνωστικών μαθητών, μακριά από την φασαρία, την ψεύτικη σοφία και την υποκρισία της κούφιας κουλτούρας.

Ακέραιοι και άψογοι γνωστικοί ασκητές, ευχαριστημένοι, μου είχαν φτιάξει από ξύλα εκείνων των δασών μια απλή κατοικία...

Θέλω να ανακαλέσω σήμερα για μια στιγμή όλους αυτούς τους εξέχοντες άντρες, μερικοί από τους οποίους αυτή την στιγμή εξέχουν σαν αξιοσημείωτοι διεθνείς απόστολοι...

Από αυτήν την αρχαία μου πόλη του Μεξικού σας χαιρετώ, εξαιρετοι Κύριοι από την Νοτιοαμερικάνικη Σιέρρα Νεβάδα!...

Θέλω να περιλάβω επίσης σε αυτούς τους χαιρετισμούς μου τις γυναίκες τους, τα παιδιά τους και τα παιδιά των παιδιών τους...

Πόσο ευτυχισμένος ζούσα σ' εκείνο το αξέχαστο καταφύγιο του πυκνού δάσους, μακριά από την φασαρία της πολυκοσμίας...

Τότε επέστρεψα στους στοιχειώδεις παραδείσους της Φύσης και τους Πρίγκιπες της φωτιάς, του αέρα, των νερών και της αρωματισμένης γης, οι οποίοι μου παράδωσαν τα μυστικά τους...

Μια οποιαδήποτε μέρα, δεν πειράζει ποια, μερικοί από αυτούς τους ασκητές του Παγκόσμιου Γνωστικισμού χτύπησαν την πόρτα της κατοικίας μου, για να με παρακαλέσουν να σβήσω την φωτιά. Το αδιάκοπο τρίξιμο του πύρινου στοιχείου, προχωρούσε τρομερό μέσα από την πυκνή βλάστηση, κατακαίγοντας ό,τι εύρισκε στον δρόμο του...

Τρομακτικό καψάλισμα απειλούσε να κάψει καλλιέργειες και καλύβες. Μάταια έκαναν αυλάκια, χαντάκια, με σκοπό να ανακόψουν την θριαμβευτική πορεία της φωτιάς. Το πύρινο στοιχείο προσπερνούσε όλα τα χαντάκια και τις τάφρους, απειλώντας χωρίς οίκτο όλα τα γύρω περιβάλλοντα και τα περιφερειακά του τόπου, όπως και τα πιο πέρα...

Φυσικά εγώ ποτέ δεν ήμουν πυροσβέστης ούτε «κοπροφάγος», όπως αποκαλούν χαιδευτικά αυτούς τους ηρωικούς δημόσιους υπηρέτες...

Όμως, ομολογώ ειλικρινά και χωρίς περιστροφές ότι σε εκείνες τις στιγμές η τύχη όλων αυτών των γνωστικών αδελφών βρισκόταν στα χέρια μου. Τι να κάνω;

Ποθούσα να τους υπηρετώ με τον καλύτερο δυνατό τρόπο και αυτή ήταν χωρίς καμιά αμφιβολία, μία από τις καλύτερες ευκαιρίες...

Ανόητο και μέχρι αχάριστο θα είχε γίνει το να αρνηθώ τόσο επείγουσα βοήθεια. Όχι μόνο πληρώνουμε Κάρμα από το κακό που κάνουμε αλλά και από το καλό που δεν κάνουμε όταν μπορούμε να το κάνουμε.

Έτσι λοιπόν, αποφάσισα να ενεργήσω μαγικά. Προχωρώντας με τα πόδια μέχρι το σημείο της τιάνιας καταστροφής, κάθισα πολύ κοντά εκεί και μετά συγκεντρώθηκα στον Εσώτερο...

Προσευχόμενος μυστικά παρακάλεσα τον ίδιο, να επικαλέσου τον Αγνή, τον παντοδύναμο και εξαιρετο θεό της Φωτιάς...

Ο Εσώτερος άκουσε την επίκληση μου και αναφώνησε με δυνατή φωνή, σαν λιοντάρι που βρυχάται, καλώντας τον Αγνή και επτά βροντές επανέλαβαν την φωνή του...

Γρήγορα βρέθηκε στο πλάι μου ο λαμπρός Κύριος της Φωτιάς, ο υπέρλαμπρος Γιος της Φλόγας, ο Πολυεύπλαγχος..

Τον αισθάνθηκα σε όλη την παρουσία του Είναι μου και τον παρακάλεσα στο όνομα της Παγκόσμιας Ευσπλαχνίας να σβήσει εκείνη την φωτιά...

Προφανώς, ο Ευλογημένος Κύριος της Τελειότητας θεώρησε δίκαιο και τέλειο το αίτημα μου...

Με ανεξήγητο τρόπο ξεπρόβαλε μέσα από το μπλε μυστήριο του βαθιού δάσους μία απαλή αρωματική αύρα που άλλαξε τελείως την κατεύθυνση των πύρινων γλωσσών και τότε εξαφανίστηκε τελείως η πυρκαγιά...

Μία άλλη μέρα, συζητώντας με τους γνωστικούς ασκητές, σε ένα πολύ όμορφο ξέφωτο του πυκνού δάσους, πολύ κοντά στις καλύβες, βρεθήκαμε ξαφνικά κάτω από την απειλή μιας χειμαρρώδους βροχής...

Γεμάτος πόθο συγκεντρώθηκα στον Εσώτερο, προσευχόμενος έντονα και παρακαλώντας να επικαλέσου τον Παράλυτα, το Στοιχειώδες Πνεύμα των ανήσυχων σίφων του αέρα.

Ολύμπιο πρόστρεξε εκείνο το Ντέβα με τον φανερό σκοπό να με βοηθήσει. Εγώ επωφελήθηκα από την καταπληκτική ευκαιρία που μου προσφερόταν και τον παρακάλεσα να απομακρύνει από εκείνο το μέρος τα θυελλώδη σύννεφα...

Αναμφίβολα, αυτά τα τελευταία άνοιξαν επάνω από τα κεφάλια μας σε μορφή κύκλου και μετά έφυγαν εμπρός στους έκπληκτους εκείνους μυστικιστές, εκείνης της γωνιάς της αγάπης...

Εκείνον τον καιρό οι γνωστικοί αδελφοί πήγαιναν κάθε βδομάδα στις αμμώδεις παραλίες της φουρτουνιασμένης εκείνης θάλασσας...

Η Λιτελάντες ανέθετε σε εκείνους τους ειλικρινείς ασκητές να μας φέρνουν ψάρια και μέχρι χορταρικά και φρούτα, που στην Σιέρρα Νεβάδα δεν ήταν δυνατόν να καλλιεργηθούν, γεγονός που οφειλόταν στην ακόρεστη πείνα των μυρμηγκιών...

Αυτά τα πλάσματα που βρίσκονται σε καθοδική εξέλιξη, κατατρώγουν ακατάπαυστα λουλούδια, φρούτα και λαχανικά και ασφαλώς τίποτα δεν μπορούσε να τα συγκρατήσει. Έτσι είναι ο «νόμος της ζούγκλας» αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι Θεοί και οι Άνθρωποι. Οι νυχτερινές επιδρομές των μυρμηγκιών λαμπίτσας είναι βέβαια τρομερές...

Τα δηλητηριώδη φίδια, όπως το τρομερό Τάλε Χ και τα άλλα, γνωστά από αρχαιοτάτων χρόνων με τα κλασσικά ονόματα κροταλίας, κοράλλι, οχιά, τριγύριζαν και πολλαπλασιάζονταν παντού, εδώ, εκεί και παραπέρα...

Ακόμα θυμάμαι έναν γέρο πρακτικό γιατρό των βουνών, που τον έλεγαν Χουάν. Αυτός ο άνδρας έμενε με την γυναίκα του στο πιο πυκνό μέρος του δάσους...

Σαν καλός Σαμαρείτης της Παλαιάς Διαθήκης, εκείνος ο άνθρωπος με τα πολύτιμα βάλσαμά του γιάτρευε τους ταπεινούς βουνίσσιους από τα δαγκώματα των φιδιών...

Δυστυχώς, εκείνος ο κύριος μισούσε τα φίδια και αμείλικτος και εκδικητικός τα σκότωνε νωρίς διάκριση.

-Φίλε Χουάν -του είπα μια μέρα- βρίσκεστε σε πόλεμο με τα φίδια και αυτά ετοιμάζονται να υπερασπιστούν. Για να δούμε ποιος θα κερδίσει την μάχη...

-Εγώ μισώ τα φίδια.

-Θα ήταν καλύτερα να τα αγαπούσατε. Να θυμάστε ότι τα φίδια είναι διορατικά, στην αστρική αύρα αυτών των πλασμάτων λάμπει ο θαυματουργός Ζωδιακός και ξέρουν από απ' ευθείας πείρα, ποιος τα αγαπά στ' αλήθεια και ποιος τα μισεί...

-Εγώ δεν μπορώ να τα αγαπήσω... Αισθάνομαι να μου αποσυντίθεται το σώμα όταν τα βλέπω... Φίδι που διασχίζει το δρόμο μου το σκοτώνω...

-Αχ, καλέ μου γέροντα! Δώδεκα φίδια σας έχουν δαγκώσει, και όταν σας δαγκώσει το δέκατο τρίτο θα πεθάνετε.

Λίγο αργότερα, κοντά στην μοναχική του καλύβα, τον γέρο τον δάγκωσε ένα τρομερό φίδι που κουλουριασμένο τρεις γύρους και μισό και κρυμμένο, τον περίμενε...

Η προφητεία μου βγήκε αληθινή: ο γέρος πρακτικός πέθανε με το Αρκάνο δέκα τρία της Καββάλα, κανένας από τους φίλους του δεν μπόρεσε να συναντήσει το δηλητηριώδες φίδι...

Ο γέρο γιατρός είχε πάντα μέσα στο ταγάρι του μερικά θαυματουργά φυτά. Να θυμηθούμε τις πέντε καπετάνισσες:

Καπετάνισσα Σολαμπάστα.

Καπετάνισσα Τζενεράλα.

Καπετάνισσα Σιλβαντόρα

Καπετάνισσα Πουγιαντόρα

Καπετάνισσα Λέγκουα ντε Βενάντο

Θαυματουργά χορτάρια που δεν είναι καταχωρημένα στην Βοτανική και είναι γνωστά μόνο στην Σιέρρα Νεβάδα κοντά στα αφρισμένα νερά του Μακουρίμπα. Εξαιρετα φυτά με τα οποία ο γέρο-θεραπευτής του μοναχικού δάσους γιάτρευε τα θύματα των φιδιών.

Δεν χωρά αμφιβολία ότι ο γέρος τα χρησιμοποιούσε θεραπευτικά με πολύ σοφό τρόπο, δίνοντας τα από το στόμα σαν τσάι ή για χρήση εξωτερική, πλένοντας τις πληγές ή την πληγή με το βράσιμο αυτών των χόρτων.

Οι γνωστικοί ερημίτες της Σιέρρα Νεβάδα ποτέ δεν σκότωναν τα επικίνδυνα φίδια. Είχαν μάθει να τα αγαπούν ειλικρινά...

Σαν συνέπεια από αυτήν την συμπεριφορά, κέρδισαν την εμπιστοσύνη αυτών των τρομερών ερπετών. Τώρα αυτά τα δηλητηριώδη φίδια έχουν μετατραπεί σε φρουρούς του Ναού.

Όταν αυτοί οι αναχωρητές των βουνών ήθελαν να απομακρύνουν τα φίδια, τραγουδούσαν γεμάτοι πίστη τα ακόλουθα μάντρας: Οσί... Οσόα... Ασί.

Κάθε φορά που αυτοί οι ερημίτες ποθούσαν στ' αλήθεια να γοητεύσουν μαγικά τα τρομερά φίδια, συλλάβιζαν τα μυστηριώδη λόγια: Οσί... Οσόα... Ασί.

Ποτέ κανένας μυστικιστής του βουνού εκείνου, δεν αφαίρεσε την ζωή κάποιου φιδιού! Αυτοί οι ασκητές έμαθαν να σέβονται κάθε ύπαρξη... όμως υπάρχουν και ορισμένες εξαιρέσεις: αυτή είναι η περίπτωση του πολύτιμου φιδιού Κροταλίας...

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Στο όνομα της αλήθειας θέλω να τοποθετήσω σε αυτό το βιβλίο την ακόλουθη αναφορά: Ήδη έχει ανακαλυφθεί το αλάθητο φάρμακο για τον τρομερό Καρκίνο και αυτό βρίσκεται στο Φίδι.

Συνταγή σωτηρίας: θυσιάστε το παραπάνω ζώο· βγάλτε του τα κρόταλα και το κεφάλι (αυτά τα μέρη είναι άχρηστα). Αλέστε το κρέας που χρησιμεύει μέχρι να το ελαττώσετε σε λεπτή σκόνη. Κλείστε αυτή την ουσία μέσα σε κάψουλες άδειες, που μπορούν να βρεθούν σε οποιοδήποτε φαρμακείο.

Δόση: Να παίρνετε μία κάψουλα κάθε ώρα.

Παρατήρηση: Να συνεχίσετε την θεραπεία μέχρι να γίνετε εντελώς καλά.

Προειδοποίηση: Ο άρρωστος πρέπει να σταματήσει ριζικά κάθε άλλο φάρμακο και να περιοριστεί στην θεραπεία με το φίδι.

ΓΕΡΑΚΙΑ

Αναβλύζουν στο νου μου αυτές τις στιγμές εξοχικές αναμνήσεις, θύμησες από βουνά, αναπολήσεις αγριότητας...

Πόσο υπέφεραν εκείνοι οι ασκητές με τα σκληρά αρπακτικά πουλιά!... Τα πονηρά γεράκια εφορμούσαν στα κοτέτσια, παίρνοντας με τις αρπαγές τους κοτόπουλα και κότες...

Εγώ είδα πολλές φορές αυτά τα αιμοβόρα αρπακτικά επάνω στα κλαδιά των γύρω δέντρων, να παραμονεύουν τα αθώα θύματά τους.

Το να καταπίνεις και να σε καταπίνουν είναι ο Νόμος του Αιώνιου Κοινού Κοσμικού Τρωγο-Αυτοεγκρατικού (αμοιβαία τροφή για όλους τους οργανισμούς).

Αναντίρρητα τέτοια αμοιβαιότητα, αντιστοιχία, προέρχεται εσώτερα από το απανταχού ενεργό στοιχείο Οκιντανόχ.

ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΙΣ

Πόσο ευτυχείς ζούσαμε στις καλύβες μας του μοναχικού δάσους! Δυστυχώς ήρθαν καινούργιες καταδιώξεις...

Βέβηλοι άνθρωποι από τα γειτονικά χωριουδάκια βάλθηκαν, πολύ κακώς, να διαδίδουν εναντίον μας διάφορες συκοφαντίες δυσφημιστικές...

Το κουτσομπολιό των γυναικών, τα ψέματα των ανδρών, το σούσουρο, οι ψίθυροι, και το πες-πες, έδωσε γιγαντιαίες διαστάσεις στο θέμα και ξέσπασε η καταιγίδα...

Αναντίρρητα εγώ μετατράπηκα στο κεντρικό πρόσωπο του δράματος, εναντίον μου δε στράφηκε όλη μπόρα, όλη η φωτιά...

Αυτή η κατάσταση πραγμάτων όλο και χειρότερευε, κάθε μέρα από το κακό στο χειρότερο και τελικά βρέθηκε ο ψιθυριστής, ο ρουφιάνος, ο καταδότης...

Αναστατωμένη η αστυνομία με έψαχνε παντού με αυστηρές διαταγές να μου εφαρμόσει το νόμο της φυγής...

Ασφαλώς δεν ήμουν εγώ γι' αυτούς τους φτωχούς χωροφύλακες ένας απλός κλεφτοκοτάς ή σαματατζής του χωριού στο στυλ του Παύλου της Ταρσού, αλλά κάτι χειρότερο: Ένας μαγγανιστής της Κόλασης που δραπέτευσε από μυστηριώδεις ακουελάρες, ένας πονηρός κακός οiwνός, ένα τέρας που ήταν απαραίτητο να φυλακιστεί ή να θανατωθεί...

Ένα βράδυ με αστροφεγγιά, ενώ βρισκόμουν σε κατάσταση έκστασης, με επισκέφθηκε ένας Μαχάτμα, ο οποίος παίρνοντας τον λόγο είπε:

-Έρχονται να σε βρουν πολλοί άνθρωποι οπλισμένοι· πρέπει να φύγεις από άλλον δρόμο.

Δεν είναι περιττό να τονίσω, με μεγάλη έμφαση, ότι εγώ πάντα ξέρω να υπακούω στις διαταγές της Παγκόσμιας Λευκής Αδελφότητας...

Επωφελούμενος την νυχτερινή σιωπή, κατέβηκα από το βουνό από έναν απότομο και δύσκολο δρόμο. Στο Επίπεδο -όπως λένε οι γνωστικοί ερημίτες τα παράλια μέρη- μακριά από την Σιέρρα με πήρε ο Σεβαστός Δάσκαλος Γκάργκα Κουιτσίνας. Μας μετέφερε με το αυτοκίνητο του μέχρι μία ωραία πόλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Αποκλείοντας από τον νου μου όλη την περιττολογία, χωρίς καμία διάθεση αυτοπροβολής, με ταπεινότητα, εξομολογούμαι ειλικρινά και χωρίς περιστροφές ότι μετά από το ανέβασμα μου από τα πέντε σκαλοπάτια των Πύρινων Μυήσεων, έγινε επείγουσα για μένα η ανάπτυξη του Φωτός με τους Οκτώ Βαθμούς της Μύησης της Αφροδίτης (Βενούστα).

Το να εργάζεσαι στο Αναμμένο Καμίνι του Ηφαίστου (το Σεξ) καταλήγει να είναι κάτι χωρίς αναβολή, όταν στ' αλήθεια επιθυμείς το πλήρες ζύπνημα του Πρώτου Φιδιού του Φωτός.

Είναι γραμμένο με χρυσές λέξεις στο Βιβλίο όλων των Λάμπσεων, το ακόλουθο: «Η Κουνταλίνα αναπτύσσεται, επαναστατεί και ανεβαίνει μέσα από την θαυμάσια αύρα του Μαχατσόαν».

Αναντίρρητα πρώτα εργαζόμαστε με την Φωτιά και κατόπιν με το Φως. Ποτέ δεν πρέπει να μπερδεύουμε τα Φίδια της Φωτιάς με τα Φίδια του Φωτός...

Το εξαιρετικό ανέβασμα του Πρώτου Φιδιού του Φωτός προς τα μέσα και προς τα επάνω, κατά μήκος του νωτιαίου καναλιού του φυσικού σώματος, μου επέτρεψε να γνωρίσω τα μυστικά της αβύσσου.

Η βάση αυτού του μυστικού βρίσκεται στον Νόμο της Πτώσης έτσι όπως διατυπώθηκε από τον Άγιο Βενόμα. Και να η διατύπωση που ο Δάσκαλος έδωσε σε αυτόν τον κοσμικό Νόμο που ανακαλύφθηκε από αυτόν:

«Όλα τα πράγματα που υπάρχουν στον κόσμο πέφτουν προς το βάθος. Και το βάθος για κάθε μέρος του Σύμπαντος, είναι η πιο κοντινή σταθερότητα και αυτή η σταθερότητα είναι ο τόπος ή σημείο επάνω στο οποίο συμπιπτουν όλες οι γραμμές δύναμης που προέρχονται από όλες τις κατευθύνσεις. Τα κέντρα όλων των ήλιων και όλων των πλανητών του Σύμπαντός μας είναι ακριβώς αυτά τα σημεία σταθερότητας. Δεν είναι παρά τα κατώτερα σημεία εκείνων των περιοχών του διαστήματος, προς τα οποία συγκλίνουν οριστικά οι δυνάμεις που προέρχονται από όλες τις διευθύνσεις εκείνου του δοθέντος μέρους του Σύμπαντος. Επίσης συγκεντρώνεται σε αυτά τα σημεία η ισορροπία που επιτρέπει στους ήλιους και πλανήτες να διατηρούν την θέση τους».

Ο «Γίγρης του Τουρκεστάν» σχολιάζοντας, λέει: «Εκθέτοντας την αρχή του, ο Άγιος Βενόμα είπε επί πλέον ότι πέφτοντας τα πράγματα στο διάστημα, όπου και να βρίσκεται αυτό, είχαν την τάση να πέσουν προς τον έναν ή τον άλλον ήλιο, προς τον έναν ή τον άλλον πλανήτη, ανάλογα με το σε ποιον ήλιο ή πλανήτη ανήκε εκείνο το δεδομένο μέρος του διαστήματος στο οποίο έπεφτε το αντικείμενο, αποτελώντας κάθε ήλιος ή πλανήτης, σε αυτήν την καθορισμένη σφαίρα, την σταθερότητα ή το βάθος».

Οι προηγούμενοι παράγραφοι μεταξύ εισαγωγικών μνημονεύουν καθαρά τις δύο απόψεις, εξωτερική και εσωτερική του Νόμου της Βαρύτητας. Το εξωτερικό δεν είναι παρά μόνο η προβολή του εσωτερικού. Πάντα επαναλαμβάνεται σε μορφή τρισδιάστατη η μυστική βαρύτητα των σφαιρών...

Ο κεντρικός πυρήνας αυτής της πλανητικής μάζας στην οποία ζούμε, είναι πέρα από κάθε αμφιβολία, ο τόπος ή μαθηματικό σημείο, όπου συγκλίνουν όλες οι γραμμές δύναμης που προέρχονται από διάφορες διευθύνσεις.

Στο κέντρο της πλανητικής σταθερότητας συναντιούνται και ισορροπούν αμοιβαία οι δυνάμεις της καθοδικής και ανοδικής εξέλιξης της Φύσης.

Κύματα ουσιώδη ξεκινούν την ανοδική εξέλιξή τους στον ορυκτό κόσμο, προχωράνε με το φυτικό στάδιο, συνεχίζουν με την ζωική κλίμακα και τέλος φθάνουν στην στάθμη του διανοητικού ανθρωποειδούς.

Κύματα ζωής κατεβαίνουν κατόπιν πέφτουν στην καθοδική εξέλιξη σύμφωνα με τον Νόμο της Πτώσης, ξαναζώντας διαδικασίες ζωικές, φυτικές, ορυκτές, προς το κέντρο βαρύτητας της γης.

Γυρίζει ο τροχός του Samsara: Από την δεξιά μεριά ανεβαίνει ο Ανούβης στην ανοδική εξέλιξη και από την αριστερή κατεβαίνει ο Τυφών στην καθοδική εξέλιξη...

Η παραμονή μέσα στην κατάσταση διανοητικού ανθρωποειδούς είναι κάτι σχετικό και περιστασιακό ταυτόχρονα.

Με πολύ δίκιο μας έχει ειπωθεί ότι οποιαδήποτε περίοδος ανθρωποειδούς αποτελείται πάντα από εκατόν οκτώ ζωές τύπου ανοδικής και καθοδικής εξέλιξης που

διαδικάζονται και επαναλαμβάνονται πάντα, είτε σε σπείρες πιο ψηλές είτε σε σπείρες πιο χαμηλές.

Διευκρινίζω: Σε κάθε περίοδο λογικού ανθρωποειδούς, του καθορίζουν πάντα εκατόν οκτώ υπάρξεις, που διατηρούν αυστηρή μαθηματική συμφωνία με τον ίδιο αριθμό από χάντρες που, αποτελούν το περιδέραιο του Βούδα.

Μετά από κάθε εποχή ανθρωποειδούς, σύμφωνα με τους νόμους του χρόνου, διαστήματος και κίνησης, γυρίζει αναπόφευκτα ο τροχός του Αρκάνο δέκα του Ταρώ. Τότε γίνεται χειροπιαστό και φανερό ότι οι κυματισμοί της καθοδικής εξέλιξης της ζωής κατεβαίνουν στο βυθισμένο ορυκτό βασίλειο προς το κέντρο της πλανητικής σταθερότητας, για να ξανανεβούν στην ανοδική εξέλιξη λίγο αργότερα.

Κάθε νέο ανέβασμα στην ανοδική εξέλιξη από το κέντρο βαρύτητας της γης, απαιτεί προηγούμενη αποσύνθεση του «εμένα ο ίδιος». Αυτός είναι ο Δεύτερος Θάνατος.

Δεδομένου ότι η ουσία είναι μοπιτλιαρισμένη μέσα στο Εγώ, η διάλυση αυτού του τελευταίου είναι απαραίτητη με σκοπό αυτή να ελευθερωθεί.

Στο κέντρο της πλανητικής σταθερότητας επισκευάζεται η καταγωγική και γνήσια αγνότητα κάθε ουσίας.

Τρεις χιλιάδες φορές γυρίζει ο τροχός του Samsara. Το να κατανοηθεί αυτό, να συλληφθεί η βαθιά του σημασία, είναι απαραίτητο και χωρίς αναβολή, εάν πράγματι ποθούμε την τελική απελευθέρωση.

Συνεχίζοντας το παρόν κεφάλαιο είναι απαραίτητο να προσελκύσουμε την προσοχή του αναγνώστη, με τον σκοπό να τονίσουμε το εξής: Αφού τελειώσουν οι τρεις χιλιάδες περίοδοι του μεγάλου τροχού, κάθε μορφή εσωτερικής αυτοπραγμάτωσης είναι αδύνατη.

Με άλλα λόγια, είναι αναγκαίο να βεβαιώσουμε το αναπόφευκτο γεγονός ότι σε όλες τις Μονάδες καθορίζονται μαθηματικά τρεις χιλιάδες περίοδοι για την βαθιά εσωτερική αυτοπραγμάτωση. Είναι αναμφίβολο ότι μετά την τελευταία στροφή του τροχού οι πόρτες κλείνουν.

Όταν αυτό το τελευταίο συμβαίνει, τότε η Μονάδα, η Αθάνατη Σπίθα, το πραγματικό μας Είναι, μαζεύει την Ουσία του και τις Αρχές του, για να απορροφηθεί τελειωτικά ανάμεσα στα στήθη του Παγκόσμιου Πνεύματος της Ζωής (το ανώτερο Parabrahmatman).

Γραμμένο είναι, με μυστηριώδη πύρινα γράμματα στην διαθήκη της Αρχαίας Σοφίας, το συγκεκριμένο γεγονός, σαφές και οριστικό, ότι πολύ λίγες είναι οι θεϊκές Μονάδες ή παρθενικές Σπίθες που πραγματικά θέλουν τη μαεστρία.

Όταν μια οποιαδήποτε Μονάδα ποθεί ασφαλώς τη μαεστρία, είναι σαφές ότι θα την αποκτήσει εργαζόμενη εντατικά στην Ουσία της.

Κάθε Ουσία εσωτερικά δουλεμένη από μέσα από τη θεϊκή Μονάδα της είναι πολύ εύκολο να την αναγνωρίσεις στον κόσμο των πυκνών μορφών. Αυτή είναι η περίπτωση κάθε ατόμου με μεγάλες πνευματικές ανησυχίες.

Προφανώς, αυτός ο συγκεκριμένος τύπος μυστικιστικών ανησυχιών, ποτέ δεν θα μπορούσε να υπάρξει σε ανθρώπους των οποίων η Ουσία δεν έχει δουλευτεί από μέσα από την αντίστοιχη Θεϊκή Μονάδα της.

Κάποια φορά που βρισκόμουν σε διακοπές στο λιμάνι του Ακαπούλκο στις ακτές του Ειρηνικού στο Μεξικό, συνέβη να μπω στην κατάσταση γιόγκα του Nirvi-Kalpa-Shamadhi.

Θέλησα τότε να γνωρίσω κάτι σχετικό με αυτές τις Μονάδες οι οποίες αφού πέρασαν από τους τρεις χιλιάδες γύρους του τροχού του Samsara, είχαν χάσει πια κάθε κοσμική ευκαιρία.

Εκείνο που είδα σ' εκείνη την περίπτωση, μακριά από το σώμα των συγκινήσεων και του νου, ήταν πράγματι εξαιρετικό...

Εντελώς βυθισμένος μέσα στο Ρεύμα του Ήχου, μέσα στον αστραφτερό και άσπιλο ωκεανό του Ανώτερου Parabrahman Atman, μπήκα από τις πόρτες ενός άφατου Ναού...

Δεν χρειάστηκε να ρωτήσω, να εξετάσω προσεκτικά ή να ερευνήσω. Σε όλη την παρουσία του Είναι μου μπόρεσα να συνειδητοποιήσω την τρομερή πραγματικότητα αυτών των ύψιστων Μονάδων: αυτές βρίσκονται πιο πέρα από το Καλό και το Κακό.

Μικρούτσικα αθώα πλάσματα, σπινθηροβολίες της Θεϊκότητας χωρίς αυτοπραγμάτωση, ευτυχισμένα όντα, αλλά χωρίς Μασετρία.

Αιωρούνταν ευτυχισμένα εκείνα τα ευγενικά πλάσματα ανάμεσα στην άσπιλη λευκότητα του Μεγάλου Ωκεανού, έμπαιναν ή έβγαιναν από τον Ναό, προσεύχονταν και προσκυνούσαν μπροστά στους Buddhas, εμπρός στους Άγιους Θεούς, εμπρός στους Μαχάτμα.

Αναντίρρητα, αυτές οι θείες Μονάδες βλέπουν τους Δασκάλους με τον ίδιο τρόπο που τα μυρμήγκια βλέπουν τους ανθρώπους.

Οι Agnisvatas, οι Buddhas του ελέους, οι Ιεροφάντες, είναι γι' αυτόν τον τύπο Μονάδων χωρίς μασετρία, κάτι που δεν μπορεί να κατανοηθεί, παράξενα όντα, αινιγματικά, τρομερά θεία...

Στα Sanctas ή Εκκλησίες της ζωής ελεύθερης στην κίνησή της, οι παραπάνω Μονάδες υπακούουν στους Άγιους Θεούς και τους υπηρετούν με απέραντη ταπεινότητα...

Την ευτυχία εκείνες οι Μονάδες πολύ δίκαια την αξίζουν, γιατί η Ουσία κάθε μιας από αυτές γνώρισε τους τρόπους της αβύσσου και γύρισε τρεις χιλιάδες φορές στον τροχό του Samsara.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Η ΒΑΦΤΙΣΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Ο Δεύτερος Βαθμός της Μύησης Venusta, ανώτερης οκτάβας από την αντίστοιχη της Μύησης της Φωτιάς, ξηπέδησε υπερβατικά σαν αποτέλεσμα εσωτεριστικό της θαυματουργής ανόδου του Δεύτερου Φιδιού, που ακτινοβολεί Φως, προς τα μέσα και προς τα πάνω, από το νωτιαίο κανάλι της σπονδυλικής στήλης του ζωτικού οργανικού βάρθους (lingam sarira).

Ασυνήθιστη, μαγική συνάντηση, ήταν ασφαλώς εκείνη που έπρεπε να έχω με τον Ιωάννη στον Κήπο των Εσπερίδων, όπου τα ποτάμια από αγνό νερό ζωής ρέουν μέλι και γάλα...

Θέλω να αναφερθώ με μεγάλη επισημότητα στον Βαφτιστή, ζωντανότατη μετενσάρκωση του Ηλία, εκείνον τον κολοσσό που έζησε στις αγριότητες του Βουνού Κάρμηλου, έχοντας σαν συντροφιά τα άγρια θηρία, και από όπου έβγαινε σαν κεραυνός για να καθαιρέσει και να αναδείξει βασιλιάδες. Υπερανθρώπινο πλάσμα, άλλοτε ορατός, άλλοτε αόρατος, τον οποίον σεβόταν μέχρι και ο ίδιος ο θάνατος.

Προφανώς, η θεϊκή εσωτεριστική Βάφτιση του Χριστού Ιωάννη έχει πολύ βαθιές αρχαϊκές ρίζες. Δεν είναι περιττό σε αυτήν την παράγραφο να θυμίσουμε την Βάφτιση του Ράμα, του Χριστού-Γιόγκι του Ινδοσταν:

«Όταν βρέθηκαν στη μέση yodjana της νότιας παραλίας του ποταμού Sarayu, είπε με γλυκύτητα ο Visvamitra: Ράμα είναι αναγκαίο να ρίξεις νερό επάνω σου, σύμφωνα με τις τελετουργίες μας. Θα σου διδάξω τους χαιρετισμούς μας για να μη χάνουμε χρόνο. Πρώτα λάβε αυτές τις δύο θαυμάσιες επιστήμες: την Δύναμη και την

Υπερδύναμη. Αυτές θα εμποδίσουν την κούραση, τα γεράματα ή άλλο κακό ν' ακυρώσει τα μέλη του σώματός σου.

Λέγοντας αυτά τα λόγια ο Visvamitra, ο άνθρωπος των μαρτυριών μύησε στις δύο επιστήμες τον Ράμα, που είχε ήδη εξαγνιστεί στα νερά του ποταμού, όρθιος, με το κεφάλι σκυμμένο και τα χέρια ενωμένα».

Αυτό είναι ακριβές απόσπασμα από το Ραμαγιάνα και προσκαλεί τους καλούς Χριστιανούς στον διαλογισμό.

Η αδαμάντινη βάση της βάφτισης, αναντίρρητα συναντιέται στο Sahaja-Maithuna (Σεξουαλική Μαγεία).

Η απόλυτη πληροφόρηση για την Sexo-Yoga ήταν επείγουσα για τον υποψήφιο πριν να πάρει τα νερά της βάφτισης.

Ο Ράμα έπρεπε να είναι ενημερωμένος εκ των προτέρων από τον Visvamitra, πριν βαπτισθεί, έτσι γνώρισε την επιστήμη της Δύναμης και της Υπερδύναμης.

Στην επιστημονική μεταβολή των σπερματικών νερών της πρώτης στιγμής, βρίσκεται το κλειδί της Βάφτισης.

Το μυστήριο της βάφτισης αφ' εαυτού είναι γεμάτο από μια βαθειά σημασία: είναι εκ των πραγμάτων μία σεξουαλική υποχρέωση.

Το να βαφτιστείς ισοδυναμεί εκ των πραγμάτων με το να υπογράψεις μία συμφωνία Σεξουαλικής Μαγείας. Ο Ράμα εκ πλήρωσε αυτήν την τρομερή υποχρέωση: εξάσκησε το Sahaja Maithuna με την σύζυγο ιέρειά του.

Ο Ράμα μετέβαλε τα σπερματικά νερά στο Κρασί του Φωτός του Αλχημιστή και τελικά βρήκε τον Χαμένο Λόγο και η Κουνταλίνη άνθισε στα γόνιμα χείλια του γινόμενου Λόγου. Τότε μπόρεσε να φωνάξει με όλες τις δυνάμεις της Ψυχής του: «Ο Βασιλιάς πέθανε, ζήτω ο Βασιλιάς».

Μπροστά στον Χριστό Ιωάννη μπόρεσα να αισθανθώ σε όλη την παρουσία του Κοσμικού μου Είναι τη βαθειά σημασία της Βάφτισης.

Οι Ναζαρηνοί ήταν γνωστοί σαν Βαφτιστές, Σαβεάνοι, και Χριστιανοί του Αγίου Ιωάννη. Το Πιστεύω τους ήταν ότι ο Μεσσίας δεν ήταν Γιος του Θεού, παρά μόνο απλώς ένας Προφήτης, που θέλησε να ακολουθήσει τον Ιωάννη.

Ο Ωριγένης (Τόμος II Σελ. 150) παρατηρεί ότι «υπάρχουν μερικοί που λένε για τον Ιωάννη το Βαφτιστή ότι αυτός ήταν ο Χρισμένος (Χριστός).

«Όταν οι μεταφυσικές συλλήψεις των Γνωστικών, που έβλεπαν στον Ιησού τον Λόγο και τον Χρισμένο, άρχισαν να κερδίζουν έδαφος, οι πρωτόγονοι Χριστιανοί χωρίστηκαν από τους Ναζαρηνοί, οι οποίοι κατηγορούσαν τον Ιησού ότι διαστρέβλωνε τις διδασκαλίες του Ιωάννη και ότι άλλαξε με άλλον την Βάφτιση στον Ιορδάνη». (Codex Nazareus II, σελ. 109).

Θα τελειώσω αυτό το κεφάλαιο δίνοντας έμφαση στο ακόλουθο:

Όταν το Δεύτερο Φίδι του Φωτός ήρθε σ' επαφή με το άτομο του Πατέρα στο μαγνητικό πεδίο της ρίζας της μύτης, έλαμψε ο Χριστός-Ήλιος επάνω από τα Νερά της Ζωής και άρχισε η τελική μνητική ιεροτελεστία.

Ας είναι οι ευλογίες του Amenzano, με την αφθαρσία τους, για όλη την αιωνιότητα. Αμήν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Το φωτεινό ανέβασμά του Τρίτου Φιδιού του Φωτός προς τα μέσα και προς τα πάνω από το λαμπρό κανάλι του σπονδυλικού μυελού του αστρικού σώματος, μου έδωσε ελεύθερη είσοδο στην όγδοη ανώτερη Venusta της αντίστοιχης Μύησης της Φωτιάς...

Δεν είναι δυνατόν να περιγράψω μέσα στα στενά πλαίσια αυτού του έργου, όσα είχα παλιότερα μάθει σε όλους και σε κάθε ένα χωριστά στους τριάντα τρεις αγίους θαλάμους...

Η εξαιρετική επανάσταση του Τρίτου ακτινοβόλου Φιδιού διαδικάστηκε πολύ αργά, σύμφωνα με τις αξίες της ήσυχης καρδιάς...

Όταν το Φωτεινό Φίδι πέρασε το κατώφλι του τρίτου μυστικού θαλάμου του Ναού-Καρδιά, αισθάνθηκα φανερά μεταμορφωμένος...

Σε αυτό, μήπως υπάρχει κάτι αρκετά παράξενο; Δεν συνέβη το ίδιο στον Μουσή στο όρος Νεμπό; Αναντίρητα δεν είμαι ο πρώτος που του συμβαίνει αυτό, ούτε ακόμα και ο τελευταίος...

Σε τέτοιες στιγμές ευτυχίας, μεταφέρθηκα εμπρός σ' εκείνον το λαμπρό άνδρα με την ξεκάθαρη εξυπνάδα και το ευγενικό πρόσωπο, που τον γνώριζα από τότε που ήμουν ακόμα ένας τρυφερός έφηβος.

Θέλω να αναφερθώ χωρίς περιστροφές και ειλικρινά στον καθηγητή Ροδόσταυρο, τον οποίο αναφέρω στο κεφάλαιο πέντε αυτού του βιβλίου.

Δυστυχώς αυτός ο λαμπρός κύριος δεν μπόρεσε να με δει ούτε καν σε πλήρη Μεταμόρφωση...

Η συγκινητική και θαυμάσια σκηνή της Μεταμόρφωσης του Ιησού, για την οποία, καθώς και για την Ανάλυση, εκείνοι που θεωρούνται Χριστιανοί ποτέ δεν έχουν μελετήσει αρκετά, εμφανίζεται να περιγράφεται από τον Λουκά (ΙΧ, 18-37) με τους παρακάτω χαρακτήρες:

«Και συνέβη, βρισκόμενος ο Ιησούς να προσεύχεται, να ρωτήσει τους μαθητές του: Ποιός, λέει ο κόσμος ότι είμαι; Και εκείνοι του απάντησαν: Άλλοι λένε ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής (Joannes, Ra ή το αρνάκι του Θεού), άλλοι λένε ότι είσαι ο Ηλίας, και πολλοί άλλοι ότι μέσα σου έχει αναστηθεί κάποιος αρχαίος προφήτης.

Σε αυτό ο Ιησούς πρόσθεσε: Και εσείς, ποιός λέτε ότι είμαι; Απαντώντας ο Σίμων Πέτρος, είπε: Εσύ είσαι ο Χριστός του Θεού. Εκείνος τότε τους προειδοποίησε για να μην πουν σε κανένα τίποτα σχετικά με όλα αυτά, λέγοντάς τους: Είναι απαραίτητο ο Γιος του Ανθρώπου να υποφέρει πολλά και να τον περιφρονούν οι γέροντες και οι πρίγκιπες, οι ιερείς και οι γραμματείς και να παραδοθεί στον θάνατο και ν' αναστηθεί την τρίτη ημέρα.

Και πρόσθεσε σε όλους: Όποιος επιθυμεί να με ακολουθήσει, ας αρνηθεί τον εαυτό του (να διαλύσει το Εγώ), να πάρει τον σταυρό του (να εξασκεί τη Σεξουαλική Μαγεία) και να μ' ακολουθεί (να θυσιαστεί για την ανθρωπότητα).

Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη Ψυχή του (ο εγωιστής που ποτέ δεν θυσιάζεται για τους πλησίον του) θα την χάσει, και αυτός που από αγάπη σε μένα, θέλει να χάσει την Ψυχή του (ο αλτρουιστής που ανεβαίνει στον Βωμό της Υπέρτατης Θυσίας για την ανθρωπότητα) αυτός θα την σώσει.

Γιατί σε τι ωφελείται ένας άνθρωπος κερδίζοντας όλα τα καλά του κόσμου, όταν βλάπτεται και χάνει τον ίδιο τον εαυτό;

Γιατί όποιος ντρέπεται για μένα και για τον λόγο μου, ντρέπεται για το Γιο του Ανθρώπου, όταν θα έρθει με όλη τη μεγαλειότητά του και αυτήν του Πατέρα και των Αγίων του Αγγέλων.

Όμως σας λέω αληθινά, ότι υπάρχουν μερικοί που δεν θα γνωρίσουν το θάνατο μέχρι να δουν από μόνοι τους το Βασίλειο του Θεού».

Και μετά από αυτήν την θεώρηση, παίρνοντάς την κατά γράμμα αναφέρεται στον Ιησού, αλλά παίρνοντάς την συμβολικά ή «σε πνεύμα» αναφέρεται, στην πραγματικότητα, σε όλους τους ανθρώπους, όπως θα δούμε παρακάτω, συνεχίζει με την σκηνή της Μεταμόρφωσης, λέγοντας:

«Και συνέβη, οκτώ μέρες μετά απ' αυτά τα λόγια (Και σαν το γεγονός, προσθέτουμε εμείς ήρθε να γίνει μία πρακτική και χειροπιαστή απόδειξη αυτών) και παίρνοντας ο Ιησούς τους μαθητές του Πέτρο, Ιακώβ και Ιωάννη, ανέβηκε σ' ένα βουνό για να προσευχηθεί.

Και τη στιγμή που ο Δάσκαλος έκανε την προσευχή του, άλλαξε η μορφή του προσώπου του και έγινε διαφορετική και τα ενδύματά του έγιναν άσπρα και αστραφτερά».

Και να εδώ που με τον Ιησού μιλούσαν δύο άνδρες. Και αυτοί ήταν ο Μωσής και ο Ηλίας, που εμφανίστηκαν γεμάτοι μεγαλοπρέπεια Και του μιλούσαν για την έξοδό του από την Ιερουσαλήμ.

Όμως ο Πέτρος και οι σύντροφοί του ήσαν βαθειά κοιμισμένοι και ξυπνώντας είδαν την δόξα του Ιησού και των δύο ανδρών που βρίσκονταν μαζί του.

Και όταν αυτοί απομακρύνθηκαν από αυτόν, είπε ο Πέτρος στον Ιησού μη ξέροντας τι έλεγαν: Δάσκαλε, καλό είναι να μείνουμε εδώ. Να κάνουμε τρεις σκηνές, μία για σένα, άλλη για τον Μωσέ και άλλη για τον Ηλία.

Και ενώ ο Πέτρος έλεγε αυτά, ήρθε ένα μεγάλο σύννεφο που τους τύλιξε, προκαλώντας τους μεγάλο πανικό.

Και από το σύννεφο ακούστηκε μια φωνή να λέει: Αυτός είναι ο Γιος μου ο αγαπητός! Ακούστε τον, και όταν η φωνή σταμάτησε, βρήκαν τον Ιησού μόνο του. Και εκείνοι σώπασαν και σε κανέναν δεν είπαν τίποτα απ' ότι είδαν ή άκουσαν...».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Η καταπληκτική ανάπτυξη, επανάσταση και άνοδος του Τέταρτου Venusta Φιδιού, προς τα μέσα και προς τα πάνω από το κανάλι του μυελού του διανοητικού σώματος, μου επέτρεψε να ζωντανέψω όλον τον ωμό Ευαγγελικό ρεαλισμό της μεγαλειώδους εισόδου του Μεγάλου Καβίρ Ιησού στην Ιερουσαλήμ.

Τότε μπόρεσα να εξακριβώσω από μόνος μου και με άμεσο τρόπο τις μορφές κατώτερη (Κόλαση) και ανώτερη (Ουρανός) του διανοητικού κόσμου. Αναμφισβήτητα, αυτή η υποκινήτρια όλων των μοιρολατριών, η μεγάλη πόρνη της Αποκάλυψης, της οποίας ο αριθμός είναι 666, βρίσκεται σε καθαρά καθοδική πορεία στις διανοητικές κολάσεις...

Δεν είμαι ασφαλώς κανένας δόλιος εικονοκλάστης προορισμένος να καταστρέφει, σαν κουλτουριάρης βάνδαλος, αγαπητά ιδανικά, όμως πρέπει να ομολογήσω ειλικρινά και χωρίς περιστροφές όλα όσα είδα μέσα σε αυτές τις περιοχές mahasicas της Φύσης.

Εικαστική εμφανίζεται η λογική του παραλόγου, στην κατώτερη περιοχή της συγκεκριμένης πλανητικής διάνοιας...

Εκείνο που συνελάμβανα με την διαστημική αίσθηση στις διανοητικές κολάσεις ήδη έχει ειπωθεί από τον Άγιο Ιωάννη, στην Αποκάλυψη:

«Εμπορεύματα από χρυσάφι και ασήμι και από πολύτιμες πέτρες και από μαργαριτάρια και από φινό λινό και από άλικο μετάξι και από κάθε μυρωδάτο ξύλο και από κάθε ελεφάντινο ποτήρι και από χαλκό και από σίδηρο και από μάρμαρο.

Από κανέλλα και αρώματα και αλοιφές και από κρασί και από λάδι και αλεύρι και σάρι και από ζώα και αρνιά και από άλογα και κάρα και υπηρέτες και από Ψυχές ανθρώπων».

Τρομερά κτίρια και κρεβάτια του Προκρούστη, όπου πορνεύεται αδιάκοπα η Μεγάλη Πόρνη.

Σιχαμερά πορνεία, αηδιαστικοί δρόμοι, κινηματογράφοι, όπου προβάλλονται πορνοταινίες κτλ.

Να περάσει κανείς ΠΙΟ πέρα από το σώμα των συγκινήσεων και της διάνοιας είναι απαραίτητο όταν θέλεις την θριαμβευτική είσοδο στην άνωθεν Ιερουσαλήμ. (Ο Ουρανός του Ερμή και μετά ο κόσμος του Πνεύματος).

Ας δούμε τώρα το κεφάλαιο 21 του κατά Ματθαίον, στίχοι 1 έως 20:

«Και καθώς πλησίασαν στην Ιερουσαλήμ και ήρθαν στη Βηθσαγή στο όρος των Ελαιών, ο Ιησούς έστειλε τους μαθητές, λέγοντάς τους: Πηγαίnete στο χωριό που είναι μπροστά σας και εκεί θα βρείτε μια γαϊδούρα δεμένη, και ένα μικρό γαϊδουράκι μαζί της, λύστε την και φέρτε τα σε μένα. Και αν κάποιος σας πει κάτι, πέστε του: Ο Κύριος τα χρειάζεται, και θα σας αφήσει.

Και όλα αυτά έγιναν, για να εκπληρωθεί το ρητό του Προφήτη, που είπε: Πέστε στην κόρη της Σιών: Ο Βασιλιάς σου έρχεται σε σένα, γαλήνιος, καθισμένος επάνω σε μια γαϊδούρα (σύμβολο της διάνοιας) και επάνω σε γαϊδουράκι, παιδί του υποζυγίου.

Και οι μαθητές επήγαν, και έκαναν αυτό που ο Ιησούς (ο Μέγας Καβίρ) τους πρόσταξε.

Και έφεραν την γαϊδούρα και το γαϊδουράκι και έστρωσαν επάνω τους τους μανδύες τους και εκείνος κάθισε επάνω τους. Και η συντροφιά, που ήταν πολυάριθμη, έστρωνε τους μανδύες στον δρόμο, και άλλοι έκοβαν κλαδιά από τα δέντρα, και τα έστρωναν στον δρόμο (τον εσωτεριστικό).

Και ο κόσμος που προπορευόταν (στο μονοπάτι της κόψης του ξυραφιού) και αυτοί που ακολουθούσαν (στο εσωτεριστικό μονοπάτι) αναφωνούσαν λέγοντας: Ωσαννά ο Γιος του Δαβίδ! Ευλογημένος ο ερχόμενος στο όνομα του Κυρίου! Ωσαννά εν τοις υψίστοις.

Και μπαίνοντας στην Ιερουσαλήμ η πόλη όλη αναστατώθηκε, λέγοντας: Ποιος είναι αυτός;

Και ο κόσμος έλεγε: Αυτός είναι ο Ιησούς, ο προφήτης από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας.

Και μπήκε ο Ιησούς στον Ναό του Θεού (τον Ναό που ο κάθε ένας από μας έχει μέσα του) και πέταξε έξω όλους όσους πουλούσαν και αγόραζαν (τους εμπόρους, τα Εγώ που προσωποποιούν τα ψυχολογικού τύπου ελαττώματά μας) και αναποδογύρισε τους πάγκους των συναλασσομένων (δαιμόνια που διαφθείρουν κάθε τι το καλό) και τις καρέκλες αυτών που πουλούσαν περιστέρια (διάβολοι που πουλάνε τον Τρίτο Λόγο, που εμπορεύονται βεβηλώνοντας το Άγιο Πνεύμα: Ερωτομανείς, Πόρνες, Λεσβίες, Ομοφυλόφιλους).

Και τους λέει: Είναι γραμμένο: ο Οίκος μου είναι οίκος προσευχής, αλλά εσείς τον κάνατε φωλιά ληστών (έτσι ο νους του κάθε ανθρώπου είναι άντρο διαστροφής).

Τότε ήρθαν προς αυτόν τυφλοί και κουτσοί στον Ναό και τους γιάτρεψε (άνθρωποι ανάκανοι να δουν την αλήθεια και άτομα που δεν μπορούσαν να περπατήσουν τον Δρόμο).

Όμως οι πρίγκιπες των αρχιερέων και γραμματέων (οι διανοούμενοι), βλέποντας τα θαύματα που έκανε και τα παιδιά που τον επευφημούσαν στο Ναό λέγοντας: Ωσαννά στον Γιο του Δαβίδ, θύμωσαν.

Και του είπαν: Ακούς αυτά που λένε αυτοί; Και ο Ιησούς τους είπε: Ναι. Ποτέ δεν διαβάσατε; Από το στόμα των νηπίων και εκείνων που θηλάζουν έκανες τέλειο ύμνο.

Και αφήνοντάς τους, έφυγε έξω από την πόλη, στη Βηθανία, και εκεί έμεινε.

Και το πρωί, γυρίζοντας στη πόλη πείνασε.

Και βλέποντας μια συκιά στον δρόμο του (σύμβολο της σεξουαλικής δύναμης) πήγε κοντά της και δεν βρήκε τίποτα επάνω της, παρά μόνο φύλλα και της είπε: Να μην κάνεις ποτέ πια κανένα φρούτο. Και αμέσως η συκιά ξεράθηκε.

Και βλέποντας αυτό ω μαθητές έκπληκτοι έλεγαν: Πώς έγινε και ξεράθηκε αμέσως η συκιά;»

Γραμμένο είναι με αναμμένα κάρβουνα στο Βιβλίο των Λάμπων: «Δέντρο που δεν δίνει καρπούς κόβεται και πετιέται στην φωτιά».

Όταν ο Αδάμ και η Εύα (η παραδεισιακή ανθρωπότητα) έφαγαν τον απαγορευμένο καρπό, άνοιξαν τα μάτια και των δύο και κατάλαβαν ότι ήταν γυμνοί, τότε έραψαν συκόφυλλα και έφτιαξαν ποδιές.

Ο Gauthama ο Βούδας, καθισμένος τέσσερις μέρες με τις νύχτες τους σε βαθύ διαλογισμό στη σκιά της συκιάς, κατόρθωσε την τελική φώτιση.

Στην αρχαία Αίγυπτο των Φαραώ, η συκιά λατρευόταν πάντα σαν ζωντανό σύμβολο της Δημιουργικής Ενέργειας του Τρίτου Λόγου.

Τα πλάσματα της καθοδικής εξέλιξης των Κόσμων της Κόλασης ασφαλώς είναι στειρές συκιές που ποτέ δεν καρποφόρησαν.

Επάνω σε αυτήν την πάντα πράσινη συκιά μπορούσε να γραφτεί μια παράξενη επιγραφή, γιατί μία από τις πιο τυπικές λεπτομέρειες που συνοδεύει ορισμένα αστρικά οράματα, είναι αυτή του φυτού τού πάντα πράσινου και που περιστρέφεται ίλιγγιωδώς.

Ένας καλός φίλος από την Jumilla μου λέει: «Στην άκρη αυτού του χωριού υπάρχει μια σπηλιά μεγάλη σε έκταση και ύψος, όπου είναι φυτρωμένη μία συκιά που ποτέ δεν ρίχνει τα φύλλα ούτε κάνει καρπούς, και όλοι πιστεύουν, στηριζόμενοι σε μαρτυρίες διαφόρων που λένε ότι το έχουν δει, ότι την ημέρα του Αγίου Ιωάννη, με το χάραμα, βγαίνει από την σπηλιά αυτή ένας λόχος από στρατιώτες φαντάσματα με πολεμικά άλογα με πλούσια ιπποσκευή. Πολεμιστές με φανταστικά λάβαρα κατευθυνόμενη προς τα νότια, και χάνονται στον ορίζοντα έτσι σαν να ανακάλεσαν κάποιο μακρινό ιστορικό γεγονός». (Αυτό είναι αντιγραφή από το Δέντρο των Εσπερίδων).

Ο Ιησούς, ο Μεγάλος Γνωστικός Ιερέας, είπε:

«Η Πέτρα (Φιλοσοφική, το Σεξ), που απορρίψανε αυτοί που οικοδομούσαν (άνθρωποι πολλών θρησκευμάτων) έγινε ακρογωνιαίος λίθος. Από τον Κύριο γίνεται αυτό, και είναι θαυμάσιο πράγμα στα μάτια μας.

Γι' αυτό σας λέω ότι το Βασίλειο του Θεού θα αφαιρεθεί από σας, και θα δοθεί σε ανθρώπους, που καρποφορούν το φρούτο εκείνου (Πρόσωπα που είναι ικανά να εξασκήσουν τη Σεξουαλική Μαγεία, να διαλύσουν το Εγώ και να θυσιάσουν για τους συνανθρώπους τους).

Και αυτός που θα πέσει επάνω σ' αυτήν την Πέτρα (το Σεξ) θα συνθλιβεί, και σ' αυτόν που θα πέσει αυτή, θα κομματιαστεί».

Αναντίρρητα, μόνο δια μέσου της σεξουαλικής Φωτιάς είναι δυνατόν να κατακάψουμε όλα τα ψυχικά διεστραμμένα ακόλουθα που έχουμε μέσα μας για να μπούμε στην Ουράνια Ιερουσαλήμ την Κυριακή των Βαΐων (να δείτε το βιβλίο μου με τίτλο Το Μυστήριο της Χρυσής Άνθισης).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΑΙΩΝ

Το θαυμαστό ανέβασμα του Πέμπτου Φιδιού του Φωτός προς τα μέσα και προς τα πάνω από το σπονδυλικό κανάλι του νωτιαίου μυελού του Αιτιατού Σώματος, μου έδωσε αφ' εαυτού απ' ευθείας είσοδο στα μνητικά μυστήρια του Πέμπτου Βαθμού της Venusta Σοφίας.

Εάν έγραφα με λεπτομέρειες όλα όσα τότε έμαθα στους 33 άγιους θαλάμους του Αιτιατού Κόσμου, είναι φανερό ότι θα γέμιζα έναν απέραντο τόμο.

Σαν Αιτιατός Άνθρωπος, καθισμένος με μεγάλη ταπεινότητα, σταύρωσα στο στήθος τα χέρια μου για να παρακολουθήσω την τελική ιεροτελεστία...

Δυστυχώς, εγώ είχα την άσχημη συνήθεια να σταυρώνω τα χέρια μου με τέτοιο τρόπο, ώστε το αριστερό να κάθεται επάνω στο δεξί...

-Δεν πρέπει να σταυρώνεις έτσι τα χέρια σου, μου είπε ένας μύστης του ναού και μετά πρόσθεσε: Το δεξί πρέπει να πάει επάνω από το αριστερό. Εγώ υπάκουσα στην υπόδειξή του.

Έχεις δει αιγυπτιακές σαρκοφάγους; Τα μπράτσα των νεκρών σταυρωμένα επάνω στο στήθος απεικονίζουν αυτές τις διαβεβαιώσεις.

Κάθε κρανίο ανάμεσα σε δύο κόκαλα, σαν σήμα κινδύνου λέει το ίδιο.

Το να κάνεις το θέλημα του Πατέρα, τόσο στους Ουρανούς όσο και στην Γη, το να πεθαίνεις στον Κύριο, είναι το βαθύ νόημα αυτού του συμβόλου...

Ο Μέγας Καβίρ Ιησούς, στο όρος των Ελαιών, προσευχήθηκε έτσι:

«Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν πάρε από μένα το ποτήρι αυτό, όμως ας μη γίνει το θέλημά μου, αλλά το δικό σου.

Και μέσα σε αγωνία, προσευχόταν εντονότερα και ο ιδρώτας του ήταν σαν μεγάλες σταγόνες από αίμα που έπεφταν μέχρι την γη.

Και καθώς σηκώθηκε από την προσευχή, και ήρθε προς τους μαθητές του, τους βρήκε να κοιμούνται από τη θλίψη (με την Συνείδηση κοιμισμένη).

Κω τους είπε: Γιατί κοιμάστε;. (Γιατί έχετε τη Συνείδηση κοιμισμένη;). Σηκωθείτε, και προσευχηθείτε να μην μπειτε σε πειρασμό (γιατί οι κοιμισμένοι είναι φανερό πως πέφτουν σε πειρασμό)».

Αλήθεια, αλήθεια σας λέω ότι η συνείδησή σας πρέπει να παραμένει πάντα σε εγρήγορση και να φυλά όπως ο φρουρός σε καιρό πολέμου.

Είναι γραμμένο: «Πριν ο κόκορας (ο Λόγος) λαλήσει (ή ενσαρκωθεί σε μας), θα με αρνηθείτε τρεις φορές».

Όταν ο Ιεροφάντης Πάταρ ή Πέτρος ξέχασε τον εαυτό του, αρνήθηκε τον Χριστό τρεις φορές.

Ο Πέτρος, Πέτρα ή Piedra ήταν ο ίδιος Ιεροφάντης ή ο διερμηνέας στη Φοινίκη, και από εκεί βγαίνει η περιφημη ευαγγελική φράση: «Εσύ είσαι ο Πέτρος κι επάνω σ' αυτήν την Πέτρα θα οικοδομήσω την Εκκλησία» (τον εσωτερικό μας Ναό).

Ο Bunsen, στο έργο του «Θέση της Αιγύπτου στην Παγκόσμια Ιστορία» (Τόμος 5, σελ. 90), σχολιάζει με τη σειρά του το επίγραμμα που βρέθηκε στην σαρκοφάγο μιας μεγάλης Βασίλισσας της εντεκάτης Δυναστείας (2.250 χρόνια π.χ.), και που είναι μόνο μεταγραφή του «Βιβλίου των Νεκρών» (4.500 π.χ.) ερμηνεύοντας ιερογλυφικά του Peter, Patar, Αποκάλυψη, Μύηση κ.τ.λ.

Με κανένα τρόπο δεν λάθωσαν ποτέ οι γέροι αλχημιστές του μεσαίωνα, όταν ανακάλυψαν την «Petera Iniciatica» στα σεξουαλικά μας όργανα...

Αναντίρρητα, το να σκορπάς το Ποτήρι του Ερμή, να εκπορνεύεις την Πέτρα της Αλήθειας, ισοδυναμεί με το να αρνείσαι τον Χριστό...

Όλο, Άγνωστο ή Απόλυτο Μηδέν, συνεπάγεται, στην αρχή μία εκδήλωση ή Σύμπαν, η Πυθαγόρια Μονάδα, ο Λόγος, ο Αρχιμάγος ή ο Ιεροφάντης, ο Ένας-Μοναδικός, ο βουδιστικός Aunad-Ad, ο Ain-Soph, En Soph ή Χαλδαϊκή Πνεύμα-Εικόνα, ο Ruach Elohim ή Θεϊκό Πνεύμα του Κυρίου αιωρούμενο επάνω από τα γενεσιακά νερά, ο Υπάρχων από τον εαυτό του, Anupadaka, ή ο Άριος Manu-Swayambu-Narayana.

Αυτή, η ιδιαίτερη Μονάδα του καθένα από μας, μεταμορφώνεται σε Δυάδα πιο ύψιστη: την Θεία Μητέρα Κουνταλίनि ιδιαίτερη, ατομική...

Αυτός και Αυτή αποτελούν στην πραγματικότητα τον Πατέρα Μητέρα γνωστικό, τον Zeru-Ana Parsi, τον Πρωτόγονο Dual ή Adam-Kadmon, τον Θεό-Χάος της Θεογονίας του Ησίοδου, τον Ur-Anas ή Φωτιά και χαλδαϊκό Ύδωρ, τον Αιγύπτιο Οσιρι-Ισιδα, τον Jah-Hovah, Jehovah ή Σημίτη Iod-Heve κ.τ.λ.

Roma, αντίστροφα είναι Amor (Αγάπη). Το Μυστήριο της Εκκλησίας της Αγάπης ή Roma είναι το Sahaja Maithuna (Σεξουαλική Μαγεία).

Πρέπει να μάθουμε να εκπληρώνουμε αυτό το Άγιο Μυστήριο, παλλόμενο αρμονικά με το Θεϊκό ζευγάρι.

Αυτός πρέπει να μεταβληθεί σε ζωντανή έκφραση του Εβραϊκού Iod. Αυτή πρέπει να είναι η ζωντανή εκδήλωση του Heve.

Ο Καβαλιστής Adam-Kadmon, ο Rha-Sephira ή αιώνιο Αρσενικό-Θηλυκό, συμφωνούντες με απόλυτη αρμονία επάνω και κάτω, στο απείρωσ μεγάλο και στο απείρωσ μικρό, αποτελούν, την αποκορύφωση του Όρους των Ελαιών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ

Το θαυμάσιο και ύψιστο ανέβασμα του Έκτου ακτινοβόλου Φιδιού, προς τα μέσα και προς τα επάνω, κατά μήκος του νωτιαίου σπονδυλικού καναλιού του βουδικού σώματος, μου έδωσε, εκ των πραγμάτων και δικαιωματικά, ανοιχτό δρόμο προς την Έκτη Venusta Μύηση.

Στον βουδικό κόσμο ή παγκόσμιο διαισθητικό, βίωσα σε εκείνη την εποχή μερικά υπερβατικά κεφάλαια του Χριστικού Ευαγγελίου.

Θέλω να αναφερθώ τώρα, με πολλή λεπτότητα, σε ορισμένα σημεία τρομερά μυστικά, επίτηδες αφαιρεμένα από το πρωτότυπο κείμενο από τους γραμματείς και τους νομομαθείς.

Είναι ασφαλώς λυπηρό ότι η Αγία Βίβλος των Εβραίων έχει ακρωτηριαστεί τόσο βάνανσα, έχει νοθευτεί, παραμορφωθεί. ...

Αυτό που τότε δοκίμασα στην κοσμική διαισθητική περιοχή, διατηρεί πολλαπλές, τέλειες, Κοσμικές, ρυθμικές συγχορδίες, με τις διάφορες εσωτεριστικές μνητικές διαδικασίες, που εμείς πρέπει να βιώσουμε εδώ και τώρα...

Υπέροχες σκηνές σχετικές με τους άλλους πλανήτες του ηλιακού συστήματος του Ors, στο οποίο ζούμε, κινούμαστε και έχουμε το Είναι μας.

Όταν το Έκτο Φίδι του Απαστράπτοντος Φωτός πέρασε το μεγαλοπρεπές κατώφλι του αντίστοιχου θαλάμου στην ήσυχη καρδιά, ένδοξα έλαμψε ο Ήλιος του Μεσονυκτίου στο αμετάβλητο άπειρο...

Εγώ μπήκα στον Ναό της Μύησης συνοδευόμενος από πολλούς Ηλιακούς ανθρώπους, κάθε ένας της συνοδείας κρατούσαμε στο δεξί μας χέρι ένα κερι, λαμπάδα ή πυρσό φλεγόμενο...

Εκείνες τις στιγμές αισθάνθηκα να ξαναζωντανεύουν εκείνοι οι εσωτεριστικοί στίχοι του Χριστού, που επί λέξει λένε:

«Και κατόπιν, ενώ μιλούσε αυτός, ήρθε ο Ιούδας, που ήταν ένας από τους δώδεκα και μαζί του μια παρέα με σπαθιά και ξύλα, εκ μέρους των Αρχιερέων (των ανθρώπων που αποτελούν κοσμική αρχή) και από τους Γραμματείς (δηλαδή από τους θεωρούμενους σοφούς στον κόσμο), και από τους Γέροντες (αυτούς που ο κόσμος θεωρεί συνετούς, λογικούς και εχέμυθους).

Και ερχόμενος ο Ιούδας (το Δαιμόνιο της Επιθυμίας) Τον πλησίασε και του είπε: Δάσκαλε, και τον φίλησε.

Τότε εκείνοι τον έπιασαν και τον συνέλαβαν».

Μεθυσμένος από έκσταση φώναξα: Εγώ είμαι ο Χριστός!

Μια Κυρία-Μύστης με παρατήρησε λέγοντας: Πρόσεξε! Μην το λες αυτό, είναι έλλειψη σεβασμού.

-Αυτές τις στιγμές τον αντιπροσωπεύω, απάντησα. Η Ιερή Κυρία κράτησε τότε σιωπή με σεβασμό.

Το Κοσμικό Δράμα μέσα στον Ναό με τους Διαφανείς Τοίχους, είχε κάποια γεύση μεγαλοπρέπειας, πολύ σοβαρή, τρομερά Θεϊκή.

Αφού μετατράπηκα στο κεντρικό πρόσωπο, πειραματίστηκα στον εαυτό μου τα εξής ευαγγελικά εδάφια:

«Και έφεραν τον Ιησού στον Ύπατο Ιερέα Καϊάφα (το Δαιμόνιο της Κακής Βούλησης) και μαζεύτηκαν μαζί του όλοι οι Αρχιερείς (οι επίσημες αρχές αυτού του κόσμου) και οι Γέροντες (οι πολύ έμπειροι και σεβάσμιοι άνθρωποι) και οι Γραμματείς (οι διανοούμενοι). Και οι Αρχιερείς και όλο το Συμβούλιο έψαχναν μαρτυρίες ενάντια στον Ιησού (τον Εσωτερικό Σωτήρα) για να τον παραδώσουν στο θάνατο, όμως δεν έβρισκαν. Γιατί πολλοί ψευδομαρτύρησαν εναντίον αυτού, όμως οι μαρτυρίες τους δεν συμπίπτανε.

Τότε σηκώθηκαν μερικοί, ψευδομαρτύρησαν εναντίον του, λέγοντας: Εμείς τον ακούσαμε να λέει: Εγώ θα γκρεμίσω αυτόν τον ναό, που είναι χειροποίητος (αναφερόμενος στο ζωικό σώμα) και σε τρεις μέρες θα χτίσω άλλον χωρίς να είναι χειροποίητος (το πνευματικό σώμα, το Ηλιακό Σώμα). Όμως ούτε και έτσι δεν συνέπιπτε η μαρτυρία αυτών.

Τότε, ο Αρχιερέας (με την Κακή Βούληση) αφού σηκώθηκε μέσα στην μέση ρώτησε τον Ιησού λέγοντας: "Δεν απαντάς καθόλου; Τι σου καταμαρτυρούν αυτοί;. Όμως αυτός σώνει και δεν απαντούσε τίποτα (η Σιωπή είναι η ευγλωττία της Σοφίας).

Ο Αρχιερέας τον ξαναρώτησε, και του λέει: Είσαι ο Χριστός ο Γιος του Θεού; (Ο Δεύτερος Λόγος) και ο Χριστός του λέει: Εγώ είμαι (Αυτός Είναι) και θα δείτε τον Γιο του Ανθρώπου (κάθε αληθινό Χριστικοποιημένο ή Οσιροποιημένο) καθισμένον στα δεξιά της δύναμης του Θεού (του Πρώτου Λόγου) και ερχόμενο στα ουράνια σύννεφα.

Τότε ο Αρχιερέας (ο Δαίμονας της Κακής Βούλησης) έσκισε τα ρούχα του και είπε: Ποια άλλη μαρτυρία χρειαζόμαστε; Ακούσατε τη βλασφημία! Τι νομίζετε; και όλοι εκείνοι τον καταδίκασαν σε θάνατο. Και μερικοί άρχισαν να τον φτύνουν, και να σκεπάζουν το πρόσωπο, και να του δίνουν χαστούκια, και να του λένε: Προφήτευσε. και οι υπηρέτες τον τραυμάτιζαν με γροθιές.

Και μετά το πρωί, έχοντας συμβούλιο οι Αρχιερείς με τους Γέροντες και τους Γραμματείς και μ' όλο το συμβούλιο, πήγαν τον Ιησού δεμένο και τον παρέδωσαν στον Πιλάτο.

Και Ο Πιλάτος (το Δαιμόνιο του Νου) τον ρώτησε: Είσαι εσύ ο Βασιλιάς των Ιουδαίων; και απαντώντας εκείνος του είπε: Εσύ το έχεις πει.

Και οι Αρχιερείς (οι αρχές αυτού του κόσμου) τον κατηγορούσαν.

Και τον ξαναρώτησε ο Πιλάτος, λέγοντας: Δεν απαντάς τίποτα; Κοίταξε για πόσα πράγματα σε κατηγορούν (τον εσωτερικό Χριστό τον κατηγορούν όλοι οι άνθρωποι, μέχρι και αυτοί που λέγονται οπαδοί του).

Όμως ο Ιησούς (ο Εσώτερος Χριστός), ούτε και σ' αυτά απάντησε (Επαναλαμβάνω: Η Σιωπή είναι η ευγλωττία της Σοφίας). Ο Πιλάτος (το Δαιμόνιο της Διάνοιας) έμεινε έκπληκτος.

Όμως, την ημέρα της γιορτής άφηναν έναν κατάδικο, όποιον ζητούσαν. Και υπήρχε ένας που λεγόταν Βαραββάς (το Δαιμόνιο της διαστροφής που ο καθένας έχει μέσα του), φυλακισμένος με τους συντρόφους του για ένα κίνημα στο οποίο είχαν

σκοτώσει (γιατί το Εγώ είναι πάντα δολοφόνος και κακό). Και ερχόμενο το πλήθος, άρχισε να ζητά να κάνουν ό,τι έκαναν πάντα.

Και Ο Πιλάτος τους απαντά, λέγοντας: Θέλετε να σας παραδώσω τον Βασιλιά των Ιουδαίων; Γιατί ήξερε ότι από ζήλεια τού τον είχαν παραδώσει οι Αρχιερείς (οι αρχές κάθε είδους). Όμως οι Αρχιερείς παρότρυναν το πλήθος, να ζητήσει να ελευθερωθεί Βαραββάς (οι αρχές κάθε τύπου υπερασπίζονται το Εγώ. Αυτές λένε: Πρώτο Εγώ, Δεύτερο Εγώ, Τρίτο Εγώ).

Και απαντώντας ο Πιλάτος, τους ξαναλέει: Τι θέλετε λοιπόν να κάνω αυτόν που ονομάζετε Βασιλιά των Ιουδαίων; Και εκείνοι ξανάρχισαν να φωνάζουν: Σταυρώστε τον. (Crucifixia! Crucifixia! Crucifixia!))»

Από το άρρητο ιερό βγήκα εκστασιασμένος, μετά αφού έζησα σε άμεση μορφή τον τρομερό εσωτερικό ρεαλισμό όλων αυτών των εδαφίων, των γραπτών, που αναφέραμε πιο πάνω.

Ξαναντυμένος με μια Καινούργια χλαμύδα της Δόξας, υπέροχο ένδυμα που έφθανε μέχρι κάτω, βγήκα από τη Μεγάλη Μητρόπολη της Ψυχής...

Πόσο ευτυχής αισθάνθηκα θαυμάζοντας από εκεί το μεγάλο πανόραμα! Τότε είδα την ροή και επαναροή των πραγμάτων...

Ο Buddhi είναι σαν ένα αλαβάστρινο ποτήρι φινό και διάφανο, μέσα στο οποίο καίει η φλόγα του Prajna...

Ο Άτμαν, το Είναι, έχει δύο Ψυχές. Η πρώτη είναι η Πνευματική Ψυχή και είναι θηλυκή (Buddhi), η δεύτερη είναι η Ανθρώπινη Ψυχή και είναι αρσενική (Manas Superior).

Το διανοητικό ζώο, λανθασμένα ονομαζόμενο «άνθρωπος», έχει ενσαρκωμένη μέσα του μόνο την Ουσία.

Ασφαλώς αυτή η τελευταία είναι το buddhata, ένα μικρό κλάσμα της Ανθρώπινης Ψυχής, το ψυχικό υλικό με το οποίο μπορεί και πρέπει να κατασκευάσει το Χρυσό Έμβρυο (να δείτε το Μυστήριο της Χρυσής Άνθισης).

Η πηγή και βάση της Υψηλής Μαγείας βρίσκεται στον τέλει αρραβώνα του Buddhi-Manas, ήδη στις καθαρά πνευματικές περιοχές, ή στον γήινο κόσμο.

Elena σημαίνει καθαρά τους αρραβώνες του Nous (Άτμαν-Μπούδι) με το Manas (την Ανθρώπινη ή Αιτιατή Ψυχή), ένωση μέσω της οποίας ταυτίζονται η Συνείδηση και η Θέληση, μένοντας γι' αυτόν τον λόγο και οι δύο Ψυχές προικισμένες με Θεϊκές δυνάμεις...

Η ουσία του Άτμαν, του Πρωτόγονου, αιώνια και παγκόσμια Θεϊκή Φωτιά, βρίσκεται να περιέχεται μέσα στο Buddhi που σε πλήρη ένωση με το Αιτιατό Manas (Ανθρώπινη Ψυχή), προσδιορίζουν το αρσενικό-θηλυκό.

Η Ωραία Ελένη της Τροίας είναι η ίδια η Ελένη του "Φάουστ" του Γκαίτε, η Shakti ή Θηλυκή Δύναμη του Εσώτερου Είναι...

Αυτός και Αυτή, Buddhi-Manas, είναι οι Δίδυμες Ψυχές μέσα σ' εμάς τους ίδιους (παρ' όλο που το λογικό ζώο ακόμα δεν τις έχει ενσαρκώσει), οι δύο λατρευτές κόρες του Άτμαν (του Εσώτερου), ο Σύζυγος και η Σύζυγος αιώνια ερωτευμένοι...

Αυτός ο Έρωτας έχει άπειρους συσχετισμούς, ήδη στα ζευγάρια τα ενωμένα από τους διπλούς ήλιους του ουρανού, και από αυτόν της Γης με τη Σελήνη, ήδη στο πρωτοπλασματικό Anfaster των καθοριστικών κυττάρων, από το μυστηριώδες φαινόμενο της διχοτόμησης ή τον μορφολογικό διπλασιασμό του μονού κυττάρου, όπως είναι γνωστό ήδη στον παγκόσμιο συμβολισμό των επών και όλη την υπόλοιπη λογοτεχνία, όπου ο ιδανικός έρωτας μεταξύ δύο όντων αντίθετου φύλου, αποτελεί το «Alma Mater» της λογοτεχνικής παραγωγής.

Αναντίρρητα το Sahaja Maithuna σαν Μυστήριο της Εκκλησίας της ROMA επαναλαμβάνεται με τους Διδύμους στο Akasha Tattwa και συνεχίζεται ένδοξο με τον Όσιρις-Ισις στην περιοχή του Anupadaka.

Ξεκαθαρίζω: Όταν αναφέρουμε την Εκκλησία της Ρώμης, (ROMA), αναγραμματίστε τη λέξη και θα έχετε τη λέξη AMOR (Αγάπη). Προφανώς το Σεξ είναι η Εκκλησία της Αγάπης.

Η θεωρία των Διδύμων Ψυχών δεν περιέχει κανένα κίνδυνο, όταν συλλάβουμε το βαθύ της νόημα.

Η χημική συνουσία, η μεταφυσική σεξουαλική συνεύρεση, λάμπει ένδοξα στο Ζενίθ του ιδεώδους, χωρίς την παραμικρή σκιά ρυπαρότητας...

Ο γνήσιος ερωτισμός ποτέ δεν αποχωρίζεται από το σεξ. Η σεξουαλική πράξη είναι ασφαλώς η συν-ουσιαστικοποίηση της αγάπης στον ψυχο-φυσιολογικό ρεαλισμό της φύσης μας.

Ο αρραβώνας μεταξύ Buddhi-Manas είναι δυνατόν να γίνει μόνο με την χημική συνουσία. Η σεξουαλική απόλαυση είναι ένα γνήσιο δικαίωμα του ανθρώπου.

Ο Renato έκανε το βαρύ λάθος να βεβαιώσει με εμφατικό τρόπο, ότι η Ελένη του Σίμωνα του Μάγου ήταν μια όμορφη γυναίκα με σάρκα και οστά, την οποία ο παραπάνω Μάγος είχε συναντήσει σ' ένα χαμαιτυπείο της Τύρου, και κατά τους βιογράφους του, ήταν η μετενσάρκωση της Ελληνίδας Ελένης.

Αυτή η άποψη δεν αντέχει μια ανάλυση σε βάθος. Τα γνήσια Μυητικά κολλέγια διδάσκουν με πλήρη σαφήνεια, ότι η Ωραία Ελένη είναι το Buddhi, η Πνευματική Ψυχή της Έκτης Μύησης Venusta, το Δυναμικό Θηλυκό Shakti.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Η ακτινοβολούσα άνοδος του Έβδομου Φιδιού Venusta, προς τα μέσα και προς τα πάνω από το πνευματικό, νωτιαίο σπονδυλικό κανάλι του θεϊκού οχήματος (Ατμαν), μου επέτρεψε να ξαναζήσω το γεγονός του Γολγοθά...

Αναντίρρητα χρειάζομαι να εξομολογηθώ ειλικρινά και χωρίς περιστροφές, το πραγματικό, καθαρό και τελειωτικό γεγονός, ότι βρέθηκα να είμαι το κεντρικό πρόσωπο του Κοσμικού Δράματος.

Το να πειραματιστώ στον εαυτό μου το Κοσμικό γεγονός του Γολγοθά, με όλον τον ωμό υπερβατικό ρεαλισμό του κόσμου του Θείου Πνεύματος (Ατμαν), είναι ασφαλώς κάτι μεγαλειώδες.

Δεν είμαι ο πρώτος που βιώνει το γεγονός του Όρους των Κρανίων, ούτε θα είμαι και ο τελευταίος.

Και είδα τον εαυτό μου μετά την σταύρωση, ξαπλωμένο σαν ένα πτώμα επάνω στο «δέρμα της Γης». Τότε η Δυναμική Shakti, η Θεία Σύζυγος του Shiva, η τέλεια Μητέρα μου Κουνταλί, γονατισμένη μ' απέραντη ταπεινότητα, με λάτρευε...

«Ω, Μητέρα μου! αναφώνησα. Εσύ είσαι η Μητέρα μου! Εγώ είμαι αυτός που πρέπει να γονατίσει μπροστά σου! Δεν είναι δυνατόν εσύ να σκύβεις μπροστά μου! Εγώ δεν το αξίζω αυτό! είμαι ένα ευτελές σκουλήκι της λάσπης της γης' ένας αμαρτωλός ένας ανάξιος... ».

Όμως, είναι φανερό ότι σε τέτοιες στιγμές του Κοσμικού Δράματος εγώ αντιπροσώπευα τον Χριστό, Vishnu, τον Δεύτερο Λόγο, τον Υιό...

Τις στιγμές που γράφω αυτές τις γραμμές έρχεται στηνθύμησή μου εκείνη η άρρητη προσευχή του Δάντη που επί λέξει λέει:

«Παρθένα Μητέρα, Κόρη του Γιου σου, η πιο ταπεινή και ταυτόχρονα η πιο υψηλή απ' όλα τα πλάσματα, σταθερό όριο της Αιώνιας Βούλησης, εσύ είσαι αυτή

που εξευγένισες την ανθρώπινη φύση με τέτοιον τρόπο, που ο Δημιουργός σου δεν δίστασε να μετατραπεί σε δικό σου έργο.

Στην αγκαλιά σου άναψε η Αγάπη, της οποίας η ζέστη έκανε να καρπίσει αυτό το λουλούδι στην Αιώνια Ειρήνη.

Είσαι εδώ, για μας, Ήλιος του Νότου της Ευσπλαχνίας, και κάτω, για τους θνητούς, ζωντανή Πηγή της Ελπίδας.

Είσαι τόσο μεγάλη, Κυρία, και αξίζεις τόσο, που όποιος θέλει να φθάσει μια χάρη και δεν καταφεύγει σε σένα, θέλει η επιθυμία του να πετάξει χωρίς φτερά.

Η καλοσύνη σου όχι μόνο βοηθά αυτόν που παρακαλεί, αλλά και πολλές φορές προτρέπει αυθόρμητα στην επίκληση. Σε σένα είναι συγκεντρωμένες η ευσπλαχνία, ο οίκτος, η μεγαλοψυχία και ότι καλό υπάρχει στα πλάσματα». (Αναντίρρητα κάθε Ον έχει την Θεία Μητέρα Κουνταλίνη γνήσια, ιδιωτική, ατομική).

Αυτό λοιπόν, που από την πιο βαθιά λίμνη του Σύμπαντος, ως εδώ έχει δει μια-μια όλες τις υπάρξεις του πνεύματος, σε ικετεύει να του παραχωρήσεις την χάρη να αποκτήσει τέτοια αρετή, που να μπορεί να ανυψωθεί με τα μάτια ως την Ύπατη Υγεία».

Κι εγώ, που ποτέ δεν έχω επιθυμήσει να δω περισσότερο απ' όσο επιθυμεί αυτός να βλέπει, σου απευθύνω όλες μου τις ικεσίες και σε παρακαλώ να μην είναι μάταιες, με σκοπό να διαλύσεις με τους δικούς σου όλες τις ομίχλες που προηγούνται από την θνητή σου κατάσταση, με τύχη να μπορώ να αποθαυμάζω ανοιχτά την Αφατη Ηδονή.

Σε ικετεύω επί πλέον, Ω Βασίλισσα, να μπορείς όποτε θέλεις να διατηρείς αγνές τις αγάπες σου, μετά από όσα βλέπεις, η συνοδεία σου να θριαμβεύει στις ορμές των ανθρώπινων παθών».

Μέχρι εδώ αυτή η θεσπέσια Δάντεια προσευχή. Θα συνεχίσουμε τώρα με το θέμα αυτού του κεφαλαίου, θα μελετήσουμε ορισμένα εδάφια του Χριστού...

«Οι στρατιώτες του Αρχιερέα πήγαν το Χριστό στο Πραιτόριο και τον έβαλαν μαζί με την συμμορία όλη. Και γυμνώνοντάς τον, του έριξαν επάνω έναν άλικο χιτώνα (η Φιλοσοφική Πέτρα πρώτα είναι μαύρη, μετά άσπρη και στο τέλος κόκκινη).

Και έβαλαν επάνω στο κεφάλι του ένα αγκάθινο στεφάνι (κλασσικό οδυνηρό διάδημα του πόνου σε κάθε Χριστικοποιημένο αστρικό) και ένα καλάμι στο δεξί του χέρι (σαν το ραβδί του Ααρών ή την Πατριαρχική Ράβδο, ζωντανό σύμβολο της σπονδυλικής στήλης) και γονατίζοντας μπροστά του τον περιγελούσαν λέγοντας: Χαίρε, Βασιλιά των Ιουδαίων. Και αφού τον χλεύασαν (γιατί έτσι είναι αυτός ο δρόμος του Σεξ) τον γύμνωσαν από τον χιτώνα του (γιατί αυτοί οι σκοταδιστές, δεν θέλουν ποτέ να ντύνεται ο Μυημένος με την πορφύρα του Εσώτερου Λόγου του) και τον έντυσαν με τα ρούχα του και τον πήγαν για να τον σταυρώσουν.

Και βγαίνοντας συνάντησαν έναν Κυρήνιο που ονομαζόταν Σίμων, αυτόν έβαλαν να κουβαλήσει τον Σταυρό του (ο Γκουρού πάντα βρίσκεται στον δρόμο μας για να μας βοηθήσει).

Και φτάνοντας στο μέρος που λέγεται Γολγοθάς, που λέγεται Κρανίου Τόπος (συνώνυμο του θανάτου) του έδωσαν να πει ξύδι με χολή, και δεν θέλησε να το πει (είναι φανερό ότι το μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού είναι πολύ πικρό).

Και μετά που τον σταύρωσαν (με Σεξουαλικό Σταυρό γιατί ο φαλλός βαλμένος μέσα στην μήτρα σχηματίζει αυτό το αγιότατο σύμβολο) έβαλαν στον κλήρο τα ρούχα του (καθαρή αναφορά για την εξάλειψη της ανθρώπινης ιδιοκτησίας) και καθισμένοι εκεί τον φύλαγαν. Και έβαλαν επάνω απο το κεφάλι του τον γραπτό Σκοπό του: INRI: Ignis Natura Renovatur Integram (Η Φωτιά ανανεώνει αδιάκοπα την Φύση).

Και σταύρωσαν μαζί του δύο ληστές, έναν από τα δεξιά και άλλον από τα αριστερά (καλός κλέφτης: η Θεία μυστική δύναμη που για την χριστικοποίηση κλέβει την σεξουαλική ενέργεια. κακός κλέφτης: ο μυστικός εχθρός ο οποίος για το κακό ληλατεί το απόθεμα του Σεξουαλικού Υδρογόνου SiI2).

Και οι περαστικοί (οι βέβηλοι και οι βεβηλωτές του παντός) τον έβριζαν, κουνώντας τα κεφάλια τους, και έλεγαν: Εσύ που γκρεμίζεις το ναό και σε τρεις μέρες τον ξαναχτίζεις (εσύ που εξαλείφεις το αμάρτημα του Αδάμ για να γεννηθεί ο Ουράνιος Αδάμ) σώσου μόνος σου. Αν είσαι Γιος του Θεού, κατέβα από τον Σταυρό (γιατί στους σκοταδιστές δεν τους αρέσει η εισχώρηση του οριζόντιου ξύλου που διαμορφώνουν τα δύο μπράτσα σου, σαν δύο πελώρια χέρια, που επεκτείνονται για να τρομάζουν τις σκοτεινές δυνάμεις και τις κατώτερες εξουσίες).

Μ' αυτόν τον τρόπο οι Αρχιερείς (οι αρχές) συμμαχώντας με τους Γραμματείς (διανοούμενους) και τους Φαρισαίους (που πάντα υποκρίνονταν τους καλούς και τους Άγιους) και τους Γέροντες (ανθρώπους πολύ σεβαστούς από τον κόσμο) έλεγαν: Άλλους τους έσωσε, τον εαυτό του δεν μπορεί να τον σώσει; Εάν είναι ο Βασιλιάς του Ισραήλ να κατεβεί από τον σταυρό (να εγκαταλείψει το μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού και το Sahaja Maithuna) και θα πιστέψουμε σ' αυτόν. Εμπιστεύτηκε τον Θεό. Ας τον απαλλάξει τώρα αν τον θέλει, γιατί είτε: είμαι ο Γιός του Θεού (αυτός χριστικοποιήθηκε και γι' αυτόν τον λόγο έγινε Γιος του Αιώνιου. Εμείς είμαστε Γιοι του Διαβόλου, γιατί είμαστε φρούτα πορνείας).

Και από την ώρα την Έκτη (του Πειρασμού) έγινε σκοτάδι επάνω σ' όλη την Γη ως την Ενάτη Ώρα (αθροίζοντας Καβαλιστικά έχουμε 9 συν 6 ίσον 15. Αυτό είναι το Arcano του Τυφώνα Bafometo: του Διαβόλου. Αυτή η εσωτεριστική αξία αντιστοιχεί στον Αστερισμό της Φάλαινας, κάτω από την κοσμική επίδραση της οποίας αναπτύσσεται ο Μυημένος μέχρι να καταφέρει την Ανάσταση. Ας θυμηθούμε το σημάδι του Ιωνά).

Και κοντά στην ενάτη ώρα, ο Ιησούς αναφώνησε με μεγάλη φωνή, λέγοντας: Ήλί, Ήλί, λαμά σαβαχθανί, που σημαίνει: Θεέ μου γιατί με εγκατέλειπες; (προφανώς πριν από την Ανάσταση κάθε Μυημένος αισθάνεται πραγματικά εγκαταλελειμμένος). Και μερικοί που βρίσκονταν εκεί, ακούγοντάς τον, έλεγαν: Αυτός φωνάζει τον Ηλία (Ηλίας, Eliu, Ήλιος, ο Ήλιος Χριστός, ο Εσώτερος Λόγος, είναι ο μέγιστός μας σκοπός).

Και μετά τρέχοντας ένας απ' αυτούς, πήρε ένα σφουγγάρι και το μούσκεψε με ξύδι και βάζοντάς του σε ένα καλάμι (σύμβολο της σπονδυλικής στήλης) του έδωσε να πιει (σαν να έλεγε: η δουλειά με τις Σεξουαλικές σπονδυλικές φωτιές, είναι πιο πικρή και από την χολή).

Μετά όμως ο Ιησούς, αφού ξαναφώναξε δυνατά, παράδωσε το πνεύμα (έτσι είναι πώς οι μυημένοι πεθαίνουμε στον εαυτό μας, με Θάνατο στον Σταυρό. Δες το βιβλίο μου με τίτλο: Το Μυστήριο της Χρυσής Άνθισης).

Και να το πέπλο του ναού (το περίφημο πέπλο της Ίσιδας ή Αδαμικό Σεξουαλικό Πέπλο προϊόν του προπατορικού αμαρτήματος) σχίστηκε στα δύο (οφειλόμενο αυτό στον ύψιστο θάνατο του Εγώ) και η γη σείστηκε και οι πέτρες (του μονοπατιού της Κόψης του Ξυραφιού) σχίστηκαν».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Η ΑΓΙΑ ΤΑΦΗ

Είναι γραμμένο με πύρινα γράμματα στο Βιβλίο των Θαυμάτων ότι, όταν ο Ιησούς -ο Μεγάλος Γνωστικός Ιερέας- έβγαλε την τελευταία του εκπνοή, η φιλοσοφική γη, η πολύ ανθρώπινη προσωπικότητά του, τρεμούλιασε όταν κατάλαβε την δύσκολη αποστολή που η μοίρα τού είχε επιφυλάξει και οι πέτρες του

μονοπατιού της Κόψης του Ξυραφιού σχίστηκαν κάνοντας το δρόμο ακόμα πιο δύσκολο. Αυτό το καταλαβαίνουν ολοκληρωτικά εκείνοι οι Δάσκαλοι, που αφού έχουν πεθάνει στον εαυτό τους, ετοιμάζονται για την Ανάσταση.

Ο Ερμής σαν αστρολογικός Πλανήτης, είναι πολύ πιο μυστηριώδης από την ίδια την Αφροδίτη και είναι παρόμοιος με τον Mithra Mazdeista, τον Βούδα, το Πνεύμα ή Θεό, εγκατεστημένος μεταξύ Ήλιου και Σελήνης. ο συνεχής σύντροφος του Ήλιου της Σοφίας.

Ο Πανσανίας στο 5ο βιβλίο του μας το δείχνει με το να έχει έναν βωμό κοινό με το Δία. Είχε φτερά για να εκφράσει ότι εξυπηρετούσε τον Ήλιο στην πορεία του και ονομαζόταν ο Αγγελιαφόρος και ο Λύκος του Ηλίου: Solaris Luminis Particeps. Ήταν ο Αφέντης ή ο Ανακλητής των Ψυχών, ο Αρχιμάγος και ο Ιεροφάντης.

Ο Βιργίλιος τον περιγράφει να παίρνει το Κηρύκειο ή Σκήπτρο του για να καλέσει ξανά στην ζωή τις δυστυχισμένες ψυχές τις κατακρημνισμένες στον Όρχο ή Limbus: «Tum virgam capit, hac Anlmas ille evocat Orco», με τον καλό σκοπό να τις κάνει να μουν στην ουράνια στρατιά.

Μετά από αυτές τις εξηγήσεις γίνονται σαφή τα παρακάτω εδάφια (ερμηνευμένα).

«Και άνοιξαν οι τάφοι, και πολλά σώματα Αγίων (που είχαν αποκοιμηθεί στον Όρχο ή Limbus) σηκώθηκαν. Και βγήκαν από τους τάφους (μετά από την Ανάστασή τους την εσωτεριστική), ήρθαν στην Άγια Πόλη, (την Άνωθεν Ιερουσαλήμ) και εμφανίστηκαν σε πολλούς».

Αναντίρρητα πολλοί Άγιοι θέλησαν να αυτοπραγματοποιηθούν εσωτερικά χωρίς το Άγιο Μυστήριο της Εκκλησίας της Αγάπης (Sahaja Maithuna).

Αυτές ω δύστυχες Ψυχές πέφτουν πάντα στον Όρχο ή Limbo της άγνοιας, τα σκοτάδια και τον πόνο...

Τότε μόνο, πεθαίνοντας στον εαυτό τους με τον Θάνατο του Σταυρού απόλυτα σεξουαλικό σύμβολο- είναι δυνατή η ανάσταση...

Αν ο σπόρος δεν πεθάνει το φυτό δε γεννιέται. Το Μονοπάτι της Ζωής είναι σχεδιασμένο με τα ίχνη των οπλών του αλόγου του Θανάτου.

Ο Ερμής είναι ο Χρυσός Πλανήτης, ο άφατος, τον οποίο οι Ιεροφάντες απαγόρευαν να τον ονομάζουν και συμβολίζεται στην Ελληνική Μυθολογία από τα περίφημα σκυλιά φύλακες του ουράνιου κοπαδιού, που ποτίζεται στις αγνότατες πηγές της Απόκρυφης Σοφίας...

Ο Ερμής είναι επίσης Hermes-Anubis, ο καλός εμπνευστής ή Αγαθοδαίμων. Σαν Πουλί του Άργους φυλάει πάνω στην Γη, όποιον τον περνάει λανθασμένα για τον ίδιο τον Ήλιο, όντας οι δύο αντίστοιχα ο Sarama και Sarameya των Ινδών.

Ο Αυτοκράτορας Ιουλιανός προσευχόταν κάθε βράδυ στον Απόκρυφο Ήλιο για την παρεμβολή του Ερμή, γιατί όπως λέει ο Vossius: «Όλοι οι θεολόγοι βεβαιώνουν ότι ο Ερμής και ο Ήλιος είναι ένα». Γι' αυτό τον θεωρούσαν σαν τον πιο γλαφυρό και σοφό από τους Θεούς, το οποίο δεν είναι για να εκπλήσσει, διότι και ο Ερμής βρίσκεται τόσο κοντά στην Σοφία και στην Λέξη (ή Λόγος) που και με τα δυο συγγέεται...

Ο Ερμής είναι ο Τρίτος Λόγος, Shiva, το Άγιο Πνεύμα, ο Πρωτότοκος της Δημιουργίας, η αυθεντική μας Μονάδα, ιδιαίτερη, ατομική...

Ω, Άγιοι Θεοί! Πόσο θλιβερή θα ήταν η τύχη των Αγίων στο Limbo, αν ο Ερμής τους εγκατέλειπε...

Ο Ερμής, Shiva, Μέγας Ιεροφάντης, Αγγελιαφόρος και Λύκος του Εσώτερου Χριστού, ανώτατη ελπίδα εκείνων που κοιμούνται μέσα στον Άγιο Τάφο...

Εγώ αναγνώρισα το φαλλικό σημάδι στην «Βάρκα του Ρα» περνώντας από την Όγδοη Μύηση Venusta, τότε φώναξα δυνατά λέγοντας:

-Όταν θα ηγήσει η πρώτη σάλπιγγα θ' αναστηθώ από τους νεκρούς.

-Χαίρε, ω μεγάλη Θεότητα, που αρμενίζεις με το πλοίο σου! Μ' έφεραν μέχρι εδώ, παρουσιάζομαι μπροστά σου».

-Άσε με ν' ανεβώ στην γέφυρα και να κατευθύνω την μανούβρα του πλοίου, όπως κάνουν οι υπηρέτες σου, οι Άρχοντες των πλανητών .

Η Λιτελάντες λυπήθηκε λίγο βλέποντας τον Άγιο Τάφο μου. «Μην φοβάσαι - της είπε ένας Μαχάτμα- το φυσικό σώμα του ακόμα δεν θα πεθάνει». Αυτές οι λέξεις την καθησύχασαν τελείως.

Σ' εκείνη την μακρινή εποχή της παρούσας ύπαρξής μου, ούτε καν είχα πεθάνει μέσα μου, συνέχιζα με το Εγώ ολοζώντανο. η ταφή ήταν τότε εντελώς συμβολική, όπως το φέρετρο σ' όλες τις μασονικές στοές...

Καταλάβαινα, ναι, σε ολοκληρωτική μορφή, τον συμβολισμό της ταφής. Ήξερα ότι έπρεπε να πεθάνω μέσα μου για να έχω δικαίωμα στην Ανάσταση του Hiram Abif, του Μυστικού Δασκάλου, μέσα στον Ναό-Καρδιά μου.

Τελείωσε εκείνη η μύηση με ακριβείς οδηγίες, σχετιζόμενες με την αποστολή που τώρα εκτελώ στον κόσμο...

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΟΥΝΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

ΗΡΕΜΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ

Είναι αυταπόδεικτο ότι εμείς οι Αδελφοί του Ναού των δυο φορές γεννημένων, είχαμε εξαλείψει από τον ψυχισμό μας διάφορα υποκειμενικά στοιχεία, παρανθρώπινα· όμως αφού είχαμε περάσει τις Οκτώ Μυήσεις, ποθούσαμε, με όλες τις δυνάμεις των Ψυχών μας, να εισαχθούμε στις εσωτεριστικές μαγικές εργασίες του Βουνού της Ανάστασης.

Μας είχαν πει στο Ναό ότι έπρεπε να περιμένουμε μ' ατέλειωτη υπομονή τον αββά του Μοναστηριού· όμως είναι φανερό ότι οι ώρες περνούσαν μακριές και βαρετές με μια ανυπόφορη μονοτονία. Ο Σεβάσμιος δε φαινόταν βέβαια να βιάζεται καθόλου.

Μερικοί από τους βετεράνους του Πρώτου Βουνού τριγύριζαν εδώ κι εκεί και παρακεί, διαμαρτυρόμενοι, ανυπόμονοι για την ιδιαίτερη αργοπορία του Ανώτερου.

Υπάρχουν περιπτώσεις που σε εκπλήσσουν στην ζωή και μια από αυτές ήταν η εκπληκτική είσοδος του αββά στον Ναό. Όλοι οι Αδελφοί του Ιερού Τάγματος μείναμε κατάπληκτοι, γιατί μερικοί από τους δικούς μας είχαν χάσει την ελπίδα να δουν τον Δάσκαλο...

Απέναντι από την Άγια Αδελφότητα μίλησε ο Σεβάσμιος λέγοντας:

«Εσάς Αδελφοί, σας λείπουν δυο αρετές που αυτός ο αδελφός έχει». Αυτά είπε ενώ μ' έδειχνε με το δάκτυλο. Αργότερα, με τρόπο γλυκό και επιτακτικό συγχρόνως με διέταξε:

«Πέστε τους εσείς αδελφέ, ποιες είναι αυτές οι δυο αρετές».

«Πρέπει να ξέρουμε να είμαστε υπομονετικοί, πρέπει να ξέρουμε να είμαστε ήρεμοι» φώναξα με φωνή αργή και καθαρή...

«Βλέπετε; Πεισθήκατε; είπε ξαφνικά ο αββάς με μεγάλη επισημότητα. Όλοι οι Μύστες τρομαγμένοι και έκπληκτοι συγχρόνως, κράτησαν μια ευλαβική σιωπή...

Αναντίρρητα όλα τα μέλη της Συναγωγής, εκτός από μένα, τότε απορρίφθηκαν, δηλαδή μόνο το ασήμαντο πρόσωπό μου, που δεν αξίζει τίποτα, βγήκε θριαμβευτικά από την δύσκολη δοκιμασία.

Ο αυστηρός ιεροφάντης μου δώρισε στην συνέχεια ένα όμορφο πορτοκάλι· εγώ συνέλαβα αμέσως το βαθύ νόημά του...

Πολύ αργότερα μετά από καιρό, έπρεπε να παρουσιαστώ ενώπιον της Αδελφότητας άλλου Μοναστηριού της Παγκόσμιας Λευκής Αδελφότητας, με τελικό σκοπό να λάβω οδηγίες και να υπογράψω έγγραφα...

Τότε με προειδοποίησαν με τ' ακόλουθα λόγια: «Πρέπει να φυλάγεται πολύ καλά από το Σεληνιακό κρύο».

Ο γυρισμός μου στο Αναμμένο Καμίνι του Ηφαίστου, μετά από μακριά απουσία, ήταν επείγων.

Αναντίρρητα, μεταξύ Βουνού και Βουνού υπάρχουν πάντα μεγάλες περιόδους σεξουαλικής αποχής...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

ΟΙ ΕΝΝΕΑ ΒΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΜΑΕΣΤΡΙΑΣ

Το να συλλάβεις, να παγιδέψεις, να πιάσεις σε ολοκληρωτική, ενιαία μορφή, την βαθειά σημασία των εννέα Δασκάλων που πήγαν σε αναζήτηση του Hiram και των δολοφόνων του, είναι επείγον, χωρίς αναβολή.

Ασφαλώς κανένας από τους εννέα Δασκάλους δεν πήγε προς τις περιοχές του Βορρά, αλλά έξυπνα ταξινομημένοι σε τρεις ομάδες από τρεις, μοιράστηκαν αντίστοιχα στην Ανατολή, Μεσημβρία και Δύση. Αναμφίβολα ήταν οι τελευταίοι αυτοί, που κατάφεραν να ανακαλύψουν τον τάφο και τους δολοφόνους.

Αυτό το συμβολικό εσωτερικό προσκύνημα των εννέα Δασκάλων, αναφέρεται ιδιαίτερα σαν συνέπεια, στο ατομικό προσκύνημα, που κάθε μνημένος πρέπει να πραγματοποιήσει στο Δεύτερο Βουνό, περνώντας από εννέα στάδια ή διαδοχικούς βαθμούς, απόλυτα αριθμημένους και καθορισμένους στις εννέα σφαίρες:

Σελήνη, Ερμής, Αφροδίτη, Ήλιος, Άρης, Δίας, Κρόνος, Ουρανός, Ποσειδώνας.

Μπορούμε και οφείλουμε να εκπέμψουμε το ακόλουθο μήνυμα:

Μόνο μέσω αυτών των εσωτερικών προσκυνημάτων από σφαίρα σε σφαίρα, θα είμαστε σε θέση να αναζωογονήσουμε και να κάνουμε να ξαναβγεί, μέσα από τον καθένα από εμάς, ο Μυστικός Δάσκαλος Hiram, Shiva: ο Σύζυγος της Θείας Μητέρας μας Κουνταλί, ο, Αρχι-ιεροφάντης και ο Αρχιμάγος, η ατομική ιδιαίτερη Μονάδα, το Πραγματικό μας Είναι...

Άλλο πράγμα είναι το να είσαι Δάσκαλος και άλλο πολύ διαφορετικό, ασφαλώς, το να φτάσεις στην τελειοποίηση της Μαστρίας.

Κάθε εσωτεριστής που κατασκευάζει στο Αμόνι των Κυκλώπων το Ηλιακό Σώμα, την Φορεσιά για τον Γάμο της Ψυχής, μεταβάλλεται γι' αυτόν τον λόγο σε Άνθρωπο και έτσι, σε έναν Δάσκαλο· όμως η τελειοποίηση της Μαστρίας είναι κάτι πολύ διαφορετικό.

Ο αριθμός εννέα, εφαρμοσμένος στην Ρητορική, μας βάζει σε στενή, μυστικιστική σχέση με τις εννέα αθάνατες Μούσες. Δεν είναι περιττό ν' αναφέρουμε σε αυτό το κεφάλαιο κάθε μια από αυτές τις άφατες θεότητες του αρχαίου κλασικισμού:

Κλειώ

Ερατώ

Μελπομένη

Καλλιόπη

Ευτέρπη

Θάλεια

Ουρανία

Πολύμνια

Τερψιχόρη

Τα βιώματα είναι κάτι το πολύ σπουδαίο, με σκοπό να μπορέσουν να καταλάβουν καλύτερα οι πολύ αγαπητοί μου αναγνώστες την διδασκαλία...

Ακούστε με: Κάποιο βράδυ, δεν έχει σημασία η ημερομηνία, ούτε η μέρα, ούτε η ώρα, υπέρλαμπρα ντυμένος με την Φορεσιά του Γάμου της Ψυχής, βγήκα θεληματικά από το φυσικό μου σώμα.

Πειραματιζόμενος με όλη την παρουσία του Κοσμικού μου Είναι κάποια εξαιρετη πνευματική ηδονικότητα, αιωρήθηκα με απόλυτη απαλότητα στην αύρα του σύμπαντος...

Με ανώτατη μακαριότητα ακούμπησα τα πόδια μου σαν να ήμουν ένα ουράνιο πουλί επάνω στον φλοιό της γης, κάτω από το πράσινο φύλλωμα ενός σιωπηλού δένδρου

-Η ώρα η καλή, φώναξα τότε με δυνατή φωνή επικαλώντας τους Μύστες της Απόκρυφης Αδελφότητας.

Αναντίρρητα με βοήθησαν...

Οι Αδελφοί με οδήγησαν ευγενικά στον θαυμάσιο Ναό με τους διάφανους τοίχους...

Ο Μαχάτμα βρισκόταν καθισμένος μπροστά στο γραφείο του σαν να εξυπηρετούσε πολλούς ανθρώπους...

-Θέλω να μάθω -είπα- τι είναι αυτό που μου λείπει.

Ο Σεβάσμιος, βγάζοντας μέσα από τα συρτάρια του γραφείου του ένα μυστικό βιβλίο, συμβουλευτήκε τις σελίδες του και μετά απάντησε:

-Εσάς σας λείπουν πενήντα οκτώ (58) λεπτά. Πρέπει να παρουσιάσετε εδώ τριάντα έξι bolivares από είκοσι τρία (23) κιλά το κάθε ένα. Και οι οκτώ (8) Μυήσεις που λάβατε πρέπει να βαθμολογηθούν.

-Ευχαριστώ, Σεβάσμιε Δάσκαλε.

Μετά απομακρύνθηκα από τον Ναό με άπειρη ταπεινότητα και ευλάβεια...

Καβαλιστική ανάλυση της υπόθεσης:

58 λεπτά: 5 συν 8, ίσον 13. Αυτό το Arcano σημαίνει τον θάνατο όλων των υποκειμενικών στοιχείων που αποτελούν το Εγώ.

36 bolivares: 3 συν 6, ίσον 9. Να σπάσω αλυσίδες και κλειδαριές στους βυθισμένους κόσμους των εννέα πλανητών, που αναφέρονται σε αυτό το κεφάλαιο... δουλειά πολύ έντονη στο Αναμμένο Καμίνι του Ηφαίστου...

23 κιλά: 2 και 3, ίσον 5. Οι εργασίες της Ελευθέρωσης θα πρέπει να είναι τέλειες, κάτω από τις λάμπει ς του Πυρογενούς Αστεριού με τις πέντε γωνίες... (Δεν είναι περιττό να θυμίσω επ' ευκαιρία τον Rishi Baha-Deva και τους 23 Προφήτες του).

Βαθμολογία: Πριν από την αυθεντική Ανάσταση, κάθε μια από τις οκτώ Μυήσεις πρέπει να βαθμολογηθεί. Αυτό διαδικάζεται σε οκτώ χρόνια, κατά την διάρκεια των οποίων οφείλουμε να πειραματιστούμε το Βιβλίο του Πατριάρχη Ιώβ σε όλον του τον ωμό ρεαλισμό.

Δίνουμε έμφαση με επισημότητα στο επόμενο γεγονός: «Ποτέ δεν θα μπορούσαν να βαθμολογηθούν οι οκτώ Μυήσεις σε λιγότερο χρόνο από οκτώ χρόνια, που αναφέρεται.

Προφανώς σε κάθε μια από τις οκτώ μυήσεις αντιστοιχεί ένας χρόνος· σαν συμπέρασμα είναι οκτώ χρόνια για τις οκτώ Μυήσεις... Διευκρινίζω: Ο ήδη αναφερθείς χρόνος αντιστοιχεί αποκλειστικά στον επίλογο μιας ολόκληρης μυστικιστικής σειράς από βαθιές εσωτεριστικές δουλειές, πραγματοποιούμενες σ' όλους και στον καθένα από τους εννέα προαναφερθέντες πλανήτες.

Αναμφίβολα τέτοιες εργασίες εξελίσσονται σε διαφορετικούς χρόνους και είναι συνήθως στ' αλήθεια πολύ λεπτές.

Είναι αυταπόδεικτο ότι καθένας που μπαίνει στο Δεύτερο Βουνό, δεν παίρνει γι' αυτόν το λόγο περισσότερους Βαθμούς ούτε Μυήσεις.

Η τελειοποίηση της Μαστρίας επέρχεται μόνο με την εσωτερική μεταβατική Ανάσταση.

Η πλήρης εκδήλωση της Μονάδας μέσα στον Αναστημένο Δάσκαλο του απονέμει εξαιρετικές μαγικές δυνάμεις...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΕΝΩΧ

Το σύμβολο του χρόνου, στο οποίο το μπρούντζινο δαχτυλίδι κάνει επίσης εμφατική αναφορά, οδηγεί κυκλικά στο Γνωστικό Ahrat, μέχρι εκείνη την αρχαία Πατριαρχική εποχή, που ονομαζόταν επίσης Εποχή του Μπρούντζου ή Dvaraara Yuga, που αναμφίβολα προηγήθηκε από την δική μας τωρινή Εποχή του Σιδήρου ή Κελί Γιόγκα...

Οι καλύτεροι συγγραφείς του αποκρυφισμού βεβαίωναν πάντα ότι μεταξύ αυτών των δυο Εποχών, επήλθε η Δεύτερη Καταστροφή Transalpiniana, που μεταμόρφωσε εντελώς την γεωλογική φυσιογνωμία του πλανήτη Γη.

Ο έβδομος από τους δέκα ύψιστους προκατακλυσμιαίους Πατριάρχες, είναι, έξω από κάθε υπόθεση, εντελώς διαφορετικός από τους έξι που στο πέρασμα του χρόνου προηγήθηκαν... (Αδάμ, Σηθ, Ενώς, Καϊνάν, Μαλελεήλ, Ιάρεδ), καθώς και από τους τρεις που τον διαδεχθήκαν (Μαθουσάλας, Λαμέχ, Νώε) .

Όμως, είναι φανερό, ότι αυτό που μας εκπλήσσει σ' όλα αυτά, είναι το άγιο όνομα του Ενώχ, που μεταφρασμένο σημαίνει: «Μυημένος, αφοσιωμένος, καθαγιασμένος, Δάσκαλος».

Η Εβραϊκή Γένεση (Γ.24) βεβαιώνει με πολύ επίσημο τρόπο ότι ο Ενώχ δεν πέθανε από φυσικό θάνατο στην πραγματικότητα, αλλά «περπάτησε με τον Θεό και εξαφανίστηκε γιατί τον πήρε ο Θεός».

Αρχαιότατες εσωτεριστικές παραδόσεις, που χάνονται στην νύχτα των αιώνων, λένε καθαρότατα ότι, βρισκόμενος ο Ενώχ επάνω στην μεγαλόπρεπη κορυφή του βουνού Moria, είχε ένα samadi διορατικό στο οποίο η φωτισμένη αντικειμενική συνείδησή του αρπάχτηκε και μεταφέρθηκε στους αναφερόμενους Εννέα Ουρανοί, που αναφέρονται από τον Δάντη στην Θεία Κωμωδία και στον τελευταίο των οποίων -σ' αυτόν του Ποσειδώνα- συνάντησε τον Πατριάρχη, τον Χαμένο Λόγο (τον ίδιο του τον Λόγο, την Ιδιαίτερη και Ατομική του Μονάδα).

Αργότερα θέλησε εκείνος ο Μεγάλος Ιεροφάντης να εκφράσει αυτό το όραμα σ' ένα μνημείο μόνιμο και άσβηστο...

Έτσι εξέθεσε κατηγορηματικά και με μεγάλη σοφία, ότι θα γινόταν κάτω από εκείνο το ίδιο ευλογημένο μέρος, ένας μυστικός και υπόγειος ναός, περιλαμβάνοντας εννέα διαδοχικές κρύπτες τοποθετημένες η μια κάτω από την άλλη, μέσα στα ζωντανά σωθικά του βουνού.

Ο γιος του ο Μαθουσάλας ήταν πραγματικά ο αρχιτέκτονας ο επιφορτισμένος γι' αυτόν τον εξαίρετο ναό...

Δεν αναφέρεται το περιεχόμενο και η συγκεκριμένη και καθορισμένη μοίρα, κάθε μιας από αυτές τις κρύπτες ή μαγικές σπηλιές, που συγκοινωνούσαν η μια με την άλλη μέσω μιας ελικοειδούς σκάλας...

Η τελευταία απ' αυτές τις σπηλιές είναι αυτή που συγκεντρώνει όλο το κρυφό ενδιαφέρον με τρόπο που οι προηγούμενες αποτελούν μονάχα τον μυστικό δρόμο τον απαραίτητο, μέσω του οποίου φθάνεις σ' εκείνη, στο πιο βαθύ σημείο του Βουνού...

Σε αυτήν την τελευταία, το penetral ή πιο εσώτερο sancta, ο Πατριάρχης Ενώχ θα αποθήκευε τον πιο πλούσιο εσωτεριστικό θησαυρό του...

Το Χρυσόμαλλο Δέρας των αρχαίων, ο άφατος και ακατάλυτος θησαυρός που ψάχνουμε, δεν βρίσκεται ποτέ στην επιφάνεια, παρά πρέπει να σκάψουμε, ανασκάψουμε, να ψάξουμε στα εσώτερα της Γης, μέχρι να τον βρούμε...

Κατεβαίνοντας θαρραλέα στα έγκατα ή Κολάσεις του Βουνού της Αποκάλυψης, ο Μυημένος ο μυστικιστής βρίσκει το θησαυρό -την Θεϊκή του Μονάδα- που διατηρείται γι' αυτόν διά μέσου των αμέτρητων αιώνων που προηγήθηκαν στο δρόμο της Ιστορίας...

Στο κεφάλαιο 2 της Αποκάλυψης του Ιωάννη, μπορούμε ακόμα να διαβάσουμε το ακόλουθο: «Στον νικητή θα δώσω να φάει από το Μάννα το κρυμμένο και θα του δώσω μια άσπρη πέτρα και στην πέτρα ένα νέο όνομα γραμμένο, το οποίο δεν γνωρίζει άλλος από αυτόν που θα το λάβει».

Το Μεγάλο Ατομικό Έργο συμπληρώνεται στην ζωδιακή κυριαρχία των Τιτάνιων Δυνάμεων...

Οι Δώδεκα Άθλοι του Ηρακλή, πρωτότυπο του αυθεντικού Ανθρώπου, δείχνουν, υποδεικνύουν το μυστικό δρόμο που θα μας οδηγήσει μέχρι τους βαθμούς του Τέλειου Δάσκαλου και Μεγάλου Εκλεκτού...

Πρώτος μέσα σε όλους, έρχεται η σύλληψη και θανάτωση του Λέοντα της Νεμέας, της δύναμης των ενστίκτων και των ανεξέλεγκτων παθών που διαλύει και κατατρώει τα πάντα...

Σε κατάσταση έκστασης με πήγαν, συνειδητά και θετικά στον σεληνιακό κόσμο (ή αστρικό κόσμο), τότε με συμβούλεψαν με απέραντη σοφία...

Η Ψυχή μου συγκινήθηκε, μέσα στα τα πιο εσώτερα βάθη της, συναντώντας εκεί το Γέροντα του Ναού των δύο φορές γεννημένων. Ο αγαπητός μας Αρχηγός, ο Ιερός Γέρος, φαίνεται πραγματικά να έχει όλα τα χαρακτηριστικά του λεμονιού, όμως είναι φανερό ότι ακτινοβολεί απέραντη Αγάπη...

Κατάλαβα ότι για να έχω δικαίωμα στην άνοδο στον Σεληνιακό Ουρανό (άνωτερος αστρικός), θα έπρεπε πρώτα να κατέβω στις Σεληνιακές Κολάσεις (κατώτερος αστρικός) και να αντιμετωπίσω θαρραλέα τις Τρεις Furias (Γοργόνες).

Τις στιγμές που γράφω αυτές τις γραμμές, έρχεται στην θύμησή μου εκείνο το μνητικό περιστατικό, στο οποίο ο Gines de Iara οδηγούμενος από τον Δάσκαλό του, αποθαυμάζει έκπληκτος τα γυαλιστερά νερά της λίμνης...

«Κοίταξε τώρα εδώ» αναφωνεί ο Μαχάτμα...

Και ο Gines κοίταξε, και του σηκώθηκαν οι τρίχες της κεφαλής του, και είδε δυο εκπληκτικά πράγματα, που κανείς θνητός δεν έχει δει, αλλά όχι γι' αυτό λιγότερο εκπληκτικά και λιγότερο αληθινά...

Είδε πρώτα σαν σε γιγάντιο τηλεσκόπιο, τους κατοίκους της από 'δω πλευράς της Σελήνης, δυστυχισμένα όντα, κακομοιριασμένα, έξω από κάθε λογική, και που σχετικά με την φύση τους και καταγωγή τους διατηρείται μεγάλο μυστήριο μεταξύ «αυτών που τα ξέρουν όλα»...

Και είδε μετά κάτι πιο αξιοθαύμαστο ακόμη· το μυστικό της άλλης πλευράς του δορυφόρου, δηλαδή το μυστικό του άλλου ημισφαιρίου πάντα γυρισμένο προς την άλλη μεριά και απ' όπου ποτέ δε φαίνεται η άθλια Γη, μέρος όπου κάποιος μυστικιστής θέλησε να τοποθετήσει σαν τον Παράδεισο του Ενώχ και του Ηλία των δυο Jinas του Εβραϊκού λαού...

Μετά απ' αυτή την μικρή διάκριση συνεχίζουμε με το θέμα του παρόντος κεφαλαίου...

Όταν θέλησα ν' ανέβω από την συμβολική Σκάλα του Ιακώβ, ο Γέρος Ιερέας του Ναού έκοψε από το Δέντρο της Γνώσης -ή Δέντρο της Επιστήμης του Καλού και του Κακού- ένα θαυμάσιο κλαδί και μ' έβαλε να το μυρίσω· εκείνη η μυρωδιά ήταν

ασφαλώς Νιρβανική. «Μύριζε πάντα αυτό το κλαδί για να μπορείς ν' ανεβαίνεις»· αυτά ήταν τα λόγια του Μύστη...

Ασφαλώς οφείλουμε να εξασκούμε το Sahaja Maithuna, να εισπνέουμε το ηδονικό άρωμα του απαγορευμένου καρπού, αλλά να μην τον φάμε: αυτός είναι ο Νόμος...

Στις Αβύσσους της Σελήνης άρχισα την εργασία μου εξαλείφοντας τον Ιούδα, το Δαιμόνιο της Επιθυμίας...

Μπορώ να πω με μεγάλη επιτυχία ότι σε καλή στιγμή και χάρη στην άμεση βοήθεια της Θεϊκής μου Μητέρας Κουνταλί, έγινε στάχτες το ασχημότατο Δαιμόνιο της Επιθυμίας.

Λίγο αργότερα συνέχισα την εργασία μου με το ανήσυχο Δαιμόνιο του Νου, που τόση πίκρα μας φέρνει, τον σιχαμερό Πιλάτο όλων των καιρών...

Εξουδετέρωση! Λέξη τρομερή... Αυτό ήταν το τέλος, το καταστροφικό, του θανάσιμου Πιλάτου που με στενοχωρούσε...

Αργότερα συνέχισα την δουλειά μου στην άβυσσο με επίθεση στον Καϊάφα, το Δαιμόνιο της Κακής Θέλησης, της πιο απαίσιας από τις τρεις κλασσικές Furias (Γοργόνες) μέσα στο εσωτερικό του καθένα μας...

Πέθανε, ασφαλώς, η Τρίτη Γοργόνα αφού την χτύπησα αρκετές φορές με την λόγχη στο σώμα της... Καμιά δεν είχε την απαίσια όψη της· καμιά δεν είχε για μαλλιά τόσα φίδια· οι ίδιες της οι αδελφές την έτρεμαν· είχε η δύστυχη στα χέρια της όλα τα δηλητήρια από τις γοργόνες της Κόλασης...

Μπόρεσα να εξακριβώσω με μεγάλη καθαρότητα που εκπλήσσει, όλη την διαδικασία του θανάτου των Τριών Γοργόνων...

Είναι αναντίρρητο το ότι πέρασαν από όλες τις μαγικές μεταμορφώσεις τις τραγουδισμένες από τον Οβίδιο.

Εάν στην αρχή ήταν γιγάντιες και τρομακτικές, όπως το τέρας Πολύφημος της καταραμένης γης, που έτρωγε αχόρταγα τους συντρόφους του Οδυσσέα, μετά, λίγες στιγμές πριν φτάσει η Parca soberana, (ο Χάρος) είχαν ήδη την μορφή νεογέννητων μωρών...

Εκείνες οι απαίσιες σκιές, εκείνοι οι τρεις προδότες που έφερα μέσα μου, πέθαναν ευτυχώς...

Αχ! Αχ! Αχ! Τι θα γινόμουνα χωρίς την βοήθεια της Θεϊκής μου Μητέρας Κουνταλί;

Εγώ παρακαλούσα την Μητέρα μου από το βυθό της Αβύσσου και εκείνη χούφτωνε την Λόγχη του Έρωτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

GINEBRA

Η Αιώνια Κυρία, η Ψυχή-Πνεύμα (Buddhi), απαιτεί πάντα από τον Άνδρα της την Ανθρώπινη Ψυχή (Ανώτερο Μάνας) όλων των ειδών τις πρωτάκουστες θυσίες και αποδείξεις θάρρους...

Εκείνη, η τέλεια Θεϊκή Σύζυγος είναι η Ginebra, η Βασίλισσα των Jinas, εκείνη που σέρβιρε το κρασί στον Lanzarote...

Εξάισιο κρασί της μεταβατικής πνευματικότητας στα ποτήρια της μύησης των Sukra και Manti...

Ποτήρια που δεν είναι άλλα, σε τελευταία ανάλυση, από το Άγιο Γκριάλ με την σημασία του υπέρτατου ποτού ή μνητικού νέκταρ των Αγίων Θεών...

Ευτυχισμένος ο Ιππότης που μετά την σκληρή δουλειά γιορτάζει τ' αρραβωνιάσματα με την Βασίλισσα των Jinas!

Είναι γραμμένο με χρυσά γράμματα στο Βιβλίο της Ζωής ότι μέσα στο Buddhi (Πνευματική Ψυχή), καίει όπως μέσα σ' ένα διάφανο ποτήρι από λεπτό αλάβαστρο, η Φλόγα του Prajna (το Είναι).

Ένα βράδυ εξαιρετικών απολαύσεων είχα την ευτυχία να συναντήσω την αγαπημένη μου στο μυστικό τοπίο του Δεύτερου Βουνού...

Από το μοναχικό μονοπάτι προχωρούσε αργά το αμάξι της αγαπημένης μου...

Λέει η παράδοση των αιώνων ότι η Μαρκησία του Beaurege έκανε βόλτες με μία άμαξα ιδιαίτερης ομορφιάς, γιατί ήταν φτιαγμένη από καθαρή πορσελάνη· αλλά η θριαμβευτική άμαξα της λατρευτής μου Βαλκυρίας έμοιαζε περισσότερο μ' εκείνη την άλλη άμαξα που, στην εποχή του ροκοκό, χρησιμοποιούσε η γυναίκα του Δούκα του Κλερμόντ, θαυμάσια άμαξα που σερνόταν από έξι άλογα, πεταλωμένα με ασήμι και ρόδες από το ίδιο μέταλλο...

Η θριαμβευτική άμαξα της λατρευμένης μου σταματά μπροστά σ' ένα Αλκαζάρ από γυαλιστερό πορφυρίτη με τον πλούτο και την λάμψη της Ανατολής, με τοίχους και σκαλίσματα διαμαντένια...

Το φανταχτερό όχημα σταμάτησε μπροστά στις πόρτες από γυαλισμένο μπρούτζο, που με τόση μεγαλοπρέπεια τρομάζουν...

Γρήγορα βρίσκεται η άμαξα περιτριγυρισμένη από ευγενή χορωδία· διακεκριμένοι ιππότες, πρίγκιπες και ευγενείς· όμορφες κυρίες και λεπτά μικρά παιδιά...

Κάποιος κάνει ένα γνέψιμο και εγώ υπακούω· προχωρώ προς την άμαξα της Αγάπης· βλέπω μέσα στην άμαξα από τα κρύσταλλα της ευτυχίας την Βαλκυρία μου (Buddhi).

Στολισμένη αυτή με το νυφικό φόρεμα, την Φορεσιά του Γάμου της Ψυχής, έφτασε η αρραβωνιαστικιά μου με το αστραφτερό της αμάξι για τον γάμο...

Να παντρευτώ μπροστά στο βωμό με την Δίδυμη Ψυχή μου, το Θεοσοφικό Buddhi. Τι ευτυχία Θεέ μου! Όμως, μου είπαν ότι έπρεπε να περιμένω ακόμα λίγο...

Η αρρενωπή προμηθεύτρια της δύναμης από ψηλά με καθυστερούσε και εγώ υπέφερα αβάσταχτα...

Εκείνη την εποχή βυθίστηκα βαθειά στα Άγια Μυστήρια της Minna, τα ανατριχιαστικά σεληνιακά σκοτάδια μιας αγάπης που είναι δίδυμη αδελφή με το θάνατο...

Εργάστηκα έντονα στο υπερ-σκοτάδι της σιωπής και του μεγαλοπρεπούς μυστικού των σοφών...

Έπρεπε να περιμένω για ένα χρόνο και χρόνους και μισό...

Όμως, εγώ αναστέναζα για την Ginebra, την Βασίλισσα των Jinas (την Πνευματική Ψυχή μου). Κάποιο βράδυ, τ' αστέρια απαστράπτοντα στο άπειρο διάστημα, έμοιαζαν να έχουν μία καινούργια όψη...

Μακριά από την φασαρία των εγκόσμιων βρισκόμουν σ' έκσταση· η πόρτα του δωματίου μου βρισκόταν ερμητικά κλειστή...

Ήταν τότε βέβαια που γιόρταζα τους Γάμους μου με την λατρευτή μου (Buddhi)· εκείνη μπήκε μέσα μου και εγώ χάθηκα σ' εκείνη...

Εκείνες τις στιγμές της μακαριότητας έλαμψε έντονα ο Ήλιος του Μεσονυκτίου (ο Ηλιακός Λόγος).

Αισθάνθηκα μεταμορφωμένος σε ολοκληρωτική μορφή· το περίφημο τσάκρα Sahasrara, ο Λωτός με τα Χίλια Πέταλα, το φωτοστέφανο των Αγίων, έλαμψε θριαμβευτικά στον αδένα της επίφυσής μου και μπήκα στην κατάσταση, που είναι γνωστή στους Ινδοστανούς με το σανσκριτικό όρο του paramahansa (ανώτατη πνευματική ευτυχία). Ήταν τότε, που αισθάνθηκα την ανάγκη να μετατραπώ σ' έναν αυθεντικό και γνήσιο Brahmaidvarishta.

Τα χίλια yoga του nadis του Sahasrara μου απένειμαν στην πραγματικότητα εξουσία επάνω σε ορισμένες λεπτές δυνάμεις της Φύσης...

Το Buddhi, η Ginebra μου, η Πνευματική μου Ψυχή, εκτός του ότι έφερε το Shiva-Shakti-Tattwa στο ανώτατο της παλμικής του δραστηριότητας, είχε βάλει το Padma της κορυφής του κεφαλιού σε κάποια κατάσταση έντονης μυστικιστικής λειτουργίας...

Τότε με είδα μετατρεμμένο σε Αγγελιαφόρο της Νέας Εποχής του Υδροχόου διδάσκοντας την ανθρωπότητα μια Διδασκαλία τόσο νέα και τόσο επαναστατική... Και όμως τόσο αρχαία...

Όταν άνοιξα την πόρτα του δωματίου μου, το Διαμαντένιο Μάτι (η επίφυση) μου επέτρεψε να δω αναρίθμητους εχθρούς. Είναι φανερό ότι η διάδοση της Γνώσης, στην επαναστατική της μορφή, θα αυξάνει όλο και περισσότερο τον αριθμό των αντιπάλων μου.

Δεν είναι περιττό να πω ότι μετά από αυτό το μεγάλο κοσμικό συμβάν, έπρεπε να γίνει και κάποια γαμήλια τελετή στον Ναό....

Παραβρέθηκαν πολλοί άνθρωποι σ' αυτήν την γιορτή της Αγάπης...

Αναντίρρητα στην Πέμπτη Μύηση της Φωτιάς είχα ενσαρκώσει την Ανθρώπινη Ψυχή μου (το ανώτερο Μάνας της Θεοσοφίας).

Όμως τώρα, ω Θεοί! μ' αυτόν το γάμο τον αλχημιστικό και καβαλιστικό ενσαρκωνόμουν επίσης και την Πνευματική μου Ψυχή (Buddhi).

Αναντίρρητα μέσα σ' αυτό το τελευταίο καίει πάντα σε αναλλοίωτη μορφή η Φλόγα του Πράνα (του Εσώτερου).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΣΚΟΤΑΔΙΩΝ

Εγώ σκεπτόμουν ότι μετά τους Χημικούς Γάμους με την Πνευματική μου Ψυχή, θα έμπαινα κατ' ευθείαν σ' ένα παραδεισένιο Μήνα του Μέλιτος. Δεν υποπτευόμουν καθόλου ότι μέσα στις βυθισμένες σπηλιές του ανθρώπινου Υποσυνείδητου, θα κρυβόταν ο αριστερός και σκοτεινός Mara του, Βουδιστικού Ευαγγελίου· ο φημισμένος Δράκοντας των Σκοταδιών, που αναφέρεται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη· ο πατέρας με τους τρεις προδότες...

Γιγάντιο τέρας των αβύσσων με επτά παρανθρώπινα κεφάλια, προσωποποιώντας πάντα τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα: Θυμός, Φιλαργυρία, Λαγνεία, Ζήλεια, Υπερηφάνεια, Τεμπελιά και Λαιμαργία...

Και βρυχήθηκε το μεγάλο θηρίο τρομαχτικά, σαν να βρυχάται λιοντάρι και ανατρίχιασαν από τρομάρα οι δυνάμεις του σκοταδιού...

Μόνο με τον μεταβατικό σεξουαλικό ηλεκτρισμό σε πλήρη σεξουαλική Μαγεία είναι δυνατόν να ελαττώσεις σε κοσμική σκόνη εκείνο το τρομερό γέννημα της αβύσσου...

Ευτυχώς εγώ επωφελήθηκα πλήρως το coitus reservatus για να κάνω τις παρακλήσεις μου στην Devi Kudalini, το Φλογερό Φίδι των μαγικών μας δυνάμεων.

Αρπάζει το τέρας με το αριστερό του χέρι την τρομερή λόγχη· τρεις φορές προσπαθεί να με χτυπήσει μάταια· απελπισμένο ρίχνει εναντίον μου την σκληρή άκρη· τότε επεμβαίνει εκείνη την στιγμή η Θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλί· αρπάζει το ιδιαίτερο κειμήλιο και μ' αυτό πληγώνει θανάσιμα τον Κόκκινο Δράκοντα...

Ο Mara, το τρομερό κτήνος της κόλασης, χάνει τότε το γιγάντιο ανάστημά του, αρχίζει να μικραίνει σιγά-σιγά, φθάνει σ' ένα μαθηματικό σημείο και μετά εξαφανίζεται για πάντα απ' το σκοτεινό άντρο...

Αργότερα, εκείνο το κλάσμα της συνείδησής μου, προηγουμένως μποτιλιαρισμένο μέσα στο απαίσιο τέρας, επιστρέφει, γυρίζει σε μένα...

Τρομερά είναι τα μυστικά της παλαιάς αβύσσου, ωκεανός συννεφιασμένος και ατέλειωτος, όπου η Νύχτα η Πρωτογενής και το Χάος, πρόγονοι της Φύσης, διατηρούν μια συνεχή αναρχία ανάμεσα στην βουή αιώνιων πολέμων, στηριζόμενοι με την βοήθεια της σύγχυσης...

Η ζέστη, το κρύο, η υγρασία, η δίψα, τέσσερις τρομεροί πρωταθλητές, μαλώνουν εκεί για την ανωτερότητα και οδηγούν στην μάχη τα έμβρυα των ατόμων τους που, μαζεμένα τριγύρω απ' το λάβαρο των λεγεώνων και μαζεμένα σε διάφορες φυλές, ελαφρά ή βαριά αρματωμένα, μυτερά, στρογγυλεμένα, γρήγορα ή αργά, μυρμηγκιάζουν αναρίθμητα σαν την άμμο του Barca ή εκείνης της φλεγόμενης παραλίας της Κυρήνης, σερνόμενα για να λάβουν μέρος στην μάχη των ανέμων και να χρησιμοποιηθούν σαν έρμαια στα γρήγορα φτερά τους...

Το άτομο επάνω στο οποίο προσκολλάται μεγαλύτερος αριθμός ατόμων εξουσιάζει για μια στιγμή. Το Χάος κυβερνά σαν διαιτητής και οι αποφάσεις του αυξάνουν την αταξία κάθε φορά περισσότερο, χάρη σ' αυτήν βασιλεύει. Μετά από αυτό, είναι φανερό ότι σ' αυτούς τους κολασμένους κόσμους η σύμπτωση κατευθύνει τα πάντα...

Μπροστά σ' εκείνη την άγρια άβυσσο, κούνια και τάφο της Φύσης, μπροστά σ' εκείνο το άντρο που δεν είναι ούτε γη ούτε θάλασσα, ούτε αέρας ούτε φωτιά, αλλά αποτελείται απ' όλα αυτά τα στοιχεία που, συγκεχυμένως αναμειγμένα στα γόνιμά τους αίτια, πρέπει να πολεμούν με τον ίδιο πάντα τρόπο, εκτός αν ο Δημιουργός διαθέτει από τα μαύρα του υλικά για να φτιάξει καινούργιους κόσμους. Μπρος από εκείνα τα βάρβαρα Τάρταρα, ο Δράκοντας των Σκοταδιών βγάζει την τελευταία πνοή του...

Είναι εύκολο να κατεβείς στους κόσμους της κόλασης αλλά δεν είναι για να γυρίσεις. Εκεί είναι η σκληρή δουλειά! Εκεί η δύσκολη δοκιμασία!...

Μερικοί ύψιστοι ήρωες, λίγοι στ' αλήθεια έχουν καταφέρει την θριαμβευτική επιστροφή τους. Αδιαπέραστα δάση χωρίζουν την Κόλαση από τον Φωτεινό Κόσμο και τα νερά του χλωμού ποταμού, του Κωκυτού, χαράζουν λαβυρινθώδεις πτυχές σ' εκείνο το ημίφως, που μόνο το είδωλό του τρέμει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

ΤΟ ΤΕΛΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΣΕΛΗΝΙΑΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Μετά αφού μετέτρεψα σε κοσμική σκόνη τον Mara, τον πατέρα των Τριών κλαστικών Γοργόνων (Furias), βρέθηκα αντιμέτωπος με τα δευτερεύοντα κτήνη της αβύσσου...

Η μέρα τελείωνε αργά, ο εξαισίος αέρας της νύχτας καλούσε τα όντα τα ζωντανά που κατοικούσαν στον φλοιό της Γης να ξεκουραστούν από την κούρασή τους κι εγώ, ταπεινό σκουλήκι της γης, το μόνο που ήθελα ήταν να συγκρατήσω τις μάχες του δρόμου και των πραγμάτων, που ήσαν άξια για κατανόηση και που η μνήμη μου θα γράψει χωρίς να κάνει λάθος.

Ω, άφατες Μούσες! Ω, υψηλή Θεϊκή ευφυΐα! Ελάτε να με βοηθήσετε. Εμπνεύστε με για να μην ξεφύγει ο τρόπος γραφής από την φύση του θέματος.

Ο βαθύς μου ύπνος διακόπηκε από μια βροντή τόσο δυνατή...

Σαν άντρας, τον οποίο ξυπνάμε βίαια, σηκώθηκα και κοιτάζοντας γύρω μου, κάρφωσα το βλέμμα μου για να αναγνωρίσω το μέρος στο οποίο βρισκόμουν. Βρέθηκα τότε σ' ένα ερημικό σπίτι κοντά στον σκοτεινό δρόμο...

Καθισμένος σε μια χοντροκομμένη πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο, από το οποίο μπορούσα να ατενίζω το απότομο μονοπάτι, ανακάλεσα πολύ ειλικρινά τους περασμένους Καιρούς...

Ασφαλώς σ' άλλες ηλικίες είχα ξαναβρεθεί εκεί στην κατοικία της αβύσσου και μπροστά από τον ίδιο δρόμο...

Τίποτα δεν μου φάνηκε νέο· κατάλαβα ότι βρισκόμουν να ανακεφαλαιώνω μυστήρια· σηκώθηκα από την καρέκλα, άνοιξα την παλιά πόρτα εκείνου του σπιτιού και βγήκα περπατώντας αργά... αργά... αργά στον μοναχικό δρόμο...

Με μια μόνο ματιά, και διασχίζοντας με το βλέμμα μου ένα διάστημα τόσο μακρινό όσο είναι δυνατόν να διαπερνάει κανείς με το πνευματικό βλέμμα του, είδα εκείνο το θλιβερό, απογυμνωμένο και σκοτεινό τοπίο...

Το έδαφος ήταν υγρό και εγώ αναγκάστηκα να σταματήσω απότομα μπροστά σε κάποιο ηλεκτρικό καλώδιο που βρισκόταν απλωμένο στο έδαφος...

Ένα χάλκινο σύρμα φορτισμένο με υψηλή τάση; Τι τρομάρα!

Και ήμουν έτοιμος να το πατήσω!...

«Είναι προτιμότερο να πεθάνεις όντας ελεύθερος, από το να ζεις όντας φυλακισμένος». Έτσι αναφώνησε η Φωνή της Σιωπής την νύχτα του Μυστηρίου...

Κι εγώ, που πανικόβλητος προσπαθούσα σ' αυτά τα πολύτιμα λεπτά να γυρίσω πίσω, αισθάνθηκα αναζωογονημένος.

Προχώρησα αποφασιστικά από εκείνα τα υπο-σεληνιακά τοπία κατά μήκος του βασανιστικού μονοπατιού της αβύσσου...

Το κακοτράχαλο μονοπάτι, στρίβοντας ξαφνικά προς τ' αριστερά, εισχώρησε σε κάτι πολύ γραφικούς λόφους...

Εκεί είδα κάτι σαν δημόσιο κήπο ημέρα Κυριακή· ένα πολύχρωμο πλήθος ανθρώπινων πλασμάτων φαίνονταν να απολαμβάνουν μ' ευχαρίστηση το πράσινο.

Για να περνά ευχάριστα η ώρα πολλών, υπήρχαν μερικοί περιπλανώμενοι πωλητές που πουλούσαν πολύχρωμα μπαλόνια και πηγαινοέρχονταν.

Ζωντανό σύμβολο της βέβηλης ζωής, έτσι το κατάλαβα· όμως είναι φανερό ότι θέλησα να ζήσω όλο εκείνο έντονα...

Βρισκόμουν πολύ απορροφημένος μ' όλα εκείνα κοιτάζοντας τα παντοτινά πλήθη, όταν ξαφνικά να, εδώ κάτι ασυνήθιστο και πρωτοφανές συμβαίνει: μου φάνηκε στ' αλήθεια σαν ο χρόνος να σταμάτησε προς στιγμή...

Εκείνη την στιγμή της τρομάρας ξεπετάγεται από το δάσος ένας αιμοβόρος λύκος, που άγριος και με πονηρή ματιά προσπαθεί μάταια να πιάσει το θύμα του. Μπροστά από εκείνον φεύγουν από τον ανελέητο χάρο μερικές κότες, που απελπισμένες κακαρίζουν...

Εξαιρετη κρυφή συμβολογία: ζώα από το κοτέτσι, δειλά και μικρόψυχα. Λύκος αιμοχαρής, σκληρός, ανελέητος...

Τρόμος! Φόβος! Πανικός!... Ανθρώπινες καταστάσεις υπο-σεληνιακές του ανθρώπινου παρα-ασυνείδητου και εγώ, που πίστευα ότι είχα πεθάνει μέσα μου αγνοούσα την ύπαρξη αυτών των ψυχικών ακόλουθων μέσα στις ατομικές μου κολάσεις...

Ευτυχώς, ποτέ στην σκληρή μου πάλη δεν ξέχασα την Αγία Λόγχη μου· χάρη στην Θεϊκή Μητέρα μου Κουνταλίνα μπόρεσα να ξεπεράσω πολλούς στην δύναμη και ικανότητα στην Λόγχη.

Έχοντας πέσει πια τα πρωτεύοντα Δαιμόνια-Εγώ, ευτελείς προσωποποιήσεις των τρομερών παρανθρώπινων ελαττωμάτων, τελείωσαν επικά οι σεληνιακές εργασίες μου θανατώνοντας με την Αγία Λόγχη μου πολλά άλλα θηρία της κόλασης...

Δεν θεωρώ περιττό να πω, ότι μάζεψα πολλά λάφυρα πολέμου μετά από πολλές σκληρές μάχες...

Θέλω να αναφερθώ με έμφαση σ' εκείνες τις πολλές πολύτιμες πέτρες της ίδιας μου της ύπαρξης, σ' εκείνα τα σπόρια της συνείδησης, βυθισμένα, μποτιλιαρισμένα, μέσα στα τρομακτικά γεννήματα της Κόλασης...

Το τελευταίο μέρος της εργασίας μου ήταν εντελώς ατομικού χαρακτήρα. Δεν είναι καθόλου εύκολο να αποβάλλεις τις κάκιστες ευφυΐες μέσα από τις πυρηνικές τους κατοικίες...

Αυτό είναι πραγματικά εκείνο που εννοείται να μετατρέψεις τα μαύρα νερά σε άσπρα...

Τώρα, αυτά τα άτομα έχουν μετατραπεί σε οχήματα θαυμάσια απ' ορισμένες φωτεινές ευφυΐες...

Θαυμάσιες σπίθες, άτομα ικανά να πληροφορήσουν σχετικά με τις κινήσεις ενός μυστικού εχθρού...

Μια βραδιά δόξας είχα την μεγαλύτερη τιμή που μπορεί να προσφερθεί σε ανθρώπινο ον: Με επισκέφθηκε ο Κοσμικός Χριστός. Ο Λατρευτός είχε ένα βιβλίο στο δεξί του χέρι και σαν να μου έλεγε: «Τώρα θα μπει στην Σφαίρα του Έρμη».

Βλέποντας τον Δάσκαλο δεν μπόρεσα να μην αναφωνήσω, λέγοντας: «Κύριε! Έχετε έρθει πιο νωρίς απ' όσο πίστευα. Δεν σας περίμενα ακόμα».

Ο ζωντανός Χριστός απάντησε με γλυκύτητα: «Εγώ πολλές φορές καθυστερώ όταν τύχει να έρθω μήνα Μάρτιο... Εσύ πρέπει να εξακολουθήσεις να πεθαίνεις ακόμα... ».

«Πώς; Να εξακολουθήσω να πεθαίνω; Ακόμα;»

"Ναι –απάντησε ο Λατρεμένος- πρέπει να εξακολουθήσεις να πεθαίνεις» επανέλαβε...

Αυτό που συνέβη μετά ήταν θαυμάσιο. Ο Δάσκαλος σηκώθηκε αργά προς τον Ήλιο του Μεσονυκτίου, ξεφεύγοντας μετά λίγο από τον Βασιλιά-Αστέρι για να μ' ευλογήσει και να συγχωρήσει τα παλιά μου λάθη...

Έτσι κατάφερα να ξαναμπώ στον Πρώτο Ουρανό, την κατοικία των άφατων Αγγέλων...

Αναντίρρητα ήμουν ένας Άγγελος πεσμένος, όμως είναι φανερό ότι είχα συγχωρεθεί...

Στη Μητρόπολη της Ψυχής υπάρχει μεγαλύτερη χαρά για έναν αμαρτωλό που μετανοεί, παρά για χίλιους δίκαιους που δε χρειάζονται μετάνοια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ

Έρχεται τώρα υπερβαίνων και υπερβατικός ο Δεύτερος Άθλος του Ηρακλή: η εξολόθρευση της Λερναίας Ύδρας, συμβολικό τέρας αθάνατης προέλευσης, που είχε Εννέα Κεφάλια απειλητικά που ξαναφύτρωναν κάθε φορά που καταστρεφόταν, απειλώντας τα κοπάδια καθώς και την συγκομιδή.

Σκληρή δουλειά στην οποία ο Ηλιακός Ήρωας συνοδευόταν και από τον Ιόλαο, τον οδηγό και εμπνευστή, του οποίου ο αξιοσημείωτος ρόλος είναι πολύ παραπλήσιος με του Sri Krishna στην σχέση του με τον Arjuna. (Δείτε το Bagavad Guita, Το Άσμα του Κυρίου).

Ακόμα και όταν αυτή η θαυμάσια δουλειά μπορεί να ερμηνευτεί σαν ένα έργο βελτιωτικό σ' ένα βαλτώδες Δέλτα όπως αυτό του αγιασμένου Νείλου, αυτή η Ύδρα η πολυκέφαλη είναι επίσης μια αλληγορική εικόνα που προσωποποιεί καθαρά το Νου με όλα του τα ψυχολογικά ελαττώματα.

Σαν αστερισμός, αυτή η συμβολική Ύδρα, έχει το εμπρός μέρος μεταξύ Λέοντος και Καρκίνου, εκτεινόμενη νότια μέχρι τα αστραφτερά πόδια της Παρθένου.

Με αναμμένα κάρβουνα, ο Ιόλαος καίει τα κεφάλια που ξαναφυτρώνουν στην θέση αυτών που ο Ηρακλής λιώνει με το ρόπαλό του, το οποίο μετά -αφού έκοψε το αθάνατο κεφάλι, σύμβολο εξαιρετο της αυθεντικής Αγάπης- το κρύβει κάτω από έναν βράχο, ο οποίος προφανώς θα χρησιμεύσει σαν Φιλοσοφική Πέτρα στην εξαιρετικά πνευματική ανανεωμένη ζωή.

Είναι γραμμένο με πύρινα γράμματα στο Βιβλίο της Ζωής: «Αυτός που θέλει ν' ανέβει πρέπει πρώτα να κατεβεί. Σε κάθε ανάταση προηγείται πάντα μια τρομερή ταπεινώση».

Αναντίρρητα, εγώ ποθούσα στ' αλήθεια και με όλες τις δυνάμεις της Ψυχής μου, ν' ανέβω, να σκαρφαλώσω, στον Ουρανό του Ερμή, το Devachan των Φανοστατών, τον ανώτερο διανοητικό κόσμο, την κατοικία των Αρχαγγέλων. Όμως ήταν απαραίτητο πριν, να κατεβώ στις Κολάσεις του Νου για να καταστρέψω εκεί την Λερναία Ύδρα.

Εκείνα τα ψυχολογικά ελαττώματα πολυκέφαλης δομής, που στις Σεληνιακές Κολάσεις είχα μετατρέψει σε κοσμική σκόνη, συνέχιζαν να υπάρχουν, όπως οι απαίσιες κεφαλές της θανάσιμης Ύδρας, στις διάφορες πτυχές του νου.

Τρομακτικά κτηνώδη πλάσματα, αηδιαστικά γεννήματα της αβύσσου, προσωποποιούσαν ξεκάθαρα κάθε ένα από τα δικά μου ψυχολογικά ελαττώματα.

Ένας μπορεί να έχει την πολυτέλεια να καταλάβει κάθε ψυχολογικό σφάλμα, χωρίς γι' αυτόν τον λόγο να έχει συλλάβει το βαθύ νόημα...

Αναντίρρητα χρειαζόμαστε επειγόντως, χωρίς αναβολή, όχι μόνο να καταλάβουμε αλλά επίσης να συλλάβουμε το βαθύ νόημα εκείνου που θέλουμε να εξαλείψουμε.

Το να εξαλείψουμε τις κεφαλές (ψυχολογικά ελαττώματα) της Λερναίας Ύδρας είναι δυνατόν μόνο με τον υπερβατικό σεξουαλικό ηλεκτρισμό κατά την διάρκεια του Sahaja Maithuna στο Καμίνι των Κυκλώπων.

Οπωσδήποτε η μεταφυσική συνουσία στην Ένατη Σφαίρα είναι μια μορφή προσευχής, εγώ παρακαλούσα εκείνες τις στιγμές την Devi Kundalini...

Ο Γκαίτε, ο μεγάλος Γερμανός Μνημένος, λατρεύοντας την Θεϊκή του Μητέρα Κουνταλί, γεμάτος από έκσταση αναφώνουσε:

«Αγνή Παρθένα στο νόημα το πιο όμορφο.

Μητέρα άξια λατρείας. Βασίλισσα εκλεγμένη από μας με μεγαλείο όμοιο των Θεών».

Ποθώντας να πεθάνει στον εαυτό του εδώ και τώρα, κατά την χημική συνουσία, εκείνος ο μεγάλος βάρδος έλεγε:

«Βέλη διαπεράστε με· δόρατα υποτάξτε με· ρόπαλα τραυματίστε με. Όλα να εξαφανισθούν, ας εξανεμισθούν όλα. Να λάμψει το αιώνιο αστέρι, λάμπα της αιώνιας αγάπης».

Ασφαλώς εγώ πάντα προχωρούσα με τρόπο πολύ όμοιο και η Λερναία Ύδρα, σιγά-σιγά, αργά, έχανε κάθε μια από τις απαίσιες κεφαλές της.

Σε κάποια περίπτωση, ευρισκόμενος στο ανατολικό Θιβέτ μέσα σ' ένα Μοναστήρι, είχα την έμπνευση να πω στην Θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλί τα εξής:

«Εσύ και εγώ συζητάμε και φαινόμαστε δύο πρόσωπα διαφορετικά και παρ' όλα αυτά είμαστε το ίδιο Είναι».

Δεν είναι περιττό να τονίσω ότι η απάντηση ήταν πραγματικά εξαιρετική:

«Ναι, Γιε μου! Εσύ και εγώ είμαστε το ίδιο Είναι· όμως προϊόν». Στ' όνομα της Αλήθειας ομολογώ ειλικρινά και χωρίς περιστροφές ότι χωρίς την άμεση βοήθεια της Θεϊκής μου Μητέρας της Λατρευτής, με κανένα τρόπο δεν θα είχα καταφέρει να εξαφανίσω ριζικά την Λερναία Ύδρα... (Τα ψυχολογικά μου ελαττώματα στο Διανοητικό Υποσυνείδητο).

«Πριν η χρυσή φλόγα μπορέσει να καίει με ήρεμο φως, η λάμπα πρέπει να είναι καλά φυλαγμένη σε μέρος που να μη φυσά. Οι γήινες σκέψεις πρέπει να πέσουν νεκρές στις πύλες του Ναού».

«Ο νους που είναι σκλάβος των αισθήσεων, κάνει την Ψυχή τόσο ανίκανη σαν την βάρκα που ο αέρας παρασέρνει στα νερά».

Όταν έλαμψε θριαμβευτής ο Ήλιος του Μεσονυκτίου στο πνευματικό στερέωμα, γύρισα στην Αρχαγγελική κατάσταση που σε άλλη εποχή είχα χάσει και μπήκα ευτυχής στον Ουρανό του Ερμή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Έρχεται τώρα εξαιρετικός ο Τρίτος Άθλος του Ηρακλή, του Ηλιακού Ήρωα. Θέλω ν' αναφερθώ με έμφαση στην σύλληψη δύο ζώων, απαλό το ένα αλλά και γρήγορο, ταραχώδες και απειλητικό το άλλο: Το Ελάφι της Κερύνειας και ο Ερυμάνθιος Κάπρος.

Μπορούμε και μέχρι οφείλουμε να ταυτίσουμε αυτά τα περίφημα τετράποδα με τους δύο αστραφτερούς μεσημβρινούς αστερισμούς, πιο κοντινούς στα άστρα των Διδύμων, που βρίσκονται κοντά στους δύο Κένταυρους, με τους οποίους ο Ηρακλής κάνει μια μάχη αιματηρή.

Στο Ελάφι με τα μπρούτζινα πόδια και τα χρυσά κέρατα, αφιερωμένο στην Άρτεμη και διαφιλονικούμενο από τον Απόλλωνα, τον Θεό της Φωτιάς, μπορούμε να δούμε μια καθαρή αναφορά στην Ανθρώπινη Ψυχή (τον Σύζυγο της Βαλκυρίας), το ανώτερο Μάνας της Θεοσοφίας.

Και ο τρομερός Κάπρος, διεστραμμένος όσο κανένας, είναι το ζωντανό σύμβολο όλων των χαμηλών παθών των ζώων.

Δεν είναι περιττό να τονίσω αυτές τις στιγμές ότι εγώ ποθούσα πολύ ειλικρινά και με όλες τις δυνάμεις της Ψυχής μου, να μπω στον Ουρανό της Αφροδίτης, τον αιτιατό κόσμο, την κατοικία των Πριγκιπάτων.

Όμως, είναι φανερό ότι χρειαζόμουν πρώτα να δημιουργήσω αξίες, να διαλύσω σε κοσμική σκόνη τον τρομερό Κάπρο...

Να κατεβείς είναι αναγκαίο πριν ανεβείς· σε κάθε ανάταση προηγείται πάντα μια τρομερή ταπείνωση.

Το να κατεβώ στην Κόλαση της Αφροδίτης ήταν απαραίτητο, επείγον, χωρίς αναβολή πριν την άνοδο...

Χρειαζόμουν πληροφόρηση εκ των προτέρων και αυτή, ήταν ασφαλώς επείγουσα, επιτακτική...

Εξαιρετικές και ακριβείς οδηγίες, μου ήρθαν κατά την διάρκεια του διαλογισμού· είναι αναντίρρητο ότι ο Μνημένος πάντα είναι εξυπηρετημένος...

Επάνω σε μια μεγάλη τάβλα, πολύ όμοια με μια όμορφη σκακίερα αντί για τα γνωστά πιόνια του παραπάνω παιχνιδιού, είδα πολλές ζωώδεις φιγούρες πολύ αηδιαστικής μορφής...

Αναντίρρητα, με την βοήθεια της Θεϊκής μου Μητέρας Κουνταλίνης, εγώ είχα εξαλείψει πολλά ελαττώματα Ψυχολογικού τύπου, πρώτα στον αστρικό κόσμο, τώρα στο διανοητικό κόσμο, όμως, ω αιτιατοί σπόροι εκείνων εξακολουθούσαν να υπάρχουν μέσα μου, εδώ και τώρα...

Μέσα στο έδαφος της πιο καθαρής πειραματικής Ψυχολογίας, μπορούμε να πούμε τα ακόλουθα:

«Η ριζική εξάλειψη κάθε ψυχολογικού ελαττώματος αποτυγχάνει εντελώς όταν δεν διαλύεται η μυστική του αιτία».

Το να ξεριζώσω από τον ψυχισμό μου τέτοιες εσωτερικές αιτίες, ήταν ασφαλώς η δουλειά μου στις Κολάσεις της Αφροδίτης...

Είναι φανερό ότι τότε πέρασα θριαμβευτικά από τρομακτικές σαρκικές προκλήσεις, όπως εκείνες που υπόφερε ο γνωστικός πατριάρχης Άγιος Αυγουστίνος στο πόδι του Σταυρού...

«Το γνωστικό μυστήριο είναι παρόν στο φρόνιμο πέταγμα του περιστεριού, και το αμάρτημα του κόσμου στο φίδι που δαγκώνει το πόδι του Αγγέλου που το δαμάζει».

«Πάνω από την αιώνια νύχτα του παρελθόντος ανοίγεται η αιώνια νύχτα του αύριο.

Κάθε ώρα, μια νύμφη της αμαρτίας! Και το σύμβολο: το φίδι και το μήλο».

Απέραντο είναι το πλήθος των εγκλημάτων, των οποίων τους αιτιατούς σπόρους θα έπρεπε να εξολοθρεύσω· και να είχα εκατό στόματα, εκατό γλώσσες και σιδερένια φωνή, δεν θα μπορούσα να τα απαριθμήσω όλα...

Στα Τάρταρα, όπου τιμωρούνται οι κακοί, συνάντησα επίσης δύο παλιούς φίλους της νιότης μου: ο ένας ακόμα ζει, ο άλλος έχει πεθάνει.

Δεν είναι περιττό να θυμηθούμε εκείνους τους Τιτάνες των αρχαίων καιρών, που θέλησαν να σκαρφαλώσουν στον ουρανό· υποφέρουν σήμερα στις αβύσσους αλυσοδομεμένοι από τον θυμό του Δία.

Εκεί επίσης ζουν οι προσβλητικοί Λάπιθες και ο τολμηρός Ιξίωνας που έκανε απόπειρα ενάντια στην Ήρα και ο Πειρίθοος, που θέλησε να κλέψει την Περσεφόνη...

Στον υπόγειο κόσμο ζει επίσης ο περίφημος Σαλμονεύς, βασιλιάς της Ηλείας, που απαίτησε για τον εαυτό του θεϊκές τιμές, όντας αυτός ένας απλός θνητός, ένα ευτελές σκουλήκι της λάσπης της γης...

Στιγμές πριν φύγω οριστικά από την κατοικία του Πλούτωνα, είδα κάτι τρομακτικό, φοβερό, σαν ένα πελώριο τέρας γιγαντιαίων διαστάσεων να ήθελε να κατασπαράξει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Αχ! Αχ! Αχ!

Αργότερα ένοιωσα μεταμορφωμένος ανάμεσα σ' αυτές τις ατομικές κολάσεις· ο Κοσμικός Χριστός μπήκε μέσα μου και εγώ χάθηκα σ' αυτόν...

Τότε, πολλές μητέρες μου έφεραν τα παιδιά τους και εγώ γεμάτος έκσταση αναφώνησα: «Αφήστε να έρθουν τα μικρά προς εμένα, γιατί δικό τους είναι το Βασίλειο των Ουρανών».

Πόσο ευτυχής αισθάνθηκα με το αιτιατό σώμα μετασχηματισμένο. Αφού ευλόγησα όλα αυτά τα τρυφερά παιδιά, εγκατέλειψα το βυθισμένο ορυκτό βασίλειο και εισχώρησα θριαμβευτής στον Ουρανό της Αφροδίτης (τον αιτιατό κόσμο).

Έτσι ξαναμπήκα στην κατάσταση των Πριγκιπάτων, που προηγούμενα είχε χαθεί όταν στο κεντρικό οροπέδιο της Ασίας έκανα το ίδιο λάθος με τον Κόμη Ζανόνι.

Το να πέσεις νικημένος στα παραδεισένια πόδια της εξαιρετικής θηλυκής καλλονής, το να πιεις το ποτό του Μανδραγόρα, το να φας τα Χρυσά Μήλα από τον Κήπο των Εσπερίδων, ήταν πραγματικά το λάθος που ανέφερα. Όμως εργαζόμενος αργότερα με τον σεξουαλικό υπερβατικό ηλεκτρισμό μπόρεσα να επιστρέψω στον δρόμο που σε άλλη εποχή είχα εγκαταλείψει...

Αυτός ο θαυμάσιος αιτιατός κόσμος ή κόσμος της Συνειδητής θέλησης, που αναφέρεται τόσες φορές από τον Leadbeter, Anie Besant, Arthur Power, Rudolf Steiner, H.P.B. κ.τ.λ., προφανώς είναι τρόμος Αγάπης και Νόμου. Αναμφίβολα ο Ουρανός της Αφροδίτης δεν είναι του χρόνου και βρίσκεται πιο πέρα από τον νου.

Καταλήγει χειροπιαστό ότι η ακασική ουσία, σαν φυσικό στοιχείο και η δόνηση ή tattwa, αποτελεί από μόνη της την ζωντανή και φιλοσοφική βάση του κόσμου της κοσμικής αιτιότητας.

Το βαθύ μπλε ηλεκτρικό λάμπει θαυμάσια σ' αυτήν την περιοχή και σπινθηροβολεί από εδώ, από κει, και πιο κάτω, γεμίζοντάς μας με μια υπέροχη πνευματική ηδονικότητα, απερίγραπτη...

Ο κόσμος των Φυσικών Αιτιών είναι σαν ένας ωκεανός χωρίς όρια και άκρες. Το συνεχές κύμα Δράσης και Αποτελέσματος, ρέει και ζανα-ρέει εκεί από στιγμή σε στιγμή...

Είναι φανερό ότι δεν υπάρχει αιτία χωρίς αποτέλεσμα, ούτε αποτέλεσμα χωρίς αιτία. Κάθε δράση ακολουθείται από μια αντίδραση· από κάθε πράξη αποσπάται μια συνέπεια..., ή καλύτερα θα λέγαμε, σειρά από συνέπειες...

Εκείνη την εποχή της παρούσας μου ύπαρξης, παρέλαβα πολύ μεγάλο αριθμό αντικειμενικών πληροφοριών αποδεδειγμένων και δυνατόν να αποδειχθούν.

Παράδειγμα: Παρουσιάστηκα μπροστά στον ομιλητή κάποιου ακροατηρίου σε στιγμή πλήρους απαρτίας· δεν ξέρω να κρατάω τα προσχήματα και χώνω την μύτη μου οπουδήποτε, καταρρίπτω επιχειρήματα...

Αποτέλεσμα: Ο ομιλητής, ένας άνθρωπος του αιτιατού κόσμου αποσύρεται θυμωμένος...

Αργότερα, ο ομιλητής εκείνος σχολιάζει με άλλους την συμπεριφορά μου και αυτό μετατρέπεται εκ των πραγμάτων σε μια αλυσιδωτή σειρά συνεπειών...

Στον αιτιατό κόσμο είδα επίσης, με μυστικιστική έκπληξη, το μέλλον που επιφυλάσσεται για τον πλανήτη Γη και για τα ανθρώπινα πλάσματα που ζουν σε αυτόν τον φυσικό κόσμο...

Ντυμένος με την φορεσιά του αιτιατού σώματος βρέθηκα ξαφνικά μέσα σε έναν μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό...

Ασφαλώς η Γνωστική Κίνηση είναι ένα τρένο σε πορεία: επιβάτες ανεβαίνουν στον ένα σταθμό και κατεβαίνουν στον άλλο. Σπάνιοι είναι εκείνοι που φτάνουν μέχρι το τελικό τέρμα...

Αργότερα βυθίστηκα μέσα στο έναστρο άπειρο διάστημα· χρειαζόμουν να ερευνήσω κάτι στο αμφιθέατρο της Κοσμικής Επιστήμης...

Έκπληκτος, με θαυμασμό -δεδομένου ότι ακόμα δεν έχω χάσει την ικανότητα να εκπλήσσομαι- μπόρεσα να συλλάβω με το Μάτι του Dangma ή Μάτι του Shiva, κάτι ασυνήθιστο και πρωτοφανές...

Μπροστά στα πνευματικά μάτια μου εμφανίστηκε η Γη θανάσιμα περικυκλωμένη από δώδεκα πελώριους γίγαντες, μαύρους, τρομερούς, απειλητικούς... (οι δώδεκα ζωδιακοί αστερισμοί, πρακτορεύοντας την οριστική κρυσταλλοποίηση του παγκόσμιου Κάρμα).

Άνθρωποι από άλλους κόσμους δεν αγνοούν την μεγάλη καταστροφή που θα επέλθει και θα πλησιάσουν με τα διαστημόπλοιά τους για να καταγράψουν ή να φωτογραφίσουν τον κατακλυσμό. Και να η Αποκάλυψη του Αγίου Ιωάννη σε πλήρη πορεία.

Σύγκρουση των Κόσμων. Αχ! Αχ! Αχ!

Με την ευκαιρία θα αναφέρουμε εδώ μερικά εξαιρετικά εδάφια από το Κοράνι:

«Μεταξύ των σημαδιών που πρέπει να προηγηθούν από την άφιξη της τελευταίας ώρας, υπάρχει και το ότι η Σελήνη θα χωριστεί στα δύο. Αλλά παρ' όλα αυτά οι δύσπιστοι δεν θα πιστεύουν στα μάτια τους».

(Είναι φανερό ότι με κανένα τρόπο δεν μπορεί να αναφέρεται σε γεωλογικό ή φυσικό διαχωρισμό του γειτονικού δορυφόρου μας. Να ερμηνεύεται με πολιτικό ή στρατιωτικό τρόπο. Οι μεγάλες δυνάμεις θα διεκδικούν την Σελήνη).

«Όταν θα ηχήσει η σάλπιγγα για πρώτη φορά... Όταν η Γη και τα βουνά θα μεταφερθούν στους αέριδες και συντριμμένα από ένα μόνο χτύπημα... Όταν ο ουρανός θα σκιστεί και θα πέσει κομμάτια...»

Αυτή η μέρα θα είναι η αναπόφευκτη ημέρα!».

(Σύγκρουση! Είναι ο ακριβής όρος. Ο πλανήτης Γη θα συγκρουσθεί με άλλον κόσμο που πλησιάζει επικίνδυνα).

«Το χτύπημα που είναι! Θα είναι η ημέρα της Τελικής Κρίσης. Αυτοί που έχουν κάνει έργα που ζυγίζουν στην Ζυγαριά, θα έχουν ζωή ευχάριστη. Αυτών που δεν ζυγίζουν, θα έχουν για κατοικία τον καυτό λάκκο» (τους κόσμους της κόλασης).

«Όταν η γη τρέμει με το τρέμουλο που της επιφυλάσσεται...

Όταν θα έχει ξεράσει τους νεκρούς που αναπαύονται στα σπλάχνα της... ο άνθρωπος θα προετοιμαστεί για να κριθεί».

«Ο Ήλιος θα κομματιαστεί, τ' άστρα θα πέσουν, τα βουνά θα είναι σε κίνηση και θα σωριαστούν στην Γη. Ο ουρανός θα εκραγεί σε χίλια κομμάτια και οι θάλασσες και οι ποταμοί θα ανακατέψουν τα νερά τους. Οι τάφοι θ' ανοίξουν και θ' αναστηθούν οι νεκροί. Αυτοί που έκαναν το καλό θα έχουν απεριόριστη ευτυχία, αλλά και οι αμαρτωλοί θα τιμωρηθούν αλύπητα».

Αναντίρρητα πριν από την αναπόφευκτη σύγκρουση, το υπερβολικό πλησίασμα αυτής της πλανητικής μάζας θα προκαλέσει τρομερές ηλεκτρομαγνητικές καταιγίδες.

Είναι φανερό ότι η παρουσία εκείνου του διαστημικού κόσμου, εξασκεί έλξη επάνω στο υγρό πυρ του εσωτερικού του πλανήτη μας· τότε το πύρινο στοιχείο θα ψάξει για διέξοδο ανοίγοντας αμέτρητα ηφαίστεια.

Εκείνες τις ημέρες η Γη θα τρέμει από τρομακτικούς σεισμούς σε γη και θάλασσα.

Χωριά και πόλεις θα γκρεμίζονται θανάσιμα σαν μίζεροι πύργοι από τραπουλόχαρτα, γινόμενες ερείπια.

Κύματα τερατώδη που ποτέ δεν έχουμε δει θα μαστιγώνουν με μανία τις ακροθαλασσιές και ένα βουητό πολύ παράξενο θα ακούγεται από τους βυθούς της θάλασσας.

Αναμφίβολα η εξαιρετική ακτινοβολία αυτού του πλανήτη θα σκοτώσει εκατομμύρια πλάσματα και όλα θα λιώσουν σε αποκαλυπτικό ολοκαύτωμα.

Ο Πέτρος ή Patar, ο Μεγάλος Ιεροφάντης είπε:

«Όμως η ημέρα του Κυρίου θα έρθει όπως ο κλέφτης την νύχτα· στην οποία τα ουράνια θα εξαφανιστούν με μεγάλο πάταγο, και τα στοιχεία φλεγόμενα θα γίνουν κομμάτια, και η Γη και τα έργα επάνω σ' αυτήν θα καούν».

Στον αιτιατό κόσμο εγώ κοίταξα με μυστικιστική έκπληξη την μεγάλη καταστροφή που πλησιάζει και καθώς οπωσδήποτε αυτή είναι η περιοχή της Άφατης Μουσικής, η όραση εικονογραφήθηκε στο ρεύμα του ήχου.

Κάποια εξαίσια τραγική συμφωνία αντηχούσε στα βαθιά πέρατα του Ουρανού της Αφροδίτης.

Εκείνη η παρτιτούρα εξέπληττε γενικά, για το μεγαλείο της και την μεγαλειότητα, την έμπνευση και ομορφιά του σχεδίου της, για την αγιότητα των γραμμών της και για τον χρωματισμό της σοφίας της και την γλυκιά και αυστηρή ενορχήστρωση, μεγαλειώδη και τρομακτική, δραματική και σαγηνευτική συγχρόνως.

Τα μελωδικά κομμάτια που ακούστηκαν στον αιτιατό κόσμο, στις διάφορες προφητικές καταστάσεις, είναι μεγάλης εκφραστικής δύναμης και σε στενή σχέση με το μεγάλο γεγονός και με τα ιστορικά συμβάντα που αναπόφευκτα θ' ακολουθήσουν με τον καιρό...

Υπάρχουν στην παρτιτούρα αυτής της μεγάλης κοσμικής Όπερας, κομμάτια συμφωνικά συσχετισμένα με τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο· μελωδίες γλυκές και πένθιμες, συμβάντα ανατριχιαστικά, ατομικές βόμβες, τρομακτική ραδιενέργεια σε όλη την Γη, πείνες, ολική καταστροφή των μεγάλων μητροπόλεων, άγνωστες ασθένειες, ασταμάτητες μάχες εδώ, εκεί και πιο εκεί κ.τ.λ.

Ανακατεμένα με μια πρωτοφανή τέχνη, ακούστηκαν τα θέματα που αναφέρονται στην καταστροφή της Ν. Υόρκης, Παρισιού, Λονδίνου, Μόσχας κ.τ.λ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ο επόμενος Άθλος του Ηρακλή, του Ηλιακού Ήρωα, είναι ασφαλώς ο εξαιρετικός καθαρισμός των περιφημων στάβλων του Αυγεία, Βασιλιά της Ήλιδας, του οποίου η κόρη, που γνώριζε τις ιδιότητες των φυτών, έφτιαχνε μαγικά ποτά με αυτά.

Σε αυτούς τους αναφερόμενους στάβλους (ζωντανή συμβολική παράσταση των δικών μας υποσυνείδητων βαθιών υπόγειων χώρων) που στέγαζαν τα αναρίθμητα ζώα του (αυτά τα πολλαπλά κτηνώδη ψυχικά επιπρόσθετα που αποτελούν το Εγώ) και μεταξύ αυτών δώδεκα απλούς ταύρους, που συμβολίζουν το ζωδιακό Κάρμα, είχε μαζευτεί κοπριά από αρκετές γενιές ζώων.

Ασφαλώς ο Ηρακλής έπρεπε να καθαρίσει αυτούς τους στάβλους σε μία ημέρα. Λένε παλιές παραδόσεις που χάνονται στα σκοτάδια των αιώνων, ότι το κατόρθωσε κάνοντας μια τρύπα στον τοίχο και εκτρέποντας την ροή ενός ποταμού, έτσι ώστε να περάσουν τα νερά του και να πλημμυρίσει.

Αυτή η ασυνήθιστη εργασία μπορεί, γι' αυτό, να ταυτιστεί με τον Υδροχόο, ζωδιακό οίκο του Ουρανού, Ur-Αηας, την Φωτιά και τα πρωτόγονα Νερά, συμβολίζοντας καθαρά τα σεξουαλικά ρεύματα στον ανθρώπινο οργανισμό.

Ο Ουρανός σαν πρώτος Θεϊκός Βασιλιάς της πρωτόγονης Ατλαντίδος είναι ο κυβερνήτης των σεξουαλικών μας αδένων.

Ο Ουρανός, ο Asura-Maya, είναι στην πραγματικότητα ο πρώτος που αποκάλυψε τα Μυστήρια της Ζωής και του Θανάτου.

Είναι ασφαλώς ο Ur-Αηας, η Φωτιά και το Νερό τα πρωτόγονα, ο οποίος καθορίζει βασικά την πρώτη λατρεία σελήνης-ήλιου της Ανδρόγυνης ΙΟ... (uuu ooooo).

Ο Pitar είναι ο Ήλιος. Menes ή Mani είναι η Σελήνη.

«Om Mani Padme Hum» σαν μάντραμ απέραντης εσωτερικής δύναμης, έχει τις αντιστοιχίες στους Θεούς Ήλιο και Σελήνη, στο στήθος του Ιερού Λωτού φυτρωμένου θαυματουργά από τα σπερματικά νερά της πρώτης στιγμής...

Λέει η μυθολογία των αιώνων, ότι ο Ουρανός είχε σαράντα πέντε γιους από διάφορες γυναίκες, και επί πλέον είχε και από την Τιταέα άλλους δέκα οκτώ γιους. Αυτοί οι τελευταίοι έλαβαν το κοινό όνομα Τιτάνες εξαιτίας της μητέρας τους.

Προσθέτοντας μεταξύ τους, ξεχωριστά, κάθε μια από αυτές τις Καβαλιστικές ποσότητες, θα έχουμε τα ακόλουθα αποτελέσματα:

45:4 συν 5 ίσον 9. Ο Ερημίτης του Tarot. Η Ένατη Σφαίρα, το Σεξ.

18:1 συν 8 ίσον 9. Το Μυστικό (Arcano) 18 είναι το Λυκόφως του Tarot. Συμπεριλαμβάνει το Μυστικό (Arcano) 9, δύο φορές: σημαίνει τους μυστικούς, κρυφούς εχθρούς, την υπόγεια πάλη στα βασίλεια της Ένατης Σφαίρας, το σκοταδιστικό...

Ασφαλώς ο Ουρανός είναι ο απόλυτος βασιλιάς των σεξουαλικών λειτουργιών, ο αφέντης της Νέας Εποχής του Υδροχόου.

Όπως η Τιταέα υπερίσχυσε από όλες τις γυναίκες σε ομορφιά και προσόντα, την έβαλαν επίσης και στον αριθμό των Θεών. Μας έχει ειπωθεί ότι οι πιστοί ευσεβείς της από ευγνωμοσύνη για τα καλά που τους έκανε την ονόμασαν Γη.

Στ' όνομα της αλήθειας πρέπει να ομολογήσω ειλικρινά και απερίφραστα, ότι ο Τέταρτος Άθλος ήταν για μένα τρομακτικά εύκολος, όμως αναγκάστηκα προηγουμένως να περάσω μια πολύ λεπτή δοκιμασία.

Σ' ένα παλιό πάρκο της πόλης είδα τον εαυτό μου να συζητώ με μια ευγενική κυρία' κάποια, που χωρίς περιθώριο για αμφιβολίες ήταν πραγματικά μια μεγάλη φίλη.

Πολύ κοντά καθίσαμε σ' ένα παγκάκι, αισθανόμενοι και οι δύο μια μεγάλη αγάπη. Για μια στιγμή φανήκαμε δύο ερωτευμένοι. Αλλά...

Ξαφνικά θυμήθηκα την Θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλί! Και τότε εξέτρεψα αυτό το ρεύμα της Αγάπης προς τα μέσα και προς τα επάνω, προς την λατρευτή μου Μητέρα...

Εκείνη την στιγμή φώναξα με όλη την δύναμη της ψυχής μου: «Αυτή η αγάπη είναι για την Μητέρα μου!...».

Έτσι έγινε και ο Ηρακλής εξέτρεψε την ροή ενός ποταμού, έτσι ώστε τα νερά του να πλημμυρίσουν τους στάβλους του Αυγεία. (Αυτός που έχει κατανόηση ας κατανοήσει γιατί εδώ υπάρχει σοφία).

Αναντίρρητα ήμουν τοποθετημένος μέσα στα εσωτερικά ορυκτά του Ήλιου, στις Ηλιακές Κολάσεις...

Πόσο καθαροί μου φαίνονταν οι βυθισμένοι κόσμοι του Βασιλιά Αστεριού! Κολάσεις χωρίς ψυχές πονεμένες, χωρίς Δαιμόνια. Τι θαύματα!

Είναι φανερό ότι μέσα στο ζωντανό εσωτερικό του αστραφτερού Ήλιου δεν μπορούσαν να ζήσουν τα Δαιμόνια' ποτέ δεν θα μπορούσαν ν' αντέξουν αυτά τα τελευταία τις δυνατές δονήσεις αυτού του άστρου.

Όταν βρέθηκα κλεισμένος μέσα σ' έναν από τους συμβολικούς στάβλους του Αυγεία, τον βρήκα τελείως καθαρό και χωρίς κανενός είδους ζώα, τότε κατάλαβα...

Θέλησα να βγω, αλλά η πόρτα ήταν ερμητικά κλεισμένη. «Σουσάμι άνοιξε!», φώναξα με όλες μου τις δυνάμεις.

Εκείνη την στιγμή οι πόρτες άνοιξαν σαν από θαύμα και τότε μπήκα σ' έναν δεύτερο στάβλο, τον βρήκα τόσο καθαρό όσο τον πρώτο...

«Σουσάμι άνοιξε! ξαναφώναξα και όταν άνοιξαν οι πόρτες μπήκα σε έναν τρίτο στάβλο. Και αυτός ήταν καθαρός και όμορφος...

«Σουσάμι άνοιξε!», φώναξα για τέταρτη φορά. Και όταν άνοιξε η τέταρτη πόρτα, πέρασα το κατώφλι ενός λαμπρού ηλιακού σπιτιού...

Αυτό που είδα στο βάθος του Ιερού ήταν κάπως ασυνήθιστο και απρόσμενο. Ω Θεοί! Καθισμένοι στους θρόνους τους με περίμεναν Osiris, Isis, Horus...

Προχώρησα μέχρι εκεί και γονατίζοντας, τους προσκύνησα.

Εκείνες τις στιγμές αισθάνθηκα τις ευλογίες τους.

Τρεις μορφές του Είναι μου, αλλά προϊόν. Έτσι το κατάλαβα και αυτό αξίζει μια εξήγηση:

Μια από τις γνωστικές εσωτεριστικές τελετουργίες λέει κατά γράμμα το εξής:

Όσιρις: Ο Αρχι-ιεροφάντης και ο Αρχιμάγος, η Ιδιαίτερη Μονάδα μας, η ατομική, δυνατός αυτοκράτορας, απαντάει στον ικέτη γιο....

Ίσις: Αναδίπλωση του Όσιρι, η μυστική Δυάδα, Ντέβι Κουνταλίνη, αξιότατη Μητέρα, απαντάει στον ικέτη.

Ωρος: Ο Εσώτερος Χριστός, απαντάει στον ικέτη προσκυνητή!

Αυτοί με υποδέχθηκαν και μπήκα θριαμβευτής στον Ουρανό του Ήλιου, στον Οίκο των Αγγελικών Δυνάμεων, στον κόσμο τον βουδικό ή διαισθησιακό. Και τότε

ανάκτησα την θέση μου μεταξύ αυτών των Θεϊκών πλασμάτων, δοξασμένη συνειδητή κατάσταση που σε άλλη εποχή είχα χάσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΑΡΗ

Ο Πέμπτος Άθλος του Ηρακλή, του Ηλιακού Ήρωα, ήταν το κυνήγι και η καταστροφή των ανθρωποφάγων και σκοταδιστικών πουλιών που βρίσκονταν στην Στυμφαλία λίμνη και που σκότωναν τους ανθρώπους με τα μπρούτζινα φτερά τους, που τα εκτόξευαν σαν βέλη θανατηφόρα ενάντια στ' απροστάτευτα θύματά τους.

Είναι φανερό ότι αυτή η δουλειά βρίσκεται στενά συνδεδεμένη με τον αστερισμό του Ιχθύ, σπίτι του Ποσειδώνα, του Κυρίου της Πρακτικής Μαγείας.

Ασφαλώς εκείνα τα ανθρωποφάγα πουλιά είναι οι σκληρές Άρπυιες που αναφέρονται από το Βιργίλιο, τον ποιητή από την Μάντουα.

Για το καλό του Μεγάλου Σκοπού, για τον οποίο όλοι εμείς οι αδελφοί του Γνωστικού Κινήματος παλεύουμε, θα μεταγράψω τώρα μερικές παραγράφους από την Αινειάδα...

«Πλησιάζουμε τα νησιά Στροφάδες, που βρίσκονται στο Ιόνιο πέλαγος, και στα οποία ζουν οι τρομερές Άρπυιες (τρομακτικές μαύρες μάγισσες Χίνας), τέρατα με κεφάλι και λαιμό γυναίκας που πριν ήταν όμορφες κοπέλες, αλλά τώρα μεταμορφώθηκαν σε Γοργόνες, και το άγγιγμά τους καταστρέφει τα πάντα. Τις διοικεί η σιχαμερή Κελαινώ και είναι εφοδιασμένες με μακριά νύχια, έχουν πάντα στο πρόσωπο την χλομάδα της πείνας. Χωρίς να τις σκεφτούμε καθόλου, φθάσαμε σ' εκείνη την γη και μόλις βγήκαμε στην στεριά συναντήσαμε ένα κοπάδι αγελάδες όμορφες και καθαρές, που βοσκούσαν χωρίς κανείς να τις προσέχει. Και πεινασμένοι καθώς είμαστε, δεν αργήσαμε να τις θυσιάσουμε για να χορτάσουμε την πείνα μας με το φρέσκο κρέας τους. Αλλά ενώ είμαστε στο καλύτερο μέρος του φαγητού, κατέβηκαν από το βουνό οι Άρπυιες (μάγισσες) μουγκρίζοντας σαν ελάφια και χτυπώντας τα φτερά και πλησίασαν στο φαγητό μας τα ακάθαρτα στόματά τους. Το κρέας αποσυντέθηκε και η μυρωδιά μόλυνε τον αέρα. Πιστεύαμε ότι θα ήταν αδύνατον να τους ξεφύγουμε και αλλάξαμε μέρος για να κρυφτούμε σε κάτι σπηλιές παράμερες από την παραλία. Αλλά για δεύτερη φορά ενώ ετοιμαζόμαστε να φάμε, αφού σφάζαμε άλλες αγελάδες, ξαναγύρισαν εκείνα τα τέρατα (εκείνα τα ανθρωποφάγα πουλιά) και μας ξαναχάλασαν το φαγητό. Γεμάτοι θάρρος, ω άνδρες μου ετοιμάστηκαν να επιτεθούν, ετοιμάζοντας βέλη και δόρατα για να εξοντώσουν τα τόσο τρομερά όντα. Όμως το δέρμα τους δεν το περνούσαν τα όπλα μας και τα πλευρά τους ήταν αδιαπέραστα. Τότε η τρομερή Κελαινώ, φώναζε ενώ πετούσε επάνω από τα κεφάλια μας: Γιατί μας πολεμάτε, κουτοί; οι θεοί μας έχουν κάνει αθάνατες. Δεν έχουμε προσβληθεί χωρίς αιτία, γιατί εσείς έχετε θυσιάσει πολλές αγελάδες από το κοπάδι μας. Για τιμωρία, θα σας δώσω μια κατάρρα: Ο Αινείας και η γενιά του θα γυρίζουν χαμένοι στην θάλασσα μέχρι να συναντήσουν την γη που ψάχνουν και θα περάσουν πείνα. Δεν θα μπορέσετε να σηκώσετε τα τείχη της νέας σας πόλης μέχρι που, από την μεγάλη πείνα, θα αναγκαστείτε να φάτε τα ίδια σας τα τραπέζια. Αυτά τα παράξενα λόγια μας γέμισαν τρόμο. Παρακαλώντας τους Θεούς να πάρουν από μας αυτές τις απειλές, εγκαταλείψαμε εκείνη την θλιβερή γη και ξαναμπαρκάραμε».

Μέχρι εδώ αυτή η εσωτερική και απόκρυφη διήγηση. Θα συνεχίσουμε τώρα με τις επεξηγήσεις.

Πολλές από αυτές τις Άρπυιες της αβύσσου, αιφνιδιασμένες, πιάστηκαν με συγκεκριμένες μεθόδους...

Μερικές παλιές παραδόσεις λένε: «**Εάν βάλουμε στο πάτωμα ψαλίδια ατσαλένια, ανοιγμένα σε σχήμα σταυρού και αν ρίξουμε ένα γύρο από αυτό το μεταλλικό αντικείμενο μαύρο σινάπι οποιαδήποτε μάγισσα μπορεί να πιαστεί**».

Προκαλεί έκπληξη ότι ορισμένοι μορφωμένοι αποκρυφισμός αγνοούν ότι αυτές οι μάγισσες μπορούν ν' αποφεύγουν το νόμο της παγκόσμιας βαρύτητας!

Παρ' όλο που φαίνεται πρωτάκουστη η είδηση, εμείς βεβαιώνουμε με πολλή επισιμότητα ότι αυτό είναι δυνατόν βάζοντας το σώμα, από σάρκα και οστά, μέσα στην τέταρτη διάσταση.

Δεν είναι, κατά κανένα τρόπο, παράξενο το ότι αυτές οι calchoonas με τους zanganos τους βαλμένες με το φυσικό τους σώμα μέσα στην τέταρτη κάθετο (το υπερδιάστημα), μπορούν να υπερυψωθούν και να ταξιδέψουν σε λίγα δευτερόλεπτα σ' οποιοδήποτε μέρος του κόσμου.

Είναι φανερό ότι έχουν μυστικές συνταγές για να ξεφεύγουν «φυσικά» από αυτόν τον τρισδιάστατο κόσμο του Ευκλείδη.

Σε όρους αυστηρά απόκρυφους, μπορούμε καλά να κατατάξουμε αυτές τις αριστερές και σκοταδιστικές Άρπυιες με τον τίτλο Jinas μαύρες, για να τις διαφοροποιήσουμε από τους Jinas λευκούς.

Ο ανθρώπινος οργανισμός τοποθετημένος στην τέταρτη διάσταση, αντίθετα με ότι λέει η επίσημη επιστήμη, μπορεί να πάρει οποιοδήποτε σχήμα και να αλλάξει σχήμα...

Θυμηθείτε, αγαπητοί αναγνώστες την σιχαμερή Κελαινώ και τις βρωμερές Άρπυιές της, τρομερά πουλιά των νησιών Στροφιάδων του Ιονίου Πελάγους.

Ένα οποιοδήποτε απομεσήμερο, δεν ενδιαφέρει η ημερομηνία, ούτε η μέρα, ούτε η ώρα, καθισμένος κοντά στα κάγκελα ενός παμπάλαιου κελιού, μελετούσα ένα εσωτερικό έργο.

Ο ήλιος κρυβόταν μέσα στα κατακόκκινα χρώματα της φωτιάς του ηλιοβασιλέματος και το φως εξαχνιζόταν αργά...

Ξαφνικά, κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει: ακούω κοντά μου ένα γέλιο που ξεκούφαινε, σαρκαστικό, περιπαιχτικό, χαρακτηριστικά γυναικείο...

Πρόκειται για ένα από κείνα τα ανθρωποφάγα πουλιά που κατοικούν στην Στυμφαλία λίμνη· μια calchona, μια μάγισσα κακού μαντάτου, μία γυναίκα από αριστερούς aquelarres...

Η διεστραμμένη φεύγει και κρύβεται στα τρομακτικά σκοτάδια του κόσμου της κόλασης...

Έτσι αρχίζει το τολμηρό μου ταξίδι στα ζωντανά σωθικά του καταποντισμένου ορυκτού βασιλείου του Άρη.

Πριν ν' ανεβείς είναι απαραίτητο να κατεβείς: αυτός είναι ο Νόμος. Σε κάθε ανάταση προηγείται μια τρομερή και φοβερή ταπείνωση.

Το να εξολοθρεύσω μέσα μου αυτά τα απάνθρωπα μαγικά στοιχεία, αυτά τα πουλιά των κακών οιωμών, ήταν ασφαλώς η δουλειά μου στα σκοτεινά Τάρταρα.

Παρ' όλο που μοιάζει απίστευτο -για το πρωτάκουστο της είδησης- είναι επείγον να ξέρετε ότι όλα τα ανθρώπινα όντα, χωρίς εξαίρεση καμία, έχουν στα ασυνείδητα κατάβαθα τους διάφορα μαγγανικά στοιχεία.

Αυτό σημαίνει ότι στον κόσμο υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που, χωρίς να το ξέρουν εξασκούν ασυνείδητα την Μαύρη Μαγεία.

Αναμφισβήτητα ακόμα και οι ίδιοι οι Άγιοι όλων των θρησκειών υποφέρουν τα πάνδεινα όταν αυτο-αποκαλύπτονται· τότε μπορούν να εξακριβώσουν μόνοι τους τον ωμό ρεαλισμό αυτών των απάνθρωπων στοιχείων, που οπωσδήποτε είναι υποχρεωμένοι να εξαλείψουν από τον ψυχισμό τους.

Κάθε Μύστης ή Μυστικιστής ή Άγιος, εφ' όσον δεν έχει πεθάνει ριζικά σ' όλα και σε κάθε ένα από τα σαράντα εννέα διαμερίσματα του υποσυνείδητου, είναι περίπου μαύρος.

Να εδώ ένας από τους μεγάλους λόγους για τους οποίους δεν είναι σωστό να καταδικάζουμε κανέναν. «Όποιος αισθάνεται καθαρός από αμαρτία να ρίξει την πρώτη πέτρα».

Εκείνη την εποχή της ζωής μου μού επιτέθηκαν ασταμάτητα κι αλύπητα τα γρουσουζικά πουλιά που ζουν στην Στυμφαλία Λίμνη.

Στα mandingos, σαλόνια των σκοτεινών μάγων, μέσα στις Κολάσεις του Άρη εκπληκτος ανακάλυψα πολλούς αδελφούς του πέτρινου μονοπατιού...

Επρόκειτο για «ψυχικά ακόλουθα μαύρης μαγείας», ασφαλώς αγνοούμενα από τις ανθρώπινες προσωπικότητες.

Αφού τελείωσα τις εργασίες μου στις ορυκτές αβύσσους του Άρη, ανέβηκα θριαμβευτής στον Πέμπτο Ουρανό, στον κόσμο του Άτμαν, τον λαμπρό οίκο των Αρετών.

Έτσι έγινε και γύρισα στον Ουρανό του Άρη· τότε ξανα-κατέκτησα την θέση μου μεταξύ αυτών των ύψιστων όντων, θεϊκή θέση που σε άλλη εποχή είχα χάσει...

Ο σκοπός των εργασιών μου στις Κολάσεις του Άρη είχε εκπληρωθεί. Με εξαιρετικά απ' τον ψυχισμό μου τα απάνθρωπα στοιχεία, η συνείδησή μου έμενε ελεύθερη...

Τα διανοητικά σίδερα είχαν εξαιρεθεί και η συνείδησή μου ελευθερωμένη, έξω από το φοβερό μουντρούμι του νου, όπου για τόσον καιρό ζούσε φυλακισμένη είχε καταφέρει να ενωθεί, να αναμιχθεί με τον Άτμαν, τον Άφατο, το Πραγματικό μου Είναι.

Α! Αν οι άνθρωποι μπορούσαν να καταλάβουν τι σημαίνει μουντρούμι της νόησης... Εάν καταλάβαιναν ότι ζουν φυλακισμένοι μέσα στην φυλακή του νου...

Σε πλήρη ευτυχία, σαν Άνθρωπος-Πνεύμα στον Αριανό Ουρανό, μακριά από το σώμα των αισθημάτων και του νου, προχώρησα συνειδητά σαν ένα πουλί από αστραφτερό φως, αντίθεση ριζική αυτών των άλλων γρουσουζικών πουλιών της Στυμφαλίας Λίμνης...

Σε τέτοιες στιγμές εξαιρετης ευτυχίας, πέρασα κοντά από πολλά συμβολικά έργα κατασκευασμένα από καθαρό σίδερο, την περιοχή του Άτμαν, του Άφατου, του κόσμου του πιο σκληρού ρεαλισμού, της διάστασης των Μαθηματικών.

Στον τρισδιάστατο κόσμο του Ευκλείδη ποτέ δεν έχουμε συλλάβει ένα στερεό σε ολοκληρωτική μορφή, συνολική· εδώ βλέπουμε σε μορφή αντικειμενική μόνο γωνίες, επιφάνειες κ.τ.λ.

Όμως στην λαμπρή περιοχή του Άτμαν, όχι μόνο συλλαμβάνουμε στερεά σε ολοκληρωτική μορφή, αλλά επιπλέον υπερ-στερεά, που περιλαμβάνουν την ακριβή ποσότητα ατόμων, που στο σύνολό τους αποτελούν το σύνολο οποιουδήποτε σώματος.

Ασφαλώς στον Ουρανό του Άρη απολαμβάνουμε πραγματικά την αντικειμενική σύλληψη στην πιο πλήρη μορφή.

Πόσο ευτυχής αισθανόμουν σ' αυτή την περιοχή με τις ατελείωτες χαρές!

Όμως η ζωή δεν είναι πάντα γιορτή· υπάρχουν επίσης ταλαιπωρίες. Εσύ το ξέρεις...

Η έδρα της Ουράνιας Κρίσης, όπου διοικείται η Αντικειμενική Δικαιοσύνη, πάντα παρεμβαίνει.

Μια οποιαδήποτε μέρα, ευτυχισμένος στον Κόσμο του Άτμαν, ήρθε σε μένα ένας Δικαστής του Νόμου της Κατάνθια (το ανώτερο Κάρμα).

Εκείνος κάθισε μπροστά σ' ένα τραπέζι και εγώ με πολύ σεβασμό και ευλάβεια αναγκάστηκα να απαντήσω σε κατηγορίες.

«Εσείς έχετε κρίνει πολλούς στα βιβλία σας» είπε ο Ιεράρχης.

«Είμαι μαχητικός από την φύση μου», απάντησα με έμφαση.

«Καταδικάζεστε σε επτά μέρες φυλάκιση» (αυτή ήταν η καταδίκη).

Πρέπει να ομολογήσω ειλικρινά και χωρίς περιστροφές ότι ακούγοντας την καταδίκη ήμουν λίγο κυνικός.

Μου φάνηκε αυτή η περίπτωση σαν μια κουτή περίπτωση της αστυνομίας, όπως όταν ένα παιδάκι μαλώνει μ' ένα άλλο συνομήλικό του και τα βάζουν για μερικές ώρες στην φυλακή...

Όμως όταν βρέθηκα να πληρώνω την καταδίκη μου αισθάνθηκα ότι αυτή η τιμωρία ήταν τρομερά οδυνηρή.

Επτά μέρες μέσα στο τρομερό μπουντρούμι του νου, όταν πια είχα απελευθερωθεί απ' αυτόν...

Επτά συμβολικές μέρες πίκρας μέσα στην φυλακή του τρομακτικού διανοητικού...

Αχ! Αχ! Αχ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑ

Σχεδόν συνέχεια στο λαμπρό αστερισμό των Ιχθύων βρίσκεται ο αστερισμός του Ταύρου, που αναντίρρητα βρίσκεται άμεσα συσχετισμένος με την εσωτερική υπερβατική δουλειά: «Την σύλληψη του Ταύρου της Κρήτης».

Αυτόν τον είχε στείλει στο βασιλιά Μίνωα ο Θεός Ποσειδώνας για να τον προσφέρει σαν ολοκαύτωμα, αλλά ο βασιλιάς, άπληστος, τον κράτησε παράτυπα για τον εαυτό του και γι' αυτόν το λόγο το ζώο έγινε τρομερό και απειλητικό, τρομοκρατώντας όλη την χώρα.

Λέει η παράδοση των αιώνων, ότι ο Ηρακλής, ο Ηλιακός Ήρωας, πήρε εύκολα την άδεια να τον συλλάβει, να τον αλυσοδέσει και να τον σύρει από την θάλασσα στις Μυκήνες.

Είναι αναντίρρητο ότι η δουλειά που σχετίζεται με τις Κολάσεις του Δία, βρίσκεται σε πλήρη αλληγορία με τον Έκτο Άθλο του Ηρακλή.

Δεν είναι περιττό σε αυτές τις γραμμές να θυμίσουμε τον πρώτο Δία της Ελληνικής θεογονίας, Πατέρα όλων των Θεών, Κύριο του Σύμπαντος και αδελφό του Ουρανού, Ur-Anas, δηλαδή των πρωτόγονων Φωτιά και Νερό· διότι είναι γνωστό ότι στο Ελληνικό Πάνθεον παρίστανται περίπου τριακόσιοι Δίες.

Στην άλλη όψη του Jove ή Iod-Eve, είναι ο Ιεχωβάς Άνδρας ή Γυναίκα ή Ανδρόγυνα και συλλογικά Ελοΐμ των βιβλίων του Μωσή, ο Adam-Kadmon των Καβαλιστών, ο Iacho ή Inacho της Ανατολής, που επίσης είναι ο Βάκχος ή ο Διόνυσος των Φοινίκων συνεχιστών της πρωτόγονης θεογονίας του Sanchoniaton.

Ο χαρακτήρας που δινόταν πάντα στον Δία, τον Αξιοσέβαστο Πατέρα των θεών, σαν Ουράνιος Άνθρωπος έδωσε θέση σε όχι λίγα Νορδικά ονόματα, τέτοια όπως Herr-Man και Her-Manas ή Hermes, λογοτεχνικά ο Θεϊκός Άνθρωπος ή ο Κύριος Άνθρωπος, Alcides ή El Cid, Θεογονικό πρόδρομο των δικών μας προϊστορικών Cides του Romancero.

Αναντίρρητα ο Δίας, στο Punjab και στο Registan, είναι ο Hari-KuIas ή Ηρακλής, ο Ηλιακός Κύριος, το πρωτότυπο της φυλής του Ήλιου, ο Harl Mukh του Cachemira δηλαδή ο Ήλιος στον ορίζοντα της ζωής.

Ο Δίας ή IO-Pitar, δηλαδή ο πατέρας της IO, είναι το Θεϊκό Πνεύμα όλης εκείνης της αρχαίας ορδής δημιουργών, που με την μετενσάρκωση σε σώματα

αντιθέτου φύλου, έδωσαν ευκαιρία στον Ελληνικό μύθο για τους έρωτες του Δία με την Παρθένα ΗΩ (ιιι 0000), η οποία μεταμορφώθηκε σε ουράνια αγελάδα ή Ιερή Αγελάδα των Ανατολιτών, για να γλυτώσει από τον θυμό της Ήρας.

Ο Δίας και η Αγελάδα ΗΩ (ιιι 0000) μας διευκολύνουν στην σημασία μιας άλλης ποσότητας ονομάτων αρχαϊκών, όπως του ίδιου του Γηρυόνη (Gerlon ή Ferlon) -εκείνου που οδηγεί τις αγελάδες- αυτό του Hyperion Bosphoro -λογοτεχνικά «Ο οδηγός της Αγελάδας»- το ίδιο με τον Gauthama Βούδα.

Έτσι η ορδή των Κυρίων ή Ελοΐμ Δίας, βρίσκεται συμβολικά στο σεξουαλικό ιερόγραμμα της ΗΩ (ιιι 0000)· είναι φανερό ότι υπάρχουν δωδεκάδες από ονόματα σε κάθε γλώσσα και εκατοντάδες ή χιλιάδες μύθοι για κάθε όνομα από αυτά στην αντίστοιχη γλώσσα.

Όλη αυτή η άφατη στρατιά των Θεϊκών Όντων, όλοι αυτοί οι Ελοΐμ, αποτελούν στο σύνολό τους, τον Μοναδικό Θεό και χωρίς όνομα των Tarteslos, τον αυθεντικό και ύψιστο Δία των αρχαίων καιρών.

Αφού αναπτύξαμε πολύ προσεκτικά αυτό το μεταβατικό θέμα, μπορούμε να συμπεράνουμε επίσημα το παρακάτω: Ο Ουρανός του Δία είναι η κατοικία των Ελοΐμ, ο Νιρβάνα...

Εκείνοι οι ευσεβείς του Μονοπατιού που φθάνοντας στην Πέμπτη Μύηση της Φωτιάς διαλέγουν τον ελικοειδή δρόμο μπαίνουν στο Νιρβάνα.

Η ολοκληρωτική εξέλιξη είναι διαφορετική. Στο όνομα της Αλήθειας πρέπει να εξομολογηθώ με ειλικρίνεια και χωρίς περιστροφές ότι αυτή ήταν πάντα ο μεγαλύτερος πόθος μου...

Η πλήρης ανάπτυξη όλων μου των υπερθετικών δυνατοτήτων, των Νιρβανικών, σ' όλη την παρουσία του Κοσμικού μου Είναι ήταν ο πόθος μου...

Όμως είναι αναμφισβήτητο ότι πριν ανεβούμε πρέπει να κατεβούμε. Σε κάθε ανάταση προηγείται πάντα μια τρομακτική και φοβερή ταπείνωση...

Το αλυσσοδέμα του συμβολικού Ταύρου της Κρήτης ήταν πραγματικά η εργασία που έπρεπε να κάνω και αυτή καθ' εαυτή μου φάνηκε τρομερή...

Εκείνη την εποχή της σημερινής μου ύπαρξης πολλές σεξουαλικές προκλήσεις με τριγύριζαν αλύπητα στα σκοτεινά Τάρταρα...

Αυτο-εξερευνήθηκα ψυχολογικά και ανακάλυψα στα βάθη, τα πιο σκοτεινά του ίδιου μου του νου, τον περίφημο Ταύρο της Κρήτης.

Τον είδα, ναι, μαύρο πελώριο, γιγάντιο, απειλητικό και οπλισμένο με μυτερά κέρατα...

Φανερό ήταν ότι εκδηλωνόταν στον Ψυχισμό μου με δυνατούς σεξουαλικούς παλμούς, παθητικούς, ανεξέλεγκτους...

Ήταν επείγον να αλυσσοδέσω το σκοτεινό θηρίο· ήταν απαραίτητο να το αποσυνθέσω, να το μετατρέψω σε κοσμική σκόνη. Αναμφίβολα με βοήθησε η Θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλί, το πύρινο φίδι των μαγικών μας δυνάμεων. Αυτό το μεγάλο κοσμικό γεγονός γιορτάστηκε με λαμπρότητα στον θαυμαστό Ναό του Δία...

Τότε πολλοί Βασιλείς και Ιερείς της Φύσης, ντυμένοι με την ιερή πορφύρα με καλωσόρισαν...

Έτσι ξαναμπήκα στον Ουρανό του Δία, στην κατοικία των Επικρατειών, στην ευτυχία του Νιρβάνα...

Μ' αυτόν τον τρόπο, εξολοθρεύοντας παρανθρώπινα στοιχεία, ξανακατέκτησα την θέση μεταξύ των άφατων Ιεραρχιών, κατάσταση συνειδητή που σε άλλη εποχή είχα χάσει, όταν στο κεντρικό οροπέδιο της Ασίας, πριν από περίπου ένα εκατομμύριο χρόνια έκανα το λάθος να φάω το απαγορευμένο φρούτο...

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ

Ο Έβδομος Άθλος του Ηρακλή, του Ηλιακού Ήρωα ήταν η σύλληψη των φοράδων του Διομήδη, γιου του Άρη και βασιλιά του πολεμικού λαού των Βισθονίων, που σκότωναν και έτρωγαν τους ναυαγούς, που έφταναν σε αυτές τις ακτές.

Ο Ηρακλής και οι σύντροφοί του κατάφεραν να πάρουν εκείνα τα ζώα μετά από άγρια μάχη με τους Βισθονίους, οι οποίοι με τον Διομήδη είχαν τρέξει να υπερασπίσουν την ιδιοκτησία τους, τους οποίους νίκησαν, μένοντας ο Βασιλιάς τροφή σε αυτά τα ανθρωποφάγα θηλυκά.

Στις Κολάσεις του Κρόνου έπρεπε να πιάσω και να καταστρέψω τις φοράδες του Διομήδη, παρανθρώπινα εμπαθή στοιχεία, βαθειά βυθισμένα στις ίδιες μου τις ασυνείδητες αβύσσους.

Συμβολικά κτήνη μαζί με τα σπερματικά νερά της πρώτης στιγμής, διατεθειμένα πάντα να κατασπαράξουν τους αποτυχημένους...

Εκείνη την εποχή της σημερινής ύπαρξής μου, δέχθηκα ακατάπαυστες επιθέσεις στα σκοτεινά Τάρταρα.

Οι Μύστες της κακής μαγείας των Ατλάντων, αποφάσισαν να με πολεμήσουν με πρωτοφανή αγριότητα και εγώ αναγκάστηκα να υπερασπιστώ γενναία...

Όμορφες λατρευτές γυναίκες, κάκιστες ομορφιές, εξαιρετικά επικίνδυνες, με περικύκλωσαν από παντού...

Αναμφίβολα στις Κολάσεις του Κρόνου πειραματιζόμαστε, βιώνουμε, ξαναζωντανεύουμε τους Ατλάντειους τρόμους...

Ο Ηρακλής, όπως λέει ο Αιλιανός (Διάφορες Ιστορίες, βιβλίο V, Κ3) καθάρισε την Γη και τις θάλασσες από κάθε μορφή θηριωδίας, όχι από τα θηρία, νικώντας το νεκρομάντη Βριάρεω αυτόν με τα εκατό χέρια, σ' έναν από τους διάσημους άθλους του ή θριάμβους επί της κακής Ατλάντειας μαγείας, που είχε κυριεύσει όλη την Γη.

Ο Ηρακλής, ο πραγματικός Άρειος Krishna της Mahabharata, προαισθανόμενος την τελική καταστροφή της Ατλαντίδος που επερχόταν και μαζί της την εξαφάνιση του θείου Κήπου των Εσπερίδων, μεταφύτευσε όπου και να πήγε, δηλαδή σ' όλο το Ρενζαβ, την Μικρά Ασία, την Συρία, την Αίγυπτο, Ελλάδα, Ιταλία, Γερμανία, τα Βρετανικά νησιά, Ισπανία, Μαυριτανία και ακόμη και στην Αμερική με το όνομα Quetzalcoatl (το Φωτεινό Άσπρο Φίδι) το συμβολικό Μυητικό Δένδρο, που θα σώσει όλες αυτές τις χώρες από την καταστροφή.

Όμως, γραμμένο είναι: «Απ' όλα τα Δέντρα του Κήπου μπορείς να φας· απ' το Δέντρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού όμως δεν θα φας, γιατί την ημέρα που θα φας, θα πεθάνεις».

Το να μεθύσουμε με το εξαιρετο άρωμα του απαγορευμένου καρπού είναι απαραίτητο, έτσι δίδαξε ο Ηρακλής...

Στην θέα του τοίχου, του αδιαπέραστου ωκεανού για τον άνθρωπο, ο Ηρακλής, γεμάτος από Τιτάνια ανταρσία, τέντωσε το τόξο του ενάντια στον Ήλιο σαν να επρόκειτο να τον τραυματίσει για να σταματήσει τον γρήγορο δρόμο του στο μακρινό Ωκεανό, στον οποίο πήγαινε να θαφτεί και όπου δεν μπορούσε να τον κυνηγήσει, αλλά ο θεός Απόλλωνας τον διέταξε να καθίσει ήσυχος και υπομονετικός (γιατί μόνο με υπομονή ατέλειωτη μπορείς να πραγματοποιήσεις το Magnus Opus, το Μεγάλο Έργο) για επιβράβευση δε, του έστειλε ένα Χρυσό Ποτήρι, το Άγιο Grial, αστραφτερό αιώνιο σύμβολο της Μήτρας ή θηλυκού yoni.

Είναι αναντίρρητο ότι η Σαΐτα του Ηρακλή δεν είναι άλλο από την Piedra Magnes, τον φαλλό, την Λόγχη του Longinus, του Ρωμαίου εκατόνταρχου, με την

οποία εκείνος τραυμάτισε τα πλευρά του Κυρίου, η ίδια Άγια Λόγχη με της οποίας την μυστική δύναμη ο Parcifal θεράπευσε την πληγή του πλευρού του Amforta...

Με τις θαυματουργές δυνάμεις αυτών των σεβάσμιων κειμηλίων, κατατρόπωσα σε σκληρές μάχες τον βασιλιά των Βισθονίων, τους Ιππότες του Μαύρου Grial, τον Klingsor, το ζώδες Εγώ...

Τελειώνοντας την εργασία στον Κρόνο, την κατοικία του Πλούτωνα, μεταφέρθηκα με το είδωλο στην Ηλιακή Χώρα των Υπερβόρειων...

Αυτή είναι το νησί Avallon· η Μαγική περιοχή Jinas, όπου κατοικούν οι Άγιοι Θεοί... ..

Περίφημο Νησί του Απόλλωνα· στερεή γη στην μέση του Ωκεανού της μεγάλης ζωής ελεύθερης στην κίνησή της...

Α! Ναι ο Αυτοκράτορας Φρειδερίκος στο Μεσαίωνα θα είχε πραγματοποιήσει στον εαυτό του το Μυστήριο του Δισκοπότηρου, το Υπερβόρειο Μυστήριο... Είναι αναμφίβολο ότι τότε θα είχε ξαναθίσειI λαμπρά το ξερό δέντρο της Αυτοκρατορίας... Είναι αυταπόδεικτο ότι το Βασίλειο του Grial θα είχε ξαναεμφανιστεί θαυμάσιο, μέσα στην ίδια Άγια Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Το μονοπάτι της ζωής είναι φτιαγμένο με τα ίχνη των οπλών του αλόγου του Θανάτου...

Δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιήσεις μέσα σου το Υπερβόρειο Μυστήριο χωρίς προηγουμένως να έχεις κριθεί στην μεγάλη Αίθουσα της Αλήθειας-Δικαιοσύνης...

Δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιήσεις μέσα σου το Μυστήριο του Grial, χωρίς να έχεις προηγουμένως ζυγιστεί ενώπιον της καρδιάς του Νεκρού στην Ζυγαριά που έχει η Αλήθεια - Δικαιοσύνη...

Δεν είναι δυνατή η Εσωτερική Αυτοπραγμάτωση του Είναι, χωρίς να έχεις ανακηρυχθεί «νεκρός» στην Αίθουσα της Αλήθειας-Δικαιοσύνης.

Λέει η παράδοση των αιώνων ότι πολλοί Μυημένοι ταξίδεψαν στο παρελθόν μέχρι την χώρα του Αδελφού Ιωάννη -την Ηλιακή Γη- για να λάβουν κάποιον Εσωτερικτικό Καθαγιασμό, μαγικό, πολύ ειδικό...

Αυτοί οι Αδελφοί του Τάγματος του Αγίου Ιωάννη στο νησί του Ηλιακού Απόλλωνα, είναι εντελώς «νεκροί»...

Δεν είναι λοιπόν παράξενο ότι και εγώ επίσης θα έπρεπε να ταξιδέψω στην Γη του Φωτός ή Ηλιακή Γη.

Στον ένδοξο προθάλαμο του Βωμού του Κρόνου, μπροστά στα εξαιρετα Όντα, καθισμένος έπρεπε να απαντήσω σε ορισμένες ερωτήσεις. Οι Άγιοι Θεοί κρατούσαν σημειώσεις σ' ένα μεγάλο βιβλίο...

Σε αυτές τις μυστικιστικές στιγμές ξεπήδησαν, σε όλο μου το Κοσμικό Είναι μερικές αναμνήσεις...

Α! Εγώ είχα ξαναβρεθεί εκεί και πριν και στο ίδιο άγιο μέρος, μπροστά στους Σεβάσμιους Θρόνους, πάνε πολλά εκατομμύρια χρόνια, την εποχή της ηπείρου Μυ ή Λεμουρίας.

Τώρα γύριζα θριαμβευτής αφού είχα υποφέρει πολλά. Αχ! Αχ! Αχ!

Αφού συμπληρώθηκαν οι απαραίτητες διατυπώσεις εσωτερισμού, βγήκα από τον προθάλαμο και μπήκα στο Ναό. Αναντίρρητα ο Ναός του Κρόνου στην Ηλιακή Χώρα, Jina, στις μεσημβρινές περιοχές, ήταν γεμάτος πυκνή ομίχλη...

Είναι φανερό ότι ο Ήλιος και ο Κρόνος αλλάζουν την δουλειά τους στην Κυβέρνηση του Κόσμου.

Και είδα Θρόνους. Και κάθισαν... οι Άγγελοι του Θανάτου πηγαينوέρχονταν, από δω, από κει και πιο κάτω...

Θεϊκά πρόσωπα έφτασαν στο Ναό. Ήρθαν από διάφορα μέρη του μαγικού Νησιού που βρίσκεται στην άκρη του κόσμου...

Thule ultima a Sole nomen habens». Ajryanem-Vaejo, η Μεσημβρινή Χώρα των αρχαίων Περσών, όπου βρίσκεται μαγικά το Παλάτι του Βασιλιά Αρθούρου, όπως το Midgard, η αστραφτερή κατοικία η Sacrosanta de los Ases, των Άφατων Κυρίων του Βορρά .

-Ω, Maat! Να ‘μαι εδώ που φτάνω σ’ εσένα! Άσε με να θαυμάσω την ακτινοβόλα σου ομορφιά! Κοίτα, το μπράτσο μου σηκώνεται για να λατρέψει το αγιότατο όνομά σου.

-Ω! Αλήθεια-Δικαιοσύνη, άκουσε! Έρχομαι στο μέρος που τα δέντρα δεν καρποφορούν και που η γη δε φυτρώνει φυτά...

Η σκελετώδης μορφή του Θεού του Θανάτου, στην αίθουσα του Ναού, ζύγισε την καρδιά μου στην ζυγαριά της Κοσμικής Δικαιοσύνης μπροστά στην Θεϊκή Ανθρωπότητα.

Εκείνος ο Λόγος της Δύναμης μπροστά στα λαμπρά όντα τα ντυμένα με τα σώματα τα ένδοξα του Kam-Ur με ανακήρυξε νεκρό. Στον χώρο του Ναού υπήρχε ένα συμβολικό φέρετρο, μέσα στο οποίο φαινόταν το πτώμα μου...

Έτσι έγινε και γύρισα στον Ουρανό του Κρόνου, στην Paranirvana, στην κατοικία των Θρόνων...

Έτσι έγινε και ξανα-κατάκτησα την Ιεραρχική κατάσταση που σε άλλη εποχή είχα χάσει, όταν είχα κάνει το βαρύ λάθος να φάω από τα χρυσά μήλα από τον Κήπο των Εσπερίδων...

Αργότερα πέρασα από την Τελετή του Θανάτου: Στον γυρισμό μου στο σπίτι, συνάντησα κάτι το ασυνήθιστο...

Είδα νεκρώσιμες αγγελίες στους τοίχους του σπιτιού μου, που ανάγγελλαν το θάνατό μου και που προσκαλούσαν για την κηδεία μου...

Όταν πέρασα το κατώφλι αντίκρισα με μυστικιστική έκπληξη ένα φέρετρο χρώματος άσπρου και πολύ όμορφο...

Είναι φανερό ότι μέσα σ’ εκείνο το κουτί ήταν το πτώμα μου, εντελώς κρύο και άψυχο...

Πολλοί συγγενείς τριγύρω από το φέρετρο εκείνο, έκλαιγαν πικρά...

Εξαίσια λουλούδια γέμιζαν με το άρωμά τους το περιβάλλον εκείνου του δωματίου...

Πλησίασα την μητέρα μου, που εκείνη την στιγμή στέγνωνε μ’ ένα μαντήλι τα δάκρυά της...

Φίλησα με απέραντη αγάπη τα χέρια της και είπα: «Σ’ ευχαριστώ, ω Μητέρα! για το φυσικό σώμα που μου έδωσες. Πολύ μου χρησίμευσε αυτό το όχημα, ήταν πραγματικά ένα θαυμάσιο όργανο, αλλά όλα στην ζωή έχουν μια αρχή και ένα τέλος».

Όταν βγήκα από εκείνο το πλανητικό σπίτι, ευτυχισμένος αποφάσισα να αιωρηθώ στην αύρα του Σύμπαντος...

Είδα τον εαυτό μου μεταμορφωμένο σ’ ένα μωρό, χωρίς Εγώ, απαλλαγμένο από τα υποκειμενικά στοιχεία των αντιλήψεων...

Τα μικρά μου παπουτσάκια δεν μου φαίνονταν πολύ ωραία. Για μια στιγμή θέλησα να τα βγάλω, αλλά μετά είπα στον εαυτό μου:

-Αυτός θα με ντύσει όπως θέλει...

Σε απουσία του οδυνηρού διανοητικού, που κανέναν δεν κάνει ευτυχισμένο, το μόνο που υπήρχε σε μένα ήταν τα πιο καθαρά συναισθήματα...

Και όταν θυμήθηκα το γέρο πατέρα μου και τον αδελφό μου τον German, είπα: Αυτοί πια πέθαναν...

Και στην θύμηση όλων αυτών των πονεμένων που άφηνα στην κοιλάδα του πόνου του Samsara, αναφώνησα: Οικογένεια; Ποια; Δεν έχω οικογένεια...».

Αισθανόμενος εντελώς απαλλαγμένος από το σαρκίο μου, απομακρύνθηκα με πρόθεση να φτάσω σ' ένα απομακρυσμένο μέρος όπου θα έπρεπε να βοηθήσω άλλους...

Σε τέτοιες στιγμές μυστικιστικής ευχαρίστησης, είπα: Για πολύν καιρό δεν θα αποκτήσω φυσικό σώμα...

Αργότερα αισθάνθηκα ότι η Ασημένια Κλωστή, το περίφημο Antakarana, η Κλωστή της Ζωής, ακόμα δεν είχε κοπεί. Τότε έπρεπε να γυρίσω στο φυσικό σώμα για να συνεχίσω την σκληρή δουλειά της κάθε στιγμής...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 41

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Λέει ο μύθος των αμέτρητων αιώνων ότι ο Αινείας -ο ικανοποιημένος Τρώας- κάθισε με τον βασιλιά Ευάνδρο και τους σεβάσμιους κυρίους στο τραπέζι της γιορτής...

«Οι σκλάβοι του σερβίριζαν κάθε είδους φαγητά και το γλυκό κρασί και όταν χόρτασαν την πείνα και την δίψα τους, ο βασιλιάς Ευάνδρος εξήγησε στο φιλοξενούμενό του ότι εκείνη η γιορτή προς τιμή του Ηρακλή, που μόλις είχε γίνει όταν εκείνοι έφθασαν, δεν ήταν καμιά πρόληψη παρά μόνον η τελετή που οφειλόταν στον Θεό, γιατί βρισκόταν εκεί κοντά ο τόπος του πιο μεγάλου άθλου (του όγδοου): η σπηλιά όπου θανάτωσε τον ληστή Κάκο.

Φαινόταν, εκεί κοντά, ένα οροπέδιο τεράστιο σκεπασμένο με πέτρες που φαίνονταν σαν να είχαν γκρεμιστεί από κάποιον σεισμό. Κάτω απ' αυτές υπήρχε το άνοιγμα, που οδηγούσε στο άντρο, όπου ο Κάκος είχε καταφύγει και όπου ο γιος του Δία τον περικύκλωσε ρίχνοντάς του πέτρες και κορμούς, για τιμωρία, γιατί εκείνος είχε προσπαθήσει να του κλέψει τα κοπάδια.

Μετά απ' αυτήν την εξήγηση του βασιλιά Ευάνδρου, μια χορωδία από έφηβους έδωσε χρώμα στο εγκώμιο του Ηρακλή και των μεγάλων του κατορθωμάτων.

Απαριθμούσε όλα του τα κατορθώματα: πώς στραγγάλισε την Λερναία Ύδρα· πώς σκότωσε το λιοντάρι της Νεμέας και έβγαλε από τα σκοτάδια στο φως τον Κέρβερο, τον σκύλο της κόλασης (το σεξουαλικό ένστικτο που πρέπει να μας καθοδηγεί μέχρι την τελική απελευθέρωση).

Αφού τελείωσαν τα άσματα και οι τελετουργίες, ο γέροντας Βασιλιάς περπατώντας με αργό βήμα, λόγω ηλικίας, κατευθύνθηκε προς την πόλη Palantia, όπου είχε το θρόνο του, περπατούσε συγκρατούμενος από δύο νέους: Τον Παλάδιο, το γιο του και τον Αινεία.

Ενώ οι τρεις τους περπατούσαν σταματούσαν για να ζωντανέψουν την συζήτηση και ο Βασιλιάς εξήγησε στον Αινεία, ότι το όνομα του Λατίου, όπου χτιζόταν η πόλη του Λατίου (Latium) προερχόταν από τα μακρινά χρόνια όταν ο Κρόνος, ο πατέρας του Δία, κατέφυγε εκεί για να ξεφύγει από τους εχθρούς, που προστάτευαν τον σκοπό του γιου του όταν τον είχε εκθρονίσει.

Τότε άρχισε η Χρυσή Εποχή, την οποία ακολούθησε η Εποχή του Σιδήρου, όπου κυριαρχούσε η λύσσα του πολέμου και η μανία της κατάκτησης.

Η χώρα άρχισε να δέχεται επιθέσεις από ανθρώπους διαφόρων προελεύσεων. Περπατώντας ο Ευάνδρος έδειξε στον Αινεία το δάσος και τα μέρη όπου θα συνέβαιναν στο μέλλον, τα γεγονότα της νέας Ρώμης· το μέρος όπου ο ορμητικός Ρωμύλος θα πραγματοποιούσε τα κατορθωμάτά του· το Καπιτώλιο, 'Ημέρα πλατεία σκεπασμένη με χρυσάφι και μάρμαρα, τότε ένα ξέφωτο στο δάσος γεμάτο από

αγκάθια και θάμνους, και τον βράχο Ταρπία απ' όπου η Ρωμαϊκή δικαιοσύνη θα γκρέμιζε τους προδότες της πατρίδας.

Ερείπια σκόρπια έδειχναν εκεί αγάλματα-μνημεία άλλων εποχών και μερικές όρθιες πέτρες για τον Ιανό και άλλες για τον Κρόνο έδιναν τα ονόματα σε δύο μέρη: το Saturno και το Janiculo».

Όλα αυτά είναι ακριβής αντιγραφή από την Αινειάδα του Βιργιλίου, του ποιητή της Μάντουα, του καλού Δάσκαλου του Δάντη του Φλωρεντιανού.

Ο Ιησούς, ο Μεγάλος Καβίρ, σταυρώθηκε ανάμεσα σε δύο ληστές, έναν στα δεξιά του και άλλον στ' αριστερά του...

Ο ΑΓΑΘΟΣ, ο καλός ληστής στο εσωτερικό μας κλέβει το Σεξουαλικό Υδρογόνο Si₁₂ των δημιουργικών οργάνων με τον φανερό σκοπό να κρυσταλλοποιηθεί στο Άγιο Πνεύμα, τον Μεγάλο Παρηγορητή μέσα σε μας του ίδιου, εδώ και τώρα...

Ο ΚΑΚΟΣ, ο κακός ληστής, κρυμμένος στην σκοτεινή σπηλιά της ανθρώπινης παρασυνείδησης, λεηλατεί το σεξουαλικό κέντρο του οργανισμού για ικανοποίηση κτηνωδών ανθρώπινων παθών...

Ο Σταυρός είναι σεξουαλικό σύμβολο εκπληκτικό, θαυμάσιο, λαμπρό. Το κάθετο ξύλο είναι αρσενικό, το οριζόντιο θηλυκό, στην διασταύρωση των δύο βρίσκεται το κλειδί όλων των εξουσιών.

Το lingam το μαύρο, βαλμένο μέσα στο θηλυκό yoni, σχηματίζει Σταυρό. Αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι Θεοί και οι Άνθρωποι...

Μπορούμε και πρέπει να τονίσουμε το παρακάτω: Ο ΑΓΑΘΟΣ και ο ΚΑΚΟΣ σταυρωμένοι στον τόπο του Κρανίου, αριστερά και δεξιά του Μεγάλου Kabir, κάνουν την εμφατική αλληγορία του λευκού ταντρισμού και του μαύρου ταντρισμού, την καλή και την κακή Σεξουαλική Μαγεία.

Η Βίβλος, από την Γένεση μέχρι την Αποκάλυψη, δεν είναι παρά μια σειρά από ιστορικά χρονικά της μεγάλης πάλης ανάμεσα στους οπαδούς του ΑΓΑΘΟΥ και του ΚΑΚΟΥ, της Λευκής Μαγείας και της Μαύρης· τους Μύστες του Μονοπατιού της Δεξιάς, τους προφήτες και αυτούς της Αριστεράς, τους Λεβίτες...

Στις Αβύσσους του Ουρανού έπρεπε να μετατρέψω σε κοσμική σκόνη τον Κακό Ληστή, τον σκοτεινό ΚΑΚΟ, αυτόν που πριν λεηλατούσε το Σεξουαλικό Κέντρο της οργανικής μου μηχανής, για την ευτελή ικανοποίηση των ζωωδών παθών...

Όταν εισχώρησα στον προθάλαμο του Ναού, θυμήθηκα ότι είχα ξαναβρεθεί εκεί στους αρχαίους καιρούς...

Με το Μάτι του Shiva είδα στο μέλλον διάφορα ταντρικά κινήματα του Υδροχόου από τα οποία εξείχε εκείνο του Γνωστικού Κόσμου, του οποίου οι σημαίες κυμάτιζαν θριαμβεύουσες σε όλες τις χώρες της Γης...

Αναντίρρητα ο Ουρανός, ο Υδροχόος, είναι σεξουαλικός, μαγικός, επαναστατικός, εκατό τοις εκατό...

Έτσι ξαναμπήκα στον Ουρανό του Ουρανού, τον Mahaparanirvana, την κατοικία των Χερουβίμ...

Έτσι ξανα-κατέκτησα εκείνη την λαμπρή συνειδητή κατάσταση που σε άλλη εποχή είχα χάσει, όταν έπεσα παραδομένος στα πόδια της θαυμάσιας Εύας της Εβραϊκής Μυθολογίας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 42

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ

Αναντίρρητα καταλήγει πολύπλοκος ο Ένατος Άθλος του Ηρακλή, του Ηλιακού Ήρωα: Η κατάκτηση της Ζώνης της Ιππολύτης, βασίλισσας των Αμαζόνων, της ψυχικής άποψης του θηλυκού της ίδιας μας της εσωτερικής φύσης...

Μπαίνοντας στα πλοία μαζί με άλλους μυθικούς ήρωες, πρέπει να παλέψει πρώτα με τους γιούς του Μίνωα -τους Μαύρους Μάγους- μετά με τους εχθρούς του βασιλιά Λύκου του οποίου το εξωτικό όνομα μας θυμίζει την αναλογία μεταξύ λύκου και φωτός -πρόκειται δηλαδή για τους Κυρίους του Κάρμα, με τους οποίους θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε λογαριασμούς- και τελικά με τις αμαζόνες -τρομερά προκλητικές γυναίκες- ξεσηκωμένες από την Ήρα, παρ' όλο που η Ιππολύτη είχε δεχθεί να του παραδώσει την ζώνη της ειρηνικά. Σε αυτό οφείλεται το ότι η Βασίλισσα θυσιάστηκε άσκοπα από την ανδρική αγριότητα, που προσπαθεί να κυριεύσει με την βία την άθιχτη αρετή της.

Αυτή η θαυματουργή ζώνη, ανάλογη με της Αφροδίτης και έμβλημα της θηλυκότητας, χάνει κάθε σημασία και αξία όταν αποχωριστεί από την γνήσια κάτοχό της. Η Αγάπη και όχι η βία κάνει, συνεπώς, την κατάκτησή της πραγματικά σημαντική και αληθινή...

Έχοντας κατακτήσει ο Θεός Ποσειδώνας την ήπειρο Ατλαντίδα, τώρα βυθισμένη στα φουρτουνιασμένα νερά του Ωκεανού που έχει το όνομά της, λένε οι παραδόσεις ότι έκανε αρκετούς γιούς με μια θνητή γυναίκα...

Κοντά στο νησί όπου θα έμεναν υπήρχε όλο πεδιάδα, αλλά στο μέσον της υπήρχε ένας κάμπος πολύ ειδικός, μ' ένα μικρό βουνό στο κέντρο που απείχε πενήντα στάδια από την αμμουδερή παραλία...

Σε αυτό το βουνό ζούσε ένα απ' αυτά τα μεγάλα όντα που γεννήθηκαν στην γη, ονομαζόμενος Έβενορ, ο οποίος από την γυναίκα του, την Λευκίππη, είχε αποκτήσει την Clitone, την μοναδική του κόρη.

Όταν πέθαναν οι γονείς της Clitone, ο Ποσειδώνας την παντρεύτηκε και έφτιαξε γύρω από το μέρος που ζούσε διάφορες τάφρους με νερό, από τις οποίες, καθώς λέει η παράδοση των αιώνων, οι τρεις έρχονταν από την θάλασσα και απείχαν το ίδιο από τον Ωκεανό, κάνοντας τείχος γύρω από τον λόφο για να τον κάνει απρόσβλητο και αδιαπέραστο.

Αυτή η Clitone ή Minerva-Neith έχτισε στην Ελλάδα την Αθήνα και την Σαΐδα στο περίφημο Δέλτα του Νείλου.

Σε ανάμνηση όλων αυτών, οι Άτλαντες έχτισαν τον θαυμάσιο Ναό του Ποσειδώνας και της Clitone...

Σ' αυτόν τον Ναό εναποτέθηκαν τα πτώματα των Δέκα Γιων του Ποσειδώνα, συμβολικός μαγικός αριθμός...

Δεν μπορούμε να αφήσουμε την μελέτη του αριθμού 10 χωρίς να ασχοληθούμε με την Βιβλική υποχρέωση του diezmo (Δεκάτης), στην οποία βασίστηκε θεληματικά ο Αβραάμ, σε σχέση με τον μνημένο Βασιλιά Μελχισεδέκ...

Καθώς λέει το κεφάλαιο 14 της Γένεσης: «Βγήκε ο Βασιλιάς των Σοδόμων να τον υποδεχτεί (τον Αβραάμ)... Τότε ο Μελχισεδέκ Βασιλιάς του Σαλέμ -ο οποίος ήταν Ιερέας του Ύψιστου Θεού- έβγαλε ψωμί και κρασί και τον ευλόγησε, και είπε: Ευλογημένος να είναι ο Αβραάμ του Ύψιστου Θεού, κάτοχος της Γης και των Ουρανών και ευλογημένος ας είναι ο Ύψιστος Θεός, που παρέδωσε τους εχθρούς σου στα χέρια σου. Και του έδωσε ο Αβραάμ τις Δεκάτες όλων».

Στην εξωτερική ή δημόσια μορφή του, η υποχρέωση της Δεκάτης στην εβραϊκή νομοθεσία, είναι παγκόσμια υποχρέωση, που όλοι οι αδελφοί του Μονοπατιού πρέπει να συνεισφέρουν πιστά ένα μέρος από τα εισοδήματά τους -που δεν πρέπει να είναι λιγότερο από το δέκατο- σ' εκείνη την μορφή που ελεύθερα είχαν

εκλέξει και κρίνουν πιο επίκαιρη και αποτελεσματική για να συντηρήσουν τον Σκοπό της Αλήθειας και της Δικαιοσύνης...

Στην εσωτερική ή μυστική μορφή, η Δεκάτη συμβολίζει την ζυγαριά πληρωμής στην σφαίρα του Ποσειδώνα...

Είναι αναντίρρητο ότι εδώ πρέπει να λογαριαστούμε με τους εχθρούς του βασιλιά Λύκου (τους Κύριους του Κάρμα).

Είναι αναμφίβολο ότι όλοι εμείς δολοφονούμε τον Θεό Ερμή, τον Hiram, και δεν είναι δυνατόν να τον αναστήσουμε μέσα σε μας τους ίδιους, χωρίς προηγουμένως να έχουμε πληρώσει το απαίσιο έγκλημα...

Κατά συνέπεια, η Δεκάτη γίνεται μια υποχρέωση πρακτική και απαραίτητη της δυναμικής αρχής, που προέρχεται από την μελέτη της Δεκάτης Εντολής, δηλαδή: Να θεωρείτε σαν πηγή, πηγή και πνευματική πρόνοια όλου του εσωτερικού και θείου κέντρου της ζωής μας, το μυστηριώδες Iod που κρύβεται στο μέσον του κεντρικού δέλτα του Ναού του Είναι μας.

Τα λόγια του Ευαγγελίου (Ματθαίος, κεφ 6, παρ 20) ξεκαθαρίζουν το σημείο αυτό της Δεκάτης: «Όμως αποκτήστε θησαυρούς στους Ουρανούς... γιατί όπου βρίσκεται ο θησαυρός, εκεί θα βρίσκεται και η καρδιά σας...».

Το κεφάλαιο 3 του Μαλαχία λέει: «Φέρτε όλες τις Δεκάτες στο Πιθάρι, και για να υπάρχει τροφή στο σπίτι μου· και δοκιμάστε με τώρα σ' αυτό, εάν δεν σας ανοίξω τα παράθυρα του ουρανού και δεν θ' αδειάσω προς εσάς ευλογίες μέχρι να περισσέψουν».

Σκάβοντας μέσα στα βαθειά έγκατα της Κόλασης, εργαζόμενος εντατικά στην Ένατη Σφαίρα, εγώ έψαχνα με ατέλειωτη ανησυχία τον θησαυρό του Ουρανού, το Χρυσόμαλλο Δέρασ των αρχαίων...

Οι γιοι του Μίνωα, οι Μύστες του Αριστερού Χεριού, οι παντοτινοί Λεβίτες, οργισμένοι μου επετίθεντο ασταμάτητα στις τρομερές Αβύσσους του Ποσειδώνα...

Στην σκληρή δουλειά ποθούσα να κατακτήσω την ζώνη της Ιππολύτης, αλλά οι αμαζόνες, υποκινούμενες από την Ήρα, με ενοχλούσαν συνεχώς με τα χαριτωμένα τους κάλλη της Αβύσσου...

Κάποιο οποιοδήποτε βράδυ, δεν ενδιαφέρει τώρα η ημερομηνία, ούτε η μέρα, ούτε η ώρα, μεταφέρθηκα στον Πύργο του Klingsor, τοποθετημένο ακριβώς στην Σαλαμάνκα της Ισπανίας...

Δεν είναι περιττό να θυμίσω τώρα με μεγάλη έμφαση, ότι σ' αυτό το παλιό κάστρο που αναφέρεται από τον Βάγκνερ στο έργο του «Πάρσιφαλ», λειτουργεί «η αίθουσα της Μαύρης Μαγείας»...

Αυτό που είδα τότε στην θλιβερή κατοικία των Αρπυϊών, ήταν πραγματικά ανατριχιαστικό...

Γρουσουζες μάγισσες, από αριστερούς aquelares, σκοταδιστικές, μου επιτέθηκαν πολλές φορές μέσα στο εσωτερικό του Πύργου· όμως υπερασπίστηκα θαρραλέα με το πυρογενές σπαθί...

Ο παλιός μου φίλος, ο Άγγελος Αδωναϊ -ο οποίος αυτόν τον καιρό έχει φυσικό σώμα- με συνόδευσε σε αυτήν την περιπέτεια...

Δεν ήταν μάταιες, όχι, οι κοπιώδεις εργασίες των μεγάλων διορατικών για τα πράγματα του αστρικού, που ονομάστηκαν αλχημιστές, καρβαλιστές, αποκρυφιστές κ.τ.λ. Αυτό, που βλέπαμε τώρα μέσα στο άντρο αυτό, ήταν ασφαλώς τρομακτικό...

Πολλές φορές ξεθηκάρωσα το πυρογενές μου σπαθί για να ρίξω φωτιές ενάντια στην θανάσιμη κατοικία του Νεκρομάντη Klingsor...

Με ασυνήθιστο τρόπο, ο Αδωναϊ και εγώ πλησιάσαμε προς κάτι μάγισσες που ετοιμάζαν το τραπέζι για την γιορτή...

Μάταια, διαπέρασα με το σπαθί μου το στήθος μιας απ' αυτές τις μάγισσες· αυτή παρέμεινε ατάραχη. Ασφαλώς ήταν αφυπνισμένη στο κακό και για το κακό.

Είναι φανερό ότι θέλησα να κάνω να βρέξει βροχή από τον ουρανό επάνω σ' εκείνο το φριχτό Αλκαζάρ...

Έκανα υπέρτατες προσπάθειες, αισθάνθηκα να λιποθυμώ· εκείνη την στιγμή ο Άγγελος Αδωναΐ πλησίασε στο παράθυρο των ματιών μου για να κοιτάξει τι συνέβαινε μέσα σε μένα τον ίδιο...

Φανταστείτε για μια στιγμή ένα οποιοδήποτε πρόσωπο να σταματά μπροστά σ' ένα παράθυρο κάποιου σπιτιού, για να κοιτάξει μέσα από τα τζάμια και να δει τι συμβαίνει μέσα στο εσωτερικό του.

Είναι φανερό ότι τα μάτια είναι τα παράθυρα της Ψυχής και οι Άγγελοι του Ουρανού μπορούν να βλέπουν μέσα από αυτά τα τζάμια αυτό που συμβαίνει στο εσωτερικό κάθε ενός από μας...

Αφού έγινε η πρωτότυπη παρατήρηση, ο Αδωναΐ αποσύρθηκε ικανοποιημένος. Το ίδιο μου το εσωτερικό κάστρο, η κατοικία του Klingsor είχε γίνει στάχτη με την Εσώτερη Φωτιά...

Κάθε ένας από μας έχει μέσα του ένα Κάστρο, με αριστερούς aquelares· αυτό δεν το αγνοούν ποτέ οι μαχάτμας...

Αργότερα επιβεβαίωσα ξεκάθαρα την σκοτεινή άποψη της ύπαρξης. Είναι φανερό ότι ο Σατανάς έχει το χάρισμα να είναι πανταχού παρών: βλέπει μέσα σου, εδώ εκεί και παρακεί...

Αφού τελείωσαν οι εσωτεριστικές εργασίες στις Κολάσεις του Ποσειδώνα, ανέβηκα τότε στον Έμπειρο, την περιοχή των Σεραφείμ, πλασμάτων της Αγάπης, εκφράσεις άμεσες της Μονάδας.

Έτσι ξανα-κατάκτησα αυτήν την Ιεραρχική κατάσταση στον Ουρανό του Ποσειδώνα. Αυτό είναι το Σύμπαν των Θεϊκών Μονάδων...

Ασφαλώς είχα κατορθώσει ν' αποκτήσω την ζώνη της Ιππολύτης.

Κάποιο από αυτά τα βράδια το διαπίστωσα σε μια κοσμική γιορτή· τότε χόρευα με άλλους Άφατους...

Άλλο βράδυ αιωρούμενος στον Έμπειρο, σε κατάσταση Σεραφείμ, ζήτησα από την Θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλίνη την λύρα· και τότε ήξερα να την παίζω με μαεστρία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 43

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Είναι αναντίρρητο ότι για τον Ριχάρδο Βάγκνερ, όπως και για όλες τις Χριστιανικές γενικά χώρες, το Grial είναι το Ιερό Ποτήρι από το οποίο ο Κύριος της Τελειότητας είχε πει στο τελευταίο του δείπνο, το Θεϊκό Δισκοπότηρο το οποίο έλαβε το πραγματικό του αίμα που έτρεξε από το σταυρό στο όρος των Νεκροκεφαλών και που το μάζεψε με ευλάβεια ο Ρωμαίος συγκλητικός Ιωσήφ της Αριμαθαίας.

Το Μεγάλο Δισκοπότηρο το απόκτησε ο Πατριάρχης Αβραάμ. Ο Μελχισεδέκ, το πλανητικό Πνεύμα του κόσμου μας, το μετέφερε με απέραντη αγάπη από την χώρα της Σεμίραμης στην γη της Χαναάν, όταν άρχισε ορισμένες θεμελιώσεις στον τόπο όπου αργότερα έγινε η Ιερουσαλήμ, η αγαπημένη από τους προφήτες πόλη. Το χρησιμοποίησε σοφά όταν γιόρτασε την θυσία όπου πρόσφερε ψωμί και κρασί της μετουσίωσης παρουσία του Αβραάμ και το άφησε σε αυτόν το Δάσκαλο. Επίσης αυτό το Ιερό Ποτήρι υπήρξε και στην Κιβωτό του Νώε.

Μας έχει ειπωθεί ότι αυτό το Σεβαστό Ποτήρι μεταφέρθηκε και στην άγια πόλη των Φαραώ, την ηλιόλουστη χώρα του Κεμ απ' όπου ο Μωυσής, ο αρχηγός των Εβραϊκών Μυστηρίων, ο Μεγάλος Ιεροφάντης, ο φωτισμένος, το απέκτησε...

Παλιότερες χιλιόχρονες παραδόσεις, που χάνονται στην νύχτα όλων των εποχών, λένε ότι αυτό το Μαγικό Ποτήρι ήταν φτιαγμένο από μια ειδική ύλη, στερεή σαν μιας καμπάνας και δεν φαινόταν να είναι επεξεργασμένο σαν τα μέταλλα· περισσότερο έμοιαζε να είναι προϊόν ενός είδους φυτού.

Το Άγιο Γκριάλ είναι το θαυματουργό ποτήρι του υπέρτατου ποτού, το ποτήρι όπου περιέχεται το Μάννα που έθρεφε τους Ισραηλίτες στην έρημο, το γοπί, η μήτρα του Αιώνιου Θηλυκού...

Σε αυτό το ποτήρι των απολαύσεων περιέχεται το θαυμάσιο Κρασί της υπερβατικής πνευματικότητας...

Η κατάκτηση του Ultra-Mare-Vitae ή κόσμου superliminal και υπερ-γήινου, η εσωτεριστική Ανάσταση, θα ήταν περισσότερο από αδύνατη χωρίς την Σεξουαλική Μαγεία, χωρίς την γυναίκα, χωρίς τον έρωτα...

Ο εξάισιος Λόγος της Ίσιδας αναβλύζει μέσα από το βαθύ στήθος όλων των ηλικιών, περιμένοντας την στιγμή να πραγματοποιηθεί ..

Οι άφατες λέξεις της Θεάς Neith έχουν σκαλιστεί με χρυσά γράμματα, στους λαμπρούς τοίχους του Ναού της Σοφίας...

«Εγώ είμαι αυτή που υπήρξε, είναι, και θα είναι και κανένας θνητός δεν μου έχει ανασηκώσει το πέπλο».

Η πρωτόγονη περιοχή του Jano ή Jaino, δηλαδή η αύρα, ηλιακή, quiritaria, και υπερανθρώπινη διδασκαλία των Jinas, είναι απόλυτα σεξουαλική.

Μέσα στο άφατο μυστικιστικό ειδύλλιο κοινώς ονομαζόμενο «Ευχαριστίες της Μεγάλης Παρασκευής», αισθανόμαστε στο βάθος της καρδιάς μας ότι στα σεξουαλικά όργανα υπάρχει μια δύναμη τρομερά Θεϊκή...

Η Πέτρα του Φωτός, το Άγιο Δισκοπότηρο έχει την δύναμη να ανασταίνει τον Hiram Abif, τον Μυστικό Δάσκαλο, τον Βασιλιά Ήλιο μέσα σε μας τους ίδιους, εδώ και τώρα...

Το Grial διατηρεί το χαρακτήρα ενός misterium tremendum (τρομερού μυστήριου). Είναι η πεσμένη πέτρα από το Στέμμα του Lucifer...

Σαν τρομερή δύναμη, το Grial τραυματίζει και καταστρέφει τους περιέργους και τους ακάθαρτους, αλλά τους δίκαιους και ειλικρινείς τους προστατεύει και τους δίνει ζωή...

Ασφαλώς το Grial αποκτάται μόνο με την Λόγχη του Έρωτα, πολεμώντας ενάντια στους αιώνιους εχθρούς την νύχτα...

Το να πραγματοποιήσεις μέσα σου το Υπερβόρειο Μυστήριο είναι κατορθωτό μόνο κατεβαίνοντας στους κόσμους της κόλασης...

Η λεγόμενη Ανάσταση είναι η αληθινή αποθέωση ή ανάταση του υψηλού και ζωντανού που υπάρχει στον άνθρωπο: Η Θεϊκή του Μονάδα, αιώνια και αθάνατη, που βρισκόταν νεκρή, απόκρυφη...

Αναμφίβολα εκείνη είναι, η ίδια, ο Λόγος, το φωτεινό και σπερματικό Είναι της πρώτης στιγμής, ο Κύριος Shiva, ο Ύψιστος Σύζυγος της Θεϊκής μας Μητέρας Κουνταλίνης, ο Αρχι-ιεροφάντης και ο Αρχιμάγος, η ιδιαίτερη υπερ-ατομικότητα του καθενός...

Είναι γραμμένο με πύρινα γράμματα στο Βιβλίο της Ζωής: **«Σε αυτόν που ξέρει, ο Λόγος δίνει δύναμη. Κανένας δεν τον πρόφερε, κανένας δεν θα τον προφέρει, παρά μόνο αυτός που τον έχει ενσαρκωμένο...».**

Με την Ανάσταση του Μυστικού Δάσκαλου σε κάθε έναν από εμάς, φτάνουμε την Τελειότητα στην Μαστρία... Τότε έχουμε καθαριστεί από κάθε ακαθαρσία και το προπατορικό αμάρτημα έχει φύγει εντελώς...

Εγώ εργάστηκα εντατικά στο υπερ-σκοτάδι της σιωπής και στο υπέροχο μυστικό των σοφών...

Εγώ βυθίστηκα στα Ιερά Μυστήρια της Minna, τα τρομακτικά σκοτάδια μιας Αγάπης, που είναι από τον Θάνατο δίδυμο αδελφού...

Ξανα-κατάκτησα την θέση μου στον Πρώτο Ουρανό ή της Σελήνης, όπου ο Δάντης είχε το όραμα των καλότυχων και αναγνώρισε εκστατικός τον Piccarda Donati και την Αυτοκράτειρα Constanza...

Γύρισα στον τόπο μου, στον Δεύτερο Ουρανό ή του Ερμή, κατοικία των Ενεργών και Ευεργετικών Πνευμάτων...

Γύρισα στον Τρίτο Ουρανό ή της Αφροδίτης, περιοχή των Αγαπητών Πνευμάτων, εκεί όπου ο Δάντης ασχολήθηκε με τον Ρομπέρτο, τον βασιλιά της Νάπολης...

Γύρισα στον Τέταρτο Ουρανό ή του Ήλιου, κατοικία των Σοφών Πνευμάτων, κεφάλαιο όπου ο Δάντης αναφέρει τον Άγιο Φραγκίσκο της Ασίζης.

Ξανα-κατάκτησα τον Πέμπτο Ουρανό ή του Άρη, περιοχή των μαρτύρων της Πίστης, κεφάλαιο όπου ο Δάντης αναφέρει τον Cacciaguida και τους ανωτέρους του, την αρχαία και την νέα Φλωρεντία...

Γύρισα στον Έκτο Ουρανό ή του Δία, περιοχή των Πριγκίπων, Σοφών και Δικαίων...

Επέστρεφα στον Έβδομο Ουρανό ή του Κρόνου, περίφημη κατοικία των Ατενιστικών Πνευμάτων, υπέροχο κεφάλαιο όπου ο Δάντης, ο Φλωρεντίνος αναφέρει με μεγάλη έμφαση τον Pedro Danian και μιλά εναντίον της πολυτέλειας των Αρχιερέων...

Ξαναήρθα στον Όγδοο Ουρανό ή Έναστρο, περιοχή του Ουρανού· αθάνατες παράγραφοι όπου ο Δάντης θα αναφέρει τον θρίαμβο του Εσωτερικού Χριστού και την Στέψη της Θεϊκής Μητέρας Κουνταλίνης, παράδεισος των Θριαμβευτικών Πνευμάτων...

Ξαναγύρισα στον Ένατο Ουρανό ή Κρυστάλλινο, την περιοχή του Ποσειδώνα, κεφάλαιο εξαίρετο στο οποίο ο Δάντης θα εξαπολύσει την επινόησή του εναντίον των κακών ιεροκηρύκων...

Αργότερα παραβρέθηκα ενώπιον του Τρίτου Λόγου, Shiva, του Πραγματικού μου Είναι, της ίδιας μου της υπερατομικότητας, του Samael στον εαυτό του... Τότε ο Ευλογημένος πήρε μια διαφορετική μορφή, αλλιώτικη από την δική μου, σαν να επρόκειτο για ένα άγνωστο πρόσωπο· είχε την εμφάνιση ενός Κυρίου πολύ αξιοσέβαστου...

Ο Σεβάσμιος μου ζήτησε να κάνω μία χειροσοφική μελέτη στις γραμμές του χεριού του...

Η γραμμή του Κρόνου στο πανίσχυρο δεξί του μου φάνηκε πολύ ίσια, εκπληκτική, θαυμάσια· όμως σε κάποιο σημείο μου φάνηκε κομμένη, σπασμένη...

«Κύριε! Εσείς έχετε περάσει κάποια πάλη, στενοχώρια...».

«Κάνετε λάθος· είμαι ένας πολύ τυχερός άνθρωπος, εμένα πάντα όλα μου πάνε καλά...».

«Καλά. Βλέπω ξέρετε κάποια μικρή διακοπή στην γραμμή του Κρόνου».

«Μετρήστε καλά αυτήν την γραμμή: Σε τι ηλικία βλέπετε αυτήν την βλάβη;»

«Κύριε! Ανάμεσα στην ηλικία των (53) πενήντα τριών και των (61) εξήντα ένα περάσατε μια σκληρή εποχή... ».

«Α! Αυτό είναι στην αρχή... Αλλά μετά τι γίνεται;»

«Οκτώ χρόνια περνούν γρήγορα και μετά... ο θρίαμβος σε περιμένει... ».

Αφού τελείωσε αυτή η μελέτη, ο Σεβάσμιος σηκώθηκε και είπε:

«Εμένα μου αρέσουν αυτές οι χειροσοφικές μελέτες αλλά σποραδικά. Και στην γυναίκα μου (Devī Kundalini) επίσης αρέσουν και θα την φέρω. Α! Όμως πρέπει να πληρώσω την εργασία σας. Περιμένετε εδώ και θα γυρίσω να σας πληρώσω...».

Ο Ευλογημένος έφυγε και εγώ έμεινα να τον περιμένω... Από μακριά είδα δύο κόρες μου, τώρα μεγάλες στην ηλικία· όμως φαίνονταν ακόμα μικρές. Είχα την έννοια τους και τις φώναξα...

Είναι αναμφίβολο ότι εκείνη την εποχή της σημερινής μου ύπαρξης εγώ είχα πενήντα τρία (53) σοφά χρόνια... Στο χέρι του Ευλογημένου είχα δει το ίδιο μου το μέλλον...

Προφανώς οι Οκτώ Μήσεις που είχα λάβει θα έπρεπε να βαθμολογηθούν· σκληρότατη εργασία: έναν χρόνο για κάθε Μύηση...

Το να ξαναζήσω τώρα σε οκτώ χρόνια όλο το Βιβλίο του Πατριάρχη Ιώβ, να πληρώσω τις Δεκάτες του Ποσειδώνα πριν από την Ανάσταση...

Το Βιβλίο του Ιώβ είναι μια πλήρης αναπαράσταση της αρχαίας Μύησης και των λαών που προηγήθηκαν από την μεγάλη ιεροτελεστία.

Ο νεόφυτος, βλέπεται απογυμνωμένος από όλα, ως και από τα παιδιά του και χτυπημένος από μια ακάθαρτη αρρώστια.

Η γυναίκα του τον στενοχωράει κοροϊδεύοντάς τον για την εμπιστοσύνη που έχει σε έναν Θεό που τον μεταχειρίζεται έτσι, και οι τρεις φίλοι του Eliphas, Bildad, Zophaz, τον κρίνουν σαν άθρησκο, σίγουρα ότι την αξίζει τέτοια τιμωρία...

Ο Ιώβ τότε ζητά έναν ελευθερωτή, έναν πρωταθλητή, γιατί αυτός, ξέρει ότι αυτός (ο Shiva) είναι αιώνιος και θα τον ελευθερώσει από την σκλαβιά της Γης (μέσω της Εσωτερικής Ανάστασης) αποκαθιστώντας το πετσί του...

Ο Ιώβ με Θεία άδεια, φαίνεται στεναχωρημένος, γυμνός, άρρωστος, κάτω από την σκληρή επίδραση αυτών των κάκιστων όντων, που ο Αριστοφάνης αποκάλεσε τα «μαύρα πουλιά»· ο άγιος Παύλος, «οι σκληρές δυνάμεις του αέρα»· η Εκκλησία, «τα δαιμόνια»· η Θεοσοφία και η Καββάλα, «τα στοιχειώδη» κ.τ.λ.

Όμως, καθώς ο Ιώβ είναι δίκαιος και τονίζει το θέμα της δικής του δικαίωσης απέναντι σε τέτοια αυστηρότητα του πεπρωμένου, νικά τελικά με το Άγιο «Τ» της Σταύρωσής του στο πληγιασμένο κορμί, και ο Ιεχωβάς (ο Iod-Heve, ο Εσώτερος του καθενός) επιτρέπει να πάνε σ' αυτόν οι Άγγελοι της θεραπείας ή Jinas, των οποίων ο κλασικός αρχηγός σ' άλλα βιβλία, όπως του Τοβία, είναι Αρχάγγελος Ραφαήλ.

Ένα βράδυ, μετά από μια κοσμική γιορτή, που γιορταζόταν προς τιμήν μου για το ότι είχα βαθμολογηθεί καλά στην Πρώτη Μύηση, καθοδηγήθηκα σωστά...

«Πρέπει να πληρώσεις για το έγκλημα της δολοφονίας του Ερμή», μου είπαν...

«Συγχωρέστε μου αυτό το Κάρμα...».

«Αυτό δεν συγχωρείται και μπορείς μόνο να το πληρώσεις εργαζόμενος με την Σελήνη...».

Τότε είδα πως η Σελήνη σε κάθε εργασία πλησίαζε περισσότερο και περισσότερο στον πλανήτη Ερμή, μέχρι που ενώθηκε τελικά μαζί του...

Το Πραγματικό Εσώτερο Είναι μου, ο Θεός Ερμής, Shiva, η Μονάδα μου, πλησιάζοντάς με μου είπε: «Πρέπει να χρησιμοποιήσεις τις μπότες του Θεού Ερμή». Αργότερα μου φόρεσε αυτές την μπότες...

Συγκλονιστική και εξαιρετική ήταν για μένα η στιγμή εκείνη που ο Μεγάλος Ιεροφάντης του Ναού μου έδειξε ένα αθλητικό γήπεδο...

«Κοίτα! -μου είπε- εσύ μετέτρεψες τον Ναό του Ερμή σ' ένα αθλητικό γήπεδο...».

Ασφαλώς όλοι δολοφονούμε τον Hiram (το Θεό Ερμή, την Μονάδα μας) όταν τρώμε από τον απαγορευμένο καρπό του Κήπου της Εδέμ... Γι' αυτό μας προειδοποίησε: «Εάν φάτε από αυτά τα φρούτα θα πεθάνετε».

Αργότερα ο Δρόμος έγινε τρομερά δύσκολος και εγώ υπέφερα έντονα...

Είναι φανερό ότι το Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού είναι απόλυτα σεξουαλικό. Εσύ το ξέρεις...

«Γιε μου! Πρέπει να υποφέρεις υπομονετικά τις συνέπειες των λαθών σου», φώναξε η Θεϊκή Μητέρα μου Κουνταλίνα...

Άλλο βράδυ, γεμάτη πόνο η Μητέρα μου αναφωνεί δυνατά, λέγοντας:

«Γιε μου! Μ' έχεις αλλάξει εκεί στον φυσικό κόσμο με άλλες γυναίκες...» .

«Αυτό έγινε στο παρελθόν Μητέρα μου. Τώρα δεν σε αλλάζω με καμία».

«Εσύ με άλλαξες με άλλες γυναίκες».

«Το παρελθόν είναι παρελθόν, αυτό που ενδιαφέρει είναι το παρόν. Εγώ ζω στιγμή προς στιγμή· κάνω κακό που συζητώ μαζί σου... ».

«Παρελθόν, παρόν ή μέλλον, εσύ είσαι ο ίδιος...».

«Έχεις δίκιο, Μητέρα μου... ».

Πώς να αρνηθώ, λοιπόν, ότι είχα μετατρέψει το Ναό του Ερμή σε αθλητικό γήπεδο;

Και συνέβη όταν είχα πάει για διακοπές στο Ακαπούλκο στις ακτές του Ειρηνικού, στο Μεξικό, να διδαχθώ επί του στιγματισμού του αστρικού σώματος...

Έξω από το φυσικό σώμα, ένας άγιος καλόγερος, ένας ερημίτης, προσπάθησε να διαπεράσει τις παλάμες των χεριών μου με σκοπό τον στιγματισμό. την στιγμή που εκείνος ο ασκητής χτυπούσε το καρφί για να τρυπήσει τα χέρια μου, ξεπηδούσαν θεϊκοί κεραυνοί ..

Εκείνες τις στιγμές προσευχήθηκα στον Πατέρα μου, που βρίσκεται «εν κρυπτώ», ζητώντας του βοήθεια. Η προσευχή έφτασε στον Κύριο...

Είναι αναντίρρητο ότι στην Μύηση είχα λάβει τέτοια στίγματα αλλά με μορφή συμβολική...

Στο Βουνό της Ανάστασης θα έπρεπε να τους δώσω μορφή, να τα κάνω στο Καμίνι των Κυκλώπων...

Ο αναχωρητής μ' οδήγησε ως την Γνωστική Εκκλησία· ο Shiva, η Άγια μου Μονάδα, ήρθε μαζί...

Μέσα στον Ναό είδα ένα θρησκευτικό αντρόγυνο, ντυμένο με τον πορφυρό χιτώνα, κοντά στην πύλη της Βάφτισης...

«Είναι πολύ δυνατός και αποκρίνεται πολύ καλά, αλλά του λείπει να εκπληρώσει καλύτερα το Μυστήριο της Εκκλησίας της Roma (Amor)...», είπε ο Μαχάτμα απευθυνόμενος στην Μονάδα μου...

Από τότε κατάλαβα την ανάγκη του εκλεπτυσμού ακόμα περισσότερο της δημιουργικής ενέργειας. Έτσι ήταν που έκανα το Maithuna μια μορφή προσευχής...

Η είσοδος του κάθετου φαλλού στην οριζόντια μήτρα, κάνουν Σταυρό. Αναντίρρητα τα πέντε χριστικά στίγματα στο αστρικό σώμα, σχηματίζονται με τον Άγιο Σταυρό...

Δεν είναι δυνατή η Ανάσταση χωρίς να έχεις, προηγουμένως, σχηματίσει τα στίγματα του Λατρευτού στο αστρικό σώμα...

Έτσι σχημάτισα εγώ ο ίδιος τα στίγματά μου, έτσι τα σχημάτισαν οι μυστικιστές όλων των εποχών...

INRI... Ignis Natura Renovatur Integram. Η Φωτιά Ανανεώνει Αδιάκοπα την Φύση...

ΤΡΙΤΟ ΒΟΥΝΟ
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 44
ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Δευτέρα 12 Ιουνίου, έτος 1972 (100 Έτος του Υδροχόου).

-Ωραία Χουάκο (χαϊδευτικό του Ιωακείμ), σήμερα πάμε κατά το κέντρο της πόλης...

-Γιατί Δάσκαλε; Το Σάββατο της περασμένης εβδομάδας πήραμε την αλληλογραφία που υπήρχε στο ταχυδρομείο. Τι μπορεί να έχει τώρα;».

-Οπωσδήποτε, εγώ πρέπει να πάω στο κέντρο. Έχω στα χέρια μου μια επιταγή και πρέπει να την εξαργυρώσω· δεν πρόκειται για μεγάλο ποσόν αλλά θα μου χρησιμεύσει για να φάω· έτσι θ' αποφύγω να ξοδέψω τα λίγα χρήματα που έχω μαζέψει για το ενοίκιο του σπιτιού... Επί πλέον πρέπει να βάλω στο ταχυδρομείο πολλά γράμματα· μου αρέσει να έχω την αλληλογραφία αυθημερόν.

Στιγμές αργότερα ο Joaquin Amortegui V, διεθνής γνωστικός απεσταλμένος και μεγάλος ιεροκήρυκας αυτής της τρομερής σταυροφορίας για την Νέα Εποχή του Υδροχόου, και το ασήμαντο πρόσωπό μου, που αξίζει κάτι λιγότερο από την στάχτη ενός τσιγάρου, κατευθυνόμαστε προς το κέντρο της πόλης του Μεξικού...

Δεν είναι περιττό να πω, χωρίς να περιαιτολογώ ότι μου αρέσει να οδηγώ το όχημά μου. Έτσι λοιπόν πολύ ευχαριστημένοι γλιστρούσαμε γρήγορα με το αυτοκίνητο από την Calzada de Tlalpan προς την Πλατεία του Συντάγματος (el Zocalo όπως λέμε οι Μεξικάνοι).

-Αυτή είναι η εποχή του αυτοκινήτου, αγαπητέ μου Χουάκο, όμως σου ομολογώ ειλικρινά και χωρίς περιστροφές ότι αν είχα να διαλέξω ζωή σ' έναν κόσμο με μια τεχνολογία σαν κι αυτή, ή σε άλλον στην πέτρινη εποχή, αλλά αυτό ναι, εξ ολοκλήρου πνευματική, θα προτιμούσα την δεύτερη, ασφαλώς, και ας έπρεπε αντί για αυτοκίνητο να ταξιδεύω με γαϊδούρι ή ακόμα και με τα πόδια...

-Ω! Και εγώ το ίδιο λέω... Ταξιδεύω τώρα με θυσία, από αγάπη στην ανθρωπότητα, για να διδάξω την Διδασκαλία, αλλά προτιμώ να μετακινούμαι με τα γαϊδούρια και τα άλογα του χτες. Δεν με ευχαριστεί καθόλου ο καπνός αυτών των μεγάλων πόλεων ούτε αυτή η μηχανική ζωή...

Έτσι συζητώντας, ο Χουάκο κι εγώ κατά μήκος ενός δρόμου, που έμοιαζε περισσότερο με ποτάμι από ατσάλι και τσιμέντο, φτάσαμε στο Zocalo, κάναμε τον γύρο περάσαμε από την Μητρόπολη και μετά μπήκαμε στην λεωφόρο της Πέμπτης Μαΐου ψάχνοντας να σταθμεύσουμε.

Μερικές στιγμές αργότερα μπήκαμε σ' ένα μεγάλο κτίριο.

-Θέλετε να σας πλύνουμε το αυτοκίνητο;

-Όχι, όχι, όχι! Είναι η εποχή των βροχών. Για ποιόν λόγο;

-Να σας γυαλίσουμε το αυτοκίνητο κύριε;

-Όχι παιδί μου. Όχι. Αφήστε πρώτα να το πάω στο φανοποιείο και να το βάψω!

Συμπέρασμα: Βγήκαμε από το κτίριο εκείνο με κατεύθυνση για το ταχυδρομείο αφού παρκάραμε το αυτοκίνητό μας.

Στο ταχυδρομείο μετά είχα ασφαλώς μια ευχάριστη έκπληξη λαμβάνοντας ένα αντίτυπο της έκτης έκδοσης του Τέλειου Γάμου. Μου το έστειλε από την Κούκουτα, της Κολομβία, Νοτ. Αμερική, ο γνωστικός διεθνής απεσταλμένος Efrain Villegas Quintero...

Έλαβα ακόμα και μερικά γράμματα, έριξα αυτά που έφερνα από το σπίτι μου και μετά κατευθυνθήκαμε σε μια Τράπεζα...

Ο υπάλληλος εκείνος με την συνείδηση εντελώς κοιμισμένη, ήταν πολύ απασχολημένος στο γραφείο του.

Τον είδα με δύο τηλέφωνα, ένα στο δεξί του χέρι και ένα στο αριστερό.

Ασφαλώς εξυπηρετούσε ταυτόχρονα και τα δύο τηλέφωνα και μέχρι που συζητούσε κατά διαστήματα με έναν τρίτο πελάτη, που βρισκόταν μπροστά στο γκισέ...

Προφανώς εκείνο το «φτωχό διανοητικό ανθρωποειδές» με υποκειμενική ψυχή, βρισκόταν όχι μόνο ταυτοποιημένος με όλα, αλλά επί πλέον, τρομερά γοητευμένος... και ονερευόμενος βαθειά όρθιος.

Μιλούσε αυτό το «homunculo racional» (λογικό ανθρωπάριο) για αξίες, δόσεις, χρήματα, χρυσό, μεγάλα ποσά, επιταγές, πλούτη κ.τ.λ.

Ευτυχώς δεν χρειάστηκε να περιμένω πολλή ώρα: ο γραμματέας του μ' εξυπηρέτησε ταχύτατα...

Λίγο αργότερα βγήκαμε από κείνο το μέρος με μερικά χρήματα στην τσέπη· δεν ήταν πολλά, αλλά αρκετά για το φαί μερικών ημερών...

Περπατώντας ξανά στην περιβόητη λεωφόρο της Πέμπτης Μαΐου, αισθάνθηκα την ανάγκη να προσκαλέσω τον Χουάκο να πιούμε ένα μικρό αναψυκτικό. Αυτός, παρ' όλο που είναι λιγόφαγος, από σεβασμό προς εμένα δεν αρνήθηκε την πρόσκληση.

Συναντήσαμε ένα όμορφο μέρος αναφέρομαι στο Cafe Paris. Μια κομψή σερβιτόρα μας πλησιάζει:

«Τι θα παραγγείλουν οι κύριοι;»

«Φέρτε μου, δεσποινίς -της είπα- μια γρανίτα φράουλα και ένα κομμάτι τυρόπιττα».

«Εγώ -της είπε ο Χουάκο- θέλω μόνο μια γρανίτα από πεπόνι...».

Αφού πήρε την παραγγελία των κυρίων, η κοπέλα φεύγει για να εμφανιστεί ύστερα από λίγο με την παραγγελία...

Απολαμβάνοντας πολύ σιγά το ποτό, βγάζοντας από αυτά τα ποτά την πνευματική τους ουσία, και οι δύο, ο Χουάκο κι εγώ, αρχίσαμε τον εξής διάλογο:

-Σου λέω, Χουάκο ότι πλησιάζω το τέλος του βιβλίου μου με τίτλο Τα Τρία Βουνά. Το μόνο που λείπει μια εισαγωγή στο Τρίτο Βουνό, τρία κεφάλαια της Ανάληψης και ο επίλογος...

-Τότε ήδη κοντεύετε να τελειώσετε αυτήν την δουλειά...

-Ναι, Χουάκο, ναι, ναι!!... Το σπουδαίο απ' όλο αυτό είναι ότι σήμερα πρέπει να γυρίσω στην Λεμουρία.

-Πώς; στην Λεμουρία; Γιατί;...

-Είναι φανερό ότι σ' αυτή την μετενσάρκωση έχω φτάσει μόνο στην κορυφή του Δεύτερου Βουνού... Όμως σ' αυτήν την αρχαϊκή Ήπειρο Μου ή Λεμουρία, τοποθετημένη σε άλλη εποχή στον απέραντο Ειρηνικό Ωκεανό, πέρασα από τα Τρία Βουνά.

Τότε ασφαλώς κατάφερα την Απελευθέρωση, όμως παραιτήθηκα από κάθε ευτυχία και έμεινα σ' αυτήν την πεδιάδα των δακρύων για να βοηθήσω την ανθρωπότητα... Είναι φανερό ότι η κατοχή του Ελιξιρίου της μακροζωίας μου επέτρεψε να διατηρήσω εκείνο το Λεμουριακό σώμα για εκατομμύρια χρόνια....

Έτσι λοιπόν, αγαπητέ μου Χουάκο, σου λέω ότι ήμουν αυτόπτης μάρτυρας όλων αυτών των ηφαιστειακών καταστροφών που εξαφάνισαν την Ήπειρο Μου. Είναι αυταπόδεικτο το ότι διά μέσου περισσότερων από δέκα χιλιάδων χρόνων ακατάπαυστων σεισμών, εκείνη η αρχαία γη βυθίστηκε στα ταραγμένα νερά του Ειρηνικού... Είναι κάτι το φοβερό, καθαρό και οριστικό, ότι σύμφωνα μ' εκείνη την

παλιά ήπειρο που βυθίστηκε αργά στα θυμωμένα κύματα του Ωκεανού, η Ατλαντίδα, εκείνη του Πλάτωνα, ξεπετάχτηκε από τα βαθειά νερά του Ατλαντικού...

Αναντίρρητα εγώ έζησα επίσης με το Λεμουριακό σώμα στην «χώρα των λόφων από πηλό», γνώρισα τους δυνατούς πολιτισμούς, πολύ ανώτερους από τον τωρινό, και την είδα να βυθίζεται στα θυμωμένα κύματα του Ωκεανού που έχει το όνομά της...

«Το έτος 6 του Καν, στις 11 Muluc, τον μήνα Zuc, έγιναν τρομεροί σεισμοί που εξακολούθησαν χωρίς διακοπή μέχρι τις 13 Chuen. Η «χώρα των λόφων του πηλού» η Ατλαντίδα, θυσιάστηκε. Μετά από δύο ταρακουνήματα εξαφανίστηκε στην διάρκεια της νύχτας, ενώ ταραζόταν από τις υπόγειες φωτιές, που έκαναν την γη να βυθιστεί και να ξαναφανεί αρκετές φορές και σε διαφορετικά μέρη. Τέλος η επιφάνεια υποχώρησε και δέκα χώρες χωρίστηκαν και εξαφανίστηκαν. Βυθίστηκαν 64 εκατομμύρια κάτοικοι, 8.000 χρόνια πριν γραφτεί αυτό το βιβλίο».

Αυτό είναι κατά λέξη από ένα χειρόγραφο Maya, που είναι μέρος από την περίφημη συλλογή του Le Plongeon, «Τα Χειρόγραφα του Τροανο», και μπορείς να τα δεις στο Βρετανικό Μουσείο.

Πριν το άστρο Βαί πέσει στο μέρος, που τώρα υπάρχει μόνο θάλασσα και ουρανός, πριν οι επτά πόλεις με τις χρυσές πόρτες και τους διάφανους ναούς να τρεμουλιάσουν όπως τα φύλλα ενός δέντρου από την καταιγίδα, εγώ βγήκα από εκεί με κατεύθυνση το κεντρικό οροπέδιο της Ασίας, σ' εκείνο το μέρος που σήμερα βρίσκεται το Θιβέτ...

Σ' εκείνη την περιοχή της Γης ανακατεύτηκαν οι επιζώντες Άτλαντες με τους Βόρειους: έτσι σχηματίστηκε η πρώτη υποφυλή της τωρινής Άριας φυλής μας...

Ο οδηγός σωτήρας των εκλεκτών Ατλάντων, αυτός που τους έβγαλε από την «χώρα των λόφων από πηλό», ήταν ο Βιβλικός Νώε, ο Manu Vaivasvata, ο ιδρυτής της Άριας φυλής...

Ακόμα θυμάμαι, μακριά -στον χρόνο και στον χώρο- εκείνες τις κοσμικές γιορτές που τότε γιορτάζονταν στο μοναστήρι μας... Αναφέρομαι με έμφαση στο Ιερό Τάγμα του Θιβέτ, παλιό εσωτερικό ίδρυμα... Είναι σαφές ότι εκείνο το αρχαίο τάγμα αριθμεί διακόσια ένα (201) μέλη. Η Plana Mayor αποτελείται από εβδομήντα δύο (72) Brahamanes. Αναντίρρητα αυτή η καλή μυστικιστική οργάνωση διαφυλάσσει τον θησαυρό του Aryabarta Ahsram. Εκείνον τον καιρό με υποδέχονταν εκεί με πολύ σεβασμό. Κατάληγε εξωτικό να ζεις με Λεμουριακό σώμα στον τελειώς Άρειο Κόσμο...

Δυστυχώς «ο διάβολος χώνει παντού την ουρά του» και συνέβη δυστυχώς κάτι ασυνήθιστο. Γύρισα στα παλιά μου στέκια, υποτροπή σ' ένα έγκλημα. Ερωτεύθηκα ξανά την σαγηνευτική Εύα της Εβραϊκής Μυθολογίας και κατάπια από τον Απαγορευμένο Καρπό... Αποτέλεσμα: Ο Μεγάλος Νόμος μου αφαίρεσε το τόσο πολύτιμο όχημα και από ζωή σε ζωή, έμεινα σαν τον περιπλανώμενο Ιουδαίο επάνω στον φλοιό της Γης...

-Τώρα ναι, Δάσκαλε, αισθάνομαι πιο μικρός από ένα μυρμήγκι, σαν τίποτα. Δεν καταλαβαίνω· εάν εσείς διαλύσατε το Εγώ, τον κάθε εαυτό, ποιος μπορούσε να σας προκαλέσει; Με ποιον τρόπο πέσατε;

-Ω, Χουάκο... Στο όνομα της Αλήθειας θέλω να ξέρεις ότι όταν το Εγώ διαλύεται, μένει στην θέση του ο νους, Ασφαλώς αυτή ήταν η «αιτία των αιτιών» της πτώσης μου.

-Αυτό είναι κάπως παράδοξο· δεν καταλαβαίνω...

-Υποθέσεις πάθους· ερωτεύθηκα, έπεσα στο ίδιο λάθος με τον Κόμη Ζανόνι· αυτό είναι όλο...

Αυτή η κοπέλα με τα μυστηριώδη θέληγτρα, για μένα ήταν απαγορευμένη· όμως πρέπει να πω ότι παραδομένος έπεσα στα πόδια της όμορφης γυναίκας.

Η Θεϊκή μου Μητέρα Κουνταλίνη με πήρε αργότερα στο εσωτερικό μιας σπηλιάς, στο βάθος του βουνού και τότε είδα βροχές, δάκρυα και κατακλυσμούς από θολά νερά, πίκρες και λάσπη, κακομοιριά κ.τ.λ.

-Βλέπεις το μέλλον που σε περιμένει! φώναζε η Μητέρα.

Άδικα τα παρακάλια μου· δεν άξιζα την συγχώρεση· ήμουν ένας υπότροπος σε έγκλημα· τέλος την είδα να κλείνεται μέσα στο chacra Muladhara στο κοκκυγικό οστού και τότε Αχ! αλλοίμονό μου! Αχ! Αχ!

Είχα κάνει το ίδιο λάθος όπως στην αρχαία ήπειρο Μu αιτιολογήθηκε η αγγελική πτώση... Είναι αναμφίβολο ότι πριν μπω στα Λεμουριακά Μυστήρια είχα υποπέσει στο ίδιο έγκλημα...

Η αλληγορία του βιβλικού Αδάμ, θεωρημένη χωριστά από το Δέντρο της Ζωής, σημαίνει καθαρά ότι εκείνη η Λεμούρια φυλή, που είχε χωριστεί σε αντίθετα φύλα, έκανε κατάχρηση του σεξ και βυθίστηκε στην περιοχή της κτηνωδίας και της θηριωδίας...

Ο Zohar δίδασκε ότι Matromethah (Shekinah, συμβολικά η σύζυγος του Metraton) είναι ο δρόμος προς το Μεγάλο Δέντρο της Ζωής, το Δυνατό Δέντρο και Shekinah είναι η Θεία Χάρη. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτό το Δέντρο το θαυμάσιο φτάνει στον Ουράνιο Κάμπο και βρίσκεται κρυμμένο ανάμεσα στα Τρία Βουνά. Από αυτά τα Τρία Βουνά ανεβαίνει το Δέντρο προς τα πάνω και μετά γυρίζει για να κατεβεί κάτω. Το Δέντρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού φυτρώνει από τις ρίζες του Δέντρου της Ζωής. Οι Dhyanis Boddhisattwas μετενσαρκωμένοι σε Λεμουριακά Σώματα αναπαράγονταν με την δύναμη του Kriya Shakti (η δύναμη της θέλησης και του Yoga).

Ιδιότητες του Shiva: το μαύρο Lingam τοποθετημένο μέσα στο yoni. Ασφαλώς ο Αρχι-ιεροφάντης και Αρχιμάγος δεν σκορπά ποτέ το Ποτήρι του Ερμή.

Όταν οι Dyanis -μεταξύ τους ήμουν κι εγώ ο ίδιος- έκαναν το έγκλημα να σκορπίσουν αυτό το υγρό γυαλί, εύκαμπτο, εύπλαστο της Αλχημείας, απομακρύνθηκαν από την Θεϊκή τους Μονάδα (δολοφόνησαν το Θεό Ερμή), έπεσαν στην ζωώδη γέννηση...».

-Είμαι έκπληκτος...

-Γιατί Χουάκο; Γιατί ήμουν ο πρώτος ή ο τελευταίος που έπεφτα; Η Η.Ρ. Blavatsky λέει στην «Μυστική Διδασκαλία» ότι ο Σαμαέλ ήταν ο πρώτος που έπεσε, όμως αυτό είναι συμβολικό. Είναι φανερό ότι είμαι ο Dhyanis Boddhisattwa του Πέμπτου από τους Επτά και γι' αυτόν τον λόγο λέγεται ότι ο Σαμαέλ ήταν ο πρώτος που έπεσε. Ευτυχώς είμαι πια όρθιος, παρ' ότι διέπραξα το ίδιο έγκλημα...

Πόσο διαφορετικές ήταν οι περιπτώσεις πολλών από αυτούς τους Dhyanis τους πεσμένους στην ζωώδη γέννηση. Ας θυμηθούμε τον Μολώχ, το μεγάλο εγκληματία, τώρα στην τρομακτική καθοδική εξέλιξη στους κόσμους της κόλασης. Να θυμηθούμε τον Andramelek και τον αδελφό του Asmodeo, δύο θρόνους γκρεμισμένους στην Άβυσσο...

-Εγώ πίστευα ότι μετά την Ελευθέρωση κάθε πτώση θα ήταν αδύνατη...

-Κάνεις λάθος, αγαπητέ Χουάκο· στον κόσμο πάντα υπάρχει ο κίνδυνος να πέσεις. Μόνο μπαίνοντας στον Ανεκδήλωτο Sat, το Αφηρημένο Απόλυτο Διάστημα εξαφανίζεται κάθε κίνδυνος.

Αφού τελείωσε η συζήτηση του τραπεζιού, φωνάξαμε την δεσποινίδα, που ταπεινά εξυπηρετούσε το τραπέζι των κυρίων.

-Τον λογαριασμό δεσποινίς

-Ναι, κύριοι... είναι τόσο.

-Ορίστε και το φιλοδώρημά σας.

Σιωπηλοί βγήκαμε από αυτό το πολυτελές κέντρο για το αυτοκίνητό μας...

Τριγυρίζοντας ξανά, κάτω από το φως του Ήλιου από την περίφημη λεωφόρο της Πέμπτης Μαΐου, μου ήρθε να πω:

-Το σοβαρό, Ω Χουάκο, είναι η απεχθής ανάσταση του ζώδους Εγώ μετά την πτώση. Αναντίρρητα το Εγώ ο Ίδιος ανασταίνεται σαν τον Φοίνικα από τις ίδιες του τις στάχτες. Τώρα εσύ καταλαβαίνεις βαθειά και σ' ολοκληρωτική μορφή, ποιος είναι ο εσώτερος λόγος για τον οποίο όλες οι θεογονίες οι θρησκευτικές δίνουν έμφαση στην ιδέα ότι οι πεσμένοι Άγγελοι μετατράπηκαν σε Δαιμόνια...

-Α! Ναι! Αυτό είναι πολύ φανερό.

Λίγο αργότερα γλιστρούσαμε τρέχοντας από την Calzada de Taplan γυρίζοντας στο σπίτι...

-Οπωσδήποτε εγώ είχα ανεβεί και έχω κατεβεί και έχω ξανανεβεί, είναι φανερό ότι έχω πείρα σ' αυτές τις υποθέσεις εσωτεριστικού τύπου.

-Ω, Δάσκαλε! Εσείς έχετε σ' αυτόν τον τομέα πείρα πολύ ειδική!

Ασφαλώς, αγαπητέ αναγνώστη: Εγώ δεν είμαι τίποτε άλλο από ένα κακόμοιρο σκουλήκι της γης· ένας οποιοσδήποτε χωρίς καμία αξία· όμως, καθώς έχω διατρέξει την διαδρομή, μπορώ να την υποδείξω με πλήρη σαφήνεια, και αυτό δεν είναι έγκλημα...

Θα κλείσουμε το κεφάλαιο αυτό με εκείνη την φράση του Γκαίτε:

«Κάθε θεωρία είναι γκρίζα και μόνο το δέντρο των χρυσών φρούτων, που είναι η ζωή, είναι πράσινο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 45

Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Ο Δέκατος Άθλος του Ηρακλή, του Μεγάλου Ηλιακού Ήρωα, υπήρξε η κατάκτηση του κοπαδιού του Γηρυόνη, σκοτώνοντας τον ιδιοκτήτη τους, τον οποίο αντιμετώπισε μετά τους φύλακές του, τους σκύλους Όρθρο και Ευρυτίωνα.

Αυτό το ασυνήθιστο περιστατικό είχε για σκηνικό το νησί Ερύθεια (η κόκκινη), στα βάθη του Ωκεανού, το οποίο μοιάζει να αναφέρεται σ' ένα νησί του Ατλαντικού Ωκεανού κατοικημένο από γιγάντια όντα, προσωποποιημένα καθαρά από τον ίδιο τον Tricripite Gerion, (Τρικέφαλο Γηρυόνη), ο οποίος πέθανε από τα θανατηφόρα βέλη, μετά από τον βοσκό του και τον σκύλο, χτυπημένος από το ρόπαλό του.

Η συγκριτική μυθολογία, παρομοιάζει το δικέφαλο σκύλο Όρθρο, αδελφό του Κέρβερου, με το Βρίτρα, το βεδικό Πνεύμα της καταγίδας.

Στο ταξίδι του περνά ο Ηρακλής από την Ευρώπη στην Αφρική, για να διασχίσει μετά τον Ωκεανό στην Χρυσή κούπα (το καθαγιασμένο Ποτήρι), ο οποίος έξυπνα την χρησιμοποιεί στο νυχτερινό του ταξίδι...

Αυτό σημαίνει καθαρά ότι ο λαμπρός Ήλιος έπρεπε να περιμένει ενώ δεν γύριζε, σταματώντας στην ισημερία για το καλό του Ήρωα...

Αναμφίβολα ο Άνθρωπος-Θεός πέρασε με το αποκτημένο κοπάδι στο ίδιο Ποτήρι ή Άγιο Γκριάλ, για να γυρίσει μετά από τον δρόμο της γηραιάς Ευρώπης, σ' ένα ταξίδι γεμάτο ατέλειωτες περιπέτειες...

Λέει η παράδοση των αιώνων, ότι τότε ο Ηλιακός Ήρωας ανέγειρε τις Στήλες **J** και **B** του Απόκρυφου Μασονισμού στο στενό του Γιβραλτάρ, πιθανόν για να ευχαριστήσει τους Διόσκουρους, που τον έκαναν να βγει θριαμβευτής από την επιχείρηση...

Στον γυρισμό στις Μυκήνες, οι αγελάδες θυσιάστηκαν στην Ήρα για να την εξευμενίσουν για τον αδελφό της Ευρυσθέα.

Προκειμένου για τα Αρχαϊκά Μυστήρια δεν είναι περιττό να πούμε ότι αυτά γιορτάζονταν πάντα σε μεγαλοπρεπείς Ναούς...

Όταν πέρασα το κατώφλι εκείνου του Ναού Μι ή Λεμουριακού, όπου παλιότερα είχα διδαχθεί τα Μυστήρια της Ανάληψης του κυρίου, με απέραντη ταπεινότητα ζήτησα από τον ιεροφάντη μερικές εξυπηρετήσεις, που μου παραχωρήθηκαν...

Είναι αναμφίβολο -και αυτό το ξέρει κάθε Μυημένος- ότι σε κάθε ανάταση προηγείται πάντα μια τρομερή ταπεινώση...

Καθαρά έχουμε τονίσει με έμφαση ότι σε κάθε ανέβασμα προηγείται ένα κατέβασμα...

Ο Δέκατος Άθλος του Ηρακλή, του Ηλιακού Ήρωα του εσωτερισμού, πραγματοποιείται στους κόσμους της κόλασης του πλανήτη Πλούτωνα...

Πονεμένα συναισθήματα ξέσκισαν την ψυχή μου όταν βρέθηκα στο βασανιστήριο του αποχωρισμού...

Εκείνες οι κυρίες των καλών καιρών, ενωμένες μαζί μου από τον Νόμο του Κάρμα, με την καρδιά σκισμένη με περίμεναν στην κόλαση...

Όλες αυτές οι προκλητικές ομορφιές, επικίνδυνα όμορφες αισθάνονταν ότι έχουν απόλυτο δικαίωμα επάνω μου...

Για καλό ή για κακό μου, εκείνες ω τρομερά απολαυστικές γυναίκες υπήρξαν σύζυγοί μου σε προηγούμενες μετενσαρκώσεις, σαν φυσική συνέπεια της μεγάλης ανταρσίας και της αγγελικής πτώσης...

Οι σκύλοι Όρθρος και Ευρυτίων, σύμβολα ζωντανά του ζωόδου πάθους, μου επιτέθηκαν ανελέητα με πρωτοφανή σκληρότητα· πολλαπλασιάστηκαν μέχρι το άπειρο οι προκλήσεις...

Όμως, με βάση την Θέληση και βαθειά κατανόηση και με την βοήθεια της Θεϊκής μου Μητέρας Κουνταλίνης, νίκησα τον κύριο του Χρόνου, τον τρικέφαλο Γηρυόνη...

Είναι αναμφίβολο ότι έτσι απόκτησα το κοπάδι και έγινα γνήσιος βοσκός, όχι αγελάδων όπως λένε, αλλά αρνιών...

Για το καλό του Μεγάλου Σκοπού συμφέρει στην συνέχεια να μελετήσουμε μερικά εδάφια από το δέκατο κεφάλαιο του Ιωάννη:

«Αλήθεια, αλήθεια σας λέω: Αυτός που δεν μπαίνει από την Πόρτα (το Σεξ) στο μαντρί των αρνιών, αλλά ανεβαίνει από άλλη μεριά (προκηρύττοντας διάφορες διδασκαλίες που δεν έχουν καμία σχέση με την Λευκή Σεξουαλική Μαγεία), αυτός είναι κλέφτης και ληστής (αρπάζει τα πρόβατα και τα οδηγεί στην Άβυσσο)».

Εμείς βγαίνουμε από την Εδέμ, από την Πόρτα του Σεξ· μόνον από αυτήν την Πόρτα μπορούμε να γυρίσουμε στην Εδέμ. Η Εδέμ είναι το ίδιο το Σεξ.

«Όμως αυτός, που μπαίνει από την Πόρτα (το Σεξ), ο Βοσκός του κοπαδιού είναι. Σ' αυτόν ανοίγει ο φύλακας και τα πρόβατα ακούνε την φωνή του· και τα πρόβατά του τα φωνάζει με το όνομά τους (με τον Εσωτερικό Λόγο) και τα βγάζει έξω (τα οδηγεί στο Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού). Και όπως έχει βγάλει έξω όλα τα δικά του, πηγαίνει μπροστά τους και τα πρόβατα τον ακολουθούν, γιατί γνωρίζουν την φωνή του (τον Λόγο του). Όμως τον ξένο δεν θα τον ακολουθήσουν, θα φύγουν απ' αυτόν, γιατί δεν γνωρίζουν την φωνή των ξένων (οι ψεύτικοι βοσκοί δεν κατέχουν τον Λόγο). Αυτή την παραβολή τους είπε ο Ιησούς (του οποίου η σημασία είναι Σωτήρας), όμως αυτοί δεν κατάλαβαν τι ήθελε να τους πει (είναι φανερό ότι πίσω από το γράμμα που σκοτώνει βρίσκεται το Πνεύμα που ζωογονεί. Και τους ξαναείπε ο Ιησούς (ο Εσωτερικός Σωτήρας):

Αλήθεια, αλήθεια λέω: Εγώ είμαι η Πόρτα των προβάτων (Δεν είναι η δύναμη στο μυαλό ούτε σε κανένα άλλο μέρος του σώματος, παρά μόνο στο Σεξ)».

Με άλλα λόγια τονίζουμε το ακόλουθο: Η δύναμη της δημιουργίας του Λόγου συναντιέται αποκλειστικά στο Σεξ. Είναι εύκολο τώρα να καταλάβουμε γιατί Αυτός είναι η Πόρτα των προβάτων: το να ψάχνεις να διαφύγεις είναι σαν να τρέχεις, να φύγεις από την Πόρτα της Εδέμ.

«Όλοι που πριν από μένα ήρθαν (γιατί δεν μυήθηκαν στα σεξουαλικά μυστήρια) **κλέφτες και ληστές είναι. Εγώ είμαι η Πόρτα: Αυτός που θα περάσει από μένα, σωθεί** (δεν θα πέσει στην άβυσσο της απώλειας) **και θα μπει και θα βγει και θα βρει βοσκή** (πλούσια πνευματική τροφή)».

Ο Χριστός, χωρίς το Σεξουαλικό Φίδι δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα: Είναι γι' αυτήν την αιτία που ο Δεύτερος Λόγος, ο Κύριος της Τελειότητας, ο Εσωτερικός Λόγος του καθενός, κατεβαίνει από την υψωμένη του σφαίρα και γίνεται γιος της Θεϊκής Μητέρας Κουνταλίνης, του Πύρινου Φιδιού των μαγικών μας δυνάμεων (από έργο και χάρη του Τρίτου Λόγου).

Οι Setianos λάτρευαν το Μεγάλο Φως και έλεγαν ότι ο Ήλιος στις ακτινοβολίες του σχηματίζει φωλιά σε μας και αποτελεί το Φίδι.

Είναι φανερό ότι εκείνη η γνωστική αίρεση είχε σαν ιερό αντικείμενο ένα Δυσκοπότηρο, ένα Υονί, το Άγιο Γκριάλ, στο οποίο έπιναν το Σπέρμα του Βενιαμίν. Αυτό το ίδιο ήταν ένα μίγμα Κρασιού και Νερού...

Ασφαλώς και ποτέ δεν έλειπε από το βωμό των Ναζαρηνών Γνωστικών, το άγιο σύμβολο του Σεξουαλικού Φιδιού...

Η δύναμη, η ισχύς, που συνόδευσε τον Μωυσή, ήταν το Φίδι επάνω στην Ράβδο που αργότερα μετατράπηκε το ίδιο σε Ραβδί.

Το φίδι ήταν αυτό που μίλησε στα υπόλοιπα φίδια και που προκάλεσε την Εύα...

Στο τραγούδι του Όμηρου στην Δήμητρα, που βρέθηκε σε μια ρωσική βιβλιοθήκη, φαίνεται ότι όλα γύριζαν γύρω από ένα φυσιολογικό-κοσμικό γεγονός μεγάλης υπέρβασης.

«Εγώ είμαι ο καλός Βοσκός· ο καλός Βοσκός (αυτός που ήδη έφτασε αυτόν τον εσωτεριστικό βαθμό του Χριστού) **δίνει την ζωή του για τα πρόβατα. Όμως ο έμμισθος** (ο ταντρικός εσωτεριστής που ακόμα δεν έχει κατορθώσει την Χριστικοποίησή του) **και του οποίου δεν είναι τα πρόβατα δικά του, βλέπει το λύκο που έρχεται και αφήνει τα πρόβατα και τρέχει, και ο λύκος τα τρομάζει και σκορπίζει τα πρόβατα. Επίσης έχω άλλα πρόβατα που δεν είναι σ' αυτό το κοπάδι** (που βρίσκονται σε άλλες σχολές), **και εκείνα με συμφέρει να φέρω και να ακούσουν την φωνή μου και να υπάρχει ένα κοπάδι, ένας Βοσκός. Γι' αυτό με αγαπά ο Πατέρας, γιατί εγώ βάζω την ζωή μου για να την ξαναπάρω** (ο Εσωτερικός Χριστός αποκρυσταλλώνεται μέσα μας και μας λυτρώνει όταν είμαστε άξιοι). **Κανείς δεν μου την παίρνει, όμως εγώ την βάζω από μόνος μου** (σαν να λέμε: αποκρυσταλλώνομαι στο ανθρώπινο άτομό μου όταν το θέλω). **Έχω δύναμη για να την βάλω και έχω δύναμη για να την ξαναπάρω. Αυτήν την εντολή πήρα από τον Πατέρα μου».**

Μετά απ' αυτό το Χριστικό, εσωτεριστικό σχόλιο, είναι απαραίτητο να συνεχίσουμε με το παρόν κεφάλαιο.

Τι απλή, τι ακίβδηλη πρωτόγονη ομορφιά έχουν στ' αλήθεια όλα αυτά τα Πλατωνικά κομμάτια που αναφέρονται στους αρχαίους Θεούς και Θεές, Θεία όντα του Λεμουριακού παρελθόντος· αυθεντικοί ταντρικοί βοσκοί της Σεξουαλικής Εδέμ!

Ύψιστα πλάσματα που χτίζουν πόλεις κυκλώπειες, εκπαιδεύουν λαούς, τους δίνουν ανυπέρβλητη νομοθεσία και βραβεύουν τους ηρωισμούς τους.

Το να πραγματοποιήσεις στον εαυτό σου το Υπερβόρειο Μυστήρια, το Μυστήρια του Γκριάλ, είναι επείγον όταν ποθούμε να μετατραπούμε σε αυθεντικούς προφήτες, σε γνήσιους χριστικοποιημένους βοσκούς...

Πρέπει να «περάσουμε την Ερυθρά Θάλασσα», να διασχίσουμε τον φουρτουνιασμένο ωκεανό της ζωής, να περάσουμε στην άλλη όχθη, στο Χρυσό Ποτήρι, στο ιερό Ποτήρι που ο Ήλιος, ο ιερός Απόλυτος Ήλιος, μας δανείζει...

Τελειώνοντας τις εσωτεριστικές εργασίες στις κολάσεις του πλανήτη Πλούτωνα, χρειάστηκε να στήσω Στήλες...

Plus Ultra, Adam-Kadmon, Ουράνιος Άνθρωπος: αυτές είναι οι μυστικιστικές σημασίες, που έχουν αποδοθεί στις δύο Στήλες του Ηρακλή...

Από εκείνο το κοσμικό-ανθρώπινο γεγονός προηγήθηκε ο θάνατος της συζύγου μου Ιέρειας Λιτελάντες...

Αναμφίβολα εκείνη, με τον ίδιο της τον εαυτό, ήταν ασφαλώς ο μόνος μου καρμικός σύνδεσμος που μου έμενε σ' αυτήν την οδυνηρή κοιλάδα του Samsara...

Εγώ την είδα να απομακρύνεται από το βγαλμένο Λεμουριακό όχημα, ντυμένη βέβαια με βαρύ πένθος...

Αδάμ-Εύα είναι αναμφίβολα η πιο μυστική σημασία των δύο Στηλών του Ηρακλή...

Η επανασυμφιλίωση με το Θεϊκό καταλήγει επείγουσα, χωρίς αναβολή, αμετάθετη, εσύ το ξέρεις...

Το να σηκώσεις Στήλες είναι επανασυμφιλίωση, επιστροφή του πρωτόγονου ζευγαριού, ξανά στην Εδέμ. Πρέπει να γυρίσουμε στο σημείο αρχικής εκκίνησης, να γυρίσουμε στην πρώτη αγάπη· αυτό είναι αναντίρρητο, αδιαφιλονίκητο, αναμφίβολο...

Στα Αρχαϊκά Μυστήρια της ηπείρου Μι ή Λεμουρίας, εγώ χρειάστηκε να βιώσω τον ωμό ρεαλισμό αυτού σε Παραδεισιακούς Γάμους, Εδεμικούς...

Τότε πήρα για σύζυγο μια μεγάλη Μνημένη. Θέλω ν' αναφερθώ με emphaticό τρόπο για το άλλο μισό του πορτοκαλιού, την ιδιαίτερή μου Εύα, την πρωτογέννητη. Έτσι έστησα τις δύο Στήλες του Ηρακλή...

Στο τραπέζι της γιορτής βρισκόμουν ευτυχής, συνοδευόμενος από την καινούργια μου σύζυγο και πολλούς Υψηλούς Ιερείς...

Η Λιτελάντες τότε διέσχισε το κατώφλι της μεγαλειώδους σάλας· ήρθε χωρίς σαρκίο να παραστεί στην γιορτή...

Έτσι... Ω, Θεοί! ήταν σαν να αποκατέστησα τον Δεύτερο Λόγο, τον Κοσμικό Χριστό, στον Ναό της Ψυχής μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 46

Ο ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Ο Ενδέκατος Άθλος του Ηρακλή, του Ηλιακού Ήρωα, έγινε σε υπερατλαντικό βασίλειο, για να αποκτήσει τα Μήλα των Εσπερίδων, των Νυμφών θυγατέρων του Έσπερου, ζωντανότατη αντιπροσώπευση του πλανήτη Αφροδίτη, του υπέροχου άστρου της Αγάπης...

Αγνοώντας τον δρόμο, χρειαζόταν πρώτα ν' αποκτήσει τον Νηρέα, που τα ξέρει όλα, και μετά στην Αφρική ν' αντιμετωπίσει σε μια πάλη σώμα με σώμα τον τρομακτικό γίγαντα Ανταίο, γιο του Ποσειδώνα.

Επίσης συνδυάζεται αυτό το ταξίδι με την απελευθέρωση του Προμηθέα-Lucifer, σκοτώνοντας τον αετό που τον βασάνιζε, καθώς και την προσωρινή αντικατάσταση του φημισμένου Άτλαντα, φορτώνοντας στις τιτάνιες πλάτες του τον κόσμο, για να έχει την βοήθειά του...

Τελικά, τα συμβολικά Χρυσά Μήλα τού παραδόθηκαν από τις ίδιες τις Εσπερίδες, αφού σκότωσε προηγουμένως τον Δράκοντα που τις φύλαγε...

Ασφαλώς, αυτός ο άθλος έχει στενή σχέση με το Βιβλικό κομμάτι σχετικά με τους καρπούς του Δέντρου της Γνώσης του Καλού και του Κακού, στον κήπο της Εδέμ, στον οποίον όμως ο Δράκοντας έχει αντικατασταθεί από ένα Φίδι, το οποίο προσκαλεί να κόψουν και να δοκιμάσουν αυτούς τους θαυμάσιους καρπούς, που ο Ηρακλής μετά παραδίνει στην Αθηνά, την Θεά της Σοφίας και την Θεία προστάτιδά του...

Το τολμηρό κατέβασμα στα γέρικα Τάρταρα του ενδέκατου πλανήτη του ηλιακού μας συστήματος, έγινε επείγον, αναντικατάστατο, αμετάθετο, πριν από την άνοδο στον Πατέρα (τον Πρώτο Λόγο).

Απότομος, σπασμένος και ανώμαλος ο δρόμος της καθόδου, με οδήγησε θανάσιμα μέχρι τα τρομερά σκοτάδια της πόλης του Dite...

Ο «Νηρέας» μου, ή καλύτερα θα λέγαμε ο guuji, Δάσκαλος ή Οδηγός, υπομονετικά μου έδειξε όλους τους κινδύνους...

Και ήταν βεβαίως σ' εκείνες τις τρομερές αβύσσους του πόνου, σ' εκείνον τον πλανήτη που είναι πιο κει από την τροχιά του Πλούτωνα, όπου συνάντησα τον Ανταίο, τον πελώριο γίγαντα, πιο τρομακτικό από τον πελώριο Βριάρεω.

Ο Δάντης ο Φλωρεντίνος, στην Θεία κωμωδία του, αναφωνεί:

«Ω, εσύ, που στην τυχερή πεδιάδα, όπου ο Σκιπίων κληρονόμησε τόση δόξα, όταν ο Αννίβας και οι δικοί του γύρισαν τις πλάτες, πήρες χίλια λιοντάρια για λάφυρα και που, αν είχες παρασταθεί στο μεγάλο πόλεμο των αδελφών σου, ακόμη υπάρχει κάποιος που πιστεύει ότι θα είχες εξασφαλίσει την νίκη στους Γιους της Γης!.. Εάν δεν το πας για κακό, οδήγησέ μας στον βυθό εκεί όπου το κρύο σκληραίνει τον Κωκυτό. Μην με υποχρεώνεις να απευθυνθώ στον Τicio ούτε στον Tifeo· αυτός που βλέπεις, μπορεί να δώσει αυτό, που εδώ είναι επιθυμητό· γι' αυτό σκύψε και μη στραβώνεις το στόμα. Ακόμα μπορεί να σου ανανεώσει την φήμη σου στον κόσμο, γιατί ζει και ελπίζει να χαρεί ακόμα μακριά ζωή, αν η χάρη δεν τον καλέσει ενώπιόν της πριν την ώρα. Έτσι του είπε ο Δάσκαλος και ο γίγαντας βιαζόμενος να απλώσει εκείνα τα χέρια που τόσο σκληρά έσφιζαν τον Ηρακλή, έπιασε τον Οδηγό μου. Όταν ο Βιργίλιος ένοιωσε πιασμένος, μου είπε: Πλησίασε για να σε πιάσω. Και αμέσως μ' αγκάλιασε με τρόπο που και οι δυο αποτελούσαμε ένα μόνο δέμα. Όπως κοιτάζοντας την Corisenda από την μεριά που είναι γερμένη, όταν περνά ένα σύννεφο από πάνω απ' εκείνη σ' αντίθετη κατεύθυνση, φαίνεται έτοιμη να γκρεμιστεί, έτσι μου φάνηκε ο Ανταίος όταν τον είδα να γέρνει· και ήταν για μένα τόσο τρομερή εκείνη η στιγμή, που θα ήθελα να είχα φύγει αποτυχάνει άλλο δρόμο. Αλλά εκείνος μας οδήγησε απαλά προς τον βυθό της αβύσσου που κατατρώει τον Lucifer και τον Ιούδα· και χωρίς χρονοτριβή σταμάτησε την κλίση του, ξανασηκωμένος σαν το άλμπουρο ενός πλοίου».

Αυτό είναι ακριβής αντιγραφή από την Θεία κωμωδία.

Ανταίος: Αλληγορικό πρόσωπο της Μαγείας, αντιπροσωπευτικός Τιτάνας από τις σκοτεινές ορδές της Αβύσσου.

Έγιναν πολύ σκληρές μάχες ενάντια στα δαιμόνια της πόλης Dite, έπρεπε να ελευθερωθεί ο Lucifer-Προμηθέας. Εγώ είδα ν' ανοίγει η ατσαλένια πόρτα του τρομερού μπουντρομιού· ο φύλακας του έκανε δρόμο.

Τρομερές σκηνές από την σκοτεινή κατοικία, περιπτώσεις ασυνήθιστες, ανύποπτες· αυτό που οι κάτοικοι της Γης αγνοούν...

Ο Lucifer είναι ο Φύλακας της Πόρτας των κλειδιών του Ναού, για να μη μπαίνουν σ' αυτόν παρά οι χρισμένοι που κατέχουν το Μυστικό του Ερμή...

Ο Χριστός-Lucifer των γνωστικών είναι ο Θεός της Σοφίας κάτω από διαφορετικά ονόματα, ο Θεός του πλανήτη μας Γη χωρίς καμιά σκιά κακίας, δηλαδή είναι ένα με τον Πλατωνικό Λόγο...

Προμηθέας-Lucifer είναι ο Υπουργός του Ηλιακού Λόγου και κύριος των Επτά κατοικιών του Άδη...

Ο Lucifer ασφαλώς είναι το Πνεύμα της πνευματικής φώτισης της ανθρωπότητας και της ελευθερίας της εκλογής και, μεταφυσικά, η δάδα της ανθρωπότητας· ο Λόγος στην ανώτερη μορφή του και ο αντίπαλος στην κατώτερη μορφή του· ο Θεϊκός αλυσοδομεμένος Προμηθέας· η δραστική ενέργεια η φυγόκεντρη του Σύμπαντος· φως, φωτιά, ζωή, πάλη, προσπάθεια, συνείδηση, ελευθερία, ανεξαρτησία κ.τ.λ.

Στον Lucifer έχουν επιδοθεί το Σπαθί και η Ζυγαριά της κοσμικής Δικαιοσύνης, γιατί αυτός είναι τα σταθμά και τα μέτρα και ο αριθμός...

Μέσα σε κάθε έναν από μας, ο Lucifer είναι ο συλλογισμός του Εσωτερικού Λόγου, σκιά του κυρίου προβεβλημένη στο βάθος του δικού μας Είναι...

Τις στιγμές που γράφω αυτές τις γραμμές μου έρχεται στην θύμησή μου ένα ασυνήθιστο περιστατικό...

Ένα οποιοδήποτε βράδυ, αδιάφορο ποιο, έπρεπε να συναντήσω το τρομακτικό πρόσωπο μέσα σ' ένα όμορφο δωμάτιο. Επιβλητικός, ο Προμηθέας-Lucifer, συγκρατούμενος από πόδια ζώου αντί πόδια ανθρώπου με κοίταζε απειλητικός. Δύο τρομερά κέρατα γυάλιζαν τρομακτικά στο κούτελό του, όμως ήταν ντυμένος σαν κομψός κύριος. Πλησιάζοντάς τον γαλήνια του έδωσα μερικά χτυπηματάκια στην πλάτη ενώ συγχρόνως του έλεγα:

-Εσύ εμένα δεν με τρομάζεις· σε γνωρίζω πολύ καλά, δεν μπόρεσες να με νικήσεις, είμαι θριαμβευτής.

Ο κολοσσός απομακρύνθηκε κι εγώ κάθισα στο μαλακό και αρωματισμένο κρεβάτι, περίμενα ένα λεπτό...

Αργότερα μπήκε στο δωμάτιο μια καλλονή επικίνδυνα όμορφη· γυμνή ξάπλωσε στο κρεβάτι. Σχεδόν λιπόθυμη από λαγνεία, η καλλονή με τύλιξε στα ξεδιάντροπα μπράτσα της, προσκαλώντας με στις ηδονές της σάρκας...

Ξαπλωμένος κοντά στην καλλονή έδειξα τις δυνατότητές μου στο Διάβολο· κυριάρχησα στον εαυτό μου...

Μετά σηκώθηκα από το κρεβάτι των απολαύσεων· η καλλονή εκείνη σχεδόν νεκρή από ηδονή, αισθανόμενη απογοητευμένη με ατένιζε αδίκως...

Στην συνέχεια μπήκε στο δωμάτιο ένα λαμπρό μωρό· ακτινοβόλο πλάσμα τρομερά θεϊκό...

Το άφατο παιδί, πλούσια ντυμένο με όμορφο ιερατικό χιτώνα σε χρώμα μαύρο πολύ ειδικό, πέρασε το εξωτικό κατώφλι...

Εγώ το γνώρισα αμέσως και πλησιάζοντάς το πολύ ήσυχα, του είπα:

-Αδικά εξακολουθείς να μεταμφιέζεσαι· σε αναγνωρίζω πάντα, Ω, Λούσιφερ! Εσύ ποτέ δεν μπορείς να με νικήσεις.

Εκείνο το άφατο πλάσμα, τρόμος για τους αγνοούντες, γέλασε τότε με αμέτρητη γλυκύτητα...

Αναντίρρητα, αυτός είναι ο Θεϊός Δαίμων του Σωκράτη· ο ειδικός προπονητής μας στο ψυχολογικό γυμναστήριο της ζωής...

Δίκαιη είναι η ελευθερία μετά από την σκληρή δουλειά· ο Λόγος τον καταπίνει, τον απορροφά...

Ως εδώ αυτή η διήγηση, θα συνεχίσουμε με το σπουδαίο θέμα αυτού του κεφαλαίου...

Η καινούργια μου ιέρεια στο Βουνό της Ανάληψης, αποδείχθηκε ασφαλώς εξαιρετική...

Βέβαια επιταχύνθηκε η εσωτερική πρόοδός μου και, σαν συνέπεια, κατόρθωσα ν' αποκτήσω τα Χρυσά Μήλα του κήπου των Εσπερίδων...

Οι Νύμφες της Αφροδίτης, εξαιρετικά όμορφες, έπεσαν στα πόδια μου, δεν μπόρεσαν να με νικήσουν...

Αφού τελείωσαν Οι μαγικές εργασίες σ' εκείνη την κόλαση, ανέβηκα θριαμβευτής στον Πατέρα...

Είναι φανερό ότι αυτό το μυστικιστικό και υπερβατικό γεγονός, με κανένα τρόπο δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητο...

Εκείνο το κοσμικό γεγονός γιορτάστηκε τότε με άπειρη χαρά στον Ναό...

Σε λαμπρό θρόνο, καθισμένος μπροστά στην μεγαλόπρεπη ομήγυρη, αισθάνθηκα εντελώς μεταμορφωμένος...

Αυτές τις απερίγραπτες στιγμές ο Γέρος των Ημερών, ο Πατέρας μου ο εν κρυπτώ, η Ευσπλαχνία των Ευσπλαχνιών, ο Keter της Εβραϊκής Καββάλα έλαμψε μέσα μου· αποκρυσταλλώθηκε οριστικά σ' όλη την παρουσία του Είναι μου.

Σε τέτοιες στιγμές, οι Αδελφοί της Παγκόσμιας Λευκής Αδελφότητας, με μεγάλο σεβασμό με κοίταζαν... Το πρόσωπό μου πήρε την μορφή της γέρινης ηλικίας...

Αναμφίβολα είχα καταφέρει να κρυσταλλώσω στα διάφορα μέρη του Είναι μου τις Τρεις Πρωτογενείς Δυνάμεις του Σύμπαντος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 47

Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Ο Δωδέκατος Άθλος του Ηρακλή, του Ηλιακού Ήρωα, του επιβλήθηκε ασφαλώς από τον αδελφό του, δηλαδή από τον λαμπρό Θεϊκό Πρωτότυπο, στον Απόλυτο ιερό Ήλιο...

Αναμφίβολα αυτός ο άθλος ήταν να βγάλει από το πλουτωνικό βασίλειο τον Τρικέφαλο Σκύλο που το φύλαγε...

Έχοντας μπει στην υπόγεια κατοικία των νεκρών, προσπαθεί πρώτα να κερδίσει την εμπιστοσύνη του Αϊδωνέα, ο οποίος του επιτρέπει να πάρει τον Σκύλο με τον όρο ότι θα τον νικούσε χωρίς να χρησιμοποιήσει κανένα όπλο, το οποίο έκανε αρπάζοντάς από την ουρά τον δράκοντα και μετά από το λαιμό μέχρι σχεδόν να τον πνίξει.

Ο Ερμής τον οδηγεί στο δρόμο του γυρισμού, και μετά αφού ο Κέρβερος επιδείχθηκε στις Μυκήνες, τον αφήνει ελεύθερο να γυρίσει στον τόπο του...

Αναντίρρητα το λαμπρό μας ηλιακό σύστημα Ors έχει δώδεκα πλανήτες και αυτό έρχεται να μας θυμίσει τους Δώδεκα Σωτήρες...

Καταλήγει χειροπιαστό και σαφές ότι ο τελικός άθλος του Ηρακλή πρέπει να πραγματοποιηθεί πάντα στον δωδέκατο πλανήτη της ηλιακής οικογένειας...

Ομοίως, μόνο με τον Σκορπιό, του οποίου ο αστερισμός είναι ο πιο κατάλληλος για να τον παραστήσουμε, μπορούμε και πρέπει να συσχετίσουμε τον τελευταίο από τους ζωδιακούς άθλους, που συνίστατο στο να βγάλει τον Τρικέφαλο Σκύλο από τον ζηλιάρη υπόγειο κόσμο, του βασιλείου των σκοταδιών, όπου η αλήθεια μεταμφιέζεται σε σκοτάδια...

Φυσικά μπορούσε να επιτελέσει αυτόν τον άθλο μόνον με την συγκατάθεση του ίδιου του Άδη ή Πλούτωνα, και με την βοήθεια του Ερμή και της Αθηνάς συγχρόνως (Σεξ-Γιόγκα και Σοφία).

Με απεριόριστο σεβασμό πέρασα το κατώφλι του Ναού. Ποθούσα την τελική απελευθέρωση.

Στην περιτειχισμένη αυλή των ιερέων, έλαμψαν ένδοξα τα σπερματικά νερά της άγιας πισίνας...

Η μνητική λίμνη της αντιπροσώπευσης των Αρχαίων Μυστηρίων, αιώνιο σκηνικό όλων των Ναών, δεν μπορούσε να λείπει από εκεί. ..

Αυτό που τότε ζήτησα σ' εκείνο τον Λεμουριακό Ναό, ασφαλώς μου παραχωρήθηκε...

Άρχισε η εργασία μου με την κάθοδό μου στα Τάρταρα εκείνου του δωδέκατου πλανήτη του ηλιακού μας συστήματος...

Τρεις φιλήδονες καλλονές, επικίνδυνα όμορφες, άδικα προσπάθησαν με τα ακαταμάχητα κάλλη τους.

Προκλητικές διαβόλισσες, πάλεψαν μέχρι εσχάτων, θέλησαν να με κάνουν να πέσω, όμως εγώ μπόρεσα να επιβληθώ στον εαυτό μου...

Το ζωδιακό σημάδι του Σκορπιού αποδέσμευσε στα δημιουργικά μου όργανα όλες τις παθιασμένες ζέσεις, όμως κέρδισα όλες τις μάχες εναντίον του εαυτού μου.

Ο Σκύλος Οδηγός (το σεξουαλικό ένστικτο) οδηγεί πάντα τον ιπότη από τον στενό δρόμο που πάει από τα σκοτάδια στο φως, από το θάνατο προς την αθανασία...

Ο Σκύλος τραβά το λουρί του αφέντη του, πηγαίνοντάς τον από το δύσβατο μονοπάτι μέχρι το τέρμα. Αργότερα ο Σκύλος πρέπει να ξεκουραστεί: τότε έρχεται η Μεγάλη Παραίτηση.

Σε αρμονική ρυθμική συμφωνία με αυτό το κοσμικό γεγονός, επέρχεται αναπόφευκτος ο ανώτερος αποχωρισμός από όλα τα υλιστικά πράγματα και η ριζική εξάλειψη της επιθυμίας της ύπαρξης...

Η υπερβατική ιδέα της ανάσας των σκοταδιών, κινούμενη επάνω στα κοιμισμένα νερά της Ζωής, που είναι η Πρωτεύουσα Ύλη με το Πνεύμα το παλλόμενο σ' αυτήν, μας προσκαλεί σε στοχασμό...

Σε όλες τις Κοσμογονίες «το νερό» (ο ens seminis), παίζει τον ίδια ενδιαφέροντα ρόλο· είναι η βάση και η προέλευση της υλικής ύπαρξης και το ξεκίνημα κάθε αυθεντικής εσωτερικής αυτοπραγμάτωσης.

Όμως, είναι επείγον, αμετάθετο, χωρίς αναβολή, να μην αγνοούμε ποτέ ότι μεταξύ της πρωτόγονης αβύσσου, στα βάθη των νερών, ζουν πάρα πολλά επικίνδυνα κτήνη...

Εάν οι Θεϊκοί Τιτάνες της παλιάς ηπείρου Mu, εκείνοι οι Άγγελοι οι πεσμένοι στην ζωώδη γέννηση, δεν είχαν ξεχάσει αυτήν την τρομερή αλήθεια, εάν είχαν παραμείνει σε συναγερμό και εγρήγορση όπως ο φρουρός σε καιρό πολέμου, θα βρίσκονταν ακόμα σε Παραδεισιακή κατάσταση...

Το να γίνεις κύριος απόλυτος του Τρικέφαλου Σκύλου χωρίς κανένα όπλο, σημαίνει αυταπόδεικτα, πλήρη έλεγχο επάνω στο Σεξ...

Όταν εγώ έγινα κύριος αυτού του Σκύλου, ανέβηκα θριαμβευτής από τον βυθό του μαύρου και τρομερού βαράθρου...

Τότε ενσαρκώθηκε μέσα μου το Είναι του Είναι μου· αυτό που είναι πιο πέρα από τον Brahama, Vishnu και Shiva, εκείνο το Πρωτότυπο Θείο Ηλιακό Απόλυτο...

Όταν αυτό το Μυστικιστικό γεγονός συνέβη, μπήκα ευτυχισμένος σ' έναν μικρό Ναό του Ιερού Απόλυτου Ήλιου...

Από εκείνη την εξαιρετική στιγμή μπόρεσα να τραφώ με τα φρούτα του Δέντρου της Ζωής, πιο πέρα από το Καλό και το Κακό...

Είχα γυρίσει στο σημείο εκκίνησης: αναμφίβολα είχα γυρίσει στο σπίτι μου...

Κάθε ένας από εμάς έχει σ' αυτήν την ακτινοβόλα σφαίρα του φωτός και της χαράς, το Θεϊκό Πρωτότυπο...

Τα ιερά Άτομα που κατοικούν στον κεντρικό Ήλιο, προετοιμάζονται για να μπουν στο Απόλυτο Αφηρημένο Διάστημα· αυτό συμβαίνει πάντα στο τέλος του mahamvatara (Κοσμικής Ημέρας).

Κάθε σύμπαν του άπειρου διαστήματος κατέχει τον δικό του κεντρικό Ήλιο και το γενικό άθροισμα αυτών των πνευματικών Ήλιων, αποτελεί τον Πρωτόκοσμο.

Η προέλευση του Πολυεύσπλαχνού μας και Ιερού Ηλιακού Απόλυτου είναι εκείνο που η Η.Ρ.Β. ονομάζει «Μεγάλη Πνοή», για την ίδια βαθειά άγνωστη...

Προφανώς αυτή η δραστική και πανταχού παρούσα αρχή, παρ' όλο που συμμετέχει στην δημιουργία των κόσμων, δεν ανακατεύεται μ' αυτούς· παραμένει ανεξάρτητη, πανταχού παρούσα και πανταχού εισχωρούσα...

Καταλήγει εύκολο να καταλάβουμε ότι η ανάπλαση του Ηλιακού Απόλυτου εκτυλίσσεται στις Τρεις Πρωτογενείς Δυνάμεις Brahama, Vishnu, Shiva, με τον φανερό σκοπό να δημιουργήσει και να ξαναδημιουργήσει...

Όταν τελειώνει οποιαδήποτε κοσμική εκδήλωση, Οι Τρεις Πρωτογενείς Δυνάμεις ολοκληρώνονται για να αναμιχθούν με την ασταμάτητη Πνοή, για την ίδια βαθειά άγνωστη...

Αυτό που συμβαίνει στον Μακρόκοσμο επαναλαμβάνεται στον Μικρόκοσμο Άνθρωπο· αυτή ήταν η ιδιαίτερή μου περίπτωση...

Έτσι συνέβη και κατάφερα να γυρίσω στους κόλπους του Ιερού Ηλιακού Απόλυτου· όμως, συνέχισα με το φυσικό Λεμουριακό σώμα ζώντας εκατομμύρια χρόνια... Μετατράπηκα σε μια πέτρα ακόμα του Προστατευτικού Τείχους.

Αυτό το τείχος σχηματίζεται από τους Δασκάλους της Συμπόνιας, εκείνους που παραιτήθηκαν από κάθε ευτυχία από Αγάπη για την ανθρωπότητα...

Η Ειρήνη ας είναι μαζί σας

Σαμαέλ Αούν Βεόρ

Λίγα λόγια για τον Συγγραφέα...

Ο ΣΑΜΑΕΛ ΑΟΥΝ ΒΕΟΡ (1917-1977) είναι ένας σύγχρονος φιλόσοφος, ψυχολόγος και εσωτεριστής. Αφιέρωσε την ζωή του σε αυτό που οι Έλληνες κλασσικοί πρώτοι δίδαξαν: «ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ». Σκοπός της ζωής του η αυτογνωσία και είναι μεγάλη η προσφορά του προς την ανθρωπότητα, στην οποία εκτός από τις διαλέξεις του κληροδότησε και ένα έργο περίπου εβδομήντα βιβλίων. Σε όλη την έκταση αυτού του έργου δίνονται, όχι μόνο θεωρητικά αλλά και πρακτικά, οι τρόποι για τις απαντήσεις βαθιών υπαρξιακών ερωτημάτων, έτσι ώστε ο άνθρωπος πέρα από πίστεις και θεωρίες να μπορεί μόνος του να ανακαλύπτει και να βαδίζει τον δρόμο της ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ.